

LEINER LAURA

A Szent
Johanna
gimi

2

2

EGYÜTT

LEINER LAURA

a szent
Johanna
gimi

2

Fedélterv
MALUM STÚDIÓ
SZABÓ VINCE

ISBN 978 963 539 700 6

ISBN 978 963 539 700 6

© Leiner Laura, 2010

© Ciceró Könyvstúdió Kft., 2010

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.,
a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1054 Budapest, Kálmán Imre u. 21. / Telefon és fax: 329-0879
e-mail: cicero@chello.hu / www.cicerokonyvstudio.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin
Műszaki vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek terjesztője a Talentum Kft.
2046 Törökbálint, DEPÓ II. / Tel.: 06/23-332-104 Fax: 06/23-232-336

Tördelés: (VaGy)

Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., Miskolc, 2010
Felelős vezető: Ducsai György igazgató

EGYÜTT

Adatlap részletek a közösségi portálról

Név: Bencze Virág (Viri, Emo, Vááá)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: I LUV Robert Pattinson!!! <3 <3 <3

Érdeklődési kör: festés, rajzolás, manga, MySpace :P

Klubtagság: Pete Wentz fanok; Twilight; Team Edward; EmogirlZ, Sims, Paramore, TeveClub

Név: Neményi Arnold (Nem! Mondom, NEM!)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia, angol

Magamról: Semmi nem változik, ami változik: az ember saját maga.” J. D. Salinger

Érdeklődési kör: könyvek, olvasás, filozófia, római jog

Klubtagság: Mindhalálíg Beatles!; In memoriam John Lennon; Veszíts el egy könyvet!; Igazi vámpírkönyvek; Rubik-kocka; Bookline

Név: Zsidák Gábor (Gábor)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Szeretek játszani a kutyámmal, Dopival, és legjobb barátommal, Jacques-kal viccelődni ☺

Érdeklődési kör: modellezés, tanulás

Klubtagság: Gáborok klubja, Beugró, Remi Gaillard

Név: Jacques Chatelain (Jacques)

Kor: 15

Beszélt nyelv: francia, magyar

Magamról: Tanulok magyarul, mais c'est difficile. C'est la vie.

Érdeklődési kör: francia konyhakultúra

Klubtagság: Paris Je t'aime; Tour de France, Remi Gaillard, Gordon Ramsay

Név: Pósa Richárd (Ricsi, Richie, Rich)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Nincs mese, egyszerűen jó fej vagyok

*

Mi van, Cortez, zargatnak? ☺

*

Neményi! Elveszíthetnéd magad a könyveddel együtt!!!

Érdeklődési kör: nem sok...

Klubtagság: Deszkások; Raszta vagyok; Faith No More tribute, Kémikusok, Rickroll, Bajnokok Ligája RulZ

Név: Szatmáry Kinga (Kinga)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: „Nem a részvétel, a győzelem a fontos.”

*

Vass Angéla! Találkozunk a versenyen!!!

Érdeklődési kör: lovaglás, díjugratás, olvasás, tanulás, színhátszás, újságírás, újságolvasás

Klubtagság: Lovasok; Lóbarátok; Minden lovas itt! klub; Díjugratók klubja; Szelektív hulladékgyűjtés

Név: Haraszi Róbert (Robi)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Michael Scofield

Érdeklődési kör: lásd Andris

Klubtagság: WoWosok; PSP; Kockák; Sorozatrajongók

Név: Nagy Zsolt (Zsolti; So What?)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia; urdu; zulu

Magamról: „Három hamburger, egy nagy krumpli, két almás táska, egy ketchup és egy majonéz. Asszem’ ennyi... Ja, és itt fogyasztom :D :D :D”

*

Dave, lehet, hogy tökéletesnek lenni fárasztó, de te mindig kipihent vagy LoL.

Érdeklődési kör: sorozatok; TV; dobolás

Klubtagság: Chuck Norris; Rickroll; Bajnokok ligája RulZ; II. kerületi pizzériák; Akik belemártják a sült krumplit a vaníliafagyiba

Név: Bernáth András (Andris, Andrew)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Jack Bauer

Érdeklődési kör: sorozatok, stratégiai játékok, PSP és WoW foreveeer!!!

Klubtagság: WoW; PSP 4ever; Akik ha tehetnék, mindig tévéznének

Név: Felmayer Dávid (Dave, Cyberpunk)

Kor: 15

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról:

Tökéletesnek lenni fárasztó...

*

Zsolti! Ez nem vicces!!!!

Érdeklődési kör: technológia, multifunkcionális készülékek, filmszerkesztés/vágás, foci

Klubtagság: Bajnokok Ligája RulZ; Milyen telefonod van?; Apple; Micro SD kártya fanok; Mindig be van kapcsolva a mobilom

Név: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, angol, francia, spanyol

Magamról: ...

*

Ha már bejelölsz, legalább írd meg, hogy ki vagy. Thx

Érdeklődési kör: akad...

Klubtagság: SKA; SkaPunk RulZ; Deszkások; Born in the USA,, Bajnokok Ligája RulZ; Ramones

Január 19., hétfő

Ma volt a második félév első tanítási napja a Szent Johannában. A suliban sok vizet nem zavart a félévkezdés, semmi drasztikus nem történt, egyedül a szülői érdekeltség mindenkit, szinte egész nap folyt a latolgatás, hogy mire mi vár otthon kora este. Az egyórás netkorlátozás miatt (amit a szüleim előszeretettel alkalmaznak, mondván, hétköznapiakon pont elég egy órát neteznem) meg sem kíséreltem bekapcsolni a notebookom, gondoltam, majd miután anyu hazaért. Ezért kora estig olvastam (elkezdtem Herman Melville *Moby Dick*jét) aztán amikor megláttam, hogy a kocsifényszórója bevilágítja a nappali ablakán, becsuktam a könyvet. Anyu hazaért. Vacsora közben (addigra már apu is csatlakozott hozzánk) aztán rátértünk arra, hogy mi volt a szülőin. Anyu szerint az ofő csak jókat mondott rólam, évfolyamharmadikként zártam a félévet (az a nyomorult rajzjegy jól lerontott, de mindegy), a hátam mögött egy tanulmányi verseny első helyezéssel pedig abszolúte nincs panasz rám. Ezt azért jó tudni. ☺

– Ami a második félévet illeti, Haller tanár úr borzasztóan lelkes – mesélte tovább anyu, miközben újabb adag párolt spárgát pakolt a tányéromra. Pedig az eredeti adagot is épphogy csak le tudtam gyűrti.

– Igen? – kérdeztem, és próbáltam a tányér szélére tolni a zöldségeket.

– Persze! Az iskola remek programokat szervez, egy percig sem fogtok unatkozni.

Na, nem mintha az első félévben olyan sok időm maradt volna unatkozni, inkább úgy mondanám, hogy néha levegőt is elfelejtettem venni, mert éppen nem értem rá. Persze ma már belátom, hogy bár általános után baromian elleneztem a magánsuli témát, anyuéknak igazuk volt. Mert ami régen elképzelhetetlen volt, (mármint az, hogy valaha szeretni fogok suliba járni és

lesznek barátaim, sőt, legjobb barátaim az osztályban), az mára teljeseen hétköznapivá vált számomra.

– Szóval akkor ebben a félévben sem fogok elkallódni? – kérdeztem mosolyogva, miután anyu felsorolta a félévben ránk váró programokat (farsang, iskolai hetek, osztálykirándulás, versenynapok...).

– Reni, ez igazán nem vicces! – rázta meg a fejét anyu gondterhelten.

Na igen. A szüleim rettegve várják, hogy kamaszkorom kiteljesedjen és kezelhetlenné váljak. Én ennek a bekövetkezésétől nem tartok, mert egyáltalán nem érzem magam lázadónak, ennek ellenére anyuék rendíthetetlenül olvassák a kamaszokról szóló szakkönyveket és várják a közelgő „apokalipszist”.

– Csak vicceltem – tettem le az evőeszközöket. – Befejeztem, felmehtek a szobámba?

– Persze, hiszen várnak a kis barátaid – bólintott anyu megértően. De amikor felálltam, utánam szólt. – De csak egy óra!

– Tudom – siettem fel a lépcsőn, és becsuktam magam mögött a szobaajtóm. Tisztában vagyok vele, hogy nem felejtí el a netkorlátozásomat!

Lehuppantam a babzsák fotelembe, ölembe vettem a notebookom, és bekapcsoltam. Nem lepődtem meg azon, hogy az msn tömve volt. Mind a tizenegy osztálytársam neve mellett zöld online ikon szerepelt, és a belépésem utáni tíz másodpercben sorban villogni kezdtek az üzenetek. Hát igen, szülői után mindig van mit megbeszélni. Virág a webkamerába mutogatta a rajzát, amit szakkörön készített, Pete Wentz nevű kiskutyájáról. Arnold színházbérletről írt, hogy lenne-e kedvem elmenni Shakespeare-darabokra. Dave valami mobiltelefon adatait linkelte át, hogy nézzem meg, mert hezitál, hogy megvegye-e, mivel szerinte a kapacitása nem megfelelő. Kinga a szokott, kegyetlen stílusában írt rám, hogy szedjem össze magam, mert a februári suliójság anyagát lassan le kell adni, ő pedig már kész van. Hát, ezen nem lepődtem meg. Zsolti YouTube-videót linkelt a dobszólójáról, és azt akarta, hogy nézzem meg. Andris és Robi összeveszték valami

stratégiai játékon, mindketten arra kértek, hogy adjak igazat nekik. Ricsi gördeszkás videóval fásasztott, Gábor meg arról írt, hogy ő is volt szülőin az anyukájával, és sok ötlete van az osztálykirándulásra. És ha ez még mind nem lenne elég, Jacques panaszosan ecsetelte, hogy a magyartanár tanácsára korrepetálásra küldik, mert fél év alatt nem igazán fejlődött a kiejtése... íme az osztályom! Totál lefásasztottak. Már csak három percem volt a netezés-re, minden msn-ablakom villogott vagy pedig már folyamatosan világított, amikor még egy felugrott. A szívem hevesen zakatolt, úgy olvastam el Cortez üzenetét. Angolul írt valamit, amit természetesen nem értettem. Valamiért szórakoztatja, hogy online fordítóval próbálom megérteni az üzeneteit. Pechemre le sem tudtam fordítani, mert anyu pontosan egy órával a gépem bekapcsolása után benyitott a szobámba.

– Egy pillanat – mondtam kapkodva, és elkezdtem elköszönni a többiektől.

– Csókolom – integetett Virág a webkamerán keresztül, amikor meglátta anyut.

– Szervusz, Virág – hajolt le anyu a gépem elé, és visszaintegetett. – Na, most már kapsold ki – fordult felém, én pedig egymás után bezártam az ablakokat.

– Még egyvalamit – hadartam, és gyorsan átmásoltam Virágnak Cortez angol üzenetét. – Fordítsd le – szóltam a kamerába, mire Virág nagyokat pislogva meredt a képernyőre. Gondolom, olvasta az üzenetet. És nem értette.

– Hogyan?

– Online fordító, csak másold be. Mennem kell – köszöntem el gyorsan, és kikapcsoltam a gépem.

Miközben lehajtottam a laptop fedelét, anyu az íróasztalom feletti tükröt nézegette, amire mindenféle dolog van ragasztva, mint például Cortez mangafiguraként (ezt Virág rajzolta nekem), egy közös fénykép Virággal, az Abbey Road-os Beatles-kép, néhány dalszöveg, na meg egy kinyomtatott fotó, amin az osztálytársaimmal állok a koripálya szélén.

Elalvás előtt Virág küldött egy sms-t, szerintem addigra sikerült lefordítani Cortez üzenetét, ami egyébként ennyi volt: Mi az ábra?

Ez ugyan egy szleng kifejezés, de akkor is rémes, hogy ennyire gyengék vagyunk angolból...

Szülõi: 5/5 – az ofõ lelkes, egy csomó terve van a félévre.

Msn: 5/3 – sajna nagyon kevés az az egy óra, alig tudtam beszélni a többiekkel.

Moby Dick 5/5 – még csak az elején tartok, de nagyon tetszik.

Cortez: 5/5* – írt msn-en. Kár, hogy nem értettem azonnal. ☹

Vacsora: 5/1 – spárga. Blah. ☹

Január 20., kedd

Reggel, mire felkeltem, anyu már elment, de hagyott üzenetet a hűtõn, amin az állt, hogy havazni fog. Gyorsan elkészültem, fehér kötött garbót vettem fel a Szent Johannás sálammal (ami kék-fehér csikos) meg trapézfarmerrel, ami csapadékos idõben soha nem jó választás, mert rendszerint a térdemig felázik, de mindegy. Szokás szerint apuval indultam suliba, aztán amikor kihajtottunk a kapun, Virág, aki már a házunk elõtt várakozott, beszállt a hátsó ülésre. Láthatólag rossz napja volt, ezt onnan lehet megállapítani, hogy a szemébe fésüli a haját, és csak az egyik szeme látszik. Totál emó.

– Mi történt? – fordultam hátra, a biztonsági övvel szenvedve.

– Apu lemondta a hétvégét – vont a vállát szomorúan, és halálfejes kesztyűjével megigazította a haját. Illetve még jobban a szemébe húzta.

– Miért? – kérdeztem. Virág szülei elváltak, és ez a téma még mindig eléggé megviseli, ráadásul az apukája csak kéthetente, hétvégén viszi el.

– Síelni megy.

– Megint? – kérdeztük apuval egyszerre. Ugyanis a téli szünetben már voltak, Virággal együtt.

– Aha. Csak most egyedül – közölte.

– Ezért ne legyél szomorú – vigasztaltam, bár Virág hamar befordul, ha rossz hírt hall.

– De, mert anyu csinált programot magának szombatra, és vagy le kell mondania, vagy a nagyiéknál leszek.

– És az rossz? – kérdeztem.

– Ott nem beszélek – felelte egyszerűen. Na igen. Virág mesélte, hogy a szülei válásakor három hónapig nem beszélt, ezek szerint a nagyszüleinél még mindig tartja.

Apu leparkolt a sulis előtt, és amikor kiszálltunk, utánunk szólt.

– Virág, ha szeretnéd, felhívom anyukádat, hogy szombaton nálunk alhass.

– Köszönöm – csillant fel Virág szeme, és azonnal elmúlt a rosszkedve. Olyannyira feldobódott, hogy elővette a zsebéből a pink-fekete kockás csatját, és félreccatolta a haját.

A sulis előtti lépcsőhöz érve folyamatosan a hétvégét tervezgettük, mert még sosem aludt nálam osztálytársam, és Virágot sem gyakran hívták meg ezelőtt. A gimis előtt egyikünknek sem voltak barátai, Virág, csakúgy mint én, kitaláltként járta végig az általánost. Igaz, engem azért cikiztek, mert sokat olvasok és jól tanulok, Virágot meg azért, mert emós. Állítólag egész nyolcadikban Tokiónak csúfolták. Szegény.

Az iskola lépcsője előtt Ricsi, Cortez és Zsolti ácsorgott.

– Sziasztok – köszöntem, végignézve a társaságon.

Zsolti mélyen a szemébe húzott sapkája alól pislogott álmosan, miközben pótrengeli gyanánt egy csomag megfagyott gumicukrot próbált magába gyömszölni. Ricsi unottan nyomkodta a zenelejátszóját, a fülhallgatója fele a fülébe volt dugva, a másik a kabátja nyakán át lógott a levegőben, Cortez pedig... Hát igen, Cortez. Fehér, deszkás cipőjében, sötétkék, bő fazonú farmerben, belebújós snowboard dzsekijében és a fejére lazán feldobott kapucnijában elég menőn nézett ki. Lazán visszaköszönt, sötétkék szemével végignézve rajtunk, miközben a homlokába hullt néhány sötét, szinte fekete hajtincs. Kábé ott végem volt. Szerencsére feleszméltem a bambulásból, mert Zsolti a képeembe nyomta a felbontott csomag gumicukrot.

– Kértek?

Én megráztam a fejem, mert valahogy reggel fél nyolckor nem kívánom a cukrot, Virág azonban vett belőle, és próbálta szétrágni a megfagyott gumimacit.

– Minden rendben volt szülői után? – érdeklődtem, mert a fiúk jegyei enyhén szólva érdekesen alakultak. Meg egyébként is ciki volt némán ácsorogni.

– Nekem nem volt gáz. A szüleim egymást hibáztatják, amiért hülye vagyok – vonta meg a vállát Ricsi. A kijelentésére mindannyian elneveltük magunkat. – Most mi van? Komolyan mondom. Ez a legjobb az elvált szülőkben. Állandóan egymást hibáztatják a jegyeim miatt, engem meg elfelejtenek.

– Dettó – bólintott Virág, még mindig a fagyott gomicukron csámcsogva.

– Nálam ugyanez – bontott ki ezúttal egy csokis dobozt Zsolti. Mi, Cortezzel mosolyogva hallgattunk, egyikünk sem tudott hozzászólni az „elvált szülők gyerekei” témához, mert minket ez nem érint. Igaz, Cortez a nagyszüleivel él, mert a szülei diplomaták, és külföldön (Amerikában) laknak, de attól még nem váltak el. Úgyhogy szórakozottan hallgattuk a többiek eszmecseréjét, miközben megállt mellettünk egy fekete autó, és Dave pattant ki az anyósülésről.

– Srácok, rémes éjszakám volt – kezdte köszönés nélkül. Dave általában nem foglalkozik azzal, ha éppen beszélünk valamiről. Ha ő megjelenik, róla kell szólnia mindennek. Megszoktuk már, úgyhogy mosolyogva vártuk, hogy mit mesél.

– Én sem aludtam túl jól – mélézott Virág.

– Hahó! Nem zavar, hogy éppen sztoriban vagyok? – rázta meg a fejét Dave, és folytatta. – Szóval, éjjel fél háromkor valami csapkodott az ablakomon.

– Biztos a szél – mondtam.

– Igen, a szél, de nem ez a lényeg – rázta meg a fejét. – Felébredtem rá, és próbáltam visszaaludni, amikor újra csapkodni kezdett.

– Hóvihar volt éjjel, a szél letördelt néhány faágat, és...

– Most te mesélsz vagy én? – szólt rám türelmetlenül. – Bocs, de meteorológiai befolyásoltság alatt állok – vontam meg a vállam, mire a többiek elmosolyodtak.

– Tényleg, Reni, anyukád nem mondta, mikor lesz jobb idő? – kérdezte Ricsi.

– Most még nagy havazások jönnek – feleltem. Az osztálytársaim tök jól veszik, hogy anyu meteorológus és sokszor látni a tévében. Az általánosban egy csomót cikiztek miattam, sőt, egyszer még a „fagypont” becenevet is rám ragasztották. A mostani osztálytársaim azonban lazán kezelik, általában csak megkérdezik, hogy milyen idő várható. ☺

– Hé, éppen sztoriban vagyok! Figyelnétek? – rázta a fejét türelmetlenül Dave. Mindannyian felé fordultunk, úgyhogy folytathatta. – Na, miután kinéztem az ablakon, és láttam, hogy micsoda hóvihár van, nem tudtam visszaaludni. Negyed ötig hallgattam az iPod párnámat, de egyszerűen nem voltam álmos...

– Mi az az iPod párna? – szóltam közbe.

– Párna, benne hangszóró és csatlakozó az iPodhoz. iPod párna.

– Aha, énem – bólintottam, bár annyira nem tiszta. Akkor ez most zenélő párna? Mindegy.

Dave összefont karral ácsorgott, és a reakciónkat várta. Mikor rájöttünk, hogy vége a mesélésnek, Cortez értetlenül nézett rá.

– És mi volt a rémes sztori?

– Mi az, hogy mi? Nem tudtam aludni! – közölte, mire a fiúk, sóhajtva legyintettek.

– Ez nem egy nagy sztori, Dave! Értsd meg végre, nem kell mindent, ami veled történik, úgy felfogni, mintha rendkívüli lenne. Na, például nekem van sztorim. Több mint kétszázan nézték meg a dobszólóm tegnap óta a videómegosztón – váltott témát Zsolti.

Cortez és Ricsi azonnal rákapott a témára, úgyhogy szegény Dave kénytelen volt csendben hallgatni. Virággal otthagytuk őket, és bementünk a suliba. Miután felmutattuk a belépőkártyánkat, beléptünk az aulába. Máday igazgatóhelyettes szokása szerint a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és a belépő diákokat pásztázta. Az előttünk haladó tizedikes fiúkkal kivetette a fülhallgatót, a

mögöttünk lévő tizenkettedikes lányokat pedig magához hívatta, hogy a kezében tartott vonalzóval lemérje a csizmájuk sarkát.

– Veronika, mondd csak, fellépésre készülsz ezekkel a tizenkét centis sarkakkal? – kérdezte, felvonva ívelt szemöldökét.

– Nem – rázta meg a fejét a lány.

– Akkor kérem figyelembe venni, hogy ez egy gimnázium, és nem a Moulin Rouge. Akárhogy számolom, ezekben a csizmákban hazatipegsz tíz perc alatt, egy laposabban visszaérsz hét perc alatt, tehát nyolc óra ötre itt vagy – hunyorgott a karórájára nézve, mire a lány sietősen megfordult és kispurizott az aulából.

Máday elégedetten bólintott, és tovább szemlélte az érkezőket. Na igen, a Suli Réme becenéven is emlegetett igazgatóhelyettes asszony meg a vonalzója elengedhetetlen kelléke a reggeleknek. Előszertettel méri a szoknyák hosszát, a cipők sarkát, és kíméletlenül hazaküld mindenkit, akin kivetnivalót talál. Mentségére legyen mondva, nem kis teljesítmény, hogy a legtöbb diákról percre pontosan tudja, hogy mennyi idő alatt ér haza. Azt beszélik, az a szerencsés, akinek még a nevét sem tudja. De ilyen igazán kevés van. Virággal felbaktattunk a lépcsőn, és a folyosón lévő suliboxokhoz mentünk. Amíg én kivettem az irodalomholmim és betettem a táskám, Virág egy cellulzdarabbal ragasztott képet a szekrényébe.

– Újabb Pete Wentz-kép? – kérdeztem.

– Nem, ez most más – felelte. Na, erre felkaptam a fejem, mert amióta ismerem Virágot, számára Pete Wentzen kívül nem létezik más. Kiposzterezte vele a szobáját, a szekrényét, a fém tolltartóját, plusz a gitárost rajzolgatja éjjel-nappal, róla nevezte el a kutyáját... Egyszóval hatalmas fan. Ezért is esett le az állam, amikor benéztem a szekrényébe, és a sok Pete Wentz között megláttam egy számomra teljesen ismeretlen srác képét.

– Ő ki? – kérdeztem csodálkozva.

– Ő Robert Pattinson.

– Vagyis? – ráncoltam a szemöldököm. Kicsit ciki, de nem vagyok túl jó az aktuális trendekben. Ha Virág nem mutogatná állandóan a tinimagazinokat, akkor még annyit sem tudnék, mint most.

– Vagyis a *Twilight* sztárja! – vágta rá csillogó szemmel.

– Vagyis? – kérdeztem összeszorított fogakkal, mert nem akartam nagyon beégni.

– Várj – nyugtatott Virág, és kihalászott az egyébként borzalmasan rumlis szekrényéből egy magazint. – Tessék, nézd át.

Bementünk a terembe, ahol Andris és Robi a tévét nézték, miközben megállás nélkül vitatkoztak valami sorozatról. Leültem az egyszemélyes padok közt a sajátomba (az ablak melletti sor, második pad), és fellapoztam az újságot, majd kérdően felnéztem, mert Robi és Andris nemcsak vitatkoztak a *Hősökről*, hanem azt is nézték.

– Ez hol megy? – kérdeztem, mert nem láttam lógót a képernyőn.

– Ez? – mosolygott Andris. – Ez itt megy – mutatott fel egy kis alakú lejátszót. A két kocka megint összekötötte a tévét valamivel. Nagyszerű, így is miattuk bővül hetente a házirend. ☺

Az osztály lármás volt, mindenki mászkált vagy ordított valakinek. Kinga megállt a padom mellett, és felemelte a kezében tartott újságot.

– Renáta, tinimagazint olvasol? Ez nevetséges – közölte, és húzott egyet az egyébként is fájdalmasan szoros copfján.

– Csak erről a *Twilight* dolgról olvastam – magyarázkodtam, bár nem is igazán akartam megmagyarázni Kingának. Elvégre semmi köze hozzá, hogy mit olvasok!

– Már rég kiolvastam az egész sorozatot – vigyorgott erőltetetten, aztán megperdült, és a helyére ment. Kinga lételeme a versengés, és attól, hogy ő már rég túl van valamin, amiről én még csak most hallok először, teljes mértékben nyertesnek érzi magát. Klassz.

A csengő hallatára eltettem a magazint, és felkeltettem Virágot, aki időközben elaludt a mellettem lévő padban. Kardos pontosan érkezett, bevágta maga mögött az ajtót, amire az egész osztály elhallgatott. Máday után Kardos tanár úr vezeti a képzeletbeli népszerűtlenségi versenyt, szerintem rajtam kívül nincs még egy diák, aki kedvelné.

– Antai-Kelemen Ádám a táblához, a többiek a szöveggyűjteményt olvassák egy hang nélkül – közölte, és lecsapta a naplót a tanári asztalra.

Na jó, talán ezek miatt a dolgok miatt nem szeretik annyira. Kinyitottam a könyvem, miközben hátrafordultam. Cortez éppen feltápázkodott a mögöttem lévő padból, és felelni indult.

– Készültél? – suttogtam, mire óvatos mosolyra húzta a száját. Oké, azzal együtt, hogy a világ legszebb mosolyával ajándékozott meg, ez azt is jelentette egyben, hogy nem készült. Ami óriási szívás, ugyanis az elmúlt félévben végig korrepetáltam irodalomból, csak akkor hagytuk abba, amikor biztosan kettesre állt. Rossz előérzetem volt annak ellenére, hogy borzasztóan szerettem volna a csütörtök délutánokat újra Cortezzel tölteni. Ha irodalomkorrepetálás ürügyén, akkor úgy.

Kardos Cortez kezébe nyomta a kinyitott tankönyvet.

– Verselemzés.

Tíz kemény percig alázza Cortezt, aki jóformán hozzá se tudott szólni a dolgokhoz. Én lehajtott fejjel hallgattam a szenvedést. Szörnyű volt.

– Gratulálok, ezt a félévet is jól kezdted – írta be Kardos az egyest, Cortez pedig visszaült a helyére. Nem hiszem, hogy egy tanár valaha elfelejti, ha egy diák sorban adja be az üres dolgozatokat (Cortez így indította a kapcsolatukat), így Kardos pikkélése valamennyire jogos. Csak hát szegény Cortez... ☹

Mielőtt továbbhaladtunk volna az anyaggal, kinyílt az ajtó, és Arnold lépett be. Kardos felháborodottan az órájára nézett.

– Neményi, ez aztán már több a soknál! Húszperces késés? Arnold a tőle megszokott nyugalommal vont a vállát. – Elnézést, tanár úr, a kocsifelhajtónk lefagyott az éjjel, ezért jégtöréssel kezdtem a reggelt, amitől a megszokottnál is rezignáltabb vagyok – közölte. Kardos nagyokat pislogva meredt rá.

– Értem, rendben van.

Arnold a helyére indult, amikor Kardos utána szólt.

– Azt mondtad, rezignált?

– Igen.

Kardos elismerően bólintott. Hát igen. Arnold messze a legokosabb diák az egész suliban, vele kevés tanár kezd ki. Állandó későként sem problémáznak vele, ugyanis totális kitűnő átlagával (ami azt jelenti, hogy az egész félévben nem volt ötösnél rosszabb jegye), a tanulmányi hét abszolút győzteseként abszolút iskolaelsőnek számít. Ami kilencedikesként örült nagy teljesítmény. Ha nem ismerném ennyire jól, azt mondanám, lehetetlen, pedig nem az. Arnold egyszerűen zseni.

A csendes irodalomóra után a többiek fellélegeztek, mert dupla franciánk következett Monsieur Durand-nal. Mivel a Szent Johanna francia kötődésű iskola (olyannyira, hogy kiemelt tárgy a francia nyelv, sőt, a felvételik is franciául folynak), ez az egyetlen tárgy, amiből kivétel nélkül mindenki jó.

Ebédszünetben Arnolddal és Virággal vettünk forró csokit a büfében, és kimentünk az udvarra. Amíg Virág a gőzölgő poharat fogta a két tenyere közt, remélve, hogy felmelegszik tőle, Arnold a kinyomtatott színházi programot mutatta nekem.

– Érdekel?

– Persze! – vágtam rá azonnal, átnézve a műsort. *Vízkereszt, Ahogy tetszik, Szentivánéji álom, Sok hűhó semmiért...* Mégis, kit nem érdekelnek a Shakespeare-darabok?

– Mi az? Mozi? – kérdezte Virág.

– Színház – feleltük egyszerre.

– Ja, azt hittem, valami jó – vont a vállát Virág, mire Arnold azonnal vitába kezdett, én pedig mosolyogva hallgattam őket. Oké, talán tényleg van, akit ez nem dob fel. ☺

Suli után otthon megcsináltam a házikat, meg készültem holnapra, aztán kimentem Virággal megsétáltatni Pete Wentzet. Mármint a kutyáját. Anyu a kezdődő havazás miatt későn ért haza, emiatt viszont nem volt vacsora, úgyhogy rendeltünk. Mi, apuval ennek kifejezetten örültünk, de persze csak magunkban.

– Nem is tudom, hogy tudnak mindennap ilyen ételeket enni az emberek – húzta el a száját anyu a rendelt pizzát nézegetve.

– Én sem. Ez borzasztó! – bólogatott apu, miközben már befalta a sajátját, és az enyémmel szemezett. Mosolyogva megkínáltam,

de anyu nem engedte. Apu egyetértően bólintott, de azért le tudtam olvasni a szájáról, hogy hagyjam meg, majd később megeszi.

– Mi volt a suliban? – kérdezte anyu.

– Semmi – feleltem. A szüleim előbb össze, majd rám néztek. Ja, igen, mindig elfelejtem, hogy a „semmi”, az tabu szó, ha egy kamasz ezt mondja, akkor a felnőttek óriási problémát és visszafordíthatatlan eltávolodást gondolnak mögé. Pedig tényleg van, amikor semmi nincs. Mindegy, gyorsan korrigáltam.

– Illetve Arnold felajánlott egy színházbérletet.

– Igazán? Ez nagyszerű. Menj színházba, az nagyon jó program – hagyta jóvá anyu. Apu kicsit nehezebb eset.

– Arnold? Színházba? Arnolddal színházba? Este? Esti darabra Arnolddal?

– Nem csak ketten. Az anyukája jönne velünk – mentegőtöztem azonnal. Apu hajlamos besokallni, ha arról van szó, hogy egy fiúval megyek valahova. Pedig ilyen aztán nem szokott lenni.

– Na és Virág? – próbálkozott apu.

– Virágot nem érdekli a színház – tártam szét a karom. – Virágról jut eszembe, felhívtam az anyukáját, és megbeszéltem vele, hogy itt alszik a hétvégén – váltott témát anyu cselesen.

– Oké – vigyorogtam.

– Várjunk csak. Ott tartottunk, hogy Reni színházba megy. Mit akar ez az Arnold gyerek? – értetlenkedett tovább apu.

Anyu intett, hogy nyugodtan menjek fel a szobámba, majd ő elintézi. A lépcsőn felfelé még hallottam, hogy erről vitatkoznak, illetve apu próbál vitázni, de anyu hamar lerendezte.

Becsuktam a szobaaajtóm, és bekapcsoltam a gépem. Az msn-en csak páran lézengtek, az ő állapotuk is elfoglalt volt vagy nincs a gépnél. A depresszív téli időjárás miatt egyébként szinte valamennyi fiú osztálytársam tévésorozatokkal tölti a délutánjait és estéit, és mivel én egy ilyet sem nézek, újabban egyáltalán nincs közös témánk. ☹ Sőt, mikor megkérdeztem, hogy rajtam kívül már senkit nem dob fel egy nyomott januári délutánon belemerülni egy klassz könyvbe, egész egyszerűen kiröhögtek. ☹ Oké, többek között ezért sem tartozom a „menő diákok” közé. A gim

farkastörvényei szerint „kúl”, aki képben van a legújabb zenékkal, sorozatokkal és trendekkel, és kétségtelenül „nyomi”, aki a *Beatles* – *White album* hallgatása közben a *Moby Dick*et olvassa. Éljenek a diákévek... ☺

Cortez irodalomfelelete: 5/1 – még csak most kezdődött a félév, de megint bukásra áll. Jaj. ☹

Sulirádió: 5/5 – Ma a *California Dreaming*et adták egész nap, jelezve, hogy unják a telet. A nap végére már a diákok unták a számot. ☺

Rendelt pizza: 5/5 – klassz volt. ☺

Robert Pattinson: 5/? – még mindig nem nagyon tudom, hogy ki az, de menő lehet. Majd csekkolom.

Január 21., szerda

Reggel Virággal köszöntünk a sulis lépcsője előtt ácsorgó fiúknak, aztán mivel elkérték, odaadtam a kémiaházim, és bementünk az épületbe. Hát, Ricsiékkel kábé ennyi a közös témám. Hurrá.

Az aulában Máday ig. helyettes a szokott helyén állt, és amikor észrevett, felénk szólt.

– Renáta!

Megfagyott az ereimben a vér. Gyorsan végignéztem magamon. Kék kordbársony nadrág, fehér színű, lapos hótaposó csizma, fehér kötött garbós pulcsi és kabát. Ezzel csak nincs gondja!

– Ne felejtse el, órák után megbeszélés!

Csak a sulióújság februári számának megbeszélésére figyelmeztetett, úgyhogy megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

A folyosón elhelyezett suliboxok mindegyikébe egy papír volt csúsztatva, ami félig kilógott az ajtó résén. Mikor a sajátomhoz értem, kihúztam a szórólapot, és gyorsan elolvastam. Az állt rajta, hogy lehet szavazni a farsangi bál témájáról.

– Ez mit jelent? – kérdeztem csodálkozva.

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállát Virág.

A folyosón megjelent Kinga és a mögötte vonuló négy a-s lány csordája.

– Mire szavaztok? – kérdezte Kinga, megállva a szekrényem mellett.

– Nem igazán tudom, hogy mi ez – ráztam a fejem.

– Tudod, Renáta, ha vennéd a fáradságot és megnéznéd a Szent Johanna honlapján az archívumban lévő fotóalbumokat, és kikeresnéd közülük az elmúlt évek farsangjait, akkor értenéd.

– Kinek van ennyi szabadideje? – kérdeztem vissza, mielőtt még tovább alázna.

– Aki szán rá. Nézd, én edzésre járok, díjugratóversenyeken veszek részt, emellett van energiám kitűnő tanulónak lenni, suliójságot írok, színjátszókörös vagyok, plusz ismerkedem Holdfényvel is, hogy jól tudjunk együtt dolgozni...

– A Holdfény valami banda? Van MySpace oldala? – pislogott nagyokat Virág. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét.

– Virág, szörnyen egyszerű vagy! Van élet a MySpace-en és a bandákon túl is. Holdfény az új lovam, akivel edzek – közölte felszegett állal, aztán amikor látta, hogy ehhez nem igazán tudunk hozzászólni, visszatért a farsangra. – A kitöltött lapot az aulában található ládába kell bedobni péntek délutánig; amire a legtöbb szavazat érkezik, az lesz a farsang témája, ergo mindenki annak öltözik.

– Ti mit irtok rá? – kérdeztem. A többes szám Kingára meg az a-s lányokra vonatkozott, akikkel, mondjuk, még egy szót sem váltottam, de mindegy.

– Reneszánsz. Szép ruhák, báli hangulat – ábrándozott Kinga.

– Ez borzalmas nagy kitolás a fiúkkal – szörnyedtem el. Akkor harisnyás, Robin Hood kinézetű srácok rohagálnának a tesiteremben. Jaj.

– Kit érdekel? Nekem jól állna, ez a lényeg – közölte Kinga. Na igen. Kinga az empátia hiányának tökéletes példája.

Kémia előtt a labor első padjában Cortez és Virág még gőzerővel másolta a házit a füzetemből, a mellettem ülő Ricsi pedig a fingerboardjával játszott a padon.

– Ebben mi a jó? – kérdeztem összeráncolt szemöldökkel, mert még mindig nem tudtam rájönni, mit lehet élvezni azon, hogy egy kis gördeszkát lököget az ujjával.

– Figyeld. Ez egy új trükk – mutatta Ricsi. A padon támaszkodva követtem a bemutatót, és bár próbáltam koncentrálni, annyira nem kötött le. Pedig tényleg szeretném, hogy érdekeljen, mert Cortez és Ricsi nagy deszkások, és ahhoz, hogy tudjak Cortezzel beszélgetni, tisztában kéne lennem a deszkás dolgokkal. Mondjuk, az elszántságom kimerült annyiban, hogy kértem karácsonyra egy gördeszkát, amire egyszer már rá is álltam. Vagyis megpróbáltam.

Csengetéskor Virág odahozta a füzetem, aztán gyorsan a helyére ment, mert a labor ajtaja becsapódott, és Gondos tanárnő az összetéveszthetetlen vörös hajával megjelent a teremben. A diákok körében az a legenda járja, hogy Gondos a kémialaborban állítja elő magának ezeket a lángoló hajszíneket. Nem is tudom. Biztos van valóságalapja.

– Richárd, szeretnéd megoldani a táblánál a házi feladatot? – nézett Gondos fürkészve a padunk felé.

– Hogyne – állt fel Ricsi magabiztosan, felkapva a füzetét.

Mosolyogva néztem, ahogy Ricsi (aki egyébként annyira sötét kémiából, hogy még a vegyjeleket sem ismeri) felmásolja a házi(ma)t a táblára.

– Nagyszerű. Pompás – tapsikolt Gondos, és beírta az ötöst. Az osztály egy része (Kingával az élen) hangos nemtetszését fejezte ki, mire a tanárnő gyilkos pillantással elhallgattatta őket.

Ricsi lazán visszaült mellém.

– Nincs mese. Zseninek tart – tárta szét a karját, és vigyorogva megvonta a vállát, amikor Cortez hitetlenkedve hátrafordult.

– Na igen. Zseni vagy – suttogtam visszafojtott mosollyal, és jegyzetelni kezdtem a füzetembe. Ricsi az én házijaim és sűgásaim révén színötös kémiából, ráadásul emiatt a tanár annyira okosnak tartja, hogy versenyre is akarta küldeni. Érdekes.

Tesi után kipirultan és fáradtan ücsörögtem az öltözőben (Korponay tanárnő tornateremköröket futtatott velünk, én négy után összeestem), és Virágot vártam, aki még a futástól lelapult

haját tupírozta, hogy visszanyerje az eredeti „manga” fazonját. Az a-s lányok öltözés közben megállás nélkül csevegtek. Az ilyen fecsegést általában elengedem a fülem mellett, ma azonban elhangzott egy mondat, amire odafigyeltem.

Ládátok, Cortez hogy nézett rám? – kérdezte Edina.

– Nem – felelte egyszerűen Kinga, és becopfozta a haját.

– Pedig észrevettem, hogy futás közben bámul...

A fülemben dobogott a vér, és próbáltam feltűnés nélkül figyelni a beszélgetést. Kinga észrevehette, hogy lesápadtam, és unottan a plafonra meredt.

– Dina, fiúk fociztak órán, senki nem nézett téged futás közben jelentette ki.

– Pedig nézett – erősködött tovább Edina.

Oké, számomra teljesen nyilvánvaló, hogy Edina odavan Cortezért (ki nincs?), de hogy ez nem egyoldalú, az új infó. Elvégre Cortez eddig nem mutatott semmifajta érdeklődést Edina iránt. Eddig. Jaj. ☹

Edina a tükör elé állt, és elővette a szájfényét, közben pedig tovább áradozott Cortezről.

– Szerintem Cortez járna velem. Ő is menő, én is. Mi akadály? – kérdezte, a három a-s lány pedig egyetértően bólogatott. Én meg megsemmisülten ültem a padon. Szerencsémre Kinga közbeszólt.

– Most viccelsz? – kérdezte, egy pillanat alatt kizökkenve Edinát az ábrándozásból. – Cortez már most az egyik legmenőbb srác a suliban, tele van felsőbb évfolyamba járó haverokkal, ráadásul a tizedikes lányok is odavannak érte. Értékelem a pozitív hozzáállásod, de én azért látom némi akadályát annak, hogy csak úgy járjatok – hadarta. – Ja, és túl sok szájfényt tettél fel, olyan, mintha beleestél volna a tégelybe – vigyorgott Kinga megalázóan, aztán sarkon fordult és kiviharzott.

A három a-s lány kuncogva követte, végül Edina is belátta, hogy van igazság abban, amit hallott, és sértődötten távozott.

– Jól megmondta nekik, nem? – mosolygott Virág, amikor elérte a célját, és a haja oldalválasztékból eltakarta a fél szemét, hátul pedig tupírozottan meredt az ég felé.

– Aha – bólítottam. – Csak ez rám is vonatkozik.

– Hogy érted?

– Ha Edina kevés Cortezhez, akkor én mit mondjak? Egyáltalán nem vagyok menő! – sóhajtottam.

– De okos vagy! És szerintem az menő! – vigasztalt Virág, én pedig halványan elmosolyodtam.

Rendes, hogy próbált feldobni, és valamennyire sikerült is, de azért amit Kinga mondott, az tényleg igaz. Cortez eleve nagyon kül, stílusban és megjelenésben egyaránt, ehhez már csak plusz, hogy Cortez és Ricsi a tizenhatot töltik. (Ricsi esetét homály fedi, őt egy másik suliból vették át, valószínűleg ott bukott, de senki nem tudja biztosan, mi történt, Cortez pedig éviszméltő, mert Amerikában járt egy évet gimibe, és Borrel igazgató úr csak úgy vette fel, ha újrajorja a kilencediket.) Így hát szomorúan, de megint be kellett látnom, hogy Cortez meg én... az lenne a világ nyolcadik csodája. Óriási. Önbizalmat meg majd nyerek valahol. Mindegy.

Infón Tölgyessy tanár úr közölte, hogy szövegszerkesztés után elfoglalhatjuk magunkat.

Arnolddal egy géphez ültünk és Honfoglalóztunk, a mellettünk lévő gépnél pedig Virág szerkesztett MySpace-oldalt.

– Nézzétek, ez az új layoutom – szólt, mire odanéztem. Az oldal a következőképpen néz ki: fekete háttér, amin apró pink halálfejek villognak meg eltűnnek, meg csillognak.

– Klassz – ismertem el.

– Reni, már nem azért, de döntik a várad – közölte Arnold. – Hé! – fordultam vissza. – Azért segíthetél volna, nem figyeltem.

– Az a te várad, véd meg te – vont a vállát.

– Várjunk csak! – néztem a monitorra. – Te döntötted le a tornyom! Most megtámadlak! – közöltem elszántan, mire Arnold hátradőlt, és hagyta, hogy nyerjek. Ez így volt fair. Azt hiszem. ☺

Utolsó óra után Kingával és Arnolddal a suliójság termébe mentünk. Már mindenki bent volt, az érkezésünk után Timi (a főszerkesztő) becsukta az ajtót, és neki is kezdett a megbeszélésnek.

– Ki hogy áll?

– Én kész vagyok – szólalt meg rögtön Kinga, és a mappájából kivette a színes lapokra írt cikkét.

– Többiek?

– Én még dolgozom rajta – mondta Arnold.

– Jó, de férjen bele két oldalba!

– Mi? – háborodott fel Kinga. – Mostantól mindig kétoldalas cikket írhat?

– Igen.

– Miért?

– Mert – sóhajtotta Timi – Neményi cikkei a legolvasottabbak. Azokról kapjuk a legtöbb visszajelzést. És ennyi. Tovább. Reni, veled mi van?

– Elakadtam a filmajánlóval – vontam meg a vállam.

– Kérj segítséget, és péntekre add le! Februári ajánlót a legkönnyebb írni, szedd össze magad!

– Oké – bólintottam.

Láttam Kingán, hogy nagyobb letolást várt. Mikor végeztünk a megbeszéléssel, és kimentünk a teremből, ennek hangot is adott.

– Itt bárki bármit megtehet! Arnoldnak már két oldala van, Renáta késhet, az én mondataimat meg szanaszét húzgálják – hóbörgött.

Ráhagytuk, ilyenkor Kinga begőzöl, de néhány dühkitörés után majd megnyugszik. Általában.

Hazaérve azonnal belevetettem magam a cikkírásba, és nagy nehezen kész is lettem vele (anyu megengedi, hogy ha anyaggyűjtéshez kell, akkor korlátlanul használjam a gépem). Mondjuk, keresgélés közben felmentem a közösségi portálra, és visszajelöltem két Szent Johannás diákot (egy 10/b-s lányt és egy 12/a-s fiút), akik ismerősnek jelöltek, plusz merő véletlenségből rámentem Cortez adatlapjára, és megnéztem, frissült-e, amióta utoljára láttam. Sajna nem, még mindig csak egy deszkás kép van fent róla, amit már rég lementettem a gépemre. ☺

Sulirádió: 5/5 – *Good Charlotte* szólt egész nap. Máday, mondjuk, nem értékelte annyira, mint a diákok. ☺

Edina: 5/1 – még mindig kiborulok, ha eszembe jut. ☹

Kémia: 5/5 – Gondos kedvenc diákja egyértelműen Ricsi. Ez azért vicces. ☺

Suliújság: 5/5 – Végre kész lettem a cikkel, holnap le is adom.

Virág adatlapja a közösségin: 5/5 – egy rakás új képet tett fel, a huszonnégy feltöltött kép közül egy van, amit magáról készített a tükör segítségével (sajna a képben benne van a vaku is), egy, amin ketten vagyunk, és a sulis előtt készítettük magunkról (ez az én oldalamon is fent van), az összes többi Pete Wentz és *Twilight*. ☺

Január 22., csütörtök

Reggel kisebb hiszti után (nem találtam a színes kötött pulcsim) apu vitt minket suliba. Ilyenkor kicsit sajnálom szegény aput, mert rendszerint akkor borulok ki, amikor anyu nincs otthon, és apu még nem igazán tudja kezelni a „nem találom egy ruhadarabom, mindjárt megőrülök” kitöréseimet. Egy kamaszkezelő könyvből próbálta kilesni, hogy ilyenkor mi a teendő, de mielőtt rájött volna, már lenyugodtam. Meglett a pulcsim, ott volt, ahol lennie kell, a gardróbban. Mindegy. ☺

Virág a kapunkban ácsorgott, aztán amikor kiálltunk a kocsival, beszállt a hátsó ülésre.

– Suli után Simsezünk? – kérdeztem, mire Virág csalódottan megrázta a fejét.

– Nem jó, anyu jön értem, oltásra visszük Robert Pattinson – felelte. Összeráncolt szemöldökkel meredtem rá.

– Kit?

– A kutyámat – tette hozzá.

– Azt hittem, Pete Wentz a neve.

– Az volt, de mostantól már Robert Pattinson.

– Megváltoztattad a kutyád nevét? – döböntem le.

– Igen. Úgyse hallgatott rá.

– Értem – bólintottam. Azt hiszem, Virágnak új kedvence van. Órák előtt bementem a suliujság termébe, hogy leadjam a cikkem. Timi két perc alatt átnézte az ajánlóimat.

– Ezek jók lettek – biccentett, amikor felnézett a lapokból. – Oké – indultam kifelé a teremből, amikor megláttam egy halom kinyomtatott papírt. – Az kié?

Timi sóhajtva odafordult.

– Mit gondolsz?

– Arnold? – mosolyodtam el.

– Igen. Este küldte át e-mailben, egy órája próbálom szerkeszteni.

– Mi a gond vele?

– Hát épp ez az! – tárta szét a kezét. – Semmi! Négy oldal lenne, legkisebb betűnagysággal is, ami nagyon sok. Csakhogy nem tudom szétszedni. Túl jó az egész.

– És akkor mi lesz?

– Máday eldönti. Szerintem lehozzuk az egészet. Nem tudom, mit csináljak Arnolddal. Őrület, miket ír.

– Igen, borzasztóan ügyes. Szerintem menjen a négy oldal.

– Kinga lázadni fog. Már így is hóbörgött a két oldalért – nézett rám tanácstalanul Timi.

– De szerintem csak ő, egyedül. A többiek benne lennének. Otthagytam a gondterhelt Timit, és az aulán átvágva láttam, hogy sokan dobálják be a ládába a farsangi szórólapokat.

– Szavaztál már? – állított meg egy tizenegyedikes lány.

– Még nem – ráztam a fejem.

– A reneszánszra szavazz!

– Jó, de miért olyan fontos ez? – csodálkoztam.

– Kilencedikes vagy, ugye? – sóhajtotta csalódottan, mire bólintottam. – Jó. Nekem ez a harmadik farsangom a Szent Johannában, és már baromira unom, hogy sokkal több a fiú.

– Az miért baj? – kérdeztem. Igaz, a suliban tényleg sokkal több a fiú, a mi osztályunkban is csak hárman vagyunk lányok, az a-soknál négyen, és ez az arány általában jellemző. Csak nem értettem az összefüggést.

– Mert évek óta szeretnénk egy reneszánsz farsangot, csakhogy hiába szavaz minden lány erre, sokkal több fiú van, akik pedig állandóan valami baromságra szavaznak! Annyira szeretnénk már harisnyában látni őket bosszúból, az elmúlt évek szívatásai miatt.

– Szívatás?

– Múlt évben kalózfarsang volt, belépés csak rajzolt bajuszban! El tudod képzelni, hogy néztünk ki?

Ahogy próbáltam elképzelni, akaratlanul is elnevettem magam. Azt hiszem, ideje lenne átnézni a sulis honlapján lévő archívumot.

A következő szünetben Virággal együtt be is dobtuk a szavazólapunkat, mindketten a reneszánszt írtuk rá, de szerintem (ahogy az osztályban a fiúktól hallottam) ez idén is elmarad.

És következett a rémálmom. A rajzóra. Vladár csengetéskor becsukta maga mögött az ajtót, és mosolyogva nézett végig az osztályon. Mondjuk, amikor rajtam átsiklott a tekintete, mintha megrándult volna egy ideg az arcán, de mindegy, biztos csak képzelődtem. Viszont nyílt titok, hogy nem én vagyok a kedvenc diákja.

– A mai órán párban dolgozunk – kezdte. A vállam fölött hátrafordultam Ricsihez, aki már előre jól szórakozott a dolgon. A névsor miatt kémián és rajzon együtt ülünk és dolgozunk. De amíg az előbbi általában jól sül el, az utóbbi inkább katasztrófálisan. Ez van.

A feladat egyszerűnek tűnt, kezeket kellett rajzolni, vagyis Vladár szerint „különböző kézmozdulatokat örökítünk meg”. Ezt mindenki máshogy értelmezte, Virág a fekete-pink bolyhos végű tollát fogta meg, és úgy tartotta a kezét, hogy Cortez le tudja rajzolni. Dave úgy csinált, mintha a mobiltelefonja gombját nyomná meg, Zsolti pedig „metálosan” felmutatta a mutató és kisujját Arnoldnak, de Vladár közbeszólt.

– Több komolyságot!

Magam elé vettem a rajztablám, és Ricsi kezére néztem. Éppen rátette a mutatóujját a fingerboardjára.

– Te most viccelsz, ugye? Örülök, ha egy ujjadat le tudom rajzolni, vidd innen a kis gördeszkát! – ráztam meg a fejem.

– Kezdem én? – röhögte el magát.

– Megköszöném.

Az én kézmodellkedésemmel nem volt gond, elővettem a *Moby Dicket*, és a kezemben tartva olvastam, közben pedig Ricsi rajzolt.

Csak az a baj, hogy Ricsi a rajzolásba merült bele, én az olvasásba, úgyhogy amikor feleszméltem, már csak tíz percem maradt a saját rajzomra.

– Rendben, lassan fejezzétek be a rajzolást, és hozzátok ki! – szólt hangosan Vladár.

Mindenki elkezdett sietni, még satíroztak, javígtattak, szemmértékkel ellenőriztek, én meg totál bepánikoltam. Ahogy magamat ismerem, egy év is kevés lenne, hogy lerajzoljak egy felismerhető kezét, nemhogy pár perc. Ráadásul tovább stresszelt, hogy Kinga stréber módon elkezdte összeszedni a lapokat.

– Most mit csinálunk? – röhögött Ricsi olyan jóízűen, hogy ha nem rólam lett volna szó, biztos én is jól szórakozom.

– Várj, gondolkozom. Pillanat – rágtam a ceruzám végét, majd eszembe jutott a megoldás. – Megvan! Tedd rá a tenyered!

– Nem hinném, hogy... – rázta a fejét Ricsi, de elkaptam a kezét, és rányomtam a tenyerét a lapra. Egy perc alatt körberajzoltam a kezét, mondjuk, a sietségtől néhány helyen megszaladt a ceruzám, ott olyan lett Ricsi keze, mintha valami kinövése lenne, de összességében kezét ábrázolt a rajz, és ez a lényeg.

Kinga hozzánk ért, és felvont szemöldökkel vette el a rajzom.

– Ez érdekes lesz – bólogatott, előre felkészülve a balhéra. Sajna igaza volt.

Vladár egymás után értékelte a képeket, Cortez és Virág csillagos ötöst kapott, az ő rajzuk szokás szerint kiállításra való, Arnold sötéten árnyékolt kézrajza állati szépen sikerült, de a többiek sem panaszkodhattak, majdnem mindenki ötöst, de legalábbis négyest kapott. Aztán Vladár a következő laphoz ért, és felnézett. Hát igen. Tudtam, hogy az vagyok én.

– Miért nem lepődöm meg? – kérdezte a plafonra bámulva.

A többiek egy emberként fordultak felém. Ez nem ér! Honnan tudja mindenki, hogy csakis rólam lehet szó?

– Az osztályfőnöke, az irodalomtanára, a szülei, de még az osztálytársai is esedeznek félév előtt, hogy megadjam a kettést, ami csakis a jóindulatomon múlt! És mit tesz az első rajzórán, amíg a többiek a feladatot végzik? Olvas. És mit ad be óra végén? Ezt! – mutatta fel a rajzom, mire lehajtottam a fejem, a többiek meg felröhögtek. Megaláztatás felsőfokon. Hurrá.

– Tanár úr, nem maradt időm... – kezdtem érvelni, de Vladár egy határozott kézmozdulattal leintett.

– Bármit, csak ezt ne! Természetesen egyedül neked nem elég az idő! Gúnyt űzöl a tárgyamból!

– Nem! Dehogy – ráztam meg a fejem. Miért van az, hogy állandóan ennyire kiakasztom Vladárt? Jaj.

– Rendben van, én értem a tréfát. Remélem, te is – tette vissza maga elé a rajzlapot, és Ricsi tenyerének a közepébe egy hatalmas egyest írt. Még be is karikázta. – Tessék – nyújtotta felém.

Lehajtott fejjel felkászálódtam, és mint valami bűnöző, úgy sunnyogtam ki a rajzomért. Pedig ez most nem is az én hibám volt. Vagyis nem teljesen. A csengő mentett meg. Átmenetileg, mert attól még kaptam egy egyest. Ami azt jelenti, hogy megint bukásra állok rajzból. A fenébe! Szünetben Virág és Arnold próbált vigasztalni.

– Kijavítod, majd segítünk – próbálkozott Virág.

– Nem tudom, eléggé reménytelennek látom a helyzetemet – csóváltam meg a fejem.

– Egyébként is, mi az, hogy az osztálytársaim könyörögtek a kettesemért? Ez azért túlzás, nem? – háborodtam fel. Virág és Arnold lehajtott fejjel ácsorgott. – Nem? – kérdeztem újra.

– Én megemlítettem rajzszakkörön... párszor – ismerte be Virág.

– Én egyszer-kétszer lementem Vladárhoz szünetben, hogy jobb belátásra bírjam – tette hozzá Arnold.

– De kedvesek vagytok! – érzékenyültem el.

– Ne hálálkodj. Megint bukásra állsz – szólt rám Arnold, mire újra elneveltük magunkat.

A jókedvünk nem tartott sokáig, ugyanis Gazdag tanárnő a duplamatek első órájában röpdolgozatot íratott, és bár Arnoldé és

az enyém ötös lett, jópár egyes is született. Többek között Virág, Andris, Zsolti, Ricsi is karót kapott, és Cortezé is csak azért lett kettes, mert a felemelt lapomról le tudta nézni az első feladat megoldásait. Hát, elkezdjük a félévet, az biztos.

Mivel Virág elment beoltatni az új nevű kutyáját, Arnolddal hazaindulás előtt benéztünk a könyvtárba. Számomra a Szent Johanna könyvtára a legkedvesebb hely a suliban (a többi diák mind a tesiteremért van oda, ahol két oldalon lelátók vannak).

– Körbenézünk vagy keresel valamit? – kérdezte Arnold, amikor beléptünk a félkör alakú helyiségbe.

– Keresek – mondtam, és odaléptem a könyvtárosnő asztalához. – Stephenie Meyer-könyvet szeretnék kivenni – szoltam. Arnold azonnal nemtetszését fejezte ki: megrázta a fejét.

– Mindegyik kint van – közölte a könyvtáros.

– Tényleg? – döbrentem meg. – És franciául?

– Mindenhogy.

– Köszönjük – vontam meg a vállam, és Arnolddal együtt kimentünk. – Mi az, hogy nincs kölcsönözhető? – csodálkoztam, mert ez azért furá. Még nem találkoztam kikölcsönzött könyvvel a Szent Johannában.

– Kivették. Miért érdekel ennyire az a könyv? – kérdezte Arnold, miközben kiléptünk a suliból, és elindultunk a csúszós, meredek budai utcán, hegynek felfelé.

– Mert tök ciki, hogy mindenki ismeri, és én nem olvastam még... – hadartam, és az arcom elé húztam a Szent Johannás sálam, hogy a fagyos szél ne csípje szét.

– Ne viccelj már! Millió olyan könyvet olvastál, amiről más még csak nem is hallott! Egyáltalán nem baj, ha nem kapod fel a manapság legnagyobb popularitásnak örvendő ócskaságot, csak mert mindenki ezt bújja. Ráadásul ha mindenképp vámpírokról akarsz olvasni, akkor sokkal inkább ajánlom Anne Rice-t – közölte, mire összevont szemöldökkel fordultam felé.

– Vámpírok?

Hát igen. Tényleg le vagyok maradva a trendi dolgokkal. A könyvtárból kivették mindet, Virág átnevezi a kutyáját, Kinga olvasta, Arnold elítéli. Ezek szerint tényleg illene ismernem.

Komolyan, többet kéne tinimagazint olvasnom! Anyu otthon volt, a konyhában főzött.

– Mi volt a suliban? – kérdezte, miközben lapozott a szakácskönyvben.

– Jó és rossz hír – próbálkoztam az ezeréves trükkel.

– Előbb a jót.

– Matek ötös.

– Rossz?

– Rajz. Egyes – közöltem kicsit halkabban.

– Renáta, ez nem igaz! – fordult felém anyu. Renátának csak akkor szólítanak, ha haragszanak rám. – Nyomatékosan megkértünk rá, hogy figyelj oda a rajzra! Megint mit csináltál?

– Semmit! – mentegetőztem. – Ricsi keze a hibás!

Anyu összefont karral állt velem szemben. Azt hiszem, magyarázatot várt. Mikor részletesen elmeséltem, akkor sem enyhült meg.

– Csak a kettes szintet tartsd! Megígértem félév előtt a tanár úrnak, hogy igyekezni fogsz!

– De én igyekszem! Vladár pikkel rám!

– Persze hogy pikkel, ha két perc alatt összecepod a rajzod, addig meg olvasol!

– Nem magamtól olvastam. Ricsi úgy rajzolta a kezem!

– Na és a lapok csak úgy maguktól forogtak!

– Nem tehetek róla, hogy érdekes a könyv!

– Ki kell javítanod! Nem állhatsz bukásra rajzból!

– Tudom – hajtottam le a fejem. Ezt jól megkaptam.

De mégis hogy igyekezzek jobban rajzból? Arra még készülni sem tudok. ☹

Megyek, megcsinálom a házim – intettem anyunak.

– Tudom, hogy most mérges vagy és úgy érzed, senki nem ért meg! – közölte anyu. – És azt is megértem, hogy legszívesebben üvöltve kirohannál a világból, de hidd el, a saját érdekedben kell kijavítanod akkor is, ha most annyira dühös vagy, hogy úgy érzed, csukott ajtók mögött, a szobádban kell kitombolnod magad – bólogatott anyu megértően.

– Nem, semmi ilyesmit nem érzek. Csak francia kultúrából sok házim van – válaszoltam értetlenül.

– Ó, akkor jó – könnyebbült meg anyu. – Azt hittem, felgyülemlett düh van benned, ami kitörni készül.

– Nem, nincs – mosolyodtam el. Furák azok a kamaszkezelő könyvek.

Rajzóra: 5/1 – jaj. ☹

Msn: 5/4 – mindenki rám írt pár kedves szót a rajzjegy miatt. Meg Dave, hogy adjam már oda, mert feltenné a netre.

Webkamera Virággal: 5/5 – jól van a kutyája, akárhogy is hívják.

Farsangi téma: 5/? – kíváncsi vagyok, mi lesz.

Sims: 5/5 – építettem egy új házat, szép lett. 😊

Január 23., péntek

Laza nap. A tanórák klasszul teltek, semmi extra nem történt, továbbhaladtunk az anyagokkal. Ma mindenki be volt zsongva a jövő heti farsangi hét témája miatt, amit ebédszünetben összesítettek.

Szinte mindenki a folyosókon ácsorogva várta az eredményt, amíg egyszerre csak a sulirádióban elhallgatott a *Paramore-Decode*, és a stúdiós beleszólt.

– Tehát megvan a jövő héten megrendezendő farsangi bál témája, ami... idén sem a reneszánsz.

A kijelentésre az árkádok alatt álló fiúk füttyögni és tapsolni kezdtek, a lányok pedig unottan nézték a hangszórót, hogy megtudják, mi győzte le már megint a reneszánszt.

– A farsangi bál témája: sorozatok! – kiáltotta a sulirádiós. – Megjelenés szigorúan tévésorozat-karakternek öltözve!

A bejelentés végét szinte már alig lehetett hallani, mert az udvaron fagyoskodó diákok közül minden fiú zajongani kezdett. A rádióban pedig felcsendült a *Jóbarátok* főcímdala. Óriási.

– Te jó ég! Van ötletek? – kérdeztem Arnoldot és Virágot. Mindketten a fejüket rázták.

Kinga csapta ki az udvarra vezető ajtót, és maga mögött az a-s lányok csordájával egyenesen az árkádok alatt álló fiúkhoz fordult.

– Mi ez a baromság? – kérdezte.

– Mit gondoltok, Kinga melyik sorozatszereplő lehetne? – kérdezte hangosan Zsolti.

– Én megnézném Xenaként – közölte egy tizenegyedikes srác. A kijelentését hangos röhögés kísérte.

– Nagyon viccesek vagytok! Jövőre harisnyában lesztek! Mindannyian!

– Jövőre is több fiú lesz, esélyed sincs. Soha nem lesz hülye reneszánsz bál! – nevetett Zsolti.

– Majd meglátjuk. Már így is sikerült átállítani néhány fiút – erősködött Kinga.

– Zsák nem számít. Fogalma sem volt, hogy mit íratsz le vele – röhögte el magát Ricsi.

Ez igaz. Szegény Jacques nem teljesen értette, hogy miről van szó, csak engedelmeskedett Kingának. Másról pedig én sem tudok, akit átállított volna. Ja, de. Dani, a suliujság fotósa. De ő bele van esve Kingába, szóval persze hogy a reneszánszra szavazott. De ennyi. A fiúk farsangi ötlete így is fölényesen nyert. Ez van.

Suli után Virág átjött, hogy megmutassa az új Sims-karakterét. Robert Pattinson.

– Most akkor kirúgtad Pete Wentzet? – kérdeztem, mert Virág karaktere elvált, és a szomszédba költözött az új kedvenc.

– Igen, de csak két házzal arrébb költöztettem. Látod, ott lakik – mutogatta.

– Oké, de én még Cortez felesége vagyok, ugye?

Jó, lehet, hogy gyerekes, de legalább a Simsben együtt lehetek Cortezzel. Csak most kicsit fura, mert eddig négyesben mászkáltunk (Virág, Pete Wentz, Cortez és az én simem), most meg itt ez az új alak, akivel össze kell barátkoztatnom a simjeimet.

– Nem, nálatok nincs változás. Akkor átmentjük a gépedre Robert Pattinson simjét?

– Persze.

Farsangi jelmez: 5/1 – tippem sincs. Semmi.

Sims: 5/4 – Corteznek még össze kell haverkodnia Robert Pattinsonnal, de szerintem nem lesz gond. ☺

Vacsorára sütőtökrémleves: 5/1 – narancssárga helyett sötétbarna lett, és az íze is inkább a lencséére emlékeztetett. ☹

Január 26., hétfő'

Szuper volt a hétvége! Virág szombaton nálunk aludt, és késő éjszakáig fent voltunk, beszélgettünk, neveltünk meg filmet néztünk. Még sosem volt legjobb barátnőm, de rájöttem, hogy ez tök jó dolog. Vasárnap este jött érte az anyukája, addig elvöltünk, bár, mondjuk, amíg én házit írtam meg tanultam, ő a MySpace-oldalát szerkesztgette, ami azt jelenti, hogy a leckét majd órák előtt lemásolja rólam, de mindegy.

Ma reggel duplaangollal kezdtünk, úgyhogy egyenesen a nyelvi előadóba mentünk. Virág az angolházit másolta rólam, én pedig a *Moby Dick* végét olvastam egészen a csengetésig.

– Hé, Reni – szólított meg Andris, mire felnéztem a könyvből. – Minek öltözöl?

– Még nem tudom – vontam meg a vállam. – Te?

– Scofield *A szökésből* – közölte büszkén.

– Én is! – vágta rá Robi. – És én előbb találtam ki – tette hozzá.

– Nem is! Én mondtam neked még pénteken! – szállt vitába Andris. Mégis jobb lett volna a reneszánsz farsang. ☺

Csengetéskor Mr. O'Realy becsukta maga mögött az ajtót, és felvetette velünk a fülhallgatókat. Éppen elkezdtek hallgatni a tankönyvben lévő párbeszédet, amikor Arnold megérkezett. Váltott pár szót angolul a tanárral, természetesen kimagyarázta a késését, aztán levágta magát mellém.

– Hol tartunk?

– Két alak zöldségekről beszélget a közértben – mutattam unottan a tankönyvre.

– Kihagyható – legyintett, és kivett a katonai táskájából két könyvet. Az egyiket (*Ezüst pisztolygolyók*) magának, a másikat meg nekem. – Tessék, itt a *Twilight-saga* első része. Ha annyira érdekel.

– Hú! Köszí! Honnan?

– Könyvtárba kellett mennem a hétvégén, és ha már ott voltam, kivettem neked.

– Köszí – tettem el hálásan a könyvet, aztán visszaraktam a fülemre a fejhallgatót, miközben Arnold nyugodtan olvasta Ringtől az *Ezüst pisztolygolyókat*.

Na igen. Két ember van, akinek megengedi Mr. O'Realy hogy mást csináljon angolon, mint a többiek. Arnoldnak, aki rendszerint olvas, de mindig tud válaszolni mindenre, és Corteznek, aki meg mindig zenét hallgat órán, de az ő angoltudásával érthető, hogy fájdalmas lenne figyelemmel kísérni a makogásunkat. Úgyhogy ők elvoltak, én meg hallgathattam a zöldséges szöveget. Nem fair.

Kémián Gondos feleltetett, elég kötekedős hangulatban volt, és bár bemagoltam mindent, és egy halom példafeladatot oldottam meg a hétvégén, azért megdolgoztatott az ötösért. Kémiából bármikor írok dolgozatot, de felelni, azt rémesen utálok. Meg nem is szeretek olyan közel lenni Gondoshoz, közelelről még ijesztőbb a lángvörös haja, vastag púderrel fedett arca és állandóan mozgó szája, ami olyan, mintha mindig cukrot enne. Vagy nem is tudom. Talán egy atomszerkezetet rág folyamatosan. Levert a víz, mire a helyemre ülhettem.

Irodalmon Kardossal továbbmentünk az anyaggal, senkit nem feleltetett, bár egy tanóra alatt hétszer szólította fel Cortezt, ami azt hiszem, új rekord. Ennek nagyon rossz vége lesz. Kicsengetéskor összeszedtem magam, és mikor Cortez éppen felkapta a vállára a táskáját, én is felálltam.

– Várj egy percet – állítottam meg, és mint mindig, amikor vele beszélek, megint kis lepkék kergetőztek a gyomromban. Ostoba lepkék, miért nem nyugszanak?

– Igen? – kérdezte Cortez, aki láthatóan sietett.

– Kardos eléggé pikkel rád – mondtam. – Tudom.

– Előbb-utóbb elő fog jönni a korrepetálással, amihez, gondolom, semmi kedved, úgyhogy szerintem valamennyit készülj az órákra – tanácsoltam zavartan. Zavartan, mert állandóan hülyén viselkedem, ha Cortez hosszasan néz rám, ami nem ritka, ha éppen beszélgetünk. Jaj.

– Oké. Kösz a tippet – mosolyodott el, aztán sietősen az ajtó felé indult.

– Még nem mondtam, hogy miből kéne készülni – szóltam utána.

– Küld át msn-en – kiáltotta, és már el is tűnt.

– Akkor ezt megbeszéltük – suttogtam magamban, és összepakoltam a holmim.

– Túlgörcsölöd a dolgot, nézni is rossz – állt meg mellettem Arnold.

– Nem akarom, hogy megbukjon. Ennyi az egész – zártam rövide a témát.

Arnold egyébként sem szíveli Cortezt, azt meg különösen nem érti, hogy miért vagyok beleesve. Én meg azt nem értem, hogy ő mit nem ért ezen? Cortezre csak rá kell nézni, abból kiderül, hogy miért esik bele mindenki. Mert egyszerűen menő.

Órák után Virág elment rajzsakkörre, mi pedig Arnolddal a könyvtárba. Az olvasókör kezdetéig még volt negyedóra, úgyhogy elővettem a *Twilight*ot, és elkezdtem olvasni. Kardos lépett hozzám, és megkérdezte, lenne-e kedvem megtartani az olvasókört.

– Persze – bólintottam csillogó szemmel. Könyvekről beszélhetek egy csoportnak? Klassz. – Ma fejeztem be a *Moby Dick*et, szívesen kezdeném azzal.

– Nagyszerű, rajtad a sor – biccentett Kardos, és leült az egyik asztalhoz.

Szerintem sikerült jól bemutatnom a könyvet, ezt onnan is tudom, hogy az a kábé tucatnyi diák csendben végighallgatott, (sem Kardos, sem pedig az olvasás nem túl népszerű a Szent Johanna diákjai közt, épp ezért szinte ez a legkisebb létszámmal működő csoport, még a francia konyhakultúra szakkör is

népesebb), de ez a kevés ember legalább tényleg könyvrajongó. Sőt olvasókör végén ketten ki is kölcsönözték a *Moby Dicket*, úgyhogy sikerélményként könyveltem el az előadásom. ☺

Anyu palacsintát sütött, és amikor beléptem a konyhába, éppen feldobott egyet, aztán vártuk, hogy leessen. Nem esett le.

– Hozom a létrát – vonta meg a vállát. – Mi volt a suliban? – mászott fel egyesével a fokokon.

Felültem a konyhapultra, és egy mandarint pucolva beszámoltam a napomról. Anyu ragaszkodik hozzá, hogy azt is meséljem el, ami szerintem egyáltalán nem fontos, mert egy kamaszkezelő könyvben azt olvasta, hogy a „sok nem fontos előbb-utóbb odáig vezet, hogy mindenfajta kommunikáció megszűnik a tinédzser és szülei között”. Így hát olyanokat meséltem, hogy Jacques elesett a pad mellé rakott táskájában, vagy hogy Ricsi haja egyre furább, mert növeszti, és most éppen a kezelhetetlen fázisban van, amikor a hossza még nem elég ahhoz, hogy lefésülje, de ahhoz viszont már nagy, hogy az égnek meredjen. Úgyhogy rendszerint kócos. Szóval ilyen semmiségekről kell mesélnem, hogy anyuék biztosak lehessenek abban, hogy nem zárkózom el előlük. Miután befejeztem a beszámolóm, elvettem három mandarint, aztán felmentem a szobámba, hogy megcsináljam a házikat. Mikor kész lettem, bekapcsoltam a gépem, és az msn mellett szerettem volna jelmezötleteket nézni, de nem maradt rá időm, mert Virág videóhívást kezdeményezett, és nem hagyott békén a MySpace-oldalával. Aztán hirtelen beugrott egy új ablak. Cortez volt. Bemásolom.

Cortez üzenete: Vagy?

Reni üzenete: Igen.

Cortez üzenete: Mondtál valamit az irodalomról...

Reni üzenete: Azt, hogy készülj rá, mielőtt korrepetálásra kell járnod.

Cortez üzenete: Jó. Mit?

Reni üzenete: Szerintem hamarosan házidolgozat lesz, úgyhogy a verselemzéseket nézd át a következő órára.

Cortez üzenete: Pill.

Reni üzenete: Ok.

Amíg Cortez nem írt, Virágnak gyorsan elmeséltem, hogy éppen csetelünk Cortezzel, és hogy az msn-ablakban lévő fényképe új, ezt még nem láttam. Aztán Cortez visszajött. Bemásolom.

Cortez üzenete: Itt

Reni üzenete: Én is. Szóval a házidolgozatban majd segítetek, de verselemzésből addig felelhetsz.

Cortez üzenete: Oké, oké. Most lépek, majd beszélünk még róla. Szia.

A következő pillanatban Cortez állapota „nem elérhetőre” váltott.

Óriási. Szomorúan bámultam a rövid beszélgetésünkre. Miért érzem úgy, hogy nekem sokkal fontosabb az irodalom kettese, mint neki? ☹

Olvasókör: 5/5 – nagyon jó volt. ☺

Cortez: 5/5* – rám írt msn-en. És új képe van. Wow. ☺

Virág MySpace-oldala: 5/3 – konkrétan semmi más nem érdekli, állandóan azt szerkeszti.

Farsangi jelmez: 5/2 – semmi ötlet. Abszolúte semmi.

Edina: 5/1 – ma hallottam, hogy el akarja hívni Cortezt a farsangi bálra. Márminthogy menjenek együtt. Jaj. ☹

Twilight: 5/? – eddig semmi sem történt benne, bár még nagyon az elején tartok.

Január 27., kedd

Reggel apu kitett minket a sulinál, Ricsi és Cortez már ott volt, Dave pedig velünk egy időben érkezett, és a tenyerét dörzsölgetve, feltűnő jókedvvel lépett hozzánk. Üvöltött róla, hogy készül valamire.

– Zsolti még nincs itt, ugye? – kérdezte, aztán mikor megráztuk a fejünket, gyorsan folytatta: – Oké, ha kérdezi, semmiről nem tudtok!

– Rendben – válaszoltam. Dave ilyen kéréseit nem nehéz betartani, az esetek többségében fogalmunk sincs semmiről.

Pár perc múlva befutott Zsolti, és köszönés nélkül Dave-hez fordult.

– Teljesen megőrültél?

Dave csak röhögött, mi pedig döbbenten néztünk rájuk.

– Mi történt? – kérdeztem, mert ráuntam, hogy semmit nem értünk az egészből.

– Hogy mi történt? Akkor elmondom – fújtatott mérgesen. – Valaki – kezdte, és gyilkos pillantást küldött Dave felé – a nevemben írt annak a dömpernek a közösségin, hogy menjünk együtt a farsangi bálra.

Hát igen, ezen jót derültünk. A „dömper” egyébként Tarr Zsófit (12/a-s) jelenti, és ez a sokadik eset év eleje óta, amikor Dave Zsolti nevében hívja meg a lányt a különböző sulis eseményekre. Ehhez még hozzátartozik, hogy Zsófi előszeretettel mond igent, ráadásul az alkata miatt (nem véletlen a dömper becenév) Zsolti soha nem meri lemondani.

– Ez vicces – mosolygott Virág, mire Zsolti idegesen megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem vicces! Rémes! *A szökés*-jelmezt akartam felvenni, de így esélyem sincs.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert valaki – fordult ismét a folyamatosan röhögő Dave felé – nemcsak meghívta a nevemben, hanem meg is kérte, hogy öltözzünk össze.

– Jaj – húztam el a számam, és próbáltam visszatartani a nevetést. – És minek öltöztök?

– *X-akták*. Mulder és Scully. Rémes – fogta a fejét Zsolti, mi pedig nem bírtuk tovább, sajna, kiröhögtük. Hát igen. Zsolti és Dave egymást szívató játéka néha feszegeti a határokat, de a legtöbb esetben viccesen sül el.

Jó hangulatban ácsorogtunk a lépcső előtt, amikor Kinga és a négy a-s lány megérkeztek a sulihoz. És a következő pillanatban el is temettem a jókedvem. Ugyanis Edina, a világos rózsaszín kabátjában, hajráffal hátrafogott szőke hajával egyenesen hozzánk lépett, és szó szerint félrehívta Cortezt. Bár hideg szél füttyült a fülembe, és már rég lefagyott az orrom, mégis úgy éreztem, hogy lever a víz és alig kapok levegőt. Virág bátorítónan megszorította a kezem, miközben próbáltam a társaságban maradt fiúkra figyelni, akikhez csatlakozott Kinga, és úgy beszélgettek tovább, mintha egyáltalán nem érdekelné őket a jelenet. Cortez és Edina körülbelül két percig társalgott tőlünk egy méterre félrevonulva, de nekem örökkévalóságnak tűnt. Szerintem fogytam két kilót, mire Cortez végre visszajött és Edina az a-s lányok kíséretében bevonult a suliba.

– Mi volt? – nézett Ricsi Cortezre. Ezért örök hála neki, én sose mertem volna megkérdezni.

– Megkérdezte, hogy megyünk-e együtt a farsangi bálra – vonta meg a vállát hanyagul.

– És? – na ez már belőlem szaladt ki. Egy pillanattig ledermedtem, mert azt hittem, a túlzott kíváncsiságom feltűnik, de senki nem figyelt rám, Cortez pedig közömbösen válaszolt.

– Valami lánysorozat karaktereinek akart öltözni, *Narancsvidék* vagy ilyesmi. Mondtam, hogy kizárt dolog – legyintett, a fiúk pedig megértően bólogattak.

Azt hiszem, szagztatottan fűjtam ki a levegőt, és még a szememet is lesütöttem a megkönnyebbüléstől. Tehát elérkezett az idő. Edina gátlástalanul rányomult Cortezre. Tudtam, hogy bekövetkezik egyszer, csak reméltem, hogy nem kilencedikben. Hát, ez van. Virág láthatta rajtam, hogy nem vagyok túl jól, megragadta a karom, és magával húzott, így mentünk be a suliba. Kinga pedig, bár nem hívtuk, jött velünk.

– Óriási – sóhajtottam, amikor beléptünk az aulába, és örültem, hogy valamit tudok mondani.

– Nyugi, nemet mondott neki – nyugtatott Virág.

A szekrénybe pakolva Virág felajánlotta, hogy öltözzek én is Hannah Montanának, de nem tartottam jó ötletnek. Kéne, hogy legyen valami saját elképzelésem, tök ciki, ha annyira nincs egyéniségem, hogy még egy farsangi jelmezt sem tudok kitalálni.

A franciatanár hiányzása miatt elég laza volt a nap, ráadásul az utolsó óránk (francia kultúra) el is maradt, így egy órával előbb hazamehettünk. Otthon aztán komolyabban ráálltam a farsangi jelmez témára, a notebookomat levittem az étkezőasztalhoz, és amíg anyu főzött, én kutakodtam.

– Anyu, nincs valami ötleted? – hajtottam le a fejem a billentyűzetre, mert húsz perc szőrfölés után kezdtem feladni.

– Hát, én utoljára a *Charlie angyalai* sorozatot néztem. Az tetszett – felelte. Retró sorozat? Na ne! Megráztam a fejem, és inkább tovább keresgéltem. Legnagyobb sajnálatomra semmi jót nem találtam, ráadásul elszórakoztam vele az egyórás netezésemet is. Klassz.

Én, mondjuk, hamar feladtam, anyu viszont próbált ötleteket adni, de a sorozatokat, amiket említett, vagy rémesen cikinek találtam, vagy nem is ismertem. Ja, és ha ez még nem lenne elég, apu boldogan közölte a vacsoránál, hogy szombaton farsangi rendezvény lesz a cégénél, amire természetesen megyünk.

– Hát nem óriási? Öltözhetek Scofieldnek! – lelkesedtem. Anyuval pislogás nélkül meredtünk rá.

Mégis, mi lehet rémesebb egy farsangi bulinál, amire nincs jelmezőtletem? Két farsangi buli! No comment.

Sulirádió: 5/3 – ma Jonas Brotherst játszottak, aminek a lányok irtóra örültek. A fiúk kevésbé, így ebédszünetre lincshangulat alakult ki, és a stúdiósok átváltottak Linkin Parkra.

Cortez: 5/5* – akkor is nemet mondott Edinának! Ami jó jel. Más kérdés, hogy tuti nekem is nemet mondana. Ha egyszer el merném hívni. De persze nem merem. ☺

Tarr Zsófia: 5/2 – ebédszünetben hivatalosan is megerősítette, hogy hajlandó az *X-akták* párjának öltözve Zsoltival menni a farsangi bulira. Az egész sulí ezen röhög. ☺

Twilight: 5/5 – Bárcsak én lennék Bella, Cortez pedig Edward.
Mondjuk, akkor vámpír lenne, de nem baj. ☺

Január 28., szerda

Oké, ma már kezdett igazán a farsangról szólni minden, a legtöbb diák a jelmezéről csevegett, Jacques mesélte, hogy ők (a franciakonyhakultúra-szakkörösök) egy rakás fánkot készítenek péntekre, és ha ez még nem lenne elég, egy csomó diák „párba” rendeződött. Ami azt jelenti, hogy meghívták egymást, így nem egyedül érkeznek majd a farsangra. Mondjuk, ez még minket, kilencedikeseket annyira nem érint, inkább tizediktől ciki, ha egy lány kísérő nélkül megy, de így is van olyan kilencedikes, akit meghívott felsőbb évfolyamba járó fiú. Például Kinga. Aki hiába teszi az agyát, hogy őt ez nem érdekli, azért valahol, mélyen biztos büszke rá, hogy Dani (a suliójság fotósa) ismételten vele akar menni az iskolai rendezvényre.

– És mit mondtál? – kérdeztem, amikor a suliboxoknál állva Kinga csak úgy, mellékesen megemlítette a dolgot.

– Természetesen nemet – nyitotta ki a szekrényajtáját, így Vilmos herceg egyenesen rám mosolygott az ajtóra ragasztott poszterről.

– Pedig nem semmi, hogy egy végzős hívott meg! – gondolkoztam hangosan. Engem még soha nem hívott el fiú. Kinga szorosabbra húzta a copfját, és hanyagul megvonta a vállát.

– Nézd, Renáta, el tudok menni egyedül is, nem kell kíséret! Nem fogok nevetséges módon ugrálni és sikoltozni, csak mert valaki elhívott a farsangi bálba! – közölte. A következő pillanatban a miénkkel szemben lévő teremből a négy a-s lány viháncolva, egymás szavába vágva rontott ki. – Na, erről beszélek – mutatott Kinga unottan feléjük.

Megvártuk, amíg a lányok susogva elhaladnak mellettünk, közben kihallottuk a fecsegésükből, hogy az egyiküket (Tamarát) meghívta egy tizedikes fiú. Csak tudnám hogy tudta kiválasztani a négy, szinte egyforma és mindig együtt lógó lány közül. Biztos

rábökött vagy kisorsolta. Mindegy. Virág, aki Robert Pattinson-képeket ragasztgatott a suliboxba, integetni kezdett, úgyhogy megragadtam a karját, és kihúztam a szekrényből.

– Na, kész vagyok – söpörte le a ruháját, amire néhány elhasználódott celluxcsík ragadt.

– Figyeljetek – szóltam halkán, felváltva nézve Virágra és Kingára. – Tudom, vagyis gondolom, hogy mindkettőtök farsangi jelmeze megvan már, de ha esetleg lenne kedvetek...

– Nyögd már ki, Renáta, nem érek rá egész nap – sürgetett Kinga Klassz, mindig hatásosan tudja kezelni a szituációkat.

– Oké, szóval, mivel úgyis hárman vagyunk lányok az osztályban, és nekem meg nincs jelmezötletem, mi lenne, ha Charlie angyalainak öltöznénk?

– A filmből? – pislogott Virág.

– Nem, az egy sorozat volt eredetileg – vágtam rá. Kinga csípőre lelte a kezét.

– Már bocs, de nem fogom lejáratni magam egy ősrégi sorozattal, csak mert neked nincs ötleted!

– Gondoltam, segíthetnétek egy kicsit, hogy ne égjek be annyira. Komolyan, még tippem sincs, minek öltözzek.

– Felejtsd el. Én már kitaláltam a sajátom – felelte Kinga gúnyosan, és otthagytott minket a szekrénynél. Csalódottan becsuktam a szekrényajtóm.

– Én beöltözök veled, ha gondolod. – ajánlotta fel Virág.

– Sajna, azok hárman voltak. Kinga nélkül nem megy – vontam meg a vállam.

– Arnold nem lenne benne? – töprengett Virág.

– Kizárt – nevettem el magam. Hát, erről ennyit.

Angol előtt a büfében vettem egy kókuszcockát, és mivel kint szakadni kezdett a hó, a nyelvi előadóban ettem meg, miközben olvastam. Mellettem Virág az ujjaira rajzolt szomorú smileykat, Arnold pedig az *IPM* magazint lapozgatta, amikor valaki meglökte a vállam. Hátrafordultam. Cortez volt.

– Van nálad zenelejátszó? – kérdezte.

– Aha, odaadjam? – nyúltam a táskámért.

– Légyszi. Lemerült az enyém, és kell valami angolra – közölte a vállát vonogatva.

Kihalásztam a táskámból a lejátszómat, és hátrafordultam.

– Tessék – tettem le a padjára. Cortez megköszönte, és azonnal nyomkodni kezdte. Fél perc múlva fintorogva vette ki a füléből a fülhallgatókat. – Mi ez?

– Beatles – feleltem halkán, és éreztem, hogy elvörösödik a fejem. Ez jellemző. A skate-punkot hallgató Corteznek képes voltam odaadni a Beatlesszel telenyomott zenelejátszóm. Mekkora égés! – Van rajta rádió – jutott hirtelen eszembe.

– Oké – nyomta át gondolkodás nélkül, és a padra hajtotta a fejét.

Elfojtott örömmel fordultam vissza a padomhoz, és Virággal egymásra mosolyogtunk. Ez ilyen tipikus lányos összenézés, egy néma pillantással megtárgyaltuk a „hú, az én lejátszómat kérte el”, meg a „mostantól ez a tárgy szent ereklye számomra”, na meg a „Cortez hozzám szólt, sőt, kért is valamit” témát. Érdekes, hogy egy összenézéssel mennyi mindent meg lehet beszélni. Arnold már nem volt ennyire feldobva.

– Ne fogd vissza magad, ha úgy érzed, jólesne önfeledten vigyorogni, mert nemcsak elkérte a zenelejátszód, hanem egy nézéssel pofátlanul leminősítette az általad hallgatott és nem mellesleg kedvelt zenét is, csak rajta – motyogta, fel sem nézve a magazinból.

– Ez kicsit cinikusan hangzott, de mindegy – vontam meg a vállam mosolyogva.

– Nem, dehogyan – nézett fel egy pillanatra, miközben lapozott. – Biztos van abban is jó, ha a méltatlanul éltetett személy megböki a vállad. Máskülönben nem örülnél neki – rázta meg a fejét.

Kinyitottam az angolkönyvem, és elengedtem a fülem mellett Arnold megjegyzését. Sosem kedvelte Cortezéket, így amikor róla vagy róluk alkot véleményt, általában szó nélkül hagyom. Vannak dolgok, amiken úgysem lehet változtatni, ezért kár is megpróbálni.

Egyébként Cortez angol után visszaadta a zenelejátszóm, én pedig, mint valami féltett kincset, a táskám mélyére süllyesztettem.

Az ebédszünetet az udvaron töltöttük, és miközben forró csokit ittam és megettem hozzá a vaníliás croissant-t, Virág és Arnold beszélgetését hallgattam. Kettejük eszmecsereje mindig szórakoztat, mert hiába ők a legjobb barátaim, azt hiszem, egyedül én kötöm össze őket.

– Virág, utoljára mondom, a klasszikus értelemben vett vámpírok nem járnak nappal! – ismételte magát sokadszorra Arnold.

– De igen!

– Ez örület! Reni, segítenél? – fordult felém kétségbeesetten Arnold.

– Nem, én inkább kimaradnék belőle – ittam bele mosolyogva a forró csokimba.

– Élvezed, ugye? – húzta össze a szemét Arnold, aztán sóhajtva Virágra nézett. – A Stoker, Rice, King, de még a Hamilton könyveiben szereplő vámpírok is egyaránt éjszaka járnak. Érted? A vámpírok nem mászkálnak nappal!

– De – felelte Virág, és hatalmas, barna szemével fürkészően nézett Arnoldra.

– Feladom. Virág, veled nem lehet érdemi vitát folytatni. Az érvelésed nevetséges! – rázta meg a fejét Arnold.

Nem akartam belefolyni a vitájukba, lehetetlenség lenne igazságot tenni. Arnold valamennyi vámpírkönyvet jól ismeri, úgyhogy az érvelése biztosan jogos, Virág viszont hatalmas *Twilight*-rajongó, úgyhogy kizárt, hogy meg lehetne győzni.

A suliból kilépve megálltunk a lépcső tetején, és az egyre sűrűbben szakadó hóesésben vártam, hogy Virág feltegye a halálfejes sapiját, miközben Cortezék a lépcső alján hógolyókat gyúrtak.

– Hé, emó! – kiáltotta Ricsi, és Virág felé hajított egy hógolyót. Sajna, Virág elég lassú, úgyhogy mire felfogta, hogy el kéne hajolni, már rég szétporladt a sálján a hógolyó.

– Ne már! – csapkodta a kabátját. A következő pillanatban a portás jött ki, és a hógolyókkal együtt elküldött minket szebb tájakra. ☺

Lesétáltunk a lépcsőn, amikor Dave apukájának a kocsija megállt az épület előtt.

– Akkor találkozunk egy óra múlva – intett Dave a többieknek, miközben beszállt a kocsiba.

– Mi lesz egy óra múlva? – érdeklődött Virág.

– Szánkózni megyünk. Jöttök? – kérdezte Cortez.

– Én nem. Ma *30 Seconds to Mars*-délután tartok – felelt Virág, és amikor a fiúk kérdően néztek rá, válaszoltam helyette.

– Jared Leto-vidéókat néz a neten, és befordul.

– Jó program – gúnyolódott Ricsi.

– És te? – fordult felém Cortez. Éreztem, hogy kipirul az arcom, és a fülemben dobogó vért hallgatva szinte megszűnt körülöttem a világ. Aztán muszáj volt összeszednem magam, mert vártak a válaszomra.

– Nem megy. Rengeteg házi van matekból, és törire is tanulni kell – mondtam. A fiúk egymásra néztek, aztán kitört belőlük a röhögés. Nem értem, ezen mi olyan vicces? Ja, és egyébként, ha nekem ennyi házim van, akkor nekik is! Csak őket ez annyira nem hatja meg. Óriási.

Arnold kilépett a suliból, a fejére húzta piros, fülre lehajtható sapkáját, aztán mindhárman elindultunk a sűrű havazásban.

Otthon egyedül voltam (anyu a meteorológiai intézetből nem tudott egyenesen hazajönni, mert rádióműsorba hívták a havazás miatt), úgyhogy nekiálltam a leckéknek. Kis idő múlva baromira elakadtam a matekkal, úgyhogy kénytelen voltam felmenni az msn-re. Csak ketten voltak online, Virág (I Luv Robert Pattinson) – állapota elfoglalt, és Arnold (felejts el, indiszponált vagyok) – állapota nincs a gépnél. Azért próba szerencse, ráírtam egy üzenetet. Bemásolom.

Reni üzenete: Itt vagy?

Pár perc múlva válaszolt is. Másolom.

Arnold üzenete: Most már igen.

Reni üzenete: Elakadtam a matekkal.

Arnold üzenete: Hol?

Reni üzenete: Lineáris többismeretlenes egyenletrendszerek, harmadik feladat. ☹

Arnold üzenete: Segítek. De ne használj hangulatjeleket!

Reni üzenete: Oks.

Arnold üzenete: És ne rövidíts!

Reni üzenete: ☺☺☺

Arnold üzenete: Kilépek!

Reni üzenete: Csak vicceltem.

Arnold üzenete: Jó. Előtted van a matek?

Reni üzenete: Igen.

Arnold videóhívást indított.

Farsangi jelmez: 5/1 – Passz. Talán el sem megyek. ☹

Havazás: 5/2 – ez egyre rosszabb, anyu szerint hétvégéig többször fog esni.

Cortez: 5/5* – elkérte a zenelejátszóm, és még szánkózni is hívott. Hűűű. ☺

Teveclub: 5/5 – ma megtanult egy újabb trükköt a tevém. ☺

Matek házi: 5/5 – Arnoldnak hála, félóra alatt kész lettem vele.

Január 29., csütörtök

Rémesen kezdődött a napom. Este az olvasástól nem álmosodtam el, alig tudtam elaludni, az éjjeliszekrényemen lévő világító földgömböt is hiába bámultam a sötétben, egyszerűen nem ragadt le a szemem. Úgyhogy mire végre elaludtam, az összes afrikai ország fővárosát megtanultam. Klassz. Reggelre annyi hó esett, hogy késve indultunk, mert apunak el kellett lapátolni a kocsifelhajtóról. Csengetéskor zuhantunk be az ajtón, szerencsére Barka még nem kezdte el a torit, csak a lapokat osztotta ki.

– Mi ez? – emelte fel Virág a padjára rakott papírt, miközben fogával lehúzta a halálfejes kesztyűjét.

– Röpdolgozat – mosolygott Barka.

Az osztályban halk morajlás keletkezett, ami suttogásból és papírseregésből állt.

– Öt kérdés, öt válasz. Egy helyes válasz egyes, két helyes válasz kettes... – sorolta Barka, én pedig Virág felé fordultam, aki zavartan nézett.

– Két válasz mennyi? – értetlenkedett.

– Legalább kettőre válaszolj – suttogtam.

– Jó. De hogyan? – tárta szét a karját.

A többiek kábé ugyanilyen gondterhelt arccal ültek. Na igen, ki lehet röhögni, amiért készülök az órákra, de ilyenkor mindig jól jön a segítségem. Más MySpace-oldalt szerkeszt, sorozatokat bámul, szánkózik meg WoWo-zik egész délután (most Andrisra és Robira gondolok), aztán röpdolinál meg egy csomó kétségbeesett szempár fordul felém. Hirtelen azt sem tudtam, kinek segítek először. Gyorsan leírtam az öt választ a lapomra, aztán kivettem a zsebemből két zsepit. Amikor Barka elfordult, mindkettőre rámasoltam a válaszokat, és a tenyerembe zárva a zsepiket vártam a megfelelő pillanatot, amikor továbbadhatom őket. Barka viszont nem igazán akart ismét elfordulni, én pedig kezdtem úgy érezni, hogy mindjárt beszedi a lapokat, és vége. Mellesleg az sem segített, hogy Virág könyörgően pillantgatott felém, a hátam mögül meg Cortez pissegett. Végre elérkezett a pillanat, kinyílt az ajtó, és Arnold, örökös későként, belépett a terembe. Amíg kimagyarázta magát Barkánál, én átnyújtottam Virágnak az egyik zsepit, aztán gyorsan hátrafordultam, és a másikat leejtettem Cortez padjára.

– Add tovább, ha leírtad! – suttogtam, mert a Cortez melletti padban ülő Ricsi is szerencsétlenül meredt rám.

Nyugodtabb szívvel fordultam vissza a padomhoz, ahol az előttem ülő, éppen felém forduló Jacques riadt arcát pillantottam meg. Óriási. Mire Barka beszédte a lapokat, megírtam nyolc röpdolgozatot, szóval pont elegendem lett. És azt már meg sem kell említenem, hogy a szünetben mindenki könyörgött a matekházimért.

Rajz előtt Arnolddal az *IPM* rejtvényeit oldottuk meg, aztán csengetéskor Vladár becsapta maga mögött az ajtót. Rajzóra. Hurrá.

– A mai órán farsangi álarcot készítünk – mondta ünnepelesen. Hát, én annyira nem dobódtam fel ettől az ötlettől. – Mindenki válassza ki a szimpatikus alapanyagot – tette le a tanári asztalra a kartondobozt, amiből mindenféle színes papírtekerecs állt ki.

Nem akartam tolongani, gondoltam, megvárom, amíg a többiek válogatnak, aztán a maradékért majd kimegyek. Nyugodtan ültem a helyemen, amikor Vladár tekintete megakadt rajtam.

– Rentai, megtisztelnél egy próbálkozással, vagy írjam be az egyest? – kérdezte.

– Nem, már megyek is – pattantam fel, és kiballagtam a tanári asztalhoz. Egy csillogó lila selyempapírt emeltem ki, krepp papírt, hurkapálcikát, ragasztót meg ollót, szóval ami maszkkészítéshez kell. Aztán visszaültem a helyemre.

Körülöttem mindenki boldogan dolgozott, én meg forgolódtam, hogy az alapokat ellessem. Virág pink színű papírt vágott éppen maszk formára, és kis fekete csillagokat ragasztgatott rá. Nagyon belemerült a munkába, úgyhogy nem akartam zavarni. Totál bénán meredtem a padomon begyűjtött kellékekre, és csak arra vártam, hogy Vladár belém kössön.

– Pszt – szólalt meg hirtelen egy hang, én pedig hátrafordultam. – Hogy állsz? – kérdezte Cortez.

– Jól – bólogattam.

– Még el se kezdted, ugye? – mosolyodott el. Megráztam a fejem, miközben elvesztem a rám meredő sötétkék szempárban. Rajzóra? Vladár? Álarc? Egyáltalán nem érdekelt, éppen azt sem tudtam, hogy hol vagyok. – Megrájzoljam neked a...? – kezdte, de félbehagyta a mondatot, mert Arnold elsétált mellettünk, és óvatosan ledobott a padomra egy kivágott sablont. Gyorsan visszafordultam, és kérdően néztem rá.

– Csak erősítsd hozzá a pálcát, és ragassz rá valamit, hogy színes legyen – suttopta.

– Kösz – pislogtam hálásan.

– Neményi, miért nem vagy a helyeden? – nézett fel Vladár. – Elfogyott a ragasztóm – füllentette Arnold, és továbbment a tanári asztalhoz.

Gyorsan szétvágtam a lila papírt, és elkezdtem ráragasztgatni a maszkra, amit Arnold adott nekem. Már majdnem kész lettem, amikor nem találtam az ollómat. Hátrafordultam Cortezhez.

– Kölcsönadod? – emeltem fel az ollót a padjáról.

– Aha – bólintott. – Megvagy?

– Mindjárt kész vagyok – vigyorogtam.

– Oké.

Már fordultam volna vissza, amikor megakadt a szemem a maszkján, ami igazán profi módon festett.

– Hú, ez baromi jó – dicsértem meg.

– Kösz.

– Rentai, ha ennyire unatkozol, ki is hozhatnád a munkádat – szólt rám élesen Vladár.

Felkaptam a padomról az álarcot, és büszkén kivittem. Vladár a hurkapálcát fogva felemelte, és gyanúsán nézegette.

– Nocsak, sikerült egy olyan feladatot adnom, amivel kiérdemeltem az érdeklődésedet?

– Igen, ez a feladat nagyon tetszett – vigyorogtam a lehető legkevésbé erőltetetten.

– Lekötelezel. Kimondhatatlanul hálás vagyok – gúnyolódott. – Mielőtt még elveszítenéd a kedved, gyorsan megajánlok egy középezt.

– Köszönöm – szaladt ki a számon azonnal.

Vladár még csipkelődött, de nem érdekelt. Legalább nem állok bukásra rajzból! Hurrá! Mosolyogva spuriztam vissza a helyemre, és egy pissenés nélkül hallgattam a többi álarc értékelését.

Csengetéskor azonnal hátramentem Arnold padjához.

– Kösz a segítséget! – sóhajtottam őszinte megkönnyebbüléssel.

– Szívesen.

A fél ebédszünetet az udvaron töltöttük. Azért csak a felét, mert a tizenegyedikes fiúk hógolyózni kezdtek, és szerettünk volna

kimaradni belőle, úgyhogy visszamentünk a terembe. A sulis csatornáján (ami minden teremben az egyeseken van) éppen Máday ig. helyettes olvasta be a házirend aktuális módosításait.

– Továbbá tilos a tantermekben található televíziókészülékekhez hordozható DVD-lejátszót csatlakoztatni – fejezte be az olvasást, mire Andris és Robi mosolyogva összenéztek.

– Ha tilos, akkor tilos – jegyezte meg Robi, és előhúzott a táskájából egy kábelt, amit egy pillanat alatt összekötött a tévével.

– Most mondták be, hogy tilos – mondtam értetlenül. A két kocka lesajnálóan megrázta a fejét.

– Reni, figyelj jobban. Azt mondta, tilos DVD-lejátszót hozzácsatlakoztatni. De mi nem a lejátszót csatlakoztatjuk, hanem a kábelt.

– Na, ki akarja a 300-at nézni? – kiáltotta Andris, mire a teremben lévő Jacques és Gábor boldogan felnézett.

– Jó ötlet ez? – kérdeztem.

– Persze. Úgyis lyukas óránk lesz, Durand még hiányzik. Szólok a többieknek is – lépett az ajtóhoz Robi, és kinézett a folyosóra. – Hé, kilenc b-sek! Kezdjük a 300-at!

Behajtotta az ajtót, és sietősen visszaült a helyére. Gábor behúzta a sötétítőket, Andris lekapcsolta a villanyt, így a januári félhomály ideálisnak tűnt a tévénézéshez. Én hunyorogva olvastam, Virág a tévét bámulta, Arnold pedig a helyére ült, és elővette a könyvét.

– Nem zavar, hogy nem látok? – nézett fel Kinga a lámpát lekapcsoló Andrisra.

– Nem – közölte egyszerűen Andris, és felült az asztalára. Kinga fújtatva összecsapta a mappáját, és dühösen meredt a tévére.

A következő pillanatban a teremhez érkező Zsolti elüvöltötte magát a folyosón, hogy „This Is Sparta!”, aztán berúgta a teremajtót. Cortez, Ricsi és Dave röhögve jöttek be utána.

– Zsolti, mekkora egy állat vagy! – háborodott fel Kinga.

– Most miért? – nevetett Zsolti, és felült a padjára. Csengetéskor kinyílt a teremajtó, mire Andris leállította a filmet.

Az egész osztály némán figyelte, hogy ki lép be.

– Remélem, csak becsapódott az ajtó, és senki nem rugdosta – mosolygott Tölgyessy. Az infótanár érkezésére mindenki megkönnyebbülten felsóhajtott. – Mit nézünk? – fordult a tévé felé.

Hát, ez könnyen ment. Tölgyessy jó fej, hagyta, hogy tovább nézzék (az egyébként korhatáros) filmet, sőt, fejet hajtott Robi és Andris előtt, akik megint „megmagyarázták” a házirendet. Igazán profik abban, hogy félreértelmezzék.

Suli után Virág átjött, és Simseztünk egy órát, aztán anyunak segítettem vacsorát készíteni. Illetve ő főzött, az én feladatom pedig kimerült annyiban, hogy a konyhapulton ülve drukkoltam, hogy feljöjjön a piskóta. Végül nem jött fel, megint lapos maradt. Mindegy.

– A farsangi jelmezt illetően pedig – magyarázta anyu, aztán behajolt a sütőbe, így a mondat második felét nem hallottam. Gondolom, észrevette, mert mikor kivette a piskótát, megismételte. – Holnap elmegyek egy kölcsönzőbe, és szerzek valami bájos kis jelmezt – szólt.

– Ó. Oké. De sorozatkarakter-jelmez legyen!

– Persze, tudom. Biztos, hogy akad valami jó, ne izgulj, nem lesz „ciki” – nyugtatott anyu. Hát, nem tudom.

300: 5/3 – csak félig néztem, mert közben olvastam, de annyira nem tetszett. A fiúk viszont odavannak érte.

Sulirádió: 5/1 – a stúdiósok minden szünetben bementék, hogy milyen jó lesz a sorozatfarsang. Én meg teljesen bepánikoltam.

Rajzóra: 5/3 – hármast kaptam. Hú. ☺

Piskóta: 5/3 – nem volt rossz, de furán nézett ki ilyen laposan. Rádásul rájöttünk, hogy a hozzávalók fele kimaradt belőle, mert anyu csak a neten talált recept első oldalát nyomtatta ki.

Holnap farsangi buli: 5/1 – jaj. ☹

Január 30., péntek

A suliban ma minden a délután hatkor (hivatalosan fél hétkor) kezdődő farsangi buliról szólt. A sulirádióban két szám között a stúdiósok folyamatosan bementék, hogy a legeredetibb jelmezötletet díjazzák. A büfébe kirakták a konyhakultúra-szakkörösök által készített fánkokat (ebédszünetben vettem is belőle, aztán megdicsértem Jacques-ot, mert elég finom lett).

Suli után kicsit gondterhelten értem haza, és türelmetlenül tébláboltam a házban, nagyon vártam anyut a jelmezzel. Fél ötkor aztán felhívtam, mert Virággal és Arnolddal azt beszéltem meg, hogy háromnegyed hatkor nálam találkozunk, jelmezben! És én még ott álltam nemcsak jelmez, de jelmezötlet nélkül is! Anyu mondta a telefonba, hogy tíz perc és hazaér. A hangja kissé gondterheltnak tűnt, aminek annyira nem örültem. Sejtettem, hogy valami gáz van.

Amikor anyu autója befordult a kocsifelhajtóra, magamra kaptam a kabátom, és kimentem elé. Igazából segíteni akartam becipelni a cuccokat. Csakhogy nem volt nála semmi.

– Hol a jelmezem? – kérdeztem kétségbeesetten.

– Menj be, mert megfázol – hessegetett vissza a házba, amikor becsapta a kocsiajtót. Persze ezzel csak időt akart nyerni.

A házba lépve aztán újra, kicsit hisztérikusabban kérdeztem, hogy hol a jelmezem.

– Reni, annyira sajnálom! Két kölcsönzőben is jártam, de azt mondták, farsangi szezon van, mindent elvittek – hadarta.

– Jaj, ne! – huppantam le a fotelbe, és a tenyerembe temettem az arcom. Nem tudok elmenni a farsangi bulira!

– Ne idegeskedj. Most jön a B variáció – tapsolt anyu hangosan, hogy lelkesítsen kicsit, mert látta rajtam, hogy összezuhantam.

– Van B variáció? – emeltem meg a fejem.

– Mindig van. Adj két percet – vette le a kabátját, hanyagul ledobta a kanapéra, és leült az étkezőasztalon hagyott notebookom elé.

Amíg anyu a laptopon pötyögött, én a fotelben „itt a világvége” arcot vágtam.

– Megvan! – nézett fel anyu. – Az S. O. S. jelmezötlet fórum megmentett minket. Mennyi időnk van?

– Maximum félóra – néztem a karomon lévő fehér Baby G órára, amit mindig is szerettem, de amióta Cortez egyszer elkérte tesin, azóta állandóan hordom.

– Jó. Te vegyél fel egy farmert és a fekete bőrdzsekit, én keresek egy karót – sürgetett anyu. A hirtelen lelkesedésem azonnal alábbhagyott, és pislogás nélkül meredtem anyura.

– Hogy mi?

– Reni, ma te leszel Buffy, a vámpírok réme! – mosolygott anyu büszkén.

Oké, tudom, hogy ez is jobb, mint a semmi, de azért mégis! Hogy micsoda? Anyu otthagyt a nappaliban, én pedig csekkoltam a notebook képernyőjét. Ezek szerint nem viccelt. Óriási. A szobámban átöltöztem (felvettem egy kék farmert, meg a bőrdzsekim, ahogy anyu mondta), aztán visszamentem a nappaliba. Anyu egy parókával várt.

– Muszáj ezt? – hőköltem vissza.

– Ne aggódj, tökéletes lesz a jelmezed – nyugtatott. Amíg anyu leporolta a szőke frufrus parókát (a garázsban találta egy dobozban, amit a költözés óta nem pakoltunk ki), én összefogtam a hajam.

– Biztos, hogy az enyém lesz a legcikibb jelmez! – szomorkodtam a paróka frufruját igazítva, miközben a tükörképem néztem.

– Dehogy! Jó móka lesz, kiköpött Buffy vagy. Tessék, fogd! – nyomott a kezembe egy fadarabot, aminek földes volt a vége. Gondolom, egy virágcserepből húzta ki. Hát, tényleg S. O. S jelmezem lett. Marha jó.

Csengettek, úgyhogy az ajtóhoz léptem, és olyan fejfel nyitottam ki, mintha citromba haraptam volna.

Együtt

– Klassz a borostád – engedtem be Arnoldot, aki doktor House-nak öltözve sántikált be.

– Te pedig... – ráncolta a szemöldökét, mire felmutattam a kezemben lévő fadarabot.

– Buffy – sóhajtottam.

– Értem – vonta meg a vállát, aztán köszönt anyunak. Épphogy becsuktam az ajtót, amikor ismét csengettek, így azzal a lendülettel ki is nyitottam. A következő pillanatban anyu, Arnold és én ledöbbenve meredtünk az ajtóban álló narancssárga plüssruhás alakra.

– Sziasztok, csókolom! – jött a hatalmas plüssfej mélyéről egy kissé eltorzult, de ismerős hang.

– Virág? – esett le az állam, mire Virág két kézzel megragadta a jelmez óriási fejrészét, és nehézkesen lehúzta magáról.

– Alig kaptam levegőt – söpörte ki a frufruját a homlokából, és kipirult arccal meredt ránk.

– Ez meg mi? Hol a Hannah Montana-jelmezed? – kérdeztem.

– Ne is mondd! Mindet kikölcsönözték, anyu már csak ezt tudta kivenni nekem – vonta meg a vállát szomorúan.

– Kenny a *South Park*ból? – pislogott Arnold.

– Ez van – kapta a hóna alá Virág a méretes plüssfejet. – Ti kik vagytok?

Arnolddal elmagyaráztuk neki a jelmezünket, ami ezek szerint nem volt egyértelműen felismerhető, de mindegy.

– Rendben, indulás – csapta össze a tenyerét anyu, és a kabátomat a kezembe nyomva (amit rá kellett vennem a bőrdzsekire, hogy meg ne fázzak) kiterelt minket az ajtón.

Beszálltunk a kocsiba, és anyu elindult, hogy elvigyen a sulig. Közben kétszer hátraszólt Virágnak, hogy húzódjon oldalra, mert a hatalmas, narancssárga plüssfejen kívül semmit nem lát a visszapillantóban. A Szent Johanna bejárata felé özönlöttek a diákok, de mivel már besötétedett, semmilyen jelmezt nem tudtunk kivenni, csak alakokat láttunk az épület körül.

– Jó szórakozást – parkolt le anyu a sulis előtt. – Kilencre értetek jövök.

Arnolddal kiszálltunk a kocsiból, aztán kirángattuk Virágot is a hátsó ülésről, akinek olyan nagy volt a jelmeze feje, hogy nem tudott egyedül kikászálódni.

A tesiterem folyosóin mindenfelé jelmezes diákok rohagáltak, amíg a dupla szárnyú tornateremajtóhoz nem értünk, legalább hat, rabruhába öltözött Scofieldet láttam. Viszont pozitívum, hogy a kapkodva kitalált jelmezem senkit nem érdekelt, mindenki el volt foglalva a mellettem botorkáló, Kennynek öltözött Virággal. A terem ajtajánál két tizenkettedikeses sulirádiós ácsorgott, és mielőtt beengedtek volna, megállítottak.

– Minek öltöztetek? – kérdezte.

– Doktor House – mutatta a botját Arnold.

– Buffy – emeltem fel a fadarabom, és zavartan megigazítottam a parókám frufruját.

– És Kenny – röhögött a stúdiós, meg sem várva, hogy Virág bemutatkozzon. Elég egyértelmű volt így is. –Rendben, akkor gyertek – hívott be minket a stúdiós a terembe, és a két oldalon húzódó lelátókra kezdett mutogatni. – Te – bökött Arnoldra – menj oda ahhoz a csapathoz, akiket orvosi köpenyben látsz. Ott gyülekeznek a vészhelyzetesek, Grace klinikások meg a többi kórházsorozatások.

Odanéztem a lelátóra, ahol az első sorban néhány diák integetve invitálta a bottal közlekedő Arnoldot.

– Te pedig – fordult felém a stúdiós srác – oda fel – mutatott a lelátó tetejére, ahol a horrormaszkosok dekkoltak.

– De mi együtt szeretnénk maradni – ráztam meg a fejem, mert a Stúdiós már Virágot küldte egy másik sorba.

– Nyugi, ez csak azért kell, hogy csoportképek készülhessenek az adott kategóriába öltözött diákokról, a fényképek után vegyülhettek. Na, nézd, ott integet neked egy vámpír – mutatott fel a lelátóra, ahol valóban mindenki felém hadonászott.

Utoljára megszorítottam Virág narancssárga plüssruhás karját, és zavartan felbaktattam a lelátóra vezető lépcsőn. Közben mindhármunkat megtapsoltak.

– Sziasztok – köszöntem zavartan, amikor odaültem egy rakás idegenhez.

– Reni, de jó, hogy itt vagy – huppant le mellém a 9/a-s Krisztián, akit a suliujságból ismerek. Kiköpte a tenyerébe a vámpír-fogát, és láthatólag örült annak, hogy végre ismer valakit.

– Te is a Buffyból öltöztél? – kérdeztem, folyamatosan a parókámat igazgatva.

– Részben. Én vagyok Angel – mutatott rá a térdig érő bőrkabátjára.

– Ja, oké. Nem ismerem a sorozatot – közöltem, aztán mivel értetlenül nézett rám, gyorsan elmagyaráztam, hogy egy órával ezelőtt még pont nem volt jelmezem sem, úgyhogy a netről szedtük az ötletet.

– Értem – vont a vállát. – Még sosem szórakoztam ilyen jól, nagyon viccesnek ígérkezik, nézd, ott vannak a lostosok – mutatott a szemközti lelátóra –, felettük ülnek a dallasosok.

– Igen, azt látom – bólintottam, mert a hat, cowboykalapos fiú jelmezét azonnal felismertem. – Kik azok ott, legfelül? – mutattam a lelátó sarkára, ahol egy csoport mogorván ücsörgött, összehúzott szemmel méregetve az érkezőket.

– Maffiózók – vágta rá Krisztián.

– Ó, értem – biccentettem, és kezdett szórakoztatni a dolog, így, hogy a vámpírsorozat csapatból egy embert ismertem, akivel legalább tudtam beszélgetni, egész jól éreztem magam, és már nem is tartottam annyira rossz ötletnek a kategóriák szerinti csoportosulást.

Négy újabb diák állt meg a dupla szárnyú ajtóban, a stúdiós pedig egyenként beengedte őket, és néha elkiáltotta magát.

– Helyszínelő! – szólt, és a maga mellé állított CSI-pólós fiúra mutatott. A mi oldalunkon lévő lelátó harmadik sorában füttyögni kezdtek, néhány hasonló pólót és baseballsapkát viselő diák pedig azonnal odahívta magukhoz.

– Mr. Spock! – üvöltötte a stúdiós. A terembe belépő Gábornak (aki kék-fekete ruhát és fekete gumihajat viselt) a lelátón ülő három Star Trek-es azonnal integetni kezdett.

– *Miami Vice*? – nézett körbe a stúdiós tanácstalanul. – Oké, ti vagytok az elsők, üljetek le valahová – utasította a két tizenkettedikes fiút, akik fehér nadrágban és színes ingben, tapsvihar közepette meghajoltak, és felültek a lelátóra.

Sorban érkeztek a diákok, és az újabb jelmezbe öltözött alakok látványa egyre nagyobb ovációt és tapsvihart váltott ki a lelátókon

ülő tömegből. Hozzánk társult még két fiú az *Odaátból*, továbbá négy vámpírmaszkos. A szemközti lelátón ülő Arnoldokhoz (ők voltak a sorozatdokik) zöld műtősruhások érkeztek, a lelátó szélén gubbasztó Virághoz pedig nem sokkal később odacsapódott Jacques, aki Lucky Luke-nak öltözött. Őt először a kalapja miatt mindenképp a dallasosokhoz akarták ültetni, végül kiharcolta, hogy „rajzfilmfiguraként” a Kennynek öltözött Virághoz csatlakozzon.

– Újabb három Scofield – szólta a sulirádiós, én pedig sokadszorra is megdobbanó szívvel néztem a bejáratra. Ezúttal viszont tényleg Cortezék érkeztek. Ricsi testszínű, hosszú ujjú pólót viselt, amin végig tetoválás minta húzódott, Dave kék „rabruhát”, Cortez pedig fehér pólót, sötétkék dzsekivel. Nincs mese, Scofieldként is végtelenül helyes.

A lelátó első három(!!!) sorában ülő, *Szökés*-jelmezbe öltözött diákok hangos ovációval köszöntötték őket. Sejtettem, hogy ez lesz a legnépszerűbb jelmez, de hogy ennyire, arra azért nem számítottam.

– Még egy Hannah Montana – jelentette be a stúdiós, mire egy tucát, felsőbb évfolyamba járó lány integetni kezdett.

– Mi az, hogy még egy? – lépett be Kinga idegesen, és a szőke parókája alól Felnézett a lelátókra. Hát ja. Jobban járt volna, ha beleegyezik a *Charlie angyalaiba*, az legalább eredeti lett volna. Idegbajosan felült a többi Hannah Montanához, és a játékmikrofonjával hadonászva kérdőre vonta őket, hogy miért kellett ugyanabba öltözniük. Jól beégett. ☺

Hamarosan a négy a-s lány közül három is bebillegett, mindhárman a *Hősökhöz* ültek, ugyanis valamennyien cheerladernek öltöztek, akiből szintén volt vagy tíz.

Fél hét előtt már szinte megteltek a lelátók, a *Szökés*-jelmez tarolni látszott, belőlük volt a legtöbb, de szép számmal voltak a *Helyszínelők*, a menő ruhákban pózoló, sznoboknak öltözött narancsvidekesek és Gossip girlösök is. Néhány diák azonban egymagában üldögélt, egy tizenkettedikes fiú oldaltáskával (Jack Bauer), meg egy tizenegyedikes, ballonkabátos srác (Columbo). ☺ Andris és Robi utolsóként bővítette a *Szökés* csapatot, aztán

végszóra belépett Zsolti meg Tarr Zsófi, és hatalmas röhögés és füttykoncert közepette az X-aktásokhoz ültek le.

Pontban fél hétkor Tölgyessy tanár úr csinált minden csoportról pár fotót, aztán a stúdiósok felmentek a tesiteremben felállított színpadra, és a *Narancsvidék* főcímdalát berakva hivatalosan is megkezdték a farsangi bulit. A tornateremben azonnal mindenki mozgolódni kezdett, így én is elköszöntem a vámpírsorozatosoktól, és miközben elsötétültek a lelátók (és a fények a táncteret világították meg), átültem Virághoz.

– Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen klassz lehet egy farsangi bál – magyaráztam feldobódva.

Virág a fejét rázta, ezzel jelezve, hogy segítsek levenni a jelmeze fejrészét, így felálltam, két kézzel megragadtam a narancssárga plüssfejet, és lerángattam róla. Csapzottan, a homlokára tapadt hajjal, kipirultan nézett rám.

– Aha, tényleg klassz – mosolygott.

A tánctéren néhány felsőbb évfolyamos táncolt, a többiek pedig újabb csoportokat alkotva beszélgettek. Arnold leült mellém, elővette a farzsebébe gyűrt könyvét, és a telefonja kijelzőjével megvilágítva olvasni kezdett, miközben mi, Virággal beszélgettünk.

– Látod valamerre Cortezt? – kérdeztem halkán.

– Azt hiszem, a büfébe mentek. Menjünk mi is, szomjas vagyok! – állt fel, jelmeze fejét a hóna alá fogva.

– Kérsz valamit? – fordultam vissza Arnoldhoz.

– Nem, köszi – intett, és lapozott a könyvében.

A büfénél hosszasan kígyózott a sor, és már épp beálltunk volna a végére, amikor Ricsi ránk szólt.

– Ha kértek valamit, most szóljatok, még nem fizettem – közölte.

– Hú, köszi – álltunk oda hozzájuk (a mögöttünk sorban állók legnagyobb felháborodására).

Ricsi átnyújtotta nekünk a két narancslevet, aztán a lépcsőnél várakozó Cortezhez és Dave-hez mentünk.

– Hé, add ide a fejrészt! – kérte el Dave azonnal Virág plüssfejét.

Röhögve néztük, ahogy Dave forgolódik a hatalmas, narancssárga fejben, és megpróbálja lefotózni magát a telefonjával.

– Add ide, segíték – vettem el a telefonját, aztán rájöttem, hogy elhamarkodottan ajánlottam fel a segítséget, mert Dave szuperkütyűjét nézegetve azt sem tudtam, mit kell megnyomni. – Nekem ez nem megy – ráztam meg végül a fejem.

– Majd én – kapta ki a kezemből Cortez, és (nem meglepő módon) rögtön tudott pár fényképet csinálni velem.

Zsolti csörtetett a büfé felé, ha nem szólunk rá, észre se vett volna minket.

– Itt vagytok? – fordult felénk végre. – Alig tudtam lerázni a dömpert. Most meg vihetek neki melegszendvicset.

– Így jár, aki lányokat hív el a farsangi bálra – vigyorgott Dave.

– Nagyon vicces – erőltetett egy mosolyt Zsolti az arcára, aztán beállt a büfé sorába.

Már épp meg akartam kérdezni a fiúkat, hogy jönnek-e, mert mi visszamennénk a bulira, amikor a mellettünk elhaladó négy a-s lány közül egy lemaradt, és odaállt hozzánk. Természetesen Edina.

– Cortez, nincs kedved táncolni? – kérdezte szélesen mosolyogva.

– De itt nincs zene – válaszolta Cortez, mire mindannyian elneveltük magunkat. Ez azért jó poén volt. Edina viszont nem jött zavarba, megigazította a copfját, és legyintett.

– Nem itt! A tornateremben. Na, gyere már! – kérte, nevelésesen nyájas stílusban. Aztán megragadta Cortez kezét, és szó szerint kihúzta a társaságunkból!

Totál megsemmisülten néztem utánuk, és legszívesebben elbőgtem volna magam. Ricsi és Zsolti kezükben a szendvicsekkel, beszélgetve utánuk indultak, én pedig még mindig lefagyva álltam, és pislogás nélkül meredtem magam elé.

– Hé, gyere, menjünk mi is – húzott Virág az udvarra vezető ajtó felé.

– Van még itt valaki? Hahó! Segítenétek? Nem tudom levenni a jelmez fejét! – kiáltotta Dave, vaksin forgolódva. Visszamentünk érte, és segítettünk neki átvágni az udvaron

A tornateremben éppen befejeződött egy Gwen Stefani-szám, és elkezdődött Avril Lavigne *When You're Gone* című dala.

Átvágtam a lassúzó diákok között, és Cortezék mellett elhaladva (Edina úgy csimpaszkodott a nyakába, mint egy majom) komolyan elgondolkodtam azon, hogy lekérjem, aztán természetesen lúzerként viselkedtem, és csak felültem a lelátóra Arnold mellé.

– Most nézd meg – suttoztam elkeseredetten.

– Zsák a foltját. Ne foglalkozz vele – vont a vállát, épphogy csak egy pillanatra felnézve a könyvéből.

A térdemen könyökölve bámultam a táncteret, és minden energiámmal azon voltam, hogy a lehető legjobban utáljam Edinát, egy kicsit Cortezt és még a dalt is, amire táncolnak. Rémes. ☹

Kinga huppant le mellém, keresztbe fonta maga előtt a karját, és unottan nézett a tánctérre. Amikor, meglátta Cortezt és Edinát, kérdően felém fordult.

– Állítólag nincs iskolai buli összetört szívek nélkül. Legalább most már tudom, hogy van igazságalapja.

– Örülök, hogy segítettem bizonyítani – szűrtem a fogam között.

– Renáta, örülj neki, hogy ennyi a bajod! Az én esetem nagyobb tragédia! Tele van a terem a jelmezzel!

Virággal mindketten értetlenül bámultunk rá. Ezt komolyan gondolta? Szerinte az, hogy életem szerelme, a srác, akiért az első pillanattól kezdve odavagyok, éppen egy másik lánnyal lassúzik, az nem akkora tragédia, mint hogy többen öltöztek Hannah Montanának? Kingának nincs szíve.

Keservesen lassan telt az idő, azt hittem, sosem lesz vége a számnak, amikor végre a stúdiósok lekeverték. És nem kezdtek újat! Hála az égnek. A tánctéren ácsorgó párok szétrebbentek és kérdően a színpad felé fordultak, miközben kigyúltak a lámpák, megvilágítva az egész tornatermet.

– Bocs, tudom, hogy most nem kedveltek – szólt a mikrofonba a sulirádiós, és a tömeg valóban morajlani kezdett. – De megvan a jelmezverseny nyertese! – tette fel a kezét csitítóan, mire a hóbörgés valamelyest alábbhagyott.

Virág izgatottan figyelte a színpadot, én továbbra is bénultan ültem, Arnold pedig kiélvezte, hogy végre van elég fény az olvasáshoz.

– Ha Hannah Montana nyer, akkor vajon mind kimegyünk a színpadra? – tanakodott Kinga.

– A jelmezverseny győztese, tehát a legeredetibb jelmez az idei évben nem más, mint – hallgatott el a stúdiós, kis hatásszünetet hagyva – a 9/b-ből Bencze Virág Kenny-jelmeze! – kiáltotta.

A teremben óriási tapsvihar keletkezett, Virág pedig boldogan felpattant.

– Nyertem! Reni, én nyertem! – ugrándozott.

– Menj, siess – sürgettem, hirtelen megfeledkezve az összetört szívemről, és boldogan mosolyogtam Virágra.

– Gyere, gyere! – kezdett tapsolni a sulirádiós srác, Virág pedig leszőkdécselt a lépcsőn narancssárga plüssjelmezében, és a színpadhoz sietett.

A sulirádiós kinyújtotta a kezét, felrángatta a színpadra, és a mikrofon elé állította.

– Hú – szólt Virág a mikrofonba, mire többen nevetni kezdtek. – Ez annyira klassz! Csak nem tudom, hol a jelmezem fejrésze – tárta szét a karját szomorkodva.

– Itt vagyok! Itt! – kiáltotta Dave. Az egész suli egy emberként fordult felé, aztán Ricsi és Cortez odakísérte a színpadhoz.

Fellökték Dave-et a színpadra, aki odaállt Virág mellé.

– Az a helyzet, hogy rászorult ez az izé a fejemre. Nem tudom levenni – mondta a mikrofonba.

Hát, ennyi kellett, mindenki szakadt a nevetéstől, az infótanár pedig készített pár képet a jelmezverseny győzteséről. Illetve győzteseiről, mert a jelmezbe öltözött Virág boldogan mosolygott, a mellette álló Dave pedig *Szökés*-ruhában, a Kenny-jelmez fejrészeiben ácsorgott mellette. Vicces volt.

Az eredményhirdetés után szinte az egész osztályunk egy csoportba verődött a lelátón, és a történeken nevettünk, miközben Kinga és én megpróbáltuk leszedni Dave-ről Virág jelmezének a fejét. Nagyon jól szórakoztunk, egy csomó mobillal csináltunk képeket, és bár Edina sokszor és feltűnően indult meg felénk (gondolom, hogy Cortezt felkérje táncolni), a mai bulin többet nem jutott a közelébe. Részben, mert amíg a lelátón ültünk, bunkóság lett volna elhívnia közülünk, aztán pedig már nem volt alkalma. Mert amikor Virág meghallotta, hogy egy Fall Out Boy-számot játszanak, az egész osztályt felállította, hogy táncoljunk rá. És mi táncoltunk (Arnold kivételével, mert ő sosem táncol), és ez már az a része volt az estének, amikor jól éreztem magam. ☺

Farsang: 5/4 – majdnem tökéletes volt. Majdnem.

Virág jelmezének fejrésze: 5/5 – a buli végére már mindenkin volt rövidebb-hosszabb ideig. A mobilok pedig tele vannak fura, Kenny-jelmezes képekkel. ☺

Tánc: 5/5 – Virággal ugráltunk egy nagyot a FOB-ra, aztán táncoltam Dave-vel, Jacques-kal, és egyszer lekért egy Star Trek-es is. De az semmi. Virág táncolt Michael Knighttal. ☺

Cortez és Edina: 5/1 – bár az este végül jól sikerült, azért ma egyszer megszakadt a szívem. És az elég rossz volt. ☹

Január 31., szombat

Ismét jelmezben. Apu cégének farsangi báljáról hazafelé tartva a kocsis hátsó ülésén bambultam némán, és a fejem az ablakhoz nyomtam.

– Mi baja? – súgta apu anyunak.

– Szerelmi bánat – válaszolta anyu halkán.

Igen, a felnőttek diszkrétan kezelik a kamaszok szívügyeit. Anyuék például rendszerint úgy tárgyalják meg a gondjaimat, mintha ott sem lennék vagy éppenséggel nem hallanám. Igaz, hogy bágyadtan meredtem ki a kocsiaablakon, és az elmosódó lámpafényeket néztem, de attól még jelen voltam.

– Mi történt? – kérdezte apu, ezúttal normál hangsúllyal. Ennyit a diszkrécióról.

– Cortez más lánnyal táncolt a farsangi bulin – közölte anyu.

Miért nem írják ki reklámtáblára? Jaj. ☹

– Ó, a kamaszbánat – bólított apu merengve.

– Igen, az milyen kedves tud lenni! – értett egyet anyu.

Nem! Nem kedves! Miért gondolják, hogy kedves, ha sírógörcsöt kapok éjjel, ha bedagadt szemmel ébredek, és nincs étvágyam? Egyáltalán nem kedves! Tragikus! Egész úton némán ültem, és a szüleimet hallgattam, akik „mókásnak” tartják, hogy éppen meghasad a szívem. Ja, és ehhez hozzátartozik, hogy apu céges farsangi buliján minden kollégájától meghallgattam a „de megnőttél”, „hogyan megy a sulid?” és a „mi van a fiúkkal?” sablontémát, amit előszeretettel hoznak elő minden találkozásnál.

– Jó éjszakát – köszöntem el anyuékától, amikor beléptünk a házba.

– Már le is fekszel? – csodálkozott apu

– Hagyd – szólt rá anyu. – Most magányra vágyik – tette hozzá, elvileg az én érdekemben. Viszont kezdtem kicsit kellemetlenül érezni magam. – Menj nyugodtan – mosolygott megértően. – Adjak pár szomorú szerelmes dalt, amit hallgathatsz?

– Öhm. Nem, köszönöm – ráztam meg a fejem, és döbbenet néztem a szüleimre.

Érdekes, hogy ők aggódnak értem, miközben a lépcső alján anyu tündérrjelmezben, apu pedig a *Szökés* sorozat rabruhájában pislogott felém. Azt hiszem, nekem is aggódnom kéne.

Apu céges farsangja: 5/1 – unalmas volt, fárasztó, és a kis szendvicseknek fura ízük volt. ☹

A jelmezem: 5/3 – ma is Buffy voltam, de az égvilágon senki nem ismert fel. Mindegy.

Közösségi oldal: 5/5 – Dave és Ricsi is feltette a tegnapi képeket. Az egyikem én is rajta vagyok.

És Cortez is. Akkor ez közös képnek számít. Szerintem. ☺

Február 1., vasárnap

Ma anyuval lányos napot tartottunk, reggel elkísértem a meteorológiai intézetbe, ahol délben végeztünk is, aztán vásárolni mentünk. Jól éreztem magam, bár mindenképp meg akart nekem venni egy Lionel Richie CD-t, mert szerinte arra jót lehet sírni. Mondtam, hogy én nem akarok sírni, mert annyira nem vagyok kiborulva. Erre azt mondta, hogy akkor Lionel ideje még nem jött el. Fogalmam sincs, mit értett ezalatt. Délután olvastam, aztán kimentem Virággal megsétáltatni Robert Pattinsont (mármint a kutyát), és közben alaposan megtárgyaltuk a farsangi bulit.

Twilight: 5/4 – a hétvégén kiolvastam az első részt, azért annyira nem nagy durranás. Legalábbis eddig. Anyu megvette a folytatást, úgyhogy el is kezdem mindjárt.

Arckrém: 5/? – vettünk egy új típust, mert a régi nem használt eléggé, patis maradtam tőle. Ez állítólag jobb, a reklámban a lánynak estére el is múlik. Kíváncsi vagyok.

Honfoglaló: 5/4 – Arnolddal játszottunk, kétszer ő nyert, egyszer pedig én. ☺

Abbey Road: 5/5* – ma egész nap ezt az albumot hallgattam, ez a kedvencem. ☺

Február 2., hétfő'

Ma a suliban természetesen a pénteki farsang volt a téma. Illetve a pálmát két sztori vitte el, az egyikről tudtunk (Virág nyertes jelmeze, aminek a fejrésze Dave-re szorult), a másik viszont csak ma reggelre robbant.

– Ne! – nevettem el magam a sulis előtt állva, miközben Cortez, Ricsi és Zsolti meséltek.

– De! Komolyan! – bólogatott Ricsi.

– Hogy volt ez? – kérdezte Virág álmosan, és a szemébe fésülte a haját.

– Mondom. Zoli elvesztette a fogadást, és piros sortban, egy piros dzseki alatt félmeztelenül, bójával a kezében akart bejönni a farsangra. Máday még az aulában elkapta.

Aha, szóval erről lemaradtunk. Zoli (12/b-s) egyébként a sulik egyik legmenőbb fiúja, és ezek szerint kiütötte a biztosítékot Mádaynál. Szerintem viszont értékelni kellett volna a kreativitást. Elvégre sorozatfarsangot tartottunk, és az, hogy valaki a zord januári időben (akkor is, ha a suliban öltözött át) képes az udvaron átrohanni egy piros sortban, vízimentőnek öltözve, az értékelendő. Kár, hogy Máday hazazavarta, mielőtt bejöhetett volna. Na mindegy.

– Mi történt? – lépett hozzánk Dave, aki szinte még ki sem szállt az apukája kocsijából, már tudni akarta, hogy miről van szó. Hát igen, ő nem bírja, ha lemarad valamiről.

Ricsi gyorsan beszámolt neki is a sztoriról, közben pedig Cortez elkérte a kémiaházim. A portára belépve azonnal észrevettem, hogy feltöltötték az újságtartót. Megjelent a februári szám. Virággal mindketten levettünk egyet az A5-ös méretű, vastag magazinból, és szokás szerint először az én cikkemet ellenőriztük.

– De jó lett! – mosolygott Virág, amikor átnézte az oldalam.

– Kösz – futottam át az ajánlómat. Egész jól néznek ki összeszerkesztve, képekkel. Persze a fiúktól majd megkapom, hogy romantikus lett a könyv-, film- és zeneajánlóm, de majd kivédem azzal, hogy február van. ☺

Duplaangollal kezdtünk, úgyhogy egyenesen a nyelvi előadóba mentünk.

– Kösz, Reni – dobta le Cortez a kémiafüzetem az asztalomra.

– Nincs mit – tettem el a füzetet a táskámba. Kezd elegendő lenni abból, hogy a házim elkérésén kívül semmilyen kommunikáció nincs köztünk.

Oké, kicsit indulatos voltam. A csengetés után Mr. O'Realy érkezése helyrerázott, ugyanis egy finom „Miss Rentai” elhangzása után feltápáskodtam a székemről, és kezdhettem a felelést. A fenébe. Arnold még sehol, Virág hasonló szinten áll angolból, úgyhogy a kezemmel a padon kopogtatva töprengtem a válaszon. Ami, bár tényleg készültem, csak nem akart eszembe

jutni. A szám szélét rágva gondolkoztam, a tanár megértően és türelmesen várákozott, amikor Virág hirtelen hátrafordult, aztán vissza. Rátett a padra egy papírfecnit, és feltűnés nélkül elém tolta. Döbbenet néztem az apró lapra, amin a válaszok szerepeltek. Felemelt fejjel, kicsit bizonytalanul kimondtam a szót, a tanár pedig biztatóan bólintott. Utána elmondtam a következőt. És így tovább. A papírfecnin szereplő tíz szó lelesése után Mr. O'Realy befirkantotta az ötöst a naplóba, én pedig megkönnyebbülten ültem le.

– Köszí – fordultam hátra Cortezhez.

– Szívesen – vontam meg a vállát. – Rémes a kiejtésed – tette hozzá, és bár bunkónak hangzott, mégsem volt az, mert miközben mondta, láttam a szemén, hogy visszafojtja a mosolyát. Igen, lehet, hogy pár perccel azelőtt még mérges voltam vagy ilyesmi, de ahogy belenéztem a mosolygós, kék szempárba, a nevem sem tudtam volna megmondani.

– Hogy érted? – kérdeztem zavartan.

– Hát, csak rémes. Nagyon franciásan beszélsz angolul, ami rémesen hangzik – magyarázta.

– De még csak most kezdtem angolul tanulni – mentegetőztem. Cortez nevetve megrázta a fejét, és bedugta a fülébe a fülhallgatóját.

Lehet, hogy éppen az angolomat minősítette, de ezt olyan kedvesen tette, hogy nem tudtam komolyan venni. Mosolyogva fordultam vissza a padomhoz, és összenéztünk Virággal. Arnold negyedórával csengetés után érkezett, ledobta a táskáját mellém, és levágta magát.

– Hol tartunk?

– Feleltem. Ötösre – meséltem büszkén.

– Ügyes – halászta ki a táskájából a regényét.

– Cortez segített – vontam meg a vállam. Arnold szótlánul bólintott, és lapozott egyet.

Csengetés előtt két perccel Virág (aki egészen addig ráborult a padjára, és valamit firkálgatott) végre felemelte a fejét.

– Kész! – kiáltotta büszkén, és nyújtózott egyet. Mr. O'Realy és az egész osztály hátrafordult felénk. Virág zavartan leengedte a

karjait. – Elnézést – nevetgélt, és halkabban folytatta. – Megcsináltam.

Arnolddal a suliujság szőrejtvényére pillantottunk.

– Gratulálok, mind a tíz szót megtaláltad a betűhalmazban – vakargatta az állát Arnold.

– Igen! Alig egy óra alatt – vigyorgott Virág.

– Elképesztő. Gratulálok – gúnyolódott Arnold, de Virág nem vette magára, büszkén mutogatta mindenkinek. ☺

Olvasókör után otthon bekapcsoltam a notebookom, mert Virág üzent, hogy a sul honlapjára feltöltötték a farsangi képeket. Egész jók lettek, szinte mindegyiket lementettem a gépemre.

Cortez: 5/5* – ma, ahogy segített angolon... No comment. ☺

Farsangi képek: 5/4 – nem is voltam olyan béna Buffyként, úgyhogy most örülök. ☺

Február 3., kedd

Reggel, amint a sulihoz értünk, hatalmas pelyhekben esni kezdett a hó, úgyhogy a fiúkkal együtt bementünk az épületbe. Máday szokása szerint a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és a belépő diákokat fürkészte. Minket, Virággal figyelmen kívül hagyott, de a mögöttünk érkező fiúkra egymás után rászólt, hogy „Antai-Kelemen, tedd el a zenelejátszót”, „Pósa Richárd, fésülködj meg, hogy áll a hajad?”, „Nagy Zsolt, állva csak a lovak esznek, rakd el a chipsed!” és végül „Felmayer Dávid, ez iskola, nem a titkosszolgálat, vedd ki a füledből a headsetet!”. Azt hiszem, Máday nélkül unalmasak lennének a reggelek. ☺

Csengetésig a padomnál ülve olvastam a *Twilight* második részét, a többiek leginkább ordítottak és összevissza rohagáltak a teremben, miközben a sulirádióból Eminem *Loose Yourself*-je szólt. Szóval csak amolyan tipikus első óra előtti káosz.

Pontban nyolc órakor aztán eltettem a könyvem, mert Kardos bevágta maga mögött az ajtót, és csontos, sápadt arcával, pusztán a megjelenésével elhallgattatta az osztályt. Lecsapta a naplót a tanári

asztalra, és lassan lapozgatni kezdte. Minden egyes lap sercegésénél felszisszent az osztály azon része, akik félnek az irodalomtól. Vagyis Kingán és rajtam kívül mindenki (Arnold még nem volt bent).

– Felmayer – állapotodott meg Kardos Dave nevénél, és felnézett a naplóból. Az egész osztály egy emberként fordult hátra, miközben Dave zavartan feltápászkodott.

– Tanár úr, ma van a születésnapom – kezdte Dave szomorúan pislogva. Kardos összeráncolt szemöldökkel meredt rá, kínosan hosszú ideig gondolkodott, majd unottan a plafonra nézett.

– Nem bánom, nekem mindegy, melyik nap írom be az egyest.

– Köszönöm – vigyorgott Dave, és villámgyorsan leült. Kardos tovább lapozott a naplóban, a többiek pedig mind behúzták a nyakukat. Mintha így elkerülhetnék a felelést.

– Bernáth – mondta ki az újabb nevet a tanár, mire Andris sápadtan feltápászkodott.

– Nekem is ma van a születésnapom – motyogta. Kardos lepillantott a naplóra, és megrázta a fejét. – Szép próbálkozás. Na, kezdheted.

Tíz percig felelt, illetve Kardos tíz percig próbált kihúzni belőle egy értékelhető választ, de reménytelennek tűnt. Én próbáltam süggni neki, de szegény a metaforát amforának olvasta le a számról, úgyhogy mikor kimondta, hogy a versben két amfora található, Kardos begőzölt.

– Tegye fel a kezét, aki készült a mai órára – nézett végig a termen villogó tekintettel. Óvatosan feltettem a kezem, de inkább gyorsan megpihentettem a vállamon, ugyanis ahogy körbenéztem, csak Kinga magasba lendített karját láttam. A többiek lapítottak.

– Tanár úr, én akartam készülni – nyafogta Virág, aki nehezen viselte a kínos csendet, úgy érezte, hogy meg kell törnie. Pedig még én is a fejemet rázva fordultam felé, mert bár velem nincs gondja Kardosnak, jó tiniként megtanultam már, hogy szemrehányáskor csendben kell maradni. Persze Kardos vérszemet kapott.

– És mi akadályozott meg benne, kedves Virág? – vigyorgott erőltetetten. A szavaiból áradó maró gúny végigsöpört a termen.

– A MySpace-oldalam szerkesztgettem, és nagyon elment az idő – vonta meg a vállát Virág.

Hát, már késő, gondoltam. De tény, hogy Virág a lehető legrosszabb időpontot választott az őszinteségre. Kardos villámló szemmel nézett körbe az osztályban.

– Rendben, 9/b. Rendben – bólogatott.

– A fenébe, Virág! – suttogta Ricsi, és megértettem, hogy miért mondja. Kardos megköszörülte a torkát, és mosolyogva bólintott.

– Jövő hétfőre tízoldalas házidolgozatot kérek, aminek a témája, „én és az internet”.

– Tíz oldal? – rökönyödött meg Robi.

– Tíz oldal. Hétfőre. Most pedig nyissátok ki a könyveteket...

Sóhajtvá előszedtem a felszerelésemet, és bár soha, senkinek nem vallottam volna be, nekem tetszik a feladat.

Kardos belekezdett az anyagba, közben pedig kinyílt az ajtó, és Arnold csörtetett be.

– Reggelt! – köszönt hanyagul, és a padjához lépve ledobta a katonai hátizsákját.

– Neményi... – kezdte Kardos a letolást, de félbehagyta, és csak legyintett. Azt hiszem, mára elege lett belőlünk.

Az irodalomóra szó nélkül telt, a csengő megszólalásakor pedig Kardos némán becsapta a naplót, és kiment a teremből. Hát, ennyi kellett, a következő pillanatban Virág felé minden irányból papírgalacsin repült, különböző megjegyzésekkel együtt.

– Okos vagy! Meg is írod nekem? – kérdezte Ricsi a fejét rázva, miközben Virág értetlenül pislogott.

– Most mi van? Nem miattam kell házidolít írni – vonta meg a vállát. – Vagy igen? – fordult felém kérdően.

– Ne aggódj, Kardos már Andris felelésénél berágott – nyugtattam, mert nem akartam, hogy lelkiismeret-furdalása legyen a dolog miatt.

– Lemaradtam valamiről? – állt meg a padom mellett Arnold.

– Tízoldalas házidoga jövő hétre a netről – vontam meg a vállam.

– Klassz – bólintott Arnold.

Na, most viszont mi kaptunk egy adag összegyúrt alufólia labdát, az egyik ráadásul fején talált.

Duplafrancián Monsieur Durand-nal továbbmentünk az anyaggal, focin Farkas tanárő Dave-et akarta feleltetni, de a szülinapja miatt inkább mást választott. Andrist. Szegény, másodsorra felelt Dave helyett, ráadásul megint egyesre. Ebédszünetben a büfében vett forró csokival és croissant-nal mentünk az udvarra. A sulirádióból valami ska zene üvöltött, mi pedig megálltunk a szokásos helyünkön, és a fagyos szélben ácsorogva beszélgettünk Virággal. A sulirádióban véget ért a szám, és a stúdiós beleszólt.

– A következő szám a 9/b-s Dave-nek szól.

Az árkádok alatt álló Dave meghajolt, az udvaron ácsorgó diákok pedig mosolyogva megtapsolták. Aztán felcsendült a szám, és Dave arca elvörösödött. Halász Judit *Boldog születésnapot* című dala hatalmas röhögést váltott ki, és bár Dave szeretett volna elsülyedni, Zsolti továbbra is tapsoltatta a diákokat, és a karjával jelezte, hogy éljenezzünk még.

Este, amikor rámentem az msn-re, az egész osztályom online volt, szinte mindenki rám kattintott. Hát, ennyit az egyórás netkorlátozásomról. Mindegy, miközben Jacques-kal amőbáztam, Virággal webkameráztam és Arnolddal Honfoglalóztam, egyszer csak üzenet érkezett.

Cortez üzenete: Itt vagy?

Egy pillanatra csodálkozva néztem a képernyőre, aztán megpróbáltam újra normálisan levegőt venni. Semmi pánik, csak Cortez rám írt. Hűű. Bemásolom.

Reni üzenete: Igen.

Cortez üzenete: A beadandó...

Reni üzenete: Segítek megírni.

Cortez üzenete: Kösz.

Reni üzenete: Szívesen. Jó lenne, ha írnál pár oldalt magadtól, és akkor majd együtt átírjuk. Vagy ilyesmi.

Cortez üzenete: Miről írnak?

Reni üzenete: Csak úgy általánosságban, hogy mire használod a netet, mi a kedvenc Honlapod, meg hasonlók.

Cortez üzenete: Oké.

Reni üzenete: Oké.

Vártam pár pillanatig, és úgy gondoltam, hogy vége a beszélgetésünknek. Megint segítséget kért irodalomból, megint segíték neki, és ennyi. Már majdnem bezártam az ablakát, amikor ismét írt. Másolom.

Cortez üzenete: Ezt láttad már?

Aztán linkelt egy videót. Gyorsan megnéztem, egy gördeszkás felvétel volt valami versenyről. Senkit nem ismertem rajta, semmilyen trükköt nem értettem belőle, és őszintén, minimálisan sem érdekelt a dolog, de. De átküldte, hogy nézzem meg. Ezzel pedig megmutatott nekem valamit, ami őt érdekli. Wow!

Sajna az egyórás netkorlátozásom lejárt, így ki kellett lépnem, de teljesen feldobódva vacsoráztam. Pedig komolyan, nem sok ember ette volna meg mosolyogva azt a sajtkrémlevest. Tényleg.

Dave születésnapja: 5/5 – megúszott három felelést, és nagyon beégett a sulirádióban. Szóval vicces volt.

Kardos: 5/3 – igazán berágott ránk. ☺

Cortez: 5/5* – msn-en beszélgettünk. Igazán beszélgettünk. Na jó, videókat küldözgetett, de akkor is! Hú. ☺

Sajtkrémleves 5/3 Legyúrtem, és ez a lényeg. ☺

Február 4., szerda

Nyugis nap. Az összes óra elrepült, kivéve a tesit, ami viszont olyan hosszúnak tűnt, mint az összes többi egyben. Miközben átvettem a tesicuccom az öltözőben, Virág folyamatosan nyaggatott.

– Na jó, most komolyan. Te kit választanál, Pete Wentz vagy Robert Pattinson?

– Hát – húztam meg a cipőfüzőm, és tanácstalanul megcsóváltam a fejem. – Muszáj?

– Aha – bólogatott Virág. Az utóbbi időben igen sok energiát fektet abba, hogy válasszon a gitáros és a színész között. Egyszerűen nem tud dűlőre jutni.

– Pete Wentz nekem nem igazán tetszik. Pattinsonnak meg fura a haja – töprengtem.

– De ha itt állnának előtted, és azt mondanák, válassz, mit felelnél? – kérdezte Virág.

– Ha itt állnának előttem, megkérdezném, mégis mit keresnek a lányöltözőben – álltam fel a padról, és felhúztam a Szent Johannis melegítőm cipzárját. Virággal hangosan felneveltünk, aztán az a-s lányok lesajnáló grimaszát figyelmen kívül hagyva kimentünk az öltözőből.

Korponay tanárnő széles vigyorral várt a teremben. Ez a mosoly mindig ugyanazt jelenti, vagyis hogy kiélheti legfőbb szenvedélyét. Egész órán át teremköroket futtatott velünk, időre. A négy a-s lány és Kinga körülbelül hat kört vert ránk, de nem igazán zavart minket. Mi, Virággal inkább a „lassan járj, tovább érsz” elvet követtük, és eleinte békésen kocogtunk, aztán, mikor az oldalam szúrni kezdett, Virág vádlija pedig begörcsölt, inkább csak egymást támogatva nyöszörögtünk. Ebben persze az a legcikibb, hogy a fiúk, akik a terem közepén fociztak, végig tanúi lehettek a folyamatos leépülésünknek. Jaj. Mindegy, végül valahogy eltelt a teszióra. Óra végén az öltözőben folytattuk a beszélgetést. Úgy tűnt, Virág végre döntött.

– Robert Pattinsont választom! Őt jobban szeretem – közölte határozottan.

– Biztos? – néztem fel rá mosolyogva, miközben benyomtam a melegítőgatyám a táskámba. – Pedig az *I Don't Care* videóklipet legalább ezerszer nézted meg a neten Pete Wentz miatt. – Virág összeráncolt szemöldökkel végiggondolta, láttam rajta, hogy most teljesen elbizonytalanodott. Oké, lehet, hogy ez gyerekes dolog, de miért ne beszélgethetnénk ilyesmiről? Szerintem ez tök normális. Sajna az a-s lányoktól megint csak egy megvető mosolyt kaptunk, aztán Edina megunt a fecsegésünket, és témát váltott, mintha ott sem lennénk.

– Jövő héten Valentin-nap van.

– És? Elhívsz valakit a sulibálra? – kérdezte Kinga gúnyosan, mivel nyílt titok, hogy Edina minden iskolai rendezvényre Cortezt szeretné partnerként, de állandóan kosarat kap. Az a-s lányok, Kinga és Virág kérdőn nézték Edinát, nekem pedig felugrott a gyomrom a torkomba, és a fülemben éreztem a szívdobogásom.

– Nem. Az iskolai bál alól állandóan kihúzza magát, gondolom, Ricsiék miatt. Hogy ne legyen ciki – ragadta meg a kilincset, és lenyomta.

– Akkor? – kérdezte az egyik a-s lány, mire mindenki, még én is kérdőn néztem Edínára.

– Mozi. Arra nem fog nemet mondani – vonta meg a vállát magabiztos mosollyal, kicsapta az öltöző ajtaját, és kiment.

Pislogás nélkül meredtem utána, miközben totálisan megsemmisültem. Lerogytam a padra, és a térdemre hajtottam a fejem. Mi elérhetetlen tinibálványokról beszélgetünk Virággal, közben meg Edina komolyan randira hívja Cortezt? Te jó ég!

– Nyugi, nem lesz semmi gond – simította meg Virág a hátamat.

– Aha – nyöszörögtem. – Lehet, hogy hányini fogok. – Ekkor egy másik, sokkal erőteljesebb kéz ragadta meg a vállamat. Sejtettem, hogy nem Virág, ezért felnéztem. Kinga ijesztően közlőről és ijesztően mérgesen nézett az arcomba.

– Renáta! Végtelenül szerencsétlen képet vágsz!

– Kösz – nevettem el magam kínosan.

– Tudod, mit mond nekem az edzőm, ha verseny előtt meginog az önbizalmam? – kérdezte. Megráztam a fejem, mire megragadta a két vállam, szembefordított magával, és az arcomba ordított:

– Mit sírsz, mint egy gyerek? Szedd össze magad! Szánalmasan festesz, sőt, a szánalmasnál is szánalmasabban! Most összeszeded magad, kimész oda, és megmutatod, hogy mire vagy képes! A kétségbeesett arckifejezéssel nem érsz el semmit! Azért nem adnak díjat! Vagy ezt akarod? Akkor indulj a szánalomversenyen!

Kinga úgy ordította ezeket a szavakat a fülembé, hogy komolyan megrettentem.

– Na, mit gondolsz? – kérdezte kicsit normálisabb hangsúllyal.

– Hogy az edződ örült! – nyögtem ki.

– Nem ez a lényeg! Érted, mit akarok mondani?

– Azt hiszem, igen – bólogattam.

– Én nem. Viszont cseng a fülem – közölte Virág. Kinga felhúzott a padról, és újra a szemembe nézett.

– Renáta, szánalmas, hogy minden egyes alkalommal, amikor szóba kerül Cortez, te vagy nyomorult tekintettel meredsz magad elé, vagy hányni akarsz, vagy mit tudom én. Nem csodálom, hogy így nem vagy vetélytárs Edina szemében.

– Igazad van! Vetélytárs leszek! – nyögtem.

– Ez a beszéd! Nem vagy te olyan buta, hogy feladd. Elvégre a harmadik legjobb felvételit írtad, csak van itt keresnivalód? – veregetett vállon.

– A második.

– Mi?

– A második legjobbat. Holtversenyben veled – magyaráztam. Kinga arcvonásai megkeményedtek, és rögtön átváltott barátságatlanabb stílusra.

– Igen, tényleg – húzta meg a copfját, és felkapta a táskáját.

– Kinga – szóltam utána, mielőtt kilépett az ajtón.

– Igen?

– Kösz.

– Nehogy azt hidd, hogy érdekel a lelkivilágod. Az érdekel, hogy ésnél legyél és ne rontsd le a jegyeidet. Éppen elég nehéz, hogy rajtam és Arnoldon kívül te vagy az egyetlen, aki megpróbál gondolkodni az osztályban. Elrepül ez a pár hónap, és év végén ott kell lennünk a legjobb átlaggal rendelkező osztályok között! – közölte, és kiviharzott az öltözőből.

Hát igen. Ez Kinga. Ha lent vagy, megragad és felhúz. Ha viszont fent vagy, mindenáron le akar rúgni onnan. Sosem fogom megérteni.

Edina: 5/1 – komolyan nem bírom azt a lányt!

Kinga: 5/4 – Jó, persze önzésből, de sikerült lelket öntenie belém.

Citromos csirke vacsorára: 5/3 – nem éreztem az ízét, úgyhogy megettem mindet. Komolyan, a szerelem néha csodákra képes. Szó szerint. ☺

Február 5., csütörtök

Második óráig folyamatosan jókedvem volt, aztán jött a rajzóra, és mint amikor elzárják a vizet, kábé olyan hirtelen savanyodtam be.

Mivel nem jegyre rajzoltunk, az óra végéig némán szöszmötöltem a rajzlapom fölé görnyedve, lehetőleg úgy, hogy a hajam teljes egészében eltakarja a lapomat. Óra végén Vladár körbesétált a teremben, kiosztott néhány ötöst (Virágnak, Corteznek és Kingának), aztán amikor mellém ért, horkantott egyet a maszatos rajzlapomat fürkészsze, és némám továbbment. Ezt megúsztam, úgyhogy csengetéskor gyorsan kispuriztam, hogy a mosdóban lemossam a tenyeremen és alkaromon végighúzódo grafitfoltokat.

A duplamatekot Gazdag tanárnő egyben tartotta, egész órán egyesével a táblánál oldottunk meg feladatokat (ki hosszabb, ki rövidebb ideig, Kinga két percig, Robi majdnem negyedóráig), így csengetés előtt tíz perccel be is fejeztük az órát. Miután a tanárnő kiment a teremből, megkérve minket, hogy maradjunk csendben, természetesen mindenki őzjöngeni kezdett. Andris és Robi a telefonjukkal neteztek, Cortez a padjára hajtott fejjel zenét hallgatott, Ricsi a fingerboardja tologatásával ütötte el az időt. Dave ide-oda sétálgatott, miközben fontoskodva beszélt a headsetjén (mindenki tudta, hogy az apukájával), Virág mangát olvasott, Gábor pedig a tévét bámulta. Jacques hátrafordult hozzám, és leellenőrizte a franciaházim, Zsolti pedig azzal foglalta el magát, hogy elvette Kinga lovas mappáját, és olyan magasra emelte, hogy ne érhesse el. Persze Kinga hamar ráunt, mert két próbálkozás után sípcsonton rúgta Zsoltit, és már vissza is szerezte a mappát. Miközben a többieket néztem, Arnold felült a padomra,

előhúzta a farzsebében ronggyá gyűrődött könyvét, és olvasni kezdte.

– Milyen a könyv? – kérdeztem, miközben elővettem a sajtómat.

– Jó. A tiéd?

– Elmegy.

Ezt megbeszéltük. Az a jó Arnoldban, hogy nem kell mindig feleslegesen beszélgetnünk, akkor is jól elvagyunk, ha mindketten csendben olvasunk. Csengetéskor aztán felcsendült a sulirádióban a *Metró Station Shake it* című dala, és minden teremből kiözönltek a diákok. Lesétáltunk az udvarra, de olyan hideg volt, hogy csak a fél szünetet töltöttük kint, végül visszamentünk a terembe. Igazából olvasni akartam, de Jacques beszélgetős kedvében volt, úgyhogy meghallgattam, hogy a régi barátai mennyire ritkán írnak neki és hogy szerintem ez miért van. Próbáltam megvigasztalni, de csak annyit tudtam mondani, hogy az én régi, általános iskolás osztálytársaim egy betűt sem írtak azóta, hogy elballagtunk. Ez elég rosszul jött ki, mert éppen fel szerettem volna vidítani, de végül jót nevtünk a dolgon. Megkérdeztem, hiányoznak-e neki a barátai meg hogy jól elvan-e itt. Őszintén érdekelt, mert hajlamos vagyok elfelejteni, hogy Jacques-nak milyen nehéz lehet. Viszont a válasza meglepett, mert azt mondta, tök jól elvan és hogy mennyi: klassz dolog van itt, milyen rendes vele mindenki, mennyit nevetünk együtt (ezt nem tudom, mire értette, mert azért annyit nem, de mindegy), sőt, azt is mondta, hogy két igazán jó barátja is van. Na, ez lepett meg a legjobban. Merthogy Gáborra és rám gondolt. Nem is tudtam, hogy ennyire jóban vagyok Jacques-kal. Ezek szerint viszont igen. Ennek örülök.

Suli után hazamentem, a leckémmel és a fogalmazásommal két óra alatt kész lettem. Aztán (mivel anyu hívott, hogy későn jön, mert ónos eső várható) csináltam szendvicset, leültem a babzsák fotelemre, és estig olvastam.

Cortez: 5/5* – Durand feleltette francián, de Cortez kiejtése annyira kifogástalan (és nem mellesleg annyira jól áll neki a

francia nyelv), hogy természetesen ötöst kapott. Ráadásul öt olyan szót is használt, amit még sosem hallottam. Hű. ☺

TeveClub: 5/5 – meghívtak egy karavánba. Virággal megbeszéltük, hogy csak együtt csatlakozunk. ☺

Február 9., hétfő

A hétvége eleje klasszul telt, péntek este átjött Virág, és Simseztünk meg jól kibeszéltük Edinát, a szombati színház is tökéletes volt, Arnoldnak és nekem is igazán tetszett a darab, ráadásul kaptunk egy plakátot, amit megtarthatam. Vasárnap viszont szörnyen unatkoztam, Virág nem volt gépközeiben, az msn szinte egész nap kongott az ürességtől, és bár vártam, hogy Cortez bejelentkezik, a neve egyszer sem váltott át zöldre. Így aztán egész nap olvastam.

Ma reggel az aulába belépve három dologra lettünk figyelmesek. Az első, hogy a sulirádióból üvöltött a *The Moog I like you* című dala. A második, hogy a büfénél szó szerint kígyózott a sor. A harmadik pedig, hogy a lépcső aljában lévő stúdió ajtajánál sorban álltak a diákok.

– Mi van itt? – kérdeztem csodálkozva, de Virág is csak a fejét rázta.

A büféablaktól ellépő három, tizenegyedikes lány nevetgélve mutogatott egymásnak egy halom szilikon karkötőt, miközben folyamatosan sugdolóztak.

Virággal csodálkozva felbaktattunk a lépcsőn, és a suliboxokhoz mentünk. Valamennyi szekrényajtóból piros szórólap lógott ki, így mikor a sajátunkhoz értünk, kirántottam a papírt, és összeráncolt szemöldökkel olvasni kezdtem.

– Valentin-hét a Szent Johannában. Kérj egy dalt a sulirádióban, lepd meg a barátodat egy karkötővel (a büfében kapható), és gyere el pénteken a Valentin-bálra!

– Hűű – csillant fel Virág fél szeme. A másikat eltakarta a haja. Még mindig értetlenül meredtem a papírra. Közben elhaladt

mellettünk két tizedikes lány, és direkt feltúrték a pulóverük ujját, hogy jól látszódjon, mindketten viselnek karkötőt.

– Ez tök jópofa – lelkesedett Virág, aztán megragadta a vállam.
– Adhatnál AKÁ-nak.

– Á, nem hiszem – ráztam meg a fejem azonnal. (AKÁ= Cortez, csak ha nem magunk vagyunk, így nevezzük, hogy senki ne jöjjön rá. ☺) – Vagy talán mégis – bizonytalanodtam el, és magamban ezerszer elképzelttem, ahogy átadom Corteznek a Valentin-karkötőt, ő pedig ad egyet nekem, és... Na igen. Felébredtem az álmodozásból, aztán Virággal együtt lementünk a lépcsőn, mert duplaangollal kezdtünk a nyelvi előadóban.

– Veszünk valamit inni? – kérdeztem, és a büfénél kigyózó sorra meredtem.

– Aha – bólintott Virág, és hátrabaktattunk a sor végére, miközben a sulirádiósok egymás után közöltek üzeneteket, amiket szerelmes dalok kísértek.

Végighallgattuk Dido *Here with me* című dalát, aztán végre mi következünk.

– Két sajtos perecet, egy almalevet és egy forró csokit kérnek – hadartam, aztán gyorsan hozzátettem: – És megnézhetném a karkötőket?

A büfésnéni elém tolta az ablak mellett lévő átlátszó dobozt, aztán otthagytott vele, hogy elkészítse a forrócsokim. A doboz roskadásig volt pakolva szilikon karszalaggal. Volt köztük egyszínű (szinte valamennyi színben), többszínű, mintás, ábrás, kockás, csíkos... Lehajolva fürkésztem a műanyag dobozba zsúfolt karkötőket, aztán kiszúrtam egyet, és könyékig belenyúltam a karkötőhalmazba, miközben a doboz oldalát nézve próbáltam koordinálni a kezem.

– Adhatok még valamit? – állt meg előttem a büfésnéni, és lepakolta a pultra a rendelésünket.

– Igen, egy pillanat. Ezt kérem! – rántottam ki a kezem a dobozból, és szorosan fogtam a pink alapon fekete kockás gumikarkötőt. – Tessék, barátságkarkötő – nyújtottam Virágnak, aki először bambán meredt rám, végül felfogta, hogy ezt neki vettem, és sikongatni kezdett.

– Komolyan? Ez az enyém? – ugrándozott, majd azonnal felhúzta a csuklójára a szerinte „szuperszép” darabot, és a nyakamba ugrott. – Soha nem veszem le! Ez az igaz barátság karkötőm? – lelkesedett.

– Hé, örülnétek egy kicsit arrébb? – szólt ránk a mögöttünk sorban álló srác, aki szerintem megunta a visongatást.

Főlkaptam az üdítőket meg a pereceket, és már el akartam jönni a büfétől, amikor Virág visszaverekedte magát, és szélesen rámosolygott a büfésnére.

– Én is szeretnék venni egy karkötőt – jelentette be boldogan. A sorban állók hangosan fújtatni kezdtek, de Virág nem zavartatta magát, ráérősen válogatott.

– Ezt egy kicsit félreteszem, nézegesd, addig kiszolgálom a többieket, rendben? – mosolygott vissza Virágra a büfésnéni, és hagyta, hogy félreállva kutakodjon a karkötők között.

– És ez? Ez hogy tetszik? – mutatott felém Virág egy újabb darabot.

– Ez is jó, mindegy, melyik. Akármelyik jó! – sürgettem, mert Virág nem nagyon tudott megállapodni egy karkötőnél. Közben a büfében vásárlók hanyagul belenyúltak a dobozba, és mindig kivettek egyet belőle. Ők nem tulajdonítottak akkora jelentőséget a dolognak.

– Nem! Te a tökéletes karkötőt választottad nekem, én is azt akarom neked adni! – erősködött Virág. – És ez a fehér?

– A fehér jó lesz – bólintottam kissé unottan.

– Nem, a zöld jobb lesz. Sok zöldet hordasz – rázta a fejét. Végül, hosszas várakozás és töprengés után Virág felém mutatott „top 3” karkötőt, hogy azokból válasszam ki, amelyik a legjobban tetszik.

– Ez – böktek a sima, egyszínű sötétzöldre. A másik kettő túl csicsás volt.

– Oké. Akkor ezt kérem, ezeket meg visszaadom – toltá vissza Virág a büféablakba a karkötős dobozt, és örömmel mutatta fel a megvásárolt darabot.

A mögöttünk sorban állók gúnyos éljenzésbe kezdtek, amikor végre otthagytuk a büfét.

– Vedd fel – adta át Virág, én pedig felhúztam a karomra a szilikon karkötőt. Virág könnyes szemmel nézte, aztán az én karom mellé tette a kezét, hogy megnézzük, milyen együtt a két karkötő.

Örültem, hogy ennyire boldog tőle, meg annak is, hogy immáron nekem is lett egy karkötőm. A nyelvi előadóba éppen csengetésre estünk be, közvetlenül utánunk Mr. O'Realy becsukta maga mögött az ajtót, és szólt, hogy mindenki vegye fel a fejhallgatót. Angol párbeszédet hallgattunk, aztán negyedóra múlva kinyílt az ajtó, és Arnold csörtetett be a terembe.

– Miről maradtam le? – kérdezte.

– Két ember beszélget a napszakokról – suttoztam.

– Zseniális – vonta meg a vállát, és fel sem vette a fülhallgatót, csak előszedte a táskájából a könyvet, és zavartalanul olvasni kezdett.

– Mit szólna a karkötő örülethez? – kérdeztem, DJ-sen félretolva a lejemen a fülhallgató felét.

– Mihez?

Felmutattam neki a karom, amin ott virított a Virágtól kapott zöld karkötő, aztán nagy vonalakban elmeséltem, hogy miről van szó. Arnold rezzenéstelen arccal nézett rám.

– Ez elképesztően nagy baromság – jelentette ki végül, és visszamerült Stevenson *Kincses szigetébe*.

– Szerintem jópofa – néztem csalódottan a karomra, és hirtelen megijedtem, hogy ha Arnold nem kapható az ötletre, talán egész héten csak ez az egy karkötőm lesz.

Franciaóra után Virággal a suliboxhoz mentünk, és miközben ő kivette az irodalomholmiját, én beragasztottam a szekrényembe a színházban szerzett plakátot. A szekrényajtóm kezdi tükrözni a személyiségemet, ami jó, mert ez azt is jelenti, hogy van személyiségem. ☺

Kinga savanyú képpel lépkedett felénk a folyosón, messziről láttam, hogy valami baja van.

– Mi a gond? – kérdeztem barátságosan. Jókedvem volt, a Valentin-hét a karkötő örülettel, a romantikus dalokkal és a nyüzsgő, sugdolózó diákokkal teljesen feldobott. Az egésznek volt

valami különleges hangulata, ami ránk fért a zord, nyomott februári napon.

– Ne is mondd! – fújtatott Kinga, és felhúzta a karján az ingujját. Piros szilikon karkötő viritott a vékony csuklóján.

– Piros! – csodálkoztam.

– Ahogy mondd! Piros! Ez az ostoba Dani! Nem elég, hogy elsőként ad karkötőt, az aulában, egy rakás végzős előtt, de a legfeltűnőbbet! – rázta a fejét dühösen.

– Szerintem kedves – mosolyodtam el, és kicsit irigyeltem. Mármint nem a piros karkötőjét, hanem hogy ő legalább kapott egy fiútól. Kinga rám hagyta a dolgot, és kivágta a szekrényajtáját.

Edina, nyomában a három a-s lánnyal kijött a mi termünkéből, és sugdolózva, nevetgélve billegtek át a szemközti, saját termükbe.

Arnold éppen akkor ért hozzánk, kezében egy pohár forrócsokit tartott.

– A büfénél mindenki elvesztette a fejét – közölte.

– Nekem tetszik ez a karkötő dolog – néztem le mosolyogva a karomra, és mint minden diák, én is ösztönösen feltűrtem a pulcsim ujját, hogy látsszon, már kaptam egyet.

– Ez nevetséges – rázta meg a fejét Arnold, amikor két végzős lány sétált el mellettünk, karjukon három(!!!) színes karkötővel. – Elvárják tőlünk, hogy egy hétig magunkon viseljük a népszerűségi szintünket, mint valami stigmát! A szembejövők már így is először a karodra néznek, aztán az arcodra. Ha öt karkötőt viselsz, elismerően bólintanak. Ha egyet sem, lesajnálóan merednek rád, mint valami kirekesztett, kítaszított...

– Arnold – szakítottam félbe mosolyogva. – Szerintem ez nem ennyire drasztikus. Ez csak egy kedves dolog, ami megtöri a szürke napokat.

– Most még ezt gondolod. De majd, ha például szerdán még mindig csak egy karkötőd van, és szánakozó pillantásokat kapsz, átértékeled az egészséget.

– És ha kapsz tőlem egy karkötőt? – próbálkoztam mosolyogva.

– Én fel nem veszem – rázta meg a fejét ellentmondást nem tűrően.

– Antiszociális! – vetettem oda gúnyosan, és nevetve mentünk be a terembe.

A padomhoz lépve letettem az irodalomkönyvem és a szöveggyűjteményem, aztán Cortezhez fordultam, hogy megkérdezzem, átfussam-e a dogáját a csengetésig. A helyén ülve zenét hallgatott, két karját a padon pihentette. Tekintetemmel automatikusan a csuklójára néztem, a pulóvere alól félig kilátszott a piros(!!!) szilikon karkötő. A gyomrom felugrott a torkomba, és hirtelen értelmet nyert a pár perccel ezelőtti jelenet, amikor Edina kilibbent a termünkből. Akkor adta oda. Cortez észrevette, hogy a padom mellett állva nézem, és kihúzta a füléből a fülhallgatóját.

Erőltetett mosollyal az arcomon lehuppantam a helyemre, és igyekeztem nem sírógörcsöt kapni. A fenébe!

Kardos bevágta maga mögött az ajtót, mire az osztály elhallgatott.

– Mára tízoldalas beadandót kértem. Szatmáry, beszelnéd? – szólt rá Kingára, aki azonnal felállt és körbement a teremben.

Mögöttem kicsit elidőzött, és finom sziszegést is hallottam, de nem fordultam hátra. Nem akartam Cortezre nézni, mert úgy éreztem, bármelyik pillanatban elbőgíhetem magam. Nemcsak kapott egy karkötőt Edinától, de hordja is. Azt hiszem, megszakadt a szívem.

Átnyújtottam az összefűzött lapokat Kingának, és kinyitottam a könyvemet. Kardos letette a vaskos kupacot a tanári asztalra, és egymás után ellenőrizte, hogy mindenki beadta-e.

– Neményi, ez több mint tíz oldal – jegyezte meg a dolgozatokat nézve.

– Igen tanár úr, de a témát relevánsnak ítéltem meg...

– Jó, értem – szakította félbe Kardos, és továbbhaladt. – Ki szándékozik megvakítani? – emelt fel egy sárga papírköteget, amire pink színű tollal írtak.

– Az az enyém – lóbálta meg a kezét Virág.

– Kedves Virág, legközelebb talán fehér papírra kék vagy fekete tollal írj, máskülönben el sem olvasom – dűnnyögte Kardos.

– Elnézést – görbült le Virág szája, és kivette a tolltartójából a lila tollát.

– Nocsak, nocsak – nézett fel a lapokból Kardos. Automatikusan keresztbe fontam magam előtt a karom, és nagyon-nagyon rosszat sejtettem. – Antai-Kelemen, ezt komolyan gondoltad? – mutatott fel Kardos egy papírt, mire lehunytam a szemem. A fenébe. Tök üres volt.

– Sajnálom, nem volt időm megírni – közölte Cortez. Kardos végtelenül hosszú ideig meredt rá, már mindenki legalább hatszor elkapta a fejét, de Cortez állta a tekintetét.

– Az ellenőrződöt – szólt végül Kardos, mire Cortez kikászálódott a padjából, előrement és letette a tanári asztalra. Miközben Kardos beirt az ellenőrzőjébe, az osztályban egy pissenés sem hallatszott, csak Cortez székének nyikorgása törte meg a csendet, amikor visszaült a helyére. Óvatosan hátrafordultam, és tágra nyílt szemmel néztem rá.

– Megőrültél? – sziszegtem, és reméltem, hogy le tudja olvasni a számról. Félmosolyra húzta a száját, és hanyagul megvonta a vállát.

– Sajna, nem jött az ihlet – közölte.

– Vártalak msn-en tegnap... – kezdtem rémülten, de Kardos közbeszólt.

– Tessék, viheted – hajította a tanári asztal szélére Cortez ellenőrzőjét, aminek a lapjai dobás közben sercegve szétnyíltak. Cortez zsebre dugott kézzel ment ki érte, aztán felkapta, és komótosan visszaült a helyére.

Remegő gyomorral fordultam vissza, és igyekeztem elhinni, hogy ez nem az én hibám. Mert én tényleg vártam msn-en. És legalább pár oldalt írhatott volna. Vagy valami. Totál lelkibeteg lettem, ráadásul Kardos olyannyira berágott, hogy egy szót sem szólt egész órán, csak a szöveggyűjteményt olvastatta velünk.

Rémesen soká ért véget az irodalomóra, a csengő megszólalásakor pedig Kardos szó nélkül kiment a teremből. Az osztály egy emberként lélegzett fel, és a következő pillanatban szinte mindenki Cortez köré csoportosult, folyamatosan röhögve. Karba tett kézzel ültem, és a fejemet rázva néztem a jelenetet. Egyáltalán nem értettem egyet Ricsi pacsizásával meg Dave vihogásával, sem pedig Zsolti „ez nem volt semmi” beszólásaival.

Lehet, hogy Cortez nagyjelenete menő, meg ultra laza volt, meg hogy ez imponál a többieknek, és bevallom őszintén, még nekem is megdobogtatni a szívem a nemtörődömsége, mert kétségtelenül jól állt neki. Csak éppen a többiek nem számoltak azzal, amivel én igen. Hogy Kardos egyébként is pikkel Cortezre, és ha csak egy szikrányi esélyt lát arra, hogy meg tudja buktatni, egy percig sem habozik majd.

– Jössz az udvarra? – állt meg mellettem Arnold.

– Aha – bólintottam, és Virággal együtt az ajtó felé indultam. Mielőtt kiléptünk, még visszanéztem. Cortez a padján ült, és szendvicset evett, közben meg mosolyogva vonogatta a vállát, amíg Ricsiék rajta röhögtek.

– Ne gyötörd magad, nem a te hibád – vigasztalt Arnold, amikor lesétáltunk a lépcsőn.

– Segítenem kellett volna neki. Számított rá – rágtam a szám szélét, és komolyan a sírógörcs kerülgetett.

– Ez egyáltalán nem igaz! – szállt vitába azonnal Arnold. – A segítséged nélkül is meg kellett volna írnia. Elvégre nem hülye. Itt egyértelműen devianciáról van szó.

– Figyelj, hagyjuk ezt. Elég rosszul érzem magam a dolog miatt, szóval beszélhetnénk másról? – kértem. Arnold összevont szemöldökkel bólintott.

– Mindjárt jövök utánatok. Kértek valamit a büféből?

– Én egy gumicukrot. Sárkányosat! – mondta Virág. Arnold először furán nézett, aztán megvonta a vállát, és levált tőlünk, hogy beálljon a büfé végtelenül hosszú sorába.

Az udvaron rémesen hideg volt, a szél csípte az arcom, és valami szemerkélni kezdett, de engem nem érdekelt különösebben, Virág pedig emós, úgyhogy jól bírja a zord dolgokat. A stúdiós bement a rádióba, hogy a 12/b-s Zolinak küldik a következő számot (ma összesen négy számot küldtek neki, eléggé népszerű), aztán felcsendült a Killers *Mr. Brightside* című dala. Virág halkan énekelgetett mellettem, miközben én az ajtót néztem, amin éppen Cortezék jöttek ki. Sóhajtván elkaptam a fejem, és a hamuszürke eget kezdtem pásztázni. Rémes, lehet, hogy én is emós leszek a végén?

Suli után Virág elhúzott rajzsakkörre, Arnold felment a szekrényéhez, én pedig egyedül ácsorogtam az aulában.

– Sziasztok – intettem a két végzős stúdiósnak, amikor elmentek mellettem, aztán megakadt a szemem a büfén. Mivel véget értek az órák, senki nem állt sorba.

– Mit adhatok? – kérdezte a büfésnéni, amikor észrevette, hogy tanácstalanul ácsorgok az ablaknál.

– Csak megnézném a karkötőket – fordultam az átlátszó doboz felé, aminek az aljában körülbelül hat darab karkötő árválkodott. – Hű, elég kevés maradt – jegyeztem meg.

– Ez mindig így van. Most fogom feltölteni holnapra. Ha vársz egy percet, akkor válogathatsz – mondta. Bólintottam, és figyeltem, ahogy beleönti a karkötőket a dobozba. Szomorúan néztem a színes, vidám gumi karkötőket, ahogy összenyomódva préselődnek a doboz aljára, amikor megakadt a szemem egy darabon. Fekete alapon fehér felirat húzódott végig rajta, és bár nagyon béna angolos vagyok, ezt az egy szót igazán ismerem. *Skate.*

– Egy pillanat! – állítottam meg a büfésnénit, mire abbahagyta a karkötők öntését. Belenyúltam a dobozba, és gyorsan kirángattam a kiszemelt darabot. – Ezt kérem.

Egy pillanat alatt a zsebem mélyére süllyesztettem, és még körbe is néztem, hogy megbizonyosodjak róla, senki nem látott. Fogalmam sincs, hogy csinállok ezzel a karkötővel, de mivel nem láttam belőle többet, muszáj volt megvennem. Akkor is, ha nem adom oda. Arnold lebaktatott a lépcsőn, én pedig szó nélkül követtem, és átmentünk a könyvtárba.

Otthon anyuéknak nagyjából beszámoltam a Valentin-hétről.

– Ez olyan bájos! És milyen kedves ötlet ez a karkötő – áradozott anyu.

– Igen. Csak az ciki, ha ez az egy lesz rajtam egész héten – mondtam, miközben a villámmal bökdöstem a vacsorát.

– Biztosan kapsz még. Sok kis barátod van.

– Aha – bólogattam kedvetlenül, mire a szüleim aggódva összenéztek.

Valentin-hét: 5/5 – folyamatos romantikus zene a sulirádióban.
Tök hangulatos.

Karkötők: 5/5* – remélem, azért még kapok. Bár ennek az egynek is örülök.

Cortez: 5/1. – ☹

Edina: 5/1. – ☹

Olvasókör: 5/3 – Kardos lenyugodott, és élvezettel beszélt az orosz irodalomról. Csak én nem voltam ott 100%-ig. Mármint fejben.

Február 10., kedd

Reggel, miközben a suliboxomból kiszedtem az irodalomfelszerelésem, meghallottam az a-s lányok csacsogását.

– Hat – tűrte fel a pulóvere ujját Edina, és büszkén mutogatta a színes karkötőit. Zavartan fordultam vissza a szekrényemhez, és az ingujjamat markolászva ellenőriztem, hogy nem látszik-e ki az egyetlen árva karkötőm. Lehet, hogy Arnoldnak igaza lesz? Lehet, hogy ez annyira nem is jópofa dolog? Lehet, hogy tényleg stigmaként jelöli a népszerűségünket? Jaj.

– Figyi – suttogetta Virág. – Add oda neki, nem lesz semmi gáz. Ösztönösen a zsebembe rejtett karkötőhöz nyúltam, és megráztam a fejem.

– Nem, nem adom oda. Ma még csak nem is köszönt – közöltem szomorúan. Virág (aki persze tudott a titkos karkötőről) a szája szélét rágva gondolkozott, látszott rajta, hogy őszintén sajnálja a dolgot. Hát igen. Én is.

– Kijavítottam a dolgozatokat – jelentette ki Kardos, miután belépett az osztályba, majd letette az asztalra a vaskos mappáját. – Aki a nevét hallja, kijön érte.

A jegyek elkészerítően rosszak lettek. Három ötös (Arnold, Kinga, én), a többi mind egyes és kettes. Tökre rosszul éreztem magam, így mikor a nevemet hallottam, lehajtott fejjel sunnyogtam ki, és rá sem néztem a dolgozatomra, csak elvettem, és siettem vissza a helyemre.

– Nagyon szép munka – szólt utánam Kardos, és ettől csak jobban belém állt a görcs.

Kibírtam volna a dicsérete nélkül, valamiért egyáltalán nem dobott fel, sokkal inkább árulónak éreztem magam, ahogy lehuppantam a helyemre, miközben körülöttem mindenki az egyes dogáját tanulmányozta. Egész órán a könyvemet bámultam, egy pillanatra sem néztem fel, így mire kicsöngettek, totál begörcsölt a nyakam.

– Reni, egy pillanatra – szólt Kardos, miközben a többiek felálltak és kimentek a folyosóra.

– Igen? – álltam meg a tanári asztal mellett.

– Minden rendben? – kérdezte fürkésző tekintettel.

– Persze – füllentettem, és szerettem volna minél előbb szabadulni. A többiek már így is Kardos kedvencének tartanak, nem akartam, hogy tovább romoljon a helyzet.

– Ne érezd rosszul magad, Bencze és Felmayer újraírhatja – vigasztalt, és ettől felcsillant a szemem. Legalább Virág és Dave javíthat.

– Csak ők? – kérdeztem, gombóccal a torkomban.

– Igen. Amennyiben Virág olvasható színnel ír, Dave pedig kézzel, akkor minden oké.

– Cortez? – néztem fel rá összehúzott szemmel, előre félve a választól. Kardos szigorúan megrázta a fejét.

– Antai-Kelemen esete más. Egészen más – magyarázta. Na igen. Erre azért magamtól is rájöttem. De egy próbát megért. – Behívattam a nagyszüleit – tette hozzá.

– Ó! – riadtam meg.

– Réni – szólított Jacques, mire Kardos és én is odafordultunk. Jacques a lehető legrosszabbkor akart velem beszélni. Kardos mosolyogva elköszönt tőlem, és kiviharzott a teremből. Még mindig döbbenet néztem utána, amikor Jacques maga elé húzta a táskáját, kotorászott benne egy darabig, aztán előrántott egy karkötőt.

– Ó! – csodálkoztam, aztán boldogan felvettem a fehér alapon színes virágmintás szilikon karkötőt. Már kettő van!

Földrajzon Farkas tanárnő a kőzetekről tartott diavetítést, és felhívta a figyelmünket arra, hogy néhány kőzetbe az idők során a tenger belemosta a kagylókat, amiknek a maradványai jól látszódnak a képeken.

– Nagy ügy, Photoshoppal jobbat csinállok! – kiáltotta Dave, mire az egész osztály felröhögött. Farkas tanárnő sajna nem értékelte a poént, azonnal leállította a diát, és lefeleltette Dave-et. Persze nem győztünk sügni neki, így egy gyenge kettést kapott, ami a poénjáért nem is olyan vészes. ☺

Ebédszünetben az udvaron ácsorogtunk, a sulirádióból üvöltött az Aerosmith *Cryin'* című dala, ami elég melankolikusan hatott rám, totál kezdtem befordulni. Cortezék az árkádok alatt álltak és beszélgettek, közben pedig Zsoltihoz odament Tarr Zsófi, és egy karkötőt nyújtott át neki. Természetesen a fiúk hangos röhögésben törtek ki, szegény Zsófi pedig beslisszolt az épületbe.

– Hát ezért nem adhatom oda – motyogtam Virágnak, aki hevesen bólogatott. A fiúk képtelenek diszkréten kezelni az ilyen dolgokat, úgyhogy kezdtem örülni annak, hogy a vásárolt karkötő a zsebem mélyén lapul.

– Vettél neki karkötőt? – kérdezte Arnold, fel sem nézve *A kincses szigetből*.

– Ööö. Aha. De mindegy, nem adom oda – feleltem gyorsan. – Viszont már kettőm van! – jutott eszembe, és megmutattam a csuklómon lévő szilikon karkötőket.

– Kitől? – kérdezte Virág csillogó szemmel.

– Jacques – felelte helyettem Arnold.

– De ari! – tapsikolt Virág, és látszott rajta, hogy örül nekem. Persze az én két karkötőmmel sehol nem voltam, a végzősök mindkét karján szép számmal virítottak a színes darabok, de úgy általában is mindenki birtokolt fejenként ötöt. ☺

Suli után megcsináltam a leckémet, aztán csak tébláboltam anyu körül a konyhában. Felültem a konyhapultra, leugrottam, belenéztem a serpenyőbe, visszaültem, lemásztam, ettem egy almát, kidobtam a csutkát, visszaültem... Szóval kezdtem az agyára menni. Anyu majdnem egy órán keresztül némán tűrte, aztán felém fordult.

– Reni, ha mondani akarsz valamit, akkor nyugodtan.

– Nem, semmi – ráztam meg a fejem, és visszaültem a konyhapultra. Ezek után azzal szórakoztattam magam, hogy miközben a lábamat lóbáltam, monoton ütemben rugdostam a cipőmmel a szekrényt.

– Rendben! – fordult felém anyu újra. – Nem akarsz mondani semmit. – jelentette ki, mire bólintottam. – De kérdezhetek?

– Persze – vontam meg a vállam.

– Jó. Kitől van a másik karkötő? – nézett a karomra.

– Zsáktól – mondtam, aztán amikor összeráncolt szemöldökkel meredt rám, kijavítottam: – Jacques-tól.

– Értem. És mástól nem kaptál?

– Nem – ráztam meg a fejem, és egyre jobban lóbáltam a lábam.

– És ettől szomorú vagy?

– Nem – füllentettem.

– Persze. Na, és te adtál valakinek?

– Nem.

– Akkor máshogy kérdezem. Vettél még valakinek?

Sóhajtvá leeresztettem a vállam. Ezek a kamaszkezelő könyvek tudnak valamit!

– Ott van a táskámban. Nem fogom odaadni – közöltem.

– Értem. Ha szeretnéd dühösen becsapni a szobaajtód, akkor nyugodtan. Nem szólok érte, ígérem – mondta.

Értetlenül néztem rá, mire megmagyarázta. – A kamaszok szoktak ilyesmit csinálni.

– Ó! Oké. Én nem akarom.

– Rendben. Tessék, répa – nyújtott át egy megpucolt zöldséget.

– Tudok fütyülni.

– Nem baj. Edd meg.

Vacsora után (nemcsak répa volt, hanem zöldséges rizottó) felmentem a szobámba, és bekapcsoltam a gépem. Virág azonnal videóhívást kezdeményezett.

Bosszúsan nézett bele a kamerába, és közölte, hogy Zsolti megint átverte. Azt mondta neki, linkel egy exkluzív Robert Pattinson-videót, és bevette. Persze nem az volt. ☺

Már majdnem letelt az egyórás netkorlátozásom, amikor apu kopogott, és benyitott a szobámba.

– Csókolom! – kiáltotta Virág a kamerába.

– Szervusz, Virág – hajolt le apu a gépem elé, és visszaintegetett neki.

– Kiléptem – zártam be Virág ablakát, és lehajtottam a notebookom fedelét. Összeráncolt szemöldökkel figyeltem aput, aki összevissza járkált a szobámban.

– A Beatles még mindig menő? – nézett rá a tükrömre ragasztott *Yellow Submarine*-képre.

– Nekem igen – vontam meg a vállam.

– Amikor annyi idős voltam, mint te... – kezdte, aztán sóhajtvá legyintett. – Na jó, hagyjuk ezt. Anyád küldött, azt mondta, szomorú vagy és vidítsalak fel.

– Értem. Hát, jól vagyok – vontam meg a vállam. Ettől a válaszomtól apu totál elakadt a „lelkizésben”. – Pótvacsora? – dobtam fel az ötletet.

– Hogyne.

A konyhában aztán, miközben mogyoróvaját ettünk, mindketten sokkal nyitottabbak lettünk, úgyhogy evés közben be sem állt a szám, mindent elpanaszoltam, ami bántott. Cortez, Edina, karkötő, Kardos, a hülye Valentin-hét meg minden. Oké, kicsit lesokkoltam aput, de komolyan megkönnyebbültem. Sajna ő nem, de mindegy.

Cortez: 5/1 – hozzám se szól. ☹☹☹

Karkötő: 5/2 – már van kettő, de ez akkor is ciki!

Valentin-hét: 5/2 – már egyáltalán nem tartom jópofának. Bárcsak vége lenne!

12/b-s Zoli: 5/5 – a legmenőbb srác a suliban, ma láttam, hogy legalább tizenöt karkötő van rajta, és folyamatosan kapja az újakat.

Jacques: 5/5 – azért aranyos, hogy gondolt rám. ☺

Február 11., szerda

Reggel még a sulis előtt ácsorogtunk, amikor Kinga odalépett hozzánk.

– Hogy álltok a karkötőkkel? Én eddig hetet kaptam – húzta fel vajszínű kabátja ujját, hogy bebizonyítsa, nem túloz. Valóban, a jobb kezén négy, a balon pedig három színes szilikon karkötő díszelgett.

– Ez egy hülyeség – vágta rá azonnal Dave.

– Tehát egyet sem kaptál – vigyorgott gúnyosan Kinga.

– Kinek kell? Ha akarok, veszek magamnak – rázta a fejét. Kinga ráhagyta, és körbefordult.

– Kettő – mondtam, mikor felém fordult.

– Aranyos. És ti? – hagyta rám a dolgot, és a többiekre nézett. Bár ez az „aranyos” elég megalázóra sikeredett, azért nem akadtam ki túlságosan. Kinga ilyen.

Virág boldogan mutogatta az egy árva karkötőjét, Dave unottan magyarázta, hogy ez baromság, Zsolti a Zsófitól kapott darabot dugdosta a karján, Ricsi ötöt mutatott fel, amin kicsit meglepődtem, végül pedig Cortez is feltúrta a belebújós snowboard dzsekije ujjait, és... és láttam, hogy négy-négy arányban osztotta el, tehát összesen eddig nyolcat kapott. Totál ledöbbenve pislogtam, és szörnyen nevetségesnek éreztem magam. Ösztönösen megsimítottam a zsebem, amelynek mélyén ott lapult a titokban megvásárolt karkötő. Hogy én mekkora lúzer vagyok!

Második óra szünetében átmentünk a kémialaborba, és bár Virág többször is hívott, nem volt kedvem kimenni az udvarra. A Valentin-hét pont az ellenkezőjét váltotta ki belőlem a tervezettnek: ami első napon még hangulatosnak és vidámnak tűnt, az a hét felére fojtogatott és rezignálttá tett. Úgyhogy a teremben maradtam, és a padomban ülve olvastam.

– Hé, Reni – állt meg mellettem Andris, úgyhogy az ujjammal megjelöltem, hogy hol tartok a könyvben, aztán összecsuktam. – Ezt nézd – húzott elő a zsebéből egy... Egy távirányítót.

– Klassz – néztem rá furán. Sajna, ennél jobban nem tudok örülni egy távirányítónak.

– Nem, várj. Nem jól mutatod, így nem érti – jött oda Robi, és megpróbálta kitekerni a szerkezetet Andris kezéből. Néhány pillanatig néztem a dulakodásukat, aztán kezdtem ráunni. Már nyitottam volna a könyvem, amikor végre Robi kicsavarta Andris markából a távirányítót, és felém mutatta.

– Nagyon szép – dicsértem meg. Mert gondoltam, erre várnak.

– Aha, szép, de nem ez a lényeg. Hanem, hogy ez egy univerzális távirányító.

– És? – pislogtam, és kérdően néztem körbe. Egyszerűen nem értettem, hogy nekem ezt miért kell tudnom.

– Na ezt nézd – vigyorgott Robi szélesen, és a kémialabor elejében lévő tévére irányította, ami a tanári asztal mögött, a tábla feletti polcon állt. Ahogy lenyomta a gombot, a tévé zörögve bekapcsolódott. Kezdem kapisgálni a dolgot.

– Ha lebuktok... – csóváltam a fejem mosolyogva.

– Mi? Kizárt. Csak figyelj. És pszt – emelte Andris a mutatóját a szája elé, aztán röhögve előrementek.

Csengetéskor mindenki beviharzott a terembe, Ricsi pedig levágta magát mellém.

– Volt házi? – nézett rám.

– Nem – válaszoltam, és előszedtem a felszerelésem. Gondos sietősen berobogott a terembe, és hunyorogva körbenézett, hogy mindenki a helyén van-e.

– Vedd ki a füledből – bökött az első padban ülő Cortezre, aki sóhajtván eltette a zenelejátszóját. – Mindenki pakoljon el az asztaláról – szólt, mire az osztály hangosan felmorajlott.

– Mi ez? – suttogott felém Ricsi.

– Témazáró.

– Miből?

– Az eddigi anyagból. De a múlt órán mondta...

– És én hol voltam? – ráncolta a szemöldökét.

– Itt ültél.

Ricsin látszott, hogy még mindig nem tudja beazonosítani, úgyhogy halkán folytattam. – A rágócsomagolás tetkóját ragasztgattad a kézfejre – segítettem emlékezni.

– Tényleg! – csettintett Ricsi, mire halkan elnevettem magam. – Richárd, minden rendben? – nyújtogatta a nyakát Gondos.

Ricsi megköszöri a torkát.

– Igen, tanárnő, csak a periódusos rendszeremet kerestem.

A kijelentésére Cortez, Dave és Zsolti a fejüket csóválva néztek hátra.

– A csoport, B csoport – osztotta fel Gondos a dolgozatokat, hogy az egymás mellett ülők nehogy egymásról lessenek. Ennek persze csak annyi az értelme, hogy én kétféle dogát írok. Hurrá.

A tanárnő kiosztotta a lapokat, én pedig azonnal hozzáláttam, elsőként a B csoport megoldásaihoz. Vagyis Ricsi és a sokkal előrébb ülő Virág feladatainak kezdtem neki. Gondos a tanári asztalnál ült, és le sem vette a szemét az osztályról. A következő pillanatban a tábla feletti tévé bekapcsolódott, mire Gondos összerezsent, és félve nézett hátra.

– Mi ez? – kérdezte leginkább magától, és csodálkozva felállt. A többiek visszafojtott nevetéssel figyelték a történéseket, én pedig gyorsan átcsúsztattam Ricsi elé a kis papírt, amire a megoldásokat firkantottam.

– Siess, Virágnak is kell – suttoztam, és azonnal hozzáláttam a saját tézémhez.

Ricsi kapkodva kezdte másolni a megoldást, Gondos pedig felnyúlt, kikapcsolta a tévét, és zavartan visszaült a helyére. A saját dogám harmadik válaszát dolgoztam ki éppen, amikor megint bekapcsolódott a tévé.

– Mi van ezzel a...? – pattant fel Gondos, és újra a tévéhez lépett.

– Megvagy? – sürgettem Ricsit, mert Virág tanácstalanul fordult felém hátra.

– Várj, egy pillanat – kapkodott Ricsi, aztán ledobta a tollát az asztalra. – Viheted – lökte elém a kis lapocskát, és megnyugodva hátradőlt a székén.

Gondos ismét felnyúlt, kikapcsolta a tévét, de ezúttal nem ült le, hanem állt előtte, és csipőre tett kézzel figyelte. Ezalatt én előrehajítottam a papírt Virágnak, aki, mondjuk, nem kapta el, hanem bambán nézte. Cortez szerencsére reagált helyette, és

villámgyorsan felvette a földről az összehajtogatott cetlit. Miközben lehajolt, egy pillanatra rám nézett, és találkozott a tekintetünk. Na igen. Amíg Gondos a „tévérejtélyt” vizsgálta, szinte mindenki tudott puskázni, kivéve az első padban ülőket.

– A fenébe – dűnnyögtem magam elé, és egy újabb kis cetlire elkezdtem átmásolni a saját csoportom válaszait. Ami egyben Cortezé is.

– Érdekes – ült le ismét Gondos az asztalhoz, és paranoid módon kapkodta a fejét az előtte ülő osztály és a mögötte lévő tévé között.

Andris unottan dobolt a padján, láthatóan befejezte a dolgozatírást, ami nem meglepő, volt rá ideje. ☺ Körbefordult, hogy ellenőrizze, mindenki elég hálás-e neki a leleményességéért. Amikor rám nézett, gyorsan megráztam a fejem, és tátogva magyaráztam, hogy még egyszer. Először hunyorogva nézett, aztán Robi (aki persze szintén a jelenetünket figyelte) végre megértette, és bólintott. Amikor a tévé újra bekapcsolt, Gondos dühösen felpattant, és rácsapott az asztalra.

– Mi van ezzel a tévével?

Feemeltem a kezem, hogy előrehajítsam a Corteznek szánt puskát, de Gondos előbb visszaült, mint reméltem, így idegesen a tenyerembe zártam a kis cetlit, és a szám szélét rágyva gondolkodtam.

– Vidd ki – szóltam Ricsire.

– Mi?

– Vidd ki a dogát, és tartsd szóval.

– Mégis, mit mondjak? – suttogta riadtan.

– Bármit. Na, menj már – löktem ki a padból, Ricsi pedig kis híján leesett a székről.

– Befejezted, Richárd? – vont a szemöldökét Gondos.

– Khm. Igen – indult Ricsi a tanári asztalhoz, én pedig megvártam, amíg odaér, majd gyorsan én is felálltam.

– Mi az? – nézett rám Gondos.

– Én is kész vagyok – feleltem, és megálltam Ricsi mögött. Virágék padja előtt.

Óvatosan hátráltam egy lépést, amíg bele nem ütköztem a padba, majd hátratettem a kezem, és óvatosan leejtettem az összegyűrt cetlit.

– Mi az? – kérdezte hirtelen Gondos, és éreztem, ahogy kifut a vér a fejből.

– Tessék? – pislogtam ártatlanul.

– Ledobtál valamit a padra! – állt fel a tanári asztaltól, nekem pedig felugrott a gyomrom a torkomba.

– Tanárnő, az elektromágneses kötésről mikor tanulunk? – kérdezte Ricsi hirtelen, mire én is és Gondos is értetlenül fordultunk felé. Oké, rendes tőle, meg minden, de kicsit későn kért.

– Renáta, állj félre! – indult felém Gondos, én pedig mély lélegzetet vettem, oldalra álltam, és összehúzott szemmel néztem a padra. Semmi nem volt rajta.

– Láttam, hogy letettél valamit! Antai-Kelemen, állj fel – utasította idegbajosán Cortezt, aki lazán felállt. – Mutasd a kezed!

Cortez hanyagul széttárta a karjait, Gondos pedig alaposan megnézte az üres tenyerét, aztán benézett a padjába is, de nem talált semmit. Megkönnyebbülten néztem vissza a tanárnőre, aki fújtatva kikapta a kezemből a dolgozatot, és rám parancsolt, hogy üljek a helyemre. Mikor szembefordultam az osztállyal, az első padra néztem, ahol Cortez félmosolyra húzta a száját, mellette pedig Virág óvatosan, csak az ujjai mozgásával integetett. A tenyerében ott volt a papírfecni.

– Mit is kérdeztél az előbb, Richárd? – ült vissza a helyére Gondos.

– Öhm – vakargatta meg az állát Ricsi, a következő pillanatban pedig bekapcsolódott a tévé. Gondos tombolva pattant fel a helyéről, Ricsi gyorsan visszafordult a padunkhoz, én pedig karba tett kézzel, hátradőlve néztem, ahogy az első padban Cortez folyamatosan körmöl.

Szünetben aztán Gondos egy pillanat alatt kizavart minket a teremből, hogy megkeresse a gondnokot a hibás tévé miatt, mi pedig a folyosón állva megállás nélkül röhögünk.

– Szép volt! – szólta Ricsi Andris és Robi után, akik csak mosolyogva legyintettek.

– Kösz, Reni – nézett rám Cortez, én pedig azonnal elvörösödtem. A héten először éreztem, hogy észrevett.

– Nincs mit – legyintettem zavartan, aztán, hogy eltereljem a témát, Ricsire néztem. – Mikor tanulunk az elektromágneses kötésről? – kérdeztem hangosan felnevetve.

– Most mi van? Nem jutott eszembe jobb.

– Mi az az elektromágneses kötés? – csodálkozott Virág, mire már szó szerint folyt a könnyem a nevetéstől. Mindnyájan épp kitűnő dolgozatot adtunk be, közülük pedig csak én tudom, hogy miből. ☺

Suli után Arnolddal és Kingával a suliújság termébe mentünk, ahol már mindenki ott volt, csak ránk vártak. Máday kiosztotta a márciusi számra vonatkozó instrukciókat (fő téma márc. 15 és a tavasz), aztán Timi bővebb eligazítást tartott. A megbeszélés alig egyórás volt, mostanra már jól összerázódtunk, és mindenki pontosan tudja a szerepét, úgyhogy hamar végeztünk. Hazaérve gyorsan megcsináltam a házim, aztán két pillanat alatt lenyeltem a vacsorát, ami komolyan nagy teljesítmény.

– Hová ilyen sietősen? – kérdezte anyu, amikor az üres tányéromra hivatkozva befejeztem a vacsorát.

– Csak netezni – legyintettem.

– Határozottan vidámabb vagy, történt valami? – kérdezte apu, folyamatosan a karomat fürkészve. Felhúztam a pulcsim ujját, hogy lássa, még mindig csak két karkötőm van.

– Semmi, csak Virág vár msn-en.

Miközben felrohantam a szobámba, hallottam, hogy anyuék a „szeszélyes viselkedésemet” próbálják megfejteni, aztán becsuktam az ajtóm, és a notebookommal a kezemben lehuppentam a babzsák fotelemre. Az msn tömve volt, Virág rögtön videóhívást kezdeményezett, utána pedig sorban ugráltak be az ablakok.

Az egyórás netkorlátozásom végén elkészöntem a többiektől, és kilépés előtt még egyszer szomorúan néztem Cortez nevére, ami mellett ott volt a kis piros tábla. Elfoglalt. ☹

Kémiaóra: 5/5* – vicces volt, és a végén jól sült el. De tényleg majdnem lebuktam.

Sulirádió: 5/3 – a stúdiósok a hét közepére besokalltak a sok romantikus zenétől, ezért egész nap Babyshambles szólt. Máday totál begőzölt. ☺

Cortez: 5/5* – végre! Ma végre hozzám szólt. ☺

Tesi: 5/1 – az öltözőben Edina folyamatosan a rengeteg karkötőjét mutogatta, én meg a melegítőfelsőmet húzogattam, hogy ne látsszon, hogy nekem csak kettő van. ☹

Február 12., csütörtök

Reggel a büfénél sorban állók még mindig gőzerővel vásárolták a karkötőket, én pedig alig vártam, hogy vége legyen.

Második óra elején Vladár letette a tanári asztalra a magával hozott kartondobozt.

– A mai órán Valentin-napi képeslapot készítünk – közölte, nekem pedig szokás szerint görcsbe rándult a gyomrom. Csak tudnám, miért van ilyen hatással rám a rajzóra.

– De jó! – tapsikolt Virág a mellettem lévő padban, aztán rám nézett, és biztatóan bólintott. Oké, gondoltam, megpróbálom.

A többiek sorban kimentek a kellékekért, én meg úgy döntöttem, nekem tökéletesen jó lesz, ami marad.

– Hoztam neked is – állt meg Arnold a padom mellett, és gondterhelten nézett rám.

– Kösz – forgattam a kezem között az A5 méretű, kinyitható lapot.

– Reni – szólt, mire ismét felnéztem. – Csak ne szólalj meg.

– De... – szálltam volna vitába, mire Arnold határozottan közbeszólt.

– Komolyan. Egy szót se.

– Oké – sóhajtottam. Beláttam, hogy igaza van, rajzórán általában minden szavam botrányt okoz, úgyhogy megpróbáltam lapítani és betartani az ígéretem.

Csak éppen fogalmam sem volt róla, hogy mit kell csinálni. Képeslap? Készítsek képeslapot? De hát a szétnyitható A5-ös lap már önmagában képeslap formájú, mit lehet még vele kezdeni? Zavartan körbenéztem, de nem lettem okosabb, mindenkit lekötött a feladat. Rémesen sokáig bámultam az előttem lévő papírra, aztán kértem Virágtól egy filctollat, és nekiláttam a munkának. Két és fél perc alatt végeztem, úgyhogy sejtettem, hogy vagy én szúrtam el valamit, vagy a többiek. Persze ezt egy percig sem gondoltam komolyan. Óra vége előtt Vladár megkérte Kingát, hogy szedje össze a képeslapokat.

– Hah! – állt meg mellettem Kinga.

– Mi az? – néztem fel rá értetlenül.

– Renáta, te semmiből sem tanulsz? – kérdezte vigyorogva, aztán kivitte a köteg képeslapot a tanári asztalra.

Hátradőltem, és a tanári asztalnál ülő Vladárt figyeltem.

– Lássuk. Virág, ez kitűnő munka – mutatta fel Virág munkáját, hogy mindenki jól lássa.

– Jaj – szaladt ki a számon, és a szám szélét rágva figyeltem.

Virág képeslapja kívülről színes-csilivili nonfiguratív mintákkal volt díszítve, majd mikor Vladár kinyitotta, láttam, hogy mindkét belső oldal is gondosan megrajzolt, kiszínezett, kedves ábrákkal tarkított munka volt. Aha. Legalább megértettem, hogy mit kellett volna csinálnom. Vladár sorban felmutatta a többiekét, úgy látszik, mindenki megértette a feladatot, engem kivéve. Arnold idézetet írt bele, Cortez szintén nonfiguratív mintákat rajzolt, Kinga egy lovat (!!!), Gábor a kézlenyomatát, benne idézettel, szóval mindenkié elég klassz lett. Aztán Vladár a következőért nyúlt, és a keze félúton megállt a levegőben. Legalább tudtam, hogy az enyém következik. Hosszasan nézegette az asztalon lévő munkámat, kinyitotta, becsukta, újra kinyitotta, én meg kezdtem kissé feszengeni. Óvatosan hátrafordultam, és láttam, hogy Arnold a tenyerébe temeti az arcát. Pedig én tényleg megpróbáltam.

– Akkor szeretném megmutatni a következőt – kezdte Vladár. Komolyan, mindenki felém fordult. Pedig Vladár nem is mondta a nevem. Ez nem ér. – Azt hiszem, ezt kommentálnom sem kell – emelte meg hirtelen a fehér lapot, amin az égvilágon semmi nem volt. Összehúzott szemmel figyeltem a vakítóan fehér papírt, de tudtam, hogy a java csak most jön. – És ez még nem minden – tette hozzá, és hirtelen kinyitotta a képeslapot.

A belső oldalon vastag, fekete filccel ez állt: „Szeretettel”. Ennyi. Ez minden. Se egy rajz, se egy színes vonal, semmi. Az osztály felnevetett, és Vladár is elégedett pillantásokkal lesett bele a képeslapomba.

– Hát nem kedves? Ki ne örülne egy ilyen Valentin-lapnak? – kérdezte, mire még nagyobb röhögés tört ki.

– Én örülnék – suttogta Virág, de látszott rajta, hogy csak vigasztalni próbál.

– Rentai, gyere, ezt megtarthatod. Sőt, add oda valakinek – dobta Vladár megalázóan a tanári asztal szélére a képeslapom, én pedig lehajlott fejjel mentem ki érte.

A csengő megszólalásakor kis híján elbőgtem magam a megkönnyebbüléstől.

– Jó voltál, Reni – ordította röhögve Zsolti, én meg csak intettem, és továbbra sem vettem le a szemem a „munkámról”.

– Megnézhetem? – állt meg mellettem Arnold.

– Persze – csúsztattam el a pad széléig. Arnold felkapta és hosszasan tanulmányozta.

– Szerintem kifejező – mondta, én pedig halványan elmosolyodtam. – Komolyan. Nézd meg. Sokkal többet mond, mint hinnéd. Nézd csak meg a belsejét. Azt hinnéd, hogy üres. De nem! És ez a „Szeretettel” felirat! Zseniális – bólogatott, mire felnevettem.

– Na jó, add vissza.

– Nem, komolyan mondom, hogy engem megnyert. Van benne valami.

– Igen, egy szó – kaptam ki a kezéből, és mindketten elneveltük magunkat.

– Cserélünk? – nyújtotta felém Virág a sajátját, mire megráztam a fejem.

– Nem, a tiéd baromi szép lett, az enyém meg egy nulla.

– Nem baj – vontam meg a vállát. Átvettem Virág képeslapját, aztán én is odaadtam neki az enyémet.

– Bocs, hogy ilyen béna.

– Tényleg nem gond – mosolygott Virág, és komolyan meghatódtam. Állatira rendes volt.

Duplamatek előtt lelkiekben felkészültünk Gazdag másfél órás egyenleteire, de legnagyobb meglepetésünkre Tölgyessy jött helyettesíteni.

– Nincs matek? Váááá! – üvöltötte Zsolti.

– Na jó, csendet – csitította el az osztályt az infótanár, legalábbis megpróbálta. – Tartsunk matematikaórát vagy mindenki csendben elfoglalja magát? – tette fel a költői kérdést, aztán mosolyogva nézte, ahogy elhalkulunk és a többség átül valahová.

Andris és Robi beállította a tévét, és valami sorozatot néztek a tanárral meg Gáborral együtt. Jacques keresztretjvényt fejtett,

Zsolti, Dave, Ricsi és Cortez a leghátsó pacihoz vonultak, és valamit néztek Dave telefonján. Arnold odahúzott mellém egy széket, és olvasott, Virág pedig előszedte a táskájából az új tinimagazint, és azt nézegettük együtt.

– Válassz, lila vagy fekete tollal jelöljem a válaszaidat? – kérdezte.

– Feketével – vontam meg a vállam, Virág pedig rögtön leszedte a kupakot, és hozzákezdett a teszthez. Mindenképp tudni akarta, hogy ki illik hozzá és ki hozzám. Én kibírtam volna, ha nem tudom, de mindegy.

Kinga összecsapta a lovas mappáját, és dühösen a tévére meredt. Mivel a jelenete senkit nem érdekelt, felállt a helyéről, és odajött hozzánk.

– Nem tudok ilyen zajban koncentrálni. A tévében folyamatosan lőnek! – fújtatott mérgesen. – Egyébként ti mit csináltok?

– Kamasztesztet töltenek, és időnként vihognak valamin – vágta rá Arnold, fel sem nézve a könyvéből.

– Mi? Ez annyira gyerekes! – rázta a fejét Kinga, aztán összehúzott szemöldökkel az újságra meredt. – Na, és mi jött ki?

– Még semmi, most kezdtük – feleltem.

– Értem. Enyém a rózsaszín toll – húzott oda egy széket, és bár folyamatosan szájalmasnak nevezte a tesztet, azért ő is kíváncsi volt rá.

– Oké – emelte fel a fejét Virág, amikor összeszámolta a pontokat. – Kinga, hozzád Joe Jonas illik.

– Az meg ki a fene? – kérdezte Kinga csalódottan.

– Ő – fordította felé az újságot Virág.

– Ez biztos téves. Számold újra. Egyáltalán miért te számolod? Na, add ide – kapta ki a kezéből, és gyorsan átfutotta a végeredményt. – Lehetetlen! Ez a teszt rossz! Nektek mi jött ki?

– Nem tudjuk, mert elvetted – közöltem. Kinga dühösen visszadobta a magazint az asztalra, és várt.

– Reni, hozzád... – húzta végig az ujját Virág az oldalon, és gyorsan leolvasta a választ – hozzád Benji Madden.

– Ki? – kérdeztük egyszerre Kingával.

– Good Charlotte. Elég „badguy” – mosolygott. Kingával egyszerre hajoltunk a kép fölé, aztán összenéztünk.

– Miért Renáta kapja a rosszfiút? Hiszen ő teljesen mulya!

– Hé! – háborodtam fel, aztán elgondolkodtam. – Tényleg, miért nekem jött ez ki?

– Várjatok, én jövök – számolt gyorsan Virág, közben pedig folyamatosan azt suttogta, hogy „Pete Wentz, Pete Wentz, Pete Wentz”. – Ó! – görbült le a szája.

– Mutasd – húztam magam elé az újságot, aztán értetlenül néztem fel a Tokió Hoteles tagot látva. – Tom Kaulitz?

– Módosítom a válaszaimat. Muszáj, hogy Pete Wentz jöjjön ki? –magyarázta Virág, és újratöltötte a tesztet.

– Nekem nem kell Jonas! – váltott vissza Kinga az őt érintő témára. – Miért te kaptad a rosszfiút? – förmedt rám.

– Mit tudom én! Nem én akartam. Igazából azt sem tudom, ki az! Én csak válaszoltam.

– De hozzád jobban illik a jófiú. Vidd Jonast!

– Nekem nem kell! – hadakoztam, és észre sem vettem, hogy mennyire elképesztő dolgon vitázunk.

– Akkor sem jó ez a teszt – rázta a fejét Kinga.

– És mi van, ha Reni a rosszfiúra bukik? – kérdezte Arnold hirtelen, még mindig a regényét olvasva. Mindhárman kérdőn néztünk rá, aztán össze.

– Ez nem igaz – válaszoltam enyhe fáziskéséssel. Arnold megvonta a vállát, és lapozott a könyvében, Kinga pedig tovább követelte, hogy „vigyem Jonast”. Hogy hova vagy minek, azt nem tudom. Arnold szavai viszont egész nap nem mentek ki a fejből.

Rajzóra: 5/1. – ☺

Tinimagazin-teszt: 5/2 – ki a fene az a Benji Madden?

Virág: 5/5 – hétszer töltötte ki a tesztet, mire végre kijött, hogy Pete Wentz illik hozzá. ☺

Vacsora: 5/1 – zellerkrémleves. Bah. ☹

Karkötő gyűjtés: 5/2 – tisztára lúzer vagyok. ☹

Február 13., péntek

A Valentin-hét utolsó napja. Az egész sulis az esti Valentin-bálra készült. A stúdiósok minden szünetben emlékeztettek arra, hogy megjelenés fiúknak feketében, lányoknak pirosban (jaj!). Dani óránként kérte Kingát, hogy menjenek együtt, aki már-már könyörtelenül háritotta el a meghívást. A büfében kígyózó sorokban álltak a diákok, hogy még utoljára bevásároljanak karkötőből. Szóval totál káosz.

– Hogy telt a Valentin-hét? – kérdezte mosolyogva Haller ofőórán. Csak halk morajlás fejezte ki az általános nemtetszést, úgyhogy az ofő nem feszegette tovább a témát, hanem azonnal váltott. – Először is. Szeretném megkérdezni, hogy tudtok-e valamit a kémialabor televíziójáról.

– Semmit – vágta rá azonnal Andris, mi pedig zavartan vigyorogtunk.

– Gondoltam – biccentett az ofő gyanakodva, és sietősen kinyitotta a tanári zsebkönyvét, majd felsorolta a megbeszéltnivalókat. Jövő héten osztályfőnyképezés, csapnivaló töridoga-eredmények, gyanúsán jól sikerült kémia témazáró (itt leginkább Andrisékra nézett), panasz Farkas tanárnőtől (Dave eléggé kiakasztotta), meg ilyesmi. Aztán óra vége előtt két perccel az ofő becsukta a naplót, és felnézett. – Rendben, végeztünk, mehettek a szünetre. – Szinte egy emberként pattantunk fel, mire az ofő feltette a karját. – Illetve Cortez, te maradj. A többiek mehetnek – javította ki magát, én pedig a szám szélét rágva néztem körbe. Tuti, hogy Kardosról van szó.

Kisebb csordaként sétáltunk le a lépcsőn, pont csengetésre értünk le az. aulába.

– Na gyorsan vegyünk kaját, mielőtt a karkötősök ellepik a büfét – szólta Zsolti.

– Ez akkora baromság! Ezer karkötőm is lehetne, ha akarnám – vágta rá kicsit sértődötten Dave, aki egész héten nem kapott egy darabot sem. Andris és Robi bólogatva értettek egyet, és mindnyájan a büféhez siettek.

Cortez zsebre dugott kézzel sétált le a lépcsőn, és amikor a többiek észrevették, azonnal köré gyűltek.

– Mi volt? – kérdezte Ricsi, miközben letört egy darabot a pogácsából, és a szájába hajította.

– Kardos – vont a vállát hanyagul Cortez. A beszélgetés többi részét nem hallottam, mert kimentek az udvarra.

– Én csak azt mondom, hogy szerintem hülyeség. Ha minden barátomtól kapnék karkötőt, nem tudnám hova rakni. Mert rengeteg barátom van. Komolyan! – sétált el mellettünk Dave, Zsoltit győzködve.

Kicsit szomorúan néztem utána, aztán megragadtam Virágot, és beálltunk a büfénél kigyózó sorba.

– Ezek a tesztek tuti hibásak. Jó, lehet, hogy hétszer írtam át, mire kijött, hogy Pete Wentz illik hozzám, de végül is az a lényeg, hogy kijött. Nem? – fecsegett Virág, aki nehezen tette túl magát a

tinimagazin teszteredményén. Miközben hallgattam, az előttünk állók karkötőit figyeltem. Mindenkin halomszámra lógtak a színes darabok.

– Ez nevetséges – szóltam, Virág pedig riadtan nézett rám. – Szerinted sem illik hozzám?

– Nem az! Az rendben van – legyintettem, és a büféablakban álló nénire mosolyogtam.

– Mit adhatok?

– Karkötőket! – feleltem, és belemarkoltam a műanyag tartókba.

– Mit csinálsz? – pislogott Virág.

– Egész héten mindenki másnak a karkötőjét nézegette ámuldozva, közben az osztályban egy csomó mindenkinek még egy darab sincs! Miért ne adhatnánk nekik? Őket ismerjük a legjobban, mégsem vettünk egyet sem – közöltem egyszerűen.

Virág sietősen lépkedett utánam, én pedig kettesével szedve a lépcsőfokokat, megszámloltam a kezemben tartott szilikon karkötőket.

– Andris, Robi, tessék – léptem be a terembe, és a kezükbe nyomtam két egyforma, sötétkék karkötőt. Ugyanolyat kaptak, nehogy összevevessenek.

– Hú, köszi – mosolyogtak, és a következő pillanatban ellenőrizték, hogy nincs-e különbség a két darab között.

Jacques-nak és Gábornak is adtam egyet, aztán a folyosón megtaláltam Arnoldot, aki a szekrényéből szedte elő a tesiccuccát.

– Oké – kezdtem, mire kérdőn felém fordult. – Nem kell hordanod. De ez mégiscsak a Valentin-hét, úgyhogy tessék – adtam át a sima, fekete karkötőt.

– Értem – nézegette fürkésző tekintettel, aztán sóhajtva felvette. – De csak ma hordom, és csak mert fekete! – mentegetőzött, és gyorsan ráhúzta a pulóvere ujját, hogy ne látsszon.

Mosolyogva bólintottam, aztán Virággal együtt megfordultam. Kinga az a-s lányok kíséretében indult lefelé, úgyhogy utánuk siettem.

– Kinga, várj!

Igaz, csak neki szoltam, erre mindannyian megálltak, és bevártak. Nem így akartam, de mindegy.

– Tessék – adtam oda egy világoskék karkötőt Kingának, aki teljesen döbbenet meredt rám, fogalma sem volt, hogy mit reagáljon, én pedig úgy döntöttem, nem várom meg, mivel nem tudtam, meddig tart a hirtelen rám törő bátorság.

Virággal együtt lesiettünk a lépcsőn, de mielőtt kiléptem volna az udvarra, megálltam, és sóhajtottam egy hatalmasat. „Most vagy soha” alapon kilöktem az ajtót, és egyenesen az árkádok alatt álló társasághoz léptem.

Kicsit elbizonytalanodtam, amikor észrevettem, hogy jó néhány, felsőbb évfolyamba járó diák is velük van.

– Zsolti – nyújtottam át egy zöld karkötőt –, Dave – nyomtam a markába egy fehérét –, Ricsi, bocsi, már csak ilyen volt – tettem a kezébe mosolyogva egy színes darabot, aztán belenyúltam a zsebembe, és kivettem az utolsót. – Tessék – adtam oda Corteznek, és egy pillanatra sem néztem a szemébe, csak megfordultam, és otthagytam őket.

– Miért? – kiáltott utánam Dave.

– Mert Valentin-hét van. Gondoltam, legyen értelme – vontam meg a vállam, és bementem a tesiterem épületébe. Ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, minden bátorságom elszállt, és Virágba kapaszkodva kapkodtam a levegőt.

– Hú. Ez hatásos volt – bólogatott tágra nyílt szemmel.

– Lehet, de most mindjárt elájulok – feleltem, aztán egymásra néztünk és elneveltük magunkat. Azt hiszem, megtettem, ami tőlem tellett.

A dolog végül is jól sült el, mert a következő szünetben Andris, Robi és Gábor adott nekem karkötőt, sulis után pedig, mikor kimentünk az infóteremből, az aulában ácsorgó Ricsi, Dave és Zsolti hívott magához. Mindannyian átnyújtottak egy karkötőt (Ricsi direkt ríktó színűt vett, bosszúból, amiért én is színeset adtam neki ☺), én pedig büszkén vettem fel az új karkötőimet. Így már nyolc volt!

– Ti még maradtok? – kérdeztem Ricsiékét, miközben Virág feltette a kapucniját, jelezve, hogy indulásra kész.

– Aha, megvárjuk Cortezt.

– Miért?

– A nagyszüleit mára hívatta be Kardos – húzta el a száját Ricsi.

– Ó! – jött ki belőlem az egyetlen reakció, aztán elköszöntem a fiúktól, mert gondoltam, az mégis elég furán venné ki magát, ha ott maradnék.

A dombon felfelé gyalogolva Arnolddal és Virággal megbeszéltük, hogy fél hatra átjönnek, és akkor együtt megyünk vissza a suliba. Hazaérve anyut a konyhában találtam, egy szakácskönyvet lapozgatott, teljesen elmerült benne.

– Mi volt a suliban? – kérdezte fel sem nézve.

– Minden oké – ültem fel a konyhapultra, és felhúztam a pulóverem ujját. Anyu egy fél pillanatra felnézett rám, aztán mielőtt tovább bújta volna a könyvet, megpillantotta a karkötőimet.

Természetesen csak erre vártam, és azonnal beszámoltam mindenről.

– Ez nagyszerű – csapta össze anyu a tenyerét. – És akkor mindenkitől kaptál?

– Hát, nem egészen – ráztam meg a fejem. – Csak három embertől nem kaptam, Arnoldtól, ami érthető, hiszen komoly elvei vannak. Kingától, ami szintén érthető, mert ő Kinga. És... És Corteztől sem kaptam.

– Sajnálom – nézett rám anyu szánakozva, én pedig rögtön magyarázkodni kezdtem.

– Szerintem most a karkötő a legkisebb problémája. Kardos mára hívatta be a nagyszüleit...

– Jaj.

– Hát, igen – bólogattam, és hogy témát váltsak, leugrottam a pultról, és a vágódeszkán lévő paradicsomot fürkésztem. – Ez mi lesz?

– Az előétel, bruscetta.

– Klassz – füllentettem.

– Apád kollégája jön vacsorára a feleségével, de ne aggódj, elugrom érted...

– Nem fontos. Arnolddal és Virággal jövök haza, úgyhogy nem kell félbeszakítanod a vacsorát.

– Biztos?

– Egészen. Megyek öltözni.

Persze a gardróbomból mindent kirángattam, mire előkerült a piros kötött pulcsim, ami bár irtó nyomin állt rajtam, kénytelen voltam felvenni. Fél hatkor Virág csöngetett be, nem sokkal később pedig Arnold is megérkezett, úgyhogy indulhattunk.

– Arnold, hazakiséred Renit és Virágot is? – kérdezte anyu, azt hiszem, századszorra.

– Persze – ígérte meg Arnold, azt hiszem, századszorra. – Rendben, akkor érezték jól magatokat. De biztos ne menjek értetek?

– Szia, anya – köszöntem el gyorsan, és kiteszékeltem Virágot meg Arnoldot az ajtón.

Mivel besötétedett, a Szent Johanna körül csak alakokat láttunk, aztán amikor az árnyak a bejárathoz értek, a porta fényében felismerhetővé váltak a diákok.

– Állj! – tartott fel minket a tornaterem dupla szárnyú ajtajában álló stúdiós. – Te mehetsz, te is – engedte át Arnoldot, majd engem is, de Virágra felvont szemöldökkel nézett. – Megjelenés lányoknak pirosban.

– Ja, igen – biccentett Virág, és lehúzta a pulcsija cipzárját. Alatta piros pólót viselt, az elején fekete halálfejjel. – És ez is piros – mutatott büszkén a piros kockás csatjára, amivel oldalra tűzte az egyébként szemébe lógó haját.

– Mehetsz – mosolyodott el a sulirádiós, és végre bemehettünk. A tesiterem Valentin-díszben úszott, ami leginkább abból állt, hogy mindenfelé piros, szív alakú lufik lebegtek. A plafonon, a lelátók szélén, a lépcsőkhöz rögzítve és az ez alkalomra felállított színpadhoz kötve.

– Hát, ez elég giccses – jegyeztem meg, miközben felültünk a jobb oldali lelátó harmadik sorába.

– És akkor még szépen fogalmaztál – motyogta Arnold, és kirángatta a farzsebéből a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde* egy elnyűtt példányát.

– Sziasztok. Szívecskés mézes puszedlit? – nyújtott felénk egy zacskót Zsolti, mire mosolyogva vettem egy darabot.

– Kösz. A többiek? – kérdeztem.

– A büfében – felelte, aztán leült az előttünk lévő székre, és féloldalasan hátrafordult. – Látom, Neményi jól szórakozik – röhögte el magát. Arnold unottan lapozott egyet a könyvében, és fel sem nézve reagált:

– Úgy hívják, olvasás. Próbáld ki, nem olyan nehéz.

Zsolti gúnyosan „húú”-zott egyet, aztán nevetve rám nézett. Én csak mosolyogva megráztam a fejem, hogy hagyja Arnoldot, aztán sóhajtva körbenéztem. A lelátókon, csakúgy, mint a tánctéren, csoportokba verődött diákok beszélgettek.

– Mi a pálya? – csapta le magát mellém Ricsi, miközben a nagy lendülettől félig a karomra ömlött a kólája. – Bocs.

– Nem gond – feleltem, és megtapogattam a pulóverem ujját, ami szinte azonnal beitta a kólát, így hidegen tapadt a karomra. Óriási. Na nem mintha a pulcsimért annyira kár lenne, csak mégis. Egy buli elején kólás ruhában ücsörögni. Ez az én formám.

– Tessék – nyúlt elém hirtelen egy zsepit tartó kéz.

– Kösz – néztem fel, és zavartan mosolyogtam Cortezre. Megfogtam a zsepit, és ahogy átvettem, azonnal kiesett belőle valami, és az ölembe hullott. Reflexből utánakaptam, aztán megremegett a kezem. Felemeltem a vajszinű szilikon karkötőt, és a torkomban dobogó szívvel bólítottam. – Kösz – mosolyogtam erőltetetten, mert hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok, aztán a zsepivel megpróbáltam felitatni a pulcsimra ömlött kólát.

– Zoli nekünk integet, menjünk oda – pattant fel hirtelen Ricsi, és lementek a táncterre. Én fel sem néztem, csak bambán szöszmötöltem a zsepivel egészen addig, amíg Virág meg nem ragadta a karom. Akkor aztán ránéztem, és csillogó szemét látva zavartan elmosolyodtam.

– Na jó – csukta össze Arnold a könyvét, és felállt. – Nyugodtan sikoltozzatok és egymás szavába vágva beszéljétek át ezt a roppant fontos momentumot, addig én hozok inni a büféből – indult le a lépcsőn, mi pedig Virággal ügyet sem vetve rá, szót fogadtunk.

– Muti! – kérte el Virág a karkötőmet, és óvatosan, mintha valami becses kincs lenne, alaposan megnézte az egyszínű darabot. – Ez nem semmi – bólintott elismerően, és visszaadta. Gyorsan felvettem a karkötőt, és azt játszottam, hogy amikor rápillantok, erősen megdobban a szívem. Ezzel jól elszórakoztam.

– Ez életem legszebb napja – közöltem boldogan mosolyogva, szinte végszóra, mert a következő pillanatban elsötétedtek a lelátók, és a hangszórókból felcsendült a Sixpens None The Richer *Kiss me* című dala, és a diákok lassan megtöltötték a táncteret.

Félig kábán, állandóan a karkötőmet ellenőrizgetve üldögéltem a lelátón, és mindenkire mosolyogtam, aki elhaladt mellettünk. Arnold a telefonja kijelzőjével megvilágított könyvét olvasta, Virág pedig velem együtt beszélgetett a hozzánk leülőkkel. Éppen Andris és Robi fárasztottak minket a Guitar Hero játékkal, amikor felcsendült az AFC-től a *Miért hazudom*.

– Jujj! – pattant fel Virág. – Valaki! – nézett tanácstalanul körbe.

– Muszáj? – húzta el a száját Robi.

– Aha – ragadta meg a kezét, és ezzel együtt fel is kérte. Mosolyogva néztem utánuk: szinte azonnal elnyelte őket a tánctéren felgyülemllett tömeg.

Andris rettegve nézett rám, mire mosolyogva megráztam a fejem.

– Nyugi, én nem akarok táncolni.

– Huh. De jó – sóhajtott megkönnyebbülten, én pedig büszkén néztem a karomon lévő karkötőkre. Illetve csak az egyikre. Az AFC-számot egy FOB váltotta fel (a rövidítéseket Virág tanította meg nekem), úgyhogy szegény Robi kénytelen volt Virággal maradni a tánctéren. Ricsi, Cortez, Zsolti és Dave felsétáltak a lépcsőn, és az előttünk lévő sorba ültek le. Nem sokkal utánuk Kinga is megérkezett, egy dobozos őszibaracklevet szorongatva.

– Nem tudom lerázni Danit! Zsolti, húzd ki magad – bökte meg az előtte ülő Zsoltit, aki hiába nyújtózkodott, a lelátó lépcsőzetes elrendezése miatt képtelenség volt, hogy eltakarja a feljebb ülő Kingát. – De béna vagy!

Zsolti felháborodottan hátrafordult, és összehúzott szemmel meredt Kingára. – Hé, Dani! – intett a lelátó aljában ácsorgó végzős fiúnak.

– Megvesztél? – süllyedt le Kinga az ülésen, de késő volt, Dani észrevette.

– Bocs, nem kellett volna? – vigyorgott Zsolti.

– Sziasztok. Mi újság? – ült le közénk Dani, Kinga legnagyobb bánatára.

Zsolti hangosan felröhögött, Kinga pedig zavartan, a copfját igazgatva magyarázta, hogy egyáltalán nincs kedve táncolni. A csoportosulásunkat látva (főleg, hogy Kinga és Cortez is velünk ült) az a-s lányok felvonultak a lépcsőn, és megálltak előttünk.

– Van kedve valakinek táncolni? – kérdezte Edina, egyértelműen Cortezre nézve.

– Erre a zenére? Kösz, nem – rázta meg a fejét, én pedig akaratlanul is elmosolyodtam.

– Oké, akkor mi lementünk táncolni. Holnap találkozunk – intett Edina Corteznek, nekem pedig görcsbe ugrott a gyomrom. Holnap. Holnap szombat. Holnap Valentin-nap. Holnap Valentin-nap és szombat! Riadtan néztem körbe, de Arnold a könyvét bújta, Virág valahol táncolt, így egyedül Kingával néztünk össze. Semmit nem olvastam ki a tekintetéből. És ez igazán dühített.

– Mi van holnap? – kérdeztem, és minden erőmmel azon voltam, hogy a hangom ne remegjen meg.

– Mozi – közölte Cortez.

– Ó, értem – bólintottam. Nem volt túl bőbeszédű, úgyhogy segítségkérően Kingára pillantottam, hátha megesik rajtam a szíve. Egy pillanatig farkasszemet néztünk egymással, aztán unottan a plafonra meredt.

– Mozi? – kérdezte túljátszva a szerepét, holott üvöltött róla, hogy szívességet tesz.

– Aha. Edina szólta, hogy van egy csomó kuponja, amit el kéne használni, mert vasárnapig jó, úgyhogy elhívott – vont a vállát Cortez

– Aha. És ki megy? – kérdezte Kinga. Tágra nyílt szemmel meredtem magam elé.

– Csak én – felelte Cortez, velem pedig forogni kezdett a tesi-
terem.

– Te hogyhogy nem mész? – kérdezte Kinga Ricsit, jogosan,
mivel megszoktuk, hogy Cortez és Ricsi általában együtt lógnak.

– Szülinapom van holnap. És elvált szülők gyerekeként meg
vagyok áldva a szülinapokon. – legyintett.

Kinga pattogott, hogy Ricsi mennyire béna, amiért Valentin-
napon van a szülinapja, mire a többiek is beszálltak a
beszélgetésbe. Csak én ültem a fülemben dobogó vérrel. Edina
mégis megtette. Elhívta Cortezt, ő pedig igent mondott. Nekem
pedig megszakad a szívem.

– Átmegek a büfébe – közöltem annyira halkán, hogy azt
hittem, senki nem hallotta meg. Arnold, valószínűleg a
hangsúlyom miatt, felnézett, és mikor meglátta a lesápadt fejem,
összecsukta a könyvét.

– Megegyek veled.

Lebotorkáltam a lépcsőn, megragadtam Virág karját (aki még
mindig a tánctéren ugrált), és átmentünk a sulis épületébe.

– Mi történt? – pislogott nagyokat Virág.

– Hozom a kabátokat – közölte Arnold.

– Megyünk? Miért?

Hazafelé, a dombon baktatva nagyjából elmeséltem Virágnak a
dolgot, aki megértően bólogatott, és folyamatosan próbált
felvidítani, de nem sok sikerrel. Mikor a kapunkhoz értünk,
Arnold, aki eddig egy szót sem szólt, mondta, hogy majd holnap
beszélünk, aztán elrángatta Virágot, aki mindenképp be akart
velem jönni.

– Gyere már, hazakísérlek – húzta el Arnold.

– Jó, jó. De figyi, Reni, tíz perc múlva várlak az msn-en. Oké?
Jó?

Mosolyogva intettem, de ahogy beléptem a kapun, már nem
bírtam visszafogni magam, és patakokban folytak a könnyeim.

– Sziasztok – köszöntem hangosan, ahogy beléptem az ajtón, és
szerettem volna azonnal felsunnyogni a lépcsőn. Sajna anyu

kiszúrta, hogy hamarabb jöttem, úgyhogy szólt, menjek oda hozzájuk.

Lehajtott fejjel léptem az étkezőbe, a szüleim társaságában apu kollégája és felesége vacsorázott.

– Hogyhogy ilyen korán? Hamarabb vége lett? – kérdezte anyu, aztán meglátta a szétbögött fejem, és letette a villáját.

– Ez volt életem legpocsékabb estéje! – fakadtam ki, és megfordultam.

– Ó, azok a rosszul sikerült kamaszbulik – nosztalgiázott apu munkatársa, én pedig felrohantam a lépcsőn.

A szobámba érve becsaptam magam mögött az ajtót, majd lerogytam a babzsák fotelemre, és kitört belőlem a zokogás. Na igen. Életem első ajtóbecsapása. Most már igazi kamasz lettem.

Valentin nap: 5/1. – ☹

Edina: 5/1. – ☹

Cortez: 5/1. – ☹

Karkötő Cortezettől: 5/5 és 5/1 – lehet, hogy eleinte örültem, de most már nem. ☹

Msn: 5/2 – rejtve kapcsolódtam, és egyedül Virággal beszéltem.

Február 23., hétfő

Az egész múlt héten árnyéka voltam önmagamnak. A Valentin-este után éjjel kettőig bögttem, kisebb-nagyobb megszakításokkal. És mégis, amikor azt hittem rosszabb már nem lehet, következett a hétfő. Az volt csak az igazi arcul csapás. ☹ Cortez hiányzott, megfázott vagy valami ilyesmi, csak szerdán jött suliba, addig pedig Edina elégedett fejét kellett nézmem, aki minden szünetben direkt feltűnően sms-ezett, csak hogy mindenkinek világos legyen, Cortezzel. Szerdán pedig, amikor végre suliba jött, egy szót sem szólt hozzám. Én pedig kiborultam. A délutánjaimat mélabús dalok hallgatásával és rendszertelen sírdogálással töltöttem, a hangulatomhoz nagyban hozzájárult a szürke, csapadékos, rettentően hideg és komor februári időjárás is. Anyu és apu

próbáltak feldobni, de aztán utánaolvastak, és úgy ítélték meg, hagynak szenvedni, majd elmúlik. Szerintük. Szerintem nem. Az msn-t egész héten be se kapcsoltam. A netezésem kimerült annyiban, hogy a közösségin ellenőriztem először Cortez, majd Edina állapotát, és amíg mindkettejük adatlapján az „egyedülálló” szerepelt, valamelyest megnyugodtam. De így, hogy mérhetetlen fájdalommal küszködtem, kénytelen voltam elfoglalni magam, úgyhogy kiolvastam a *Twilight* harmadik részét is. És bár tényleg szörnyen szomorú voltam, szerencsémre két emberre mindig számíthattam. Virágra, akivel sulis után és a kora esti kutyasétáltatás alkalmával ezredszerre is képesek voltunk átrágni magunkat a Cortez témán, és Arnoldra, aki direkt elterelte a figyelmem a dolgokról azzal, hogy három és fél órát téblábolt velem tegnap a könyvesboltban, csak hogy jókedvre derítsen. ☺ Fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküük.

Ma reggel Virággal mindketten kicsit frusztráltak voltunk a Szent Johannás blézerben, akkor is, ha kivételesen felvehettük farmerrel. A múlt heti hiányzók miatt (Cortez szerdáig, Gábor, Andris és Zsolti egész héten nem jött) az osztályfényképezés mára tolódot, úgyhogy kénytelenek voltunk kiöltözni. Máday ig. helyettes állítása szerint lazára vette a figurát az osztályképekkel kapcsolatban, régebben kötelező volt ünneplőben megjelenni, mostanra már elég a blézer, sál és kitűző. Tehát csak annyi a „lazaság”, hogy lehetünk farmerben. Mindegy, tőle ez is extrém jófejségnek számít.

Duplaangollal kezdtünk, úgyhogy Virággal beültünk a nyelvi előadóba, és a csengetésig elfoglaltuk magunkat. Ő a márciusi *IM*-et olvasgatta, én pedig kinyitottam a munkafüzetem, és ellenőriztem a házit. Csengetésig a sulirádióból egy Queen-szám üvöltött, közben pedig szép lassan mindenki beszállingózott a terembe.

- Reni – bökte meg a hátam Ricsi.
- Igen? – fordultam hátra.
- Volt kémiaházi?

Előszedtem a táskámból a kémiafüzetem, és szó nélkül hátraadtam.

– Örök hála – vette el, én pedig némán bólintottam. Vagyis vissza a kezdetekhez.

Arnold huszonkét percet késett, szerintem ez az egyéni csúcs, de Mr. O'Realy csak a helyére utasította.

– Hol tartunk? – kérdezte halkán. Ez inkább csak olyan udvarias kérdés volt tőle, egyébként semmi köze az angolórához, az ő szintjével be se kéne járnia. Ahogy Corteznek se.

Némán felé mutattam a könyvem, mire bólintott, és fellapozta a regényét.

– Pszt – bökött meg Ricsi. Hátrafordultam, és elvettem tőlük a füzetemet. – Kösz.

– Nincs mit. .

Arnold rosszállóan megcsóválta a fejét. Azt hiszem, ezzel azt akarta jelezni, hogy béna vagyok. És lehet, hogy igaza van. A Valentin-hét óta magamba fordulva duzzogok, sírok, szenvedek, képtelen vagyok kezelni az érzelmeimet, de ha elkérik a házim, még mindig szó nélkül odaadom. Ez jellemző. ☹

Irodalmon Kardos így indított:

– Reni a táblához, a többiek kinyitják a szöveggyűjteményt. – Sóhajtvá behajtottam a tankönyvem, és kimentem felelni. Egy percig nem aggódtam, monoton stílusban ledaráltam a verset, aztán vártam az eredményt.

– Ez a vers ennél azért egy kicsit vidámabb – firkantotta be Kardos az ötöst, én pedig lesütött szemmel bólintottam, és visszaültem a helyemre. Az óra további részében a blézerem ujját húzogattam, és kifelé bámultam az ablakon. Komolyan, soha nem gondoltam volna, hogy kamasznak lenni ennyire megterhelő melő.

Óra végén nem úsztam meg, Kardos elkapott a folyosón, és aggódva faggatni kezdett, hogy mi a bajom.

– Csak egy kicsit fáradt vagyok, biztos az időtől van. Hidegfront... – lőttem el az adu-ászt. Meteorológiai befolyásoltságom miatt állandóan tudom, hogy mikor milyen frontra foghatom a rossz hangulatom.

– Tehát hidegfront – biccentett Kardos hunyorogva. Simán átlátott rajtam. A felnőttek nagyon értenek az ilyesmihez. Még a léghőmérsékletéről próbáltam győzködni, vagyis hogy tényleg minden rendben velem, csak már nehezen viselem a hosszú telet, meg ilyesmi, amikor Cortez fülhallgatóval a fülében kisétált a tereméből, és kikerült minket a folyosón.

– Antai-Kelemen – szólt utána Kardos, mire Cortez megállt és visszafordult. – Szeretném, ha nem feledkeznél meg a délutánról. A nagymamád a múlt héten telefonált, hogy a megfázásod miatt nem tudsz megjelenni, viszont a mai napon számítok rád, remélem, tisztában vagy vele, hogy...

És ekkor Cortez megtette azt, ami miatt még mindig lesütöm a szemem, ha eszembe jut. Vagyis Kardos beszéde közben összehúzta a szemét, majd egy rutinos mozdulattal kirántotta a füléből a fülhallgatót, és szemtelenül mosolygós szemmel megkérdezte.

– Tessék?

Kardos pislogás nélkül meredt rá, én pedig a szám szélét rágva óvatosan megráztam a fejem. Oké, állati menő volt meg ultralaza, de ezt csak mint diák mondhatom. Kardos szemével nézve ez túllőtt minden pofátlanságon. Jaj.

– Utolsó óra után! Ne felejtsetek el! – közölte szigorúan, és szó nélkül otthagyt minket.

Cortez megvonta a vállát, és visszatette a fülébe a fülhallgatóját, én pedig jól ottmaradtam egyedül.

Az egész ebédszünet eltelt az osztályképek készítésével. Mondjuk, a három fotó három pillanat alatt elkészült, inkább az előkészületek során akadtak gondok. A tesiterem lelátójának első két sorába ültetett minket a fotós, és elvileg az egész két percet vett volna igénybe, de tekintettel arra, hogy 12 diák 12 félét fűjt, és mindenkinek volt valami elképzelése a dologgal kapcsolatban, a fotósnak meggyűlt a baja velünk. Az ofő próbált rendet tenni, de képtelenségnek tűnt. Andris és Robi kezdte az egész vitát azzal, hogy nem akarnak egymás mellett ülni, de amikor a fotós szétültette őket, akkor kitalálták, hogy mégis. Ekkor megint mindenkit átültettek, mi, Virággal és Arnolddal lekerültünk az alsó

sorba, Kinga mellénk, de ez nem volt jó, mert ő fent akart ülni. Ezután felkerült, Zsolti pedig le a helyére, de Kinga elég bunkó stílusban kifakadt, hogy Zsolti a természetből adódóan takarja őt, és nem fog látszani. Ekkor Zsolti rávágta, hogy Kinga arca akkora, hogy mindenhol jól látszik, így ők ketten heves vitába kezdtek, közben Jacques elesett (fogalmam sincs, hogy hogyan), és kiszakadt a zakója. Így megint változás történt, őt hátra kellett ültetni, hogy elrejtse a lyukas zakóujját. Az ofő próbált rendet teremteni, a fotós Virágra förmedt, hogy vegye ki a homlokából a haját, mert nem látszik az arca, de Virág direkt így akarta. Én némán türtem, hogy hatodszorra is átültessenek, pedig borzalmasan untam, nekem annyi volt a kérésem, hogy Arnold és Virág között ülhessek. A fotós kissé rángó arccal bólintott, úgyhogy mi hárman vonultunk egyik sorból a másikba. Közben Dave ráunt a dologra, és amíg a fotós rendezgetett minket, mint a dominókat, odaállt mellé, és elkezdte kielemezni a gépét. Véleménye szerint „tök elavult” technika. Na ekkor a fotós már elveszítette a türelmét, ráüvöltött, hogy azonnal menjen vissza a csoportképbe, az ofő hatodszor szólta Cortezre, hogy vegye ki a fülhallgatóját, és Arnoldra, hogy tegye el a könyvét, Zsolti pedig egyre ingerültebben követelte, hogy legyen már vége az egésznek, mert ebédszünet van, és éhen hal. Kinga ezt nem hagyta szó nélkül, megjegyzést tett, ami miatt minden kezdődött előlről.

– Befejezni! – üvöltötte el magát a fotós, a tornaterem pedig visszhangzott.

Egy pillanatra mindenki elcsitult, még az ofő is kérdően nézett a dühöngő fotósra, aztán további hat perc alatt sikerült mindenkinek megfelelő helyet találni a három nyomorult kattintás erejéig. Az első két kép normális, „csendben ülünk és mosolygunk” osztálykép lett, és bár kicsit erőltetettre sikerült, azért mégis meglett. Az utolsó kép afféle „bulis” felvételnek készült volna, ekkor az ofő felállt, és azt mondta, mindenki legyen kicsit „örült”, hogy vicces legyen a kép. Kábé mint a lámák, annyira voltunk bulis hangulatban, szinte mindannyiunkat az érdekelte, hogy eltelt az ebédszünet, és mehessünk már végre, úgyhogy az „örült” képünk a következőképp sikerült: Jacques a könyökét fogja, Gábor

pislog, Andris és Robi lázadásuk jeléül hátat fordítanak, Zsolti dühös, Kinga összefont karral duzzog, Dave úgy csinál, mintha telefonálna, Cortez zenét hallgat, Ricsi lehajtja a fejét, mintha aludna, Arnold olvas, Virág pedig átölel engem, csak az a baj, hogy a haja az arcába van fésülve, úgyhogy olyan, mintha egy haj lenne a legjobb barátnőm. Hát, ennyit a „vicces” képről. A fotózás végén kisebb csordaként vonultunk ki a tesiteremből.

Suli után Virággal lementünk a büfébe, hogy rajz és olvasókör előtt vegyünk valamit inni. Virág még a büfésnénivel beszélgetett, aki megdicsérte a pillangós csatját, amikor megláttam a lépcsőn komótosan lebaktató Cortezt. Fura, hétfő délután még sosem láttam a suliban, órák után mindig gyorsan lelépnek a többiekkel.

– Hát te? – kérdeztem, és igyekeztem közömbös lenni.

– Kardos – nézett unottan a plafon felé.

– Nem hiszem, hogy most ráér, mindjárt kezdődik az olvasókör – feleltem. Cortez mélyen a szemembe nézett, amitől azonnal megremegett a gyomrom, aztán sóhajtva bólintott.

– Tudom. Megyek én is.

– Olvasókörre? – döbrentem le. – Minek? Miért?

– Mert ezt találta ki. Nagyobb kiszúrást el se tudok képzelni – magyarázta, miközben lecsavarta a kólája kupakját, és beleivott.

– És mit kell csinálnod?

– Megírni az eddigi beadandókat, hogy jegyet tudjon rá adni.

– Az összes eddigi beadandót? Ma? Egy óra alatt? – csodálkoztam, mert ez azért tényleg durván hangzott. Cortez visszadobta a táskájába a kólát, és kínosan elnevette magát.

– Nem. Nem csak ma.

– Ó – csodálkoztam. Igen, ez így már érthetőbb volt.

Virág elsietett rajzsakkörre, úgyhogy kettesben maradtam Cortezzel. Kicsit zavartan ácsorogtam mellette az aulában, és fél szemmel őt, fél szemmel meg a lépcsőt pásztáztam. Fogalmam sem volt, hogy mit mondhatnék, Cortez szemmel láthatóan bárhol szívesebben lett volna, mint hétfő délután a suliban, úgyhogy inkább csendben maradtam, számoltam a másodperceket, és vártam, hogy Arnold jöjjön már. Kínomban kihalásztam a

táskámból a rágómat, és a síri csendben kibontottam. A csörgés fülsüketítően hangosnak hatott a néma épületben, mire Cortez felém fordult.

– Kérsz? – kínáltam meg zavartan.

Kivett egyet a dobozból, aztán visszaadta, és tovább ácsorogtunk csendben.

– Milyen volt a mozi? – kérdeztem hirtelen, mert úgy éreztem, belehalok, ha nem kérdezem meg.

– Milyen mozi? – kérdezett vissza.

– Edinával – vontam meg a vállam, mintha csak nehezemre esett volna pontosan felidézni a dolgokat.

– Ja – bólintott. – Oké volt.

– Klassz – mosolyodtam el, és az agyam azonnal kattogni kezdett. Mit jelent az oké? Jó volt? Nagyszerű? Elment? Nem volt rossz? Vagy talán a legjobb? Mi a fene pontosan az oké?

– Te mit keresel itt? – kérdezte Arnold hirtelen. Annyira elgondolkoztam, hogy észre se vettem, amikor mellénk ért.

Cortez felvont szemöldökkel mérte végig Arnoldot, aztán megvonta a vállát.

– Olvasókör – felelte nem túl kedvesen.

– Nocsak, gondoltad, megnézed, merre lehet a könyvtár? – kérdezte gúnyosan. Cortez lesajnáló pillantással méregette.

– Ja, gondoltam, majd veletek megyek, nehogy eltévedjek – nézett összeráncolt szemöldökkel a kijárat felé. Mosolyogva bólintottam, és mielőtt Arnold reagálhatott volna, elindultam. Mindketten követtek.

A könyvtárban Kardos és az olvasókörösök már mind bent ültek, és az érkezésünkkor felnéztek.

– Reni, Arnold – biccentett Kardos.

Leültem egy székre, Arnold pedig felpattant az asztalra, a többiek viszont mit sem törődtek velünk, mindannyian az unottan ácsorgó Cortezt figyelték, aki, mintha csak valami láthatatlan akadály lenne előtte, megállt az ajtóban, és láthatólag nem akart beljebb jönni.

Kardos szólt Corteznek, hogy üljön le egy asztalhoz, ami a szakkör összetolt padjaitól külön, az egyik könyvespolc mellett árválkodott.

– Felállhatsz könyvekért, ha kérdésed van, jelentkezz, máskülönbén ne zavard az olvasókört – közölte Kardos szárazon.

– Eszemben sincs – ígérte meg Cortez visszafojtott mosollyal, és lesajnáló grimaszai nézett az összegyűltekre. Totál lúzernek tarthatja ezt az olvasókör dolgot.

– Rendben. A mai alkalommal Passuth *Esőisten siratja Mexikót* című művéről beszélünk – csapta össze a tenyerét Kardos, mire az olvasókörösök felcsillanó szemmel figyelni kezdtek. Aztán egy koppanás hallatszott, és mindenki hátrafordult. Cortez lefejelte a padot.

– Antai-Kelemen, ha egy kis kultúrától sokkot kapsz, nehéz hetek várnak rád – jegyezte meg Kardos élesen, a többiek pedig a fejüket rázva fejezték ki nemtetszésüket. Visszafojtott mosollyal néztem Cortezre, aki továbbra is a padon feküdt, látszólag totál kiakadt.

Nekem úgy tűnt, két perc alatt eltelt az olvasókör, Corteznek meg, azt hiszem, egy örökkévalóságig tartott, de lényeg a lényeg, mindkettőnknek véget ért. Összepakoltam a holmim, a többiek kimentek a könyvtárból, Kardos pedig Cortez asztalához lépett, és felemelte a füzetét. Fél szemmel odanéztem, és láttam, hogy maximum két mondat szerepel az oldalon, a többi rajz és firka.

– Lesz ez még több is – jegyezte meg elégedetten Kardos. – Tanár úr, nem lehetne, hogy otthon... – próbálkozott Cortez.

– Nem. Itt irod. Hétfő délutánonként. Pont – jelentette ki Kardos, és visszadobta az asztalra a füzetet.

Virág az aulában várt ránk, és kicsit fura volt négyesben hazaindulni, bár hozzá kell tennem, Cortez nem sok vizet zavart, némán baktatott mellettünk a dombon felfelé, azt hiszem, kiszívta az agyát a Passuth-mű elemzése.

– Ez mindig ilyen? – kérdezte, kábé félúton.

– Mi? – kérdeztem vissza.

– Az olvasókör.

– Aha. Rémes volt? – mosolyodtam el.

– Amikor ébren voltam, igen – vágta rá, mire hangosan felnevettem. Arnold rosszalló pillantást vetett rám a sapkája alól.

– Minden rosszban van valami jó. Gondolj csak bele. Már ismersz egy könyvet. Az alpműveltséged így már eléri némely emberszabású szintjét. Ez nem kis teljesítmény – győzködte gúnyosan Arnold.

Cortez hangosan kiröhögte Arnoldot, jelezve, hogy egy pillanatilag sem veszi őt komolyan, aztán benyomta a zenelejátszója gombját, és csendben sétálva hallottuk, ahogyan üvölteni kezd a fülében a zene.

Osztályfényképezés: 5/4 – vicces volt, akkor is, ha bénák lettek a képek.

Olvasókör: 5/5 – tökéletes volt, Cortez jelenléte tette azzá.

Cortez: 5/2 – fogalmam sincs. Néha kedves, néha napokig átnéz rajtam. Egyszerűen nem tudom.

Vacsora: 5/2 – fokhagymás rukkolás penne. Bah. ☹

Február 24., kedd

Ma éreztem először, hogy kezd egy kicsit jobb kedvem lenni. Edina mintha leszállt volna Cortezről, vagy legalábbis nem nyomul annyira látványosan, mint eddig. Azt, mondjuk, nem tudom, hogy sulin kívül milyen kapcsolatban vannak, de a suliban köszönnek egymásnak, meg néha ebédszünetben beszélnek, de ennyi. Ez azért jó hír. ☺

Egyébként laza nap. Duplafrancián Monsieur Durand-nal megnéztük a *Belleville-i randevút*, földrajzon Farkas tanárnővel tovább haladtunk az anyaggal, törin pedig Barka is szeretett volna továbbmenni, de a maratoni diktálást némiképp nehezítette, hogy Virág minden mondatát más színű tollal írta (szerinte így „jobb fej” a füzet). Úgyhogy alig haladtunk valamit, mivel a tanárnőt félpercenként félbeszakította Virág egy-egy „várjon, lemaradtam, hol tartottunk, jó, akkor nem írok semmit!” beszólása. Csengetéskor Barka kijelentette, hogy ami kimaradt, azt dolgozzuk

ki otthon a könyvből. Óriási. Zsolti egy összegyűrt alufólia labdát dobott Virág fejéhez.

– Virág, az agyamra mész! – közölte.

– Most miért? – pislogott értetlenül Virág

– Kinek van kedve kidolgozni otthon? Leszedem a netről – vonta meg a vállát Dave.

– Hagyd, lesz, aki megcsinálja – vigyorgott Ricsi, és egyértelműen rám nézett. Csodálkozva néztem körbe, és hirtelen hatalmába kerített valamiféle rossz érzés.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem, mire Dave, Ricsi és... és legnagyobb fájdalomra Cortez is elröhögte magát.

– Hát, csak hogy tuti kidolgozod. És akkor odaadod, nem? – mosolygott Ricsi kedvesen, de valahogy nem tudtam értékelni. Virág lesütött szemmel ácsorgott mellettem, Arnold pedig összecsapta a könyvét, és bevágta a táskájába. Zavartan megvontam a vállam.

– Igen. Tuti kidolgozom. Meg oda is adom – válaszoltam zavartan. – De minek másolnád le? Majd megírom a dogád – feleltem, és felkaptam a táskám. Arnold bevárt az ajtónál, mi pedig Virággal csendben kimentünk.

Még hallottam, hogy Ricsi azt kérdegeti, mi bajom van, meg hallottam, hogy Kinga megjegyzést tesz az agyára, de nem foglalkoztam vele. Az udvaron ácsorogva némán néztem magam elé, közben a metsző szél megcsípte az arcom, beférközött a ruhám résein, és pillanatok alatt átfagytam.

– Ne törődj velük – mondta Arnold csendesen, de a süvítő szélben szinte alig hallottam.

– Tényleg így gondolják? Én vagyok, aki majd megcsinálja? Ennyi? – bámultam hitetlenkedve a forrócsokimba.

– Dehogy, tuti nem – ugrált mellettem Virág, aki szintén szétfagyott. Egy pillanatra Arnoldra néztem, tudván, ő jobb emberismerő, és mivel csak elkapta a tekintetét, nagyot sóhajtottam.

– Ez gáz – motyogtam.

Majdnem csengetésig kint álltunk az udvaron, közben pedig próbáltam rájönni, hogy vajon tényleg kihasználnak-e. Jó, persze

tudom, hogy nem vagyunk közeli barátok, de mégis. Ha úgy tekintenek rám, mint valakire, aki majd megcsinálja helyettük, akkor Arnoldnak lesz igaza. Pedig nem akartam, hogy igaza legyen.

Francia kultúrán egész végig a füzetembe bámultam, egy pillanatra se néztem fel, pedig Ricsi püsszegett, Zsolti és Dave rezeitették a telefonom, Cortez pedig néha megbökött.

– Mi az? – fordultam hátra.

– Csak hülyültünk – suttozta, de Monsieur Durand rászólt. Mosolyt erőltettem az arcomra, aztán visszafordultam, és azon voltam, hogy ne bögjem el magam.

Hazaérve azonnal felmentem a szobámba, benyomtam a *Hard Day's Night* albumot, és lehuppantam a babzsák fotelembe. Sajna vacsorára le kellett mennem, úgyhogy megpróbáltam jópofizni. Na de kiket akartam átverni? A szüleim „kamaszkezelőkönyv”-bajnokok.

– Mi volt a suliban? – kérdezte anyu. Ugye a „semmi”, az tabuszó, úgyhogy erőltetett mosollyal mesélni kezdtem.

– Reni, apáddal arra az elhatározásra jutottunk... – kezdte anyu, és ez mindig rosszul kezdődik. Ha a szülők elhatározásra jutnak, ott gáz van.

– Igen?

– Hogy meghosszabbítjuk az internethasználatodat, napi egy óra helyett másfélre – jelentette ki ünnepélyesen.

– Óriási – szurkáltam a villámmal egy sült paradicsomdarabot.

– Azt hittem, ennél jobban örülsz majd – fürkészt anyu.

– Per pillanat az egy órát sem tudom kitölteni, úgyhogy nekem mindegy – szaladt ki a számon.

– Hogyhogy? Azt hittem, minden örömet a kis barátaiddal való msn-ezésben leled – értetlenkedett anyu.

– Hát, mostanában nem.

– Mi történt? – szólt közbe apu, és rájöttem, hogy hibáztam. A szüleim cselesen rávezettek arra, hogy kiszakadjon belőlem, amit egyébként is sejtene. Vagyis, hogy baj van.

– Semmi, csak mostanában nem vagyok oda az msn-ért –
vontam meg a vállam.

– Virággal van baj?

– Nem.

– Arnolddal?

– Nem.

– Cortezzel?

– Vele már az is jó lenne, ha baj lenne – csúszott ki a számon.
Anyu és apu egymásra nézett. Most ez pontosan nem tudom, hogy
mit jelent, de ők tuti tudják.

– Még mindig nem foglalkozik veled? – rázta a fejét szomorúan
anyu.

– Sose foglalkozott. Hagyjuk. Felmehetek a szobámba? – tettem
le a villám a tányérra.

– Reni, a kamaszproblémákat borzalmasan nehéz kezelni.
Tudom, most úgy érzed, az egész világ ellened van, hogy minden
rossz, és igazán semmi sem érdekel... – kezdte anyu, mire
értetlenül megráztam a fejem.

– Nem, semmi ilyesmi nincs. Csak befejeztem a vacsorát –
vontam meg a vállam.

– Ó, értem – dőlt hátra anyu a széken, felhagyva a „bizalmas,
előrehajolós” pózzal. – Menj csak.

Visszamentem a szobámba, és bekapcsoltam a gépem. Az msn
tömve volt, rejtve kapcsolódtam, de így is jött egy rakás üzenet. A
legtöbb Ricsitől és Dave-től, hogy „ne legyünk fasírtban, nem úgy
értették”. És bár jólesett, hogy legalább észrevették, mekkora
barmok voltak, mégsem írtam vissza. Minek?

A kedvem: 5/1 – asszem, megbántottak. ☹

Esőisten siratja Mexikót: 5/3 – még csak 10 oldalt olvastam,
mert elaludtam közben. Természetesen ez nem a mű hibája, hanem
az én szégyenem. ☹

Virág: 5/5 – annyira kedves, megpróbált felvidítani, és feltett a
közösségire egy új közös képünket, aminek az LB nevet adta.
(LB=legjobb barátnők.)

Arnold: 5/5 – elverhettem Honfoglalóban. De szerintem csak mert érzelmi nyomoronc vagyok, és megszánt. ☺

Sulirádió: 5/5 – a stúdiósok lázadnak az időjárás ellen, csupa nyári számokat adtak egész nap.

Február 25., szerda

A napom rémesen indult. Reggel észrevettem, hogy a homlokomon megint gyűlnek a patik, pedig elég sokat szórakozom a krémek próbálgatásával. Ráadásul baromira görcsölt a hasam, ami még jobban kikészített. Anyu először azt akarta, hogy maradjak otthon, aztán sikerült meggyőzőm, hogy minden oké, majd elmúlik. Azért kaptam egy görcsoldót, hogy ha nagyon fájna, akkor evés után vegyem be.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte anyu, kábé ezredszerre.

– Persze. Csak a tesit nehogy elfelejtsük – sürgettem. Anyu beírta az ellenőrzőmbe a felmentést a mai napra (ezt a cselet egyébként a későbbiekben tuti igénybe veszem még), aztán a kezembe nyomta az esőkabátomat.

– Esmi fog?

– Igen – bólintott meggyőzően. Hát, ezt jó tudni.

Apuval felvettük a kapuban ácsorgó Virágot (a haja a szemébe volt fésülve, elég drasztikusan, úgyhogy befordult), aztán a sulinál kiszálltunk. Ricsi, Zsolti, Dave és Cortez a lépcsőnél ácsorogtak, a szemerkélő eső miatt mindannyian felhúzták a kapucnijukat. Eredetileg nem álltam volna meg, mert minek, szóval csak köszönni akartam, de végül kénytelen voltam. Merthogy Ricsi elém állt, és egy kicsit elázott szalvétát nyújtott felém.

– Mi ez? – csodálkoztam.

– Citromos minyon – felelte, és annyira aranyosan nézett, hogy kénytelen voltam elmosolyodni.

– Vettél nekem minyont? – döbrentem le.

– Aha. Dühös vagy még? – kérdezte, és azt hiszem, őszinteséget láttam az arcán.

– Nem. Nem is voltam – füllenttem, és elvettem a ragadós szalvétát.

Virág biztatóan megszorította a karom, és visszasétáltunk a többiekhez.

– Minden oké? – kérdezte Cortez. A kapucnija alól rám néző mélykék szempár kissé erős hatással volt rám a reggeli órákban.

– Aha, köszi – vontam meg a vállam a lehető legtermészetesebben, de azért egy kicsit elérzékenyültem.

– Te, Reni, akkor nincs harag? – faggatott Dave türelmetlenül.

– Nincs – ráztam meg a fejem.

– És ízé. A kémia... – kezdte zavartan, mire nevetve az égre néztem.

– Adom – rángattam ki a táskámból a füzetem.

– Figyelj – lépett mellém Zsolti. – Azt megeszed még? – nézett a kezemben lévő, egyre jobban szétázó minyonra.

– Nem, a tiéd lehet – adtam oda neki, és Virággal együtt bementünk a portára. Lehet, hogy elkérték a kémiaházim, és lehet, hogy Zsolti megette a nekem szánt minyont. De mindezek ellenére éreztem, hogy a bocsánatkérésük komoly volt, és csak ez számított.

Tesióra előtt az öltözőben ültem felmentettként, és vártam, hogy Virág elkészüljön.

– Renáta, veled mi van? – nézett rám Kinga kérdően, amikor észrevette, hogy még mindig farmerben és kötött pulcsiban dekkolok a padon.

– Ma felmentett vagyok – vontam meg a vállam.

– Miért?

– Mert fáj a hasam – magyaráztam. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét.

– Ha tudnád, mi az a versenysport, akkor nem döntene le egy görcs – közölte a maga kíméletlen stílusában. Ráhagytam, és segítettem Virágnak megkeresni a cipőjét, ami valahogy beesett a pad alá.

– Köszi – vigyorgott, aztán felvette a másik cipőjét is, de közben leesett a halálfejes hajpántja, úgyhogy azt is kihalásztuk a

pad alól. Virág ma kicsit szét volt esve, az a-s lányok meg jót röhögtek az esetlenségünkön.

Korponay tanárnő elfogadta a felmentésem, és megkért, hogy üljek fel a lelátóra, amíg a többiek tornáznak. A fél pályán a fiúk fociztak, a másik oldalon a lányok röplabdáztak. Az *Esőistent* olvastam, de hamar csatlakozott hozzám Arnold, aki csak akkor tornázott aktívan, ha jegyet kapott rá, egyébként tétlenül ácsorgott a pálya szélén.

– Hétfvégén könyvtárba megyek, jössz? – kérdezte.

– Persze – csillant fel a szemem. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár az egyik kedvenc helyem, csak sajna ritkán jutok el, úgyhogy ha lehetőségem van rá, persze hogy megyek. ☺

– Oké. Anyu kirak minket valamikor délelőtt, és majd felvesz...

– Akkor ráérünk – bólintottam boldogan.

– Igen.

Infón a fiúk rickkrolloztak,* szinte mindenkinek átküldték e-mailben a linket, és ezen iszonyúan jól szórakoztak. Még Tölgyessy tanár úr is viccesnek találta, úgyhogy beszállt a játékba. Egyébként a suliban tarolt a téma, a stúdiósok majdnem mindennap leadták a számot a sulirádióban, ami még mindig hatalmas népszerűségnek örvend. Én már kicsit unom azért, főleg, mert komoly hadjárat indult ellenem, mindenki azt akarja, hogy bedőljek. Viszont ami az infóórát illeti, klassz, hogy ilyenekkel töltjük az időt. ☺

Suli után megcsináltam a leckémet, aztán Virág jött, hogy megsétáltassuk Robert Pattinsont. Közben olyan fontos dolgokról beszélünk, mint Cortez, Pete Wentz, hasfájás, pattanástalanító krém, MySpace és *Twilight*. Szóval csak a szokásos.

Vacsora után anyuék lelkesek voltak, amikor közöltem, hogy boldog vagyok a másfél órára bővített net miatt.

– Örülünk, hogy megint jóban vagy a kis barátaiddal – biccentett anyu.

---

* Internetes trükk.

– Eddig is jóban voltam. Csak most megint – magyaráztam, és bár hevesen bólogattak, azért azt hiszem, nem egészen tudnak követni.

Az msn fullon volt, és ezúttal nem rejtve léptem be, hanem rendesen. Oké, azonnal rám írtak öten, mind linkeket küldtek, én pedig folyamatosan írtam, hogy semmit nem nyitok meg. Hiába, kitartóak voltak. Másolom.

Ricsi üzenete: Reni, ezt nézd meg!

Reni üzenete: Neeem!

Ricsi üzenete: Komolyan, ez nem az! Hanem Shakespeare! Neked köszön ezen a videón!

Reni üzenete: ☺ Ez volt eddig a legeredetibb próbálkozás.

Ricsi üzenete: Na majd meglátjuk.

Szóval komoly erőfeszítések árán háritottam el az egyre durvább próbálkozásokat. Volt ott minden, Máday kánkánózik egy videón (☺), Molière elveszett műve a YouTube-on. Totál képtelen dolgok. Viszont szórakoztatott. Éppen Virággal kameráztam, amikor egy újabb ablak nyílt meg a gépemem. A szívem a torkomba ugrott. Másolom:

Cortez üzenete: Szia. Vagy?

Reni üzenete: Szia. Igen. (Közben azért nem hagyhattam figyelmen kívül Cortez új, fekete-fehér képét, amin kissé lehunyt szemmel mosolyog. Wow.)

Cortez üzenete: Van egy perced?

Reni üzenete: Persze

Cortez üzenete: Oké kösz. Csekkolnál nekem valamit?

Reni üzenete: Irodalom?

Cortez üzenete: Ja.

Reni üzenete- Küldd.

Cortez. Ok, pill. BRB.

Reni üzenete: ???

Cortez üzenete: ☺ Gyúrnod kéne angolra. BRB=Be right back. (Mindjárt jövök.) *Reni üzenete-* Oké.

Amíg Cortezt vártam, gyorsan elmeséltem Virágnak, hogy rám írt, és hogy mennyire laza, és hogy miket tud, amiket én nem is, és

egyébként is... Szóval visongtunk egy sort a webkamerába. Lányos dolog, mindegy. Cortez alig egy perc múlva megint írt. Másolom.

Cortez üzenete: Re.

Reni üzenete: Oké.

Cortez üzenete: Nézd meg nekem ezt pls, semmit nem értek belőle.

Reni üzenete: Jó.

És a következő pillanatban ész nélkül kattintottam a linkre. A megnyíló ablakban megláttam a YouTube oldalát, a következő felirattal: *You've got rick rolled!!!* És már el is kezdődött a *Never Gonna Give You Up*.

Lesütöttem a szemem, és hitetlenkedve ráztam a fejem. Hát ez van. Az egyetlen ember, aki miatt gondolkodás nélkül megnyitok egy linket még az ilyen zord, átverős időkben is. Cortez.

Nem tehettem mást, visszaírtam. Másolom.

Reni üzenete: Szép volt.

Cortez üzenete: Nemár. Megnyitottad? Lol.

Reni üzenete: Ez van.

Cortez üzenete: De miért??? Annyira átlátszó volt!

Reni üzenete: Nem tudom, megfeledkeztem róla. Azt hittem, irodalomból kell segítség. ☺ Mindegy. Ügyes.

Cortez üzenete: Ááá. Ez így könnyű volt.

Reni üzenete: Grat.

Cortez üzenete: ☺

Reni üzenete: ☺ Na mondd el gyorsan a többieknek, hogy megnyugodjanak. Szia.

Cortez üzenete: ☺ Szia.

Rickroll: 5/2 – bedőltem. Cortez simán átvert. Jaj.

Hasfájás: 5/1 – ☹ azért elég kellemetlen napom volt miatta.

Cortez: 5/5 – akkor is msn-eztünk, ha átvert. ☺

Ricsi: 5/5 – nagyon kedves volt, hogy bocsánatot kért, és még minyont is kaptam.

Zsolti: 5/4 – ő is kedves volt, bár megette a minyonom.

Február 26., csütörtök

Apu reggel kitett minket a sulis elött, és már előre rettegettem attól, hogy a fiúk hogy fognak körberöhögni azért, amiért Cortez ilyen könnyen átvért. Virággal együtt komótosan sétáltunk a lépcső előtt ácsorgó Ricsiékhez, miközben a nap gyéren erőlködött a szürke felhők fölött.

– Sziasztok – köszöntem, és büszke, de vesztos mosollyal meredtem rájuk. Ricsi, Zsolti, Dave és Cortez visszaköszöntek, aztán tovább beszélgettek. Értetlenül néztem Virágra, aztán újra a fiúkra.

– Mire vártok? – kérdeztem türelmetlenül.

– Hogy hét ötvenöt legyen, és bemenjünk. Mint mindig – motyogta Dave, és tovább nyomkodta a telefonját.

– Nem úgy értem – ráztam meg a fejem. – Hanem az alázást mikor kezditek?

– Milyen alázást? – nézett rám ezúttal Ricsi is. Csodálkozva fordultam Cortez felé, aki óvatos mosolyra húzta a száját, és széttárta a kezét.

Legalább tíz másodpercig álltam a tekintetét, közben, mondjuk, elvesztem a mélykék szempárban, aztán elkaptam a fejem, mert leesett. Cortez nem mondta el, hogy rászédett. Hogy miért? Fogalmam sincs. Mindenesetre egy csomó hülye lepke szállt fel a gyomromban, és konkrétan beleremegtem a gondolatba, hogy Corteznek és nekem van egy titkunk. Wow. ☺

– Mivel S. O. S. meg kellett beszélnünk Virággal a történeteket, gyorsan bementünk a suliba, és miközben leadtam a suliujságnak a márciusi ajánlóimat, szünet nélkül susogtunk. A létező összes alternatívát figyelembe vettük, és végül arra jutottunk, hogy Cortez szimplán jó fej volt, és nem akarta, hogy a többiek lealázzanak, amién ilyen könnyen bedőltem.

Baromira fel voltam dobva, és nemcsak azért, mert Cortez ennyire klasszá tette a reggelem, hanem mert első szünetben Zsolti közölte, hogy holnap sulis után mennek hamburgerezni, és ha van kedvünk, menjünk velük.

– Sajna apuval vagyok a hétvégén – rázta a fejét szomorúan Virág.

– Jól van, emó, akkor majd legközelebb – legyintett Dave, aki hamar túljutott azon, hogy Virág nem tud jönni.

– De megkérhetem, hogy ott vegyen fel, és akkor addig tudok menni – töprengett tovább Virág.

– Akkor jössz? – türelmetlenkedett Dave.

– Hát, ha jól meggondolom – pislogott Virág, mire Ricsi ráförmedt.

– Jól van, találd ki holnapig – zárta rövidre, és felém fordult. – Ren?

– Ha Virág megy, én is – feleltem a táskámba pakolva.

– Tipikus lányválasz – húzta a száját Zsolti.

– Mit tudsz te a lányokról? – lépett hozzánk Kinga, és lesajnálóan méregette Zsoltit, majd meg sem várva, hogy reagáljon, körbenézett. – Hová megyünk?

– Te sehova – közölte Zsolti.

– Ó, ne! Nem mehetek? Nem hívtok magatokkal? Ne! – tette Kinga a szívére a kezét, és gúnyosan túljátszotta a szerepét.

– Ha ilyen lenéző vagy, akkor mit érdekel, hogy hová megyünk? – kérdezte Dave. Kinga unottan felnézett, és erősen meghúzta az egyébként is fájdalmasan szoros copfját.

– Csak megkérdeztem, hogy az osztály és az évfolyam leggyengébb tanulói mivel töltik a péntek délutánt ahelyett, hogy a lemaradást pótolnák...

– Hé – szólt rá Ricsi, és felém bökött. – Évfolyamharmadik. – Tényleg. Nos, nem érdekel, hogy megszántátok Renátát, és a házikért cserébe veletek mehet...

– Kösz – szaladt ki a számon.

– Ne áltassuk egymást – vigyorgott rám gúnyosan Kinga, én pedig azonnal elvörösödtem. Életemben nem égettek még be ennyire. És fáj. Jaj. ☹ Mellesleg egy klassz filmben ilyenkor a védelmemre keltek volna, hogy „dehogy, Reni nélkülözhetetlen a társaságban” vagy „Renit a házik nélkül is hívnánk”... Persze az életben semmi ilyesmi nem hangzott el, mert Zsolti és Dave

Kingának estek, rólam pedig nem esett több szó, úgyhogy megsemmisülten pakoltam tovább a táskámba.

Vladár már bent is volt az osztályban, mire feleszméltem.

– A mai órán jegyre dolgozunk. – jelentette ki, miközben végignézett az osztályon. Rám kicsit tovább bámult, mint a többiekre, ezért a pulcsim ujját húzogattam, és úgy tettem, mintha baromi érdekes lenne. – Párban – tette hozzá kis hatásszünet után, ami miatt kénytelen voltam levenni a szemem a pulcsimról, és óvatosan hátranéztem Ricsire. Szegény.

A feladat – a többiek számára – egyszerűnek tűnt, egyfajta kiegészítő dolog. A lényeg, hogy rajzolnunk kell egy fát, de úgy, hogy képzeletben megfelezzük a rajzlapot, és Ricsi a lapja jobb oldalára, én pedig a lapom bal oldalára rajzolom le a „fél fát”. Amikor végzünk, Vladár félbehajtja a rajzlapokat, és összeszeti, hogy mennyire passzolnak. A többiek totál belelkesedtek és azonnal munkához láttak, Ricsi pedig feltápászkodott, és kedvetlenül odahúzta a székét hozzám.

– Mit gondolsz, képes vagy lerajzolni egy fát? – sottogta.

– Aha, fát tudok. Csak az a baj, hogy négy vonalból – feleltem, aztán gyorsan lefirkantottam a „fámat” egy papírfecnyire, és megmutattam. Ricsi pislogás nélkül meredt rá, majd olyan hangosan felröhögött, hogy mindenki felénk fordult.

– Pósa, a feladat vagy Rentai szórakoztat ennyire? – szolt rá Vladár ingerülten.

– Elnézést – motyogta Ricsi, még mindig azon erőlködve, hogy visszatartsa a nevetését.

– Na jó, kezdjük – hajoltam a rajzlapom fölé, és vagy négy percig bámultam, mire húztam egy határozatlan vonalat. Mármint a mozdulat volt határozatlan, a vonal határozottan sikerült, határozottan egyenesre. Ez meg milyen fa? Mindegy.

Óra vége előtt begyorsítottam, és a lombkoronát nagy, körkörös mozdulatokkal oldottam meg, aminek következtében Ricsi, Cortez, Virág, de még az előttünk ülő Jacques is abbahagyta a munkát, és felém nézett.

– Reni, mit csinálsz? – sottogta Virág.

– Mi? Miért? – fordultam hátra.

– Ne húzd át, amit rajzoltál, jegyre megy – pislogott nagyokat Virág. Én meg értetlenül néztem rá. Aztán leesett, a nagy satírozásom miatt azt hitte, hogy áthúzom az egészet.

– Nem, dehogy. Csak a lombot rajzolom – magyaráztam. Virág és Cortez összenéztek.

– Rentai, bár kimondottan élvezetes a hátadat nézni, mégis megkérnélek, ha már ennyire unod az órám, hozd ki a munkádat. Te is, Pósa.

Ricsivel automatikusan visszafordultunk, és kivittük a rajzunkat a tanári asztalhoz. Semmi gond, lelkiekben felkészültem Vladár megsemmisítő megjegyzéseire, de ma az eddigieknél is messzebbre ment. Konkrétan közölte, hogy a „rajztudásom óvodai szinten sincs”, ehhez hozzájárul még, hogy „szemtelenségem határtalan” (fogalmam sincs, miért van üldözési mániája), végül pedig, miután kiröhögtette a rajzom az osztályal, értékelhetetlennek minősítette, és bevágta az egyest. Ja, és mindehhez hozzátartozik, hogy miattam Ricsi is karót kapott (annyira nem passzolt össze a rajzunk), a többiek pedig mindannyian ötöst. Ez van. Jaj. ☹

Pechemre amíg a suliban vicces és klassz sztori lett a rajzomból, hazaérve már nem tűnt annyira mulatságosnak. Anyu a konyhában állt, csípőre tett kézzel, ami a „durván mérges, és mindjárt felrobban” póz, és „csalódtam benned” arckifejezéssel nézett rám. Ez nem fair!

– Renáta, annyit kértem, hogy tartsd meg a kettest! – közölte, azt hiszem, ezredszerre. Ja, és Renátának hív, ami csak és kizárólag akkor fordul elő, ha nagyon be van rágva.

– Én megpróbáltam! De bénán rajzolólok. Tudod, hogy nem tudok rajzolni! És minden másból ötösre állok...

– Nem érdekel, ha mindenből ötösre állsz, de egyből buksz? – szakított félbe.

– Nem fogok megbukni! Megoldom valahogy. De Vladár utál! Komolyan utál! – érveltem. Reméltem, hogy anyu megszán, mert hát végül is arról lenne szó, hogy az „egyszem” lányát nem kedveli valaki. Sajna anyu nem hatódott meg. Sőt.

– Pontosan mit csináltál, mielőtt beszédte a rajzod?

– Rajzoltam – közöltem egyértelműen.

– Értem. Akkor bemegyek a tanár úrhoz, és beszélek vele. Ha tényleg az van, amit mondasz. Hogy egyenes háttal, a rajzlapodra nézve, előre fordulva vártad az óra végét, némán, mint a kisangyal...

– Öhm – vakargattam meg a fejem.

– Igen? – húzta fel anyu a szemöldökét. Ez nem ér! A felnőttek olyan számítókák! Már akkor tudta, hogy nem így volt, amikor előadta ezt a kis csalit, hogy bemegy Viadalhoz. Tudta, hogy nem kell bemennie, mert szerinte is én hibáztam! Anyu lepaktált Vladárral? Óriási.

– Jó, nem pont úgy ültem. De attól még pikkel rám!

– Tehát hogy volt?

– Oké, éppen háttal voltam – kezdtem, mire anyu arcán azonnal megjelent az a bizonyos „ahha!” tekintet, nekem meg végem is lett. Győzött. A felnőtt kontra gyerek vitában, azt hiszem, esélytelenként indulok.

– Háttal? Háttal a tanárnak, óra közben? És csodálok, hogy nem kedvel? Renáta, nem mehetek panaszkodni, ha közben a minimális tiszteletet sem adod meg a tanár úrnak.

– Én megadom! De miért kell ennyire véresen komolyan venni a rajzot?

– Mert a tantárgyad, Vladár a tanárod, és kész. Ugyanolyan komolyan kell vened, mint a többit.

– Persze – szóltam sértődötten. – Matekból a többiek...

– Nem érdekelnek a többiek! – zárta le a témát anyu.

– Persze, gondoltam – zsörtölődtem, miközben folyamatosan motyogtam. Anyu türelmesen várt, aztán amikor befejeztem, bólintott.

– Rendben.

– Mi? – húztam el a számat. Ha anyu kijelenti, hogy rendben, akkor semmi sincs rendben. Legalábbis rám nézve. Kíváncsi voltam, mi jön. Netelvonás? Msn-tiltás? Esetleg kilakoltatja a simjeimet? Kábé ilyesmire számítottam.

– Rajz korrepetálás.

– Neeee! – üvöltöttem, és azt hiszem, az utcán felszálltak a galambok, a befagyott pocsolyákon megrepedt a jég, a forgalom egy pillanatra megállt, és mindenki kérdőn nézett. Vagy csak túlreagálok. Mindegy. Rajz korrep? Ami ütközik az olvasókörral? Az olvasókörral, ahová most Cortez jár? No comment.

Rajz: 5/1. – ☹☹☹

Cortez: 5/5 – msn-en rám írt, hogy nézzek meg egy deszkás videót. Megnéztem, sokat nem tudtam hozzáfűzni, de megmutatta, úgyhogy wow.

Virág: 5/2 – totál kiakadt webkamerán a korrep hallatán, szerinte ez nem fair, főleg az olvasókör miatt. Egyetértettünk.

Virág MySpace-oldala: 5/4 – megint változtatott rajta, de valami apróság lehetett, mert én nem vettem észre. Pedig melózott vele vagy egy órát. Mindegy, megnéztem és biztosítottam róla, hogy nagyon kúl. ☺

Rajz korrep: 5/1* – a gondolattól is kész vagyok, inkább megyek olvasni az *Esőistent*.

Február 27., péntek

Mivel anyuék eléggé mérgesek voltak a rajz miatt, nem állhattam elő csak úgy azzal, hogy sulis után mekizni készülünk a többiekkel. Sajna ilyenkor muszáj átgondolni a dolgokat, merthogy ha a rajz vallomás után rögtön előállok velem, tuti nem engednek el. Mert, bármilyen köntösben tálalom, végül anyu úgyis csak ennyit hallana: megint bukásra állok, hamburgerezhetek a többiekkel? Nem, ez így nem jó. Meg kellett várnom a megfelelő pillanatot. Ami ilyen esetekben a kora reggeli rohanás. Tudom, nem szép dolog, de működik.

Apu a kocsikulcsot kereste, anyu kapkodva csomagolta az uzsonnámat, én pedig úgy láttam, most eléggé nem figyelnek ahhoz, hogy elkéredzkedek.

– Anyu, elmehetek sulis után a többiekkel hamburgerezni?

– Ne most, Reni, késésben vagyok, ónos eső lesz ma, azt se tudom, hol áll a fejem. Kérdezd meg apádat. Sonkát vagy szalámit? – mutatta fel a félkész szendvicsem.

– Sonka – bólintottam, és apu után kezdtem járkalni, aki a kocsi kulcsot kereste. – Elmehetek sulis után a többiekkel hamburgerezni?

– Nem láttad a kulcsot? Elkészünk, Virág valószínűleg a kapuba fagyott, ma értekezletem van... Hol lehet a kulcs?

– Segítek keresni.

– Köszönöm – bólintott. Keresgélés közben még ötször megkérdeztem, hogy elmehetek-e, mire apu feltápáskodott, rám nézett, és azt hiszem, végre figyelt rám.

– Anyád mit mondott?

– Hogy kérdezzelek téged.

– Jó, menj.

– Itt a kulcs – emeltem fel az asztalról, és a kezébe adtam. – Köszö, apu.

Anyunak mondtam, hogy apu elengedett, aztán pár perc múlva Virággal együtt sietősen rohantunk fel a Szent Johanna lépcsőjén. Csengetésre estünk be a terembe.

Az ebédszünet utolsó perceiben apu felhívott.

– Anyád ma kacsát csinál – kezdte.

– Hallottam – mosolyodtam el. – Mit vigyek?

És egész komoly rendeltetést adott le a mekiből, én pedig mosolyogva tettem el a telefonom. Visszasétáltam Virághoz és Arnoldhoz, akik éppen vitatkoztak.

– Virág, a színművek nem bénák! Hogy mondhatod ilyet?

– Mert miért van ott mindenkinek a neve a mondatok előtt?

– Mert színmű! – fogta a fejét Arnold.

– Akkor is gáz – vontam meg a vállát Virág.

– Gáz? Reni, azt mondja, gáz a színmű! Csinálj valamit! – fordult felém könyörgő tekintettel.

Nevetve hallgattam tovább az érvelésüket, és úgy döntöttem, nem szólok bele. Megoldják ők, mint mindig.

A tanítás egyébként lazán telt, semmi extra nem volt, csak kaptam egy ötöst földrajzból, meg ofőórán Haller kiosztotta az osztályfényképeket, ami után semmiről nem tudtunk beszélni, mert mindenkit lefoglalt az, hogy részletesen kiröhögje a fényképeket, na meg hogy aláírjuk a hátoldalakat.

Suli után Virággal és Arnolddal bepakoltunk a szekrényünkbe, aztán lesiettünk a lépcsőn.

– Biztos, hogy nem jössz? – kérdeztem Arnoldot, miközben tudtam, hogy hiába. Kizárt, hogy neki program legyen a péntek délutáni meki.

– Biztos – mondta.

– Oké, akkor holnap találkozunk – köszöntem el tőle.

– Jó, délelőtt felhívlak, aztán felveszünk. Jó hétvégét, Virág – búcsúzott el tőlünk, és a fejébe húzva a piros, fülvédős sapkáját, lesietett a lépcsőn.

Virággal megálltunk a suli előtt, ahol Cortez, Ricsi, Dave és Zsolti ácsorgott.

– Mit egyek? – nézett az égre Zsolti.

– Még van időd kitalálni – közöltem.

– Á, felejtse el. Egész nap ezzel foglalkozott – vont a vállát Dave.

Hirtelen Jacques állt meg mellettünk, és megigazította a Szent Johannás svájci sapkáját a fején.

– Zsák mit csinál itt? – kérdezte Zsolti.

– Elhívtam. Baj? – néztem rémulten.

– Nem – vont a vállát Ricsi, miközben Jacques mosolyogva nézett mindannyiunkra.

Na jó, az egész úgy volt, hogy tesi után, amíg Virágot vártam, aki egész szünetben zselézte a haját, hogy „elég mangás legyen”, Jacques szóval tartott a folyosón. Beszélgettünk, aztán csak úgy megemlítettem, hogy megyünk hamburgerezni, mire ő olyanokat mondott, hogy az tök jó, meg hogy ő nem igazán jár sehova suli után, mert nem ismer senkit, és nem hívják sehova... Ezek után természetesen megkérdeztem, hogy eljönne-e velünk, ő pedig jött.

– Kit várunk még? – nézte az óráját Dave, persze csak azért, hogy megmutassa, megint új órát visel, ami „jobb, pontosabb, menőbb és a legújabb”. Hatszor megdicsértem, és bár Dave még hallgatta volna egy darabig, végül ráuntam.

– Most már senkit – szólt Cortez, amikor a suliból kijött Robi és Andris.

– A kockák minek jönnek? – kérdezte Dave.

– Valami játék jár a menühez, azt akarják megszerezni – vonta meg a vállát Ricsi.

– Mehetünk? Idefagyok – motyogta Virág.

– Induljunk.

Alig tíz perc alatt elsétáltunk a plázáig, és bár eszméletlenül hideg volt, és a szemerkélő ónos eső miatt a budai, dombos járdák eléggé csúsztak, azért klasszul telt az idő. Mi, Virággal leginkább csak csendben hallgattuk a többieket, akik mindenféle Guitar Heróról, Tony Hawkról, meg ilyesmiről vitáztak. Őszintén, nem nagyon tudom, hogy miről beszéltek, de jó volt hallgatni. Ráadásul a tudat, hogy Cortezzel együtt van „programom”, folyamatosan megdobogtatta a szívem.

Ahogy beértünk a plázába, lehúztam a kabátom cipzárját meg a kesztyűmet, és éreztem, hogy szinte azonnal kezdek felmelegedni. A mekiben elég sokan voltak, és mi is „nagyobb társaságnak” számítottunk, úgyhogy miközben beálltunk a sorba, folyamatosan kapkodtuk a fejünket, hogy találjunk asztalt. Mikor sorra kerültünk, mindenki egyszerre kezdett beszélni, aztán rájöttünk, hogy ez így nem megy, úgyhogy engedték, hogy Zsolti kezdje. Ezt később megbántuk, mert annyi kaját kért, hogy nem győztük kivárni. Utána mi, Virággal kértünk, eközben azonban Robi és Andris átállt a mellettünk lévő kasszához, és sorra is kerültek.

Virág elvette a tálcát, és félreálltunk, hogy megvárjuk a többieket. Szegény Jacques volt soron, és verejtékező homlokkal nézte felváltva a fejünk fölött lévő táblát meg a rá várakozó kiszolgálót. Aztán rendelt. A mekis nem teljesen értette a kiejtését, úgyhogy a többiek szakadtak a röhögéstől, szegény Jacques pedig segítségkérően pillantott körbe. Már épp odaálltam volna mellé, de Zsolti megelőzött.

– Zsák barátomnak lesz egy „lő hamburger”, egy „lő krumpli”, és egy „lő kóla” – közölte.

– Ne gonoszkodj – löktem félre, miközben még mindig hatalmas röhögés hallatszott. Gyorsan Jacques mellé álltam, és lebonyolítottam a rendelését. Hálás volt. Komolyan.

– Egy kis segítséget kérnék – szólta a srác a mellettünk lévő sor pénztárgépe mögött, úgyhogy automatikusan odanéztünk. Persze, hogy Andrissal és Robival volt gond, akik hetedszerre vesztek össze a pultnál és módosították a rendelésüket.

– Mi van? – kérdezte Ricsi.

– Nincs két egyforma akciófigura – sóhajtott Robi gondterhelten.

– Na és? Vegyetek különbözőt. Csak üljünk már le – toporgott Dave. – Kihül ez az izé, és ehetetlen lesz.

– Ott van két asztal – ragadta meg Cortez mindkét kezével a vállam, és a mutatott irány felé fordított. Sajna éppen nem érdekelték az asztalok, ugyanis az érintésétől felugrott a gyomrom a torkomba, a helyiséget elárasztó olajszag hirtelen fojtogatónak és undorítóknak tűnt, a körülöttünk ordító vendégek hangját elnyomta a fülzúgásom, és... és ekkor Virág megragadta a karom, és félrehúzott, mielőtt elájultam volna.

Némán siettünk a Cortez által mutatott asztalokhoz, és egy szó nélkül, csupán négy összenézéssel megállapítottuk, hogy „hú, és wow, és tejóég, és nemigaz”. Nincs mese, tényleg ilyesmiről szól ez az LB (legjobb barátnő) dolog.

Lefoglaltuk az asztalokat, és pár pillanat múlva már szűkösen ugyan, de mindannyian megvoltunk.

– Zsolti, a két tálcádtól nem férek el – panaszkodott Dave, aki összesen csak egy sült krumplit evett.

– Akkor menj arrébb – vitatkozott Zsolti.

– Nem tudok. Zsák, húzzál arrébb – bökte oldalba Dave Jacques-ot.

Cortez és Ricsi hamar befejezték a hamburgerezést, aztán elmentek fagyíért (hoztak mindenkinek), és miközben fagyiztunk, olyan dolgokról beszélünk (de leginkább nevtünk), ami egyáltalán nem lényeges. Például Dave Gazdag tanárnőt utánozta,

amin Virág annyira nevetett, hogy szinte lefordult a székről, vagy Cortez komolyan, gyilkos pillantással idézte fel Kardos szavait, amin szintén nagyon röhögtünk, vagy amikor Zsolti megmutatta a saját arcán, hogy a büfésnéni hogy csipkedi meg őt szinte minden reggel. Dőltünk a nevetéstől, és azt hiszem, elmondhatom, hogy mi voltunk a leghangosabb, legélénkebb és legvidámabb társaság az egész mekiben. ☺ Ja, és közben Robi meg Andris, akik egymás mellett ültek, és egy ideig csendben, a legnagyobb egyetértésben eszegettek, egy pillanat alatt összeszólalkoztak azon, hogy Andris szerint Robi jobb akciófigurát kapott a „Happy Mealhez”, Robi nem akarta elcserélni, Andris viszont elhatározta, hogy megszerzi, így mindketten azt az egy nyomorult figurát szorongatták, végül eltörték, és Andrisnál maradt a feje. Ezek után egy csomót beszélünk, meg nevetgélünk, meg eleve totál jó hangulat volt. Aztán Zsolti összegyűrt egy hamburgerpapírt, és a bejárat felé nézett.

– Na, a ló is megérkezett.

Mindannyian odafordultunk, nekem pedig megremegett a gyomrom. Kinga a négy a-s lány kíséretében bevonult a mekibe, és úgy csináltak, mintha nem vettek volna észre minket. Megálltak a táblák alatt, és azon tanakodtak, hogy mit vegyenek. Automatikusán végignéztem Edinán, aki sokkal menőbb ruhában volt, mint én. Persze ő sulis után átöltözött, volt ideje agyalni azon, hogy mit vegyen fel, én meg abban voltam, amiben egész nap. Az én hótaposó csizmám, farmerem és zöld kardigánom totál semmilyen volt Edina drapp pulóvere, kockás szövetnadrágja és drapp csizmája mellett. Jaj.

– Köszönjük nekik vagy majd észrevesznek? – kérdezte Dave.

– Már észrevettek – csúszott ki a számon, mire Virág aprót bólintott.

– Nem, nem. Nézd, nem is láttak – magyarázta Dave.

Te jó ég, a fiúk mennyire bénák! Persze, totál véletlen, hogy ott voltak. Totál véletlen, hogy hat előtt öt perccel érkeztek, amikor mi, Virággal épp indulóban voltunk. Persze, totál véletlen, hogy Cortezék úgyis maradnak még, így totál véletlenül egyedül maradnak velük. És végül természetesen véletlen, hogy az a-sok

erről mind tudtak, mert tesi előtt az öltözőben hallották a beszélgetésünket Virággal.

Virág óvatosan megkopogtatta a halálfejes karóráját, amiből rájöttem, hogy mennünk kell.

– Mi megyünk – tologattam magam előtt a tálcát kínosan.

– Oké, sziasztok – köszönt el Ricsi.

– Sziasztok – álltam fel, Virág pedig rögtön utánam.

Kinga és Edina abban a pillanatban ért hozzánk, amíg a másik három a-s lány beállt a sorba.

– Zsolti, hagytaál másnak is enni? Hihetetlen – mutatott Kinga a pult felé, Zsolti pedig kiröhögte.

– Csatlakozhatunk? – kérdezte Edina nyájas, magas hangon. Legszívesebben ráordítottam volna. Csak, gondoltam, az elég furán venné ki magát, így inkább mellőzöttként meredtem a társaságra.

– Felőlem – rángatta meg a vállát Dave, és a nyakát nyújtogatta, hogy megnézzem, mekkora sor áll. – Hozok egy kólát.

A jelenet előbb lezajlott a fejemben, mint megtörténhetett volna. Dave feláll, Cortez mellett üres a szék, Edina leül. Mint valami rossz forgatókönyv! Riadtan néztem Virágra, aki a szája szélét rágva töprengett, folyamatosan az óráját nézve. Végül láthatóan dülőre jutott, és levágódott Cortez mellé, még mielőtt Edina tette volna meg.

– Figyu – kezdte, mire Cortez összeráncolt szemöldökkel meredt rá. – Segítenél?

– Miben?

Virág rám nézett, én pedig megráztam a fejem, jelezve, hogy Dave még nem jön egy darabig.

– MySpace. Akartam üzenetet írni, de nem tudom megfogalmazni angolul. Nem hosszú, csak tényleg bénáztam, és nem akarom, hogy kinevessenek – hadarta.

– Oké, persze. Küldd át msn-en, hogy mit fordítsak.

– Tényleg? – csillant fel Virág szeme.

– Aha.

– Tényleg? – kezdett tapsikolni, ami, azt hiszem, eléggé megriasztotta Cortezt.

– Igen, csak küldd át.

Virág megint rám nézett, én pedig összeszorított fogakkal ráztam a fejem. Még mindig nem jött Dave, ezért Virágnak ott kellett maradnia, nehogy Edina üljön le, emiatt szegény Virág totál furának tűnt.

– De nem gond?

– Virág – sóhajtotta Cortez. –, csak küldd át. Nem gond. Komolyan. Komolyan! – ismételte, jól megnyomva a végét. Azt hiszem, kezdte unni.

– Szupi! – tapsikolt Virág, és bambán meredt Cortezre.

– Van még valami? – kérdezte Cortez kissé zavartan.

– Asszem, ez minden – vakargatta meg a homlokát Virág, de nem mozdult.

– Te jó ég – dűnnyögte a fülembé Kinga, úgy, hogy csak én halljam. – Menjtek már!

– Nem – közöltem szinte mozdulatlan szájjal, csak a fogaim közt sziszegve.

– Menj, átveszem.

– Miért tennéd? Ez az egész a te műved – fordultam ezúttal felé. Kinga szánakozva meredt rám.

– Ha én nem jövök, jönnek nélkülem. Átkozottul rossz emberismerő vagy.

– Hátba szúrsz – jelentettem ki szomorúan.

– Miért tenném? Előlről se esne nehezemre, hátulról meg még élvezet sincs benne. Menj – nógatott.

Virág még mindig Cortezt bámulta, aki egyre kényelmetlenebbül érezhette magát. Amikor szóltam, hogy menjünk, Virág felpattant, Edina megindult, de Kinga gyorsabb és tekintélyt parancsolóbb volt, így levágta magát Cortez mellé, és komolyan ránézett.

– Beszélünk kell.

– Igen?

– Cortez. Te sötét vagy irodalomból – jelentette ki Kinga kíméletlenül, mire Cortez felröhögött.

– Megvesztetek? Aki ideül mellém, mind örült?

– Ha gondolod, cserélhetek Kingával – szölt Edina, aki Jacques mellett foglalt helyet, és láthatóan nem volt megelegedve a helyzettel.

– Csönd, mi most komoly dolgokról beszélünk – intette le Kinga Edinát egy határozott, megsemmisítő mozdulattal. – Szóval érted. Teljesen sötét vagy irodalomból. Ami rossz jegyet eredményez. A rossz jegyed rossz átlagot, ami rossz osztályátlagot, amit nem engedhetünk meg magunknak!

Cortez segítségkérőn körbenézett, majd feladta, elővette a zenelejátszóját, és miközben Kinga rendíthetetlenül magyarázott neki, inkább zenét hallgatott.

– Mehetünk – suttogtam Virágnak. – Itt minden oké. Kimentünk a mekiből, és sietve a parkoló felé igyekeztünk.

A mozgólépcsőről még egyszer visszaneéztem, és láttam a többieket, közben pedig próbáltam végiggondolni a történeteket. Kinga mindenképp megosztó személyiség, és nem tudok kiigazodni rajta. Néha barát, néha ellenség. Ma barát volt. Mi pedig elkéstünk. ☺

Meki a többiekkel: 5/5 – nagyon-nagyon jól éreztem magam.

Virág: 5/5 – tök rendes volt, mint mindig.

Cortez: 5/5 – szeretem. Nagyon. ☺

Pótvacsora apunak: 5/3 – majdnem lebuktunk. ☺

Edina: 5/1 – átlátok rajta. Ezt jó tudni akkor is, ha sokra nem megyek vele.

Esőisten siratja Mexikót: 5/2 – szinten alul teljesítek, egyszerűen nem haladok vele. Pedig minden stimmel, nagyszerű író, remek könyv, ráadásul Cortezről szól (ha csak névben, akkor is), és mégis mindig bealszom rajta. Jaj. ☺

Március 2., hétfő

Feldobódva ébredtem, részben a tudat miatt, hogy március van, részben pedig, mert a hétvégem nagyon klasszul sikerült. Pénteken hamburgerezés, szombaton a délutáni zárásig könyvtár Arnolddal, vasárnap pedig „lányos nap” anyuval, ami abból állt, hogy délelőtt bementem vele dolgozni a meteorológiai intézetbe, utána vásároltunk, késő délután pedig DVD-ztünk, elkezdtük nézni a *Szívek szállodáját*, ami mindkettőnknek nagyon tetszik. Úgyhogy a hétvége klassz volt, ráadásul a suliba érve leemeltem a porta előtti állványról a suliójság márciusi számát, és Virággal együtt átböngésztük a cikkemet.

– Hú, ez nagyon menő lett – csapta össze a magazint Virág, és elsüllyesztette a táskájában, aztán beálltunk a büfé sorába. – Láttad a közösségit ma? – váltott témát hirtelen.

– Nem, reggel nem szoktam netezni. Miért? – kérdeztem vissza. Virág közelebb hajolt hozzám, és szinte suttogva válaszolt.

– AKÁ. Szülinap. Holnap – bólogatott sokat sejtetően. Gyorsan megnéztem az órák számlapján a dátumot. Tényleg.

Cortez tizenhatodik szülinapja. Holnap. Jaj.

– Szerinted? – töprengtem miközben sorra kerültünk, és kértünk egy citromos minyont, két forró csokit, egy sajtos rolót és a büfésnéni dünnyögése miatt két almát is.

– Küldj neki képeslapot. Van egy menő oldal, mindenféle animációs képeslappal – gondolkozott Virág. – Jujj, van is egy jó, egy kiscica énekel, közben pedig pink csillagok váltakoznak a háttérben, totál menő – csillant fel Virág szeme.

– Öö – húztam el a számát. – Kizárt, hogy Cortez értékelné.

– Jó, de az enyémre küldesz majd egy olyat?

– Jobbat is – nevettem el magam, Virág pedig hálásan elmosolyodott.

Duplaangolon szabadfoglalkozás volt Mr. O'Realy hiányzása miatt. Én az *Esőistent* olvastam, Virág mangát rajzolt.

– Hogy haladsz a könyvvel? – lépett oda hozzánk Arnold. Meglepődve nézett rám, amikor meglátta, hogy hol tartok.

– Izé – vakargattam meg a homlokom, és mentséget kerestem. Arnold mosolyogva megrázta a fejét, mielőtt bármit mondhattam volna.

– Tedd le.

– Nem! – ráztam a fejem automatikusan. Könyvet félbehagyni? Totál ciki.

– Komolyan mondom. Ez nem fog menni – erősködött.

– Dehogynem! Nem teszek félre könyvet!

– Reni – mosolyodott el halványan, miközben a keze között forgatta a regényt. – Nincs semmi baj azzal, ha nehéz a nyelvezete, és nem birkózol meg vele azonnal. Majd pár év múlva visszatérsz rá, nem kell erőltetni.

– Nem nehéz a nyelvezete! Oké, tény, hogy nem haladok vele olyan gyorsan, mint szeretnék, de attól még érdekes. Meg jó. Csak mindig elalszom közben.

– Pont ezért hagyd. Lehet, hogy most egyszerűen nem érdekel. Olvass mást.

– Nem, nem.

– Te tudod. De csak azért ne kínozd magad, mert éppenséggel a Cortez név feltűnően sokszor szerepel a műben. Attól még unod – közölte szárazon, én pedig azonnal elvörösödtem. Ilyen nincs. Arnold hallja a gondolataimat!

Irodalom után (Kardos berágott az osztály „csapnivaló” helyesírása miatt, és emiatt inkább nyelvtanoztunk) ismét az udvarra készültünk, de a folyosón észrevettem, hogy nem szól a sulirádió. Érdeklődve néztem körbe, mert ilyet még nem tapasztaltam, amióta a Szent Johannába járok.

– Mi van a zenével? – kérdeztem Virágot, aki ugyanolyan döbbenetben nézett rám.

– Fogalmam sincs. Lehet, hogy betegek a stúdiósok.

– Mindketten? Nem, itt más van – ráztam meg a fejem, és a folyosón minket kikerülő tizenegyedikes lány után szóltam. Meg sem várta a kérdésem végét, közbeszólt.

– Énekkar-hét van. Az ebédszünetben nincs zene, mert előadás van az étkezőben – hadarta, és már ott is hagyott minket.

– Megnézzük?

– Meg – vágta rá Virág és Arnold is.

Az ebédlőben páran ácsorogtak, és az énekkar műsorát figyelték. Érkezésünkre a második sorban éneklő Jacques elmosolyodott, és alig észrevehetően biccentett. Éppen a *Kóristákból* adtak elő egy dalt, egész szép volt, legalábbis nekem tetszett, csak éppen bejött pár végzős fiú (köztük az ultramenő, Valentin-héten sok karkötőt viselő Zoli is), és egészségesen kiröhögtek az egészet. Máday azonnal intézkedett és kiküldte őket, de ennyi épp elég volt ahhoz, hogy összezavarják szegény kórust.

Suli után Cortez unottan ücsörgött az aulában, mi pedig Virággal és Arnolddal a büfénél álltunk sorba.

– Menj, most egyedül van, majd én kérek neked – sziszegte Virág, én pedig óvatosan hátranéztem a vállam felett.

– Miért kell odamenni? – kérdezte Arnold mellékesen.

– Hát, Corteznek holnap szülinapja van... – kezdte Virág.

– Mondd, hogy nem vettél semmit! – nézett Arnold mélyen a szemembe, és a tekintetéből azonnal láttam, hogy lesajnál.

– Nem, dehogy. Csak, gondoltam, boldog szülinapot kívánok, mert holnap úgyis mindenki rajta fog lógni – vontam meg a vállam, mintha nem érdekelne a dolog.

Arnold a fejét csóválva mosolygott, én pedig úgy döntöttem, hagyom az egészet. Nem akartam nevetségesnek tűnni, hogy egy nappal előbb boldog szülinapot kívánok, amikor holnap úgyis egész nap látni fogom. Az azért ciki lenne.

Olvasókör: 5/5 – Arnold Beckett *Murphy* című művéről beszélt. Zseniális volt!

Cortez: 5/3 – Elaludt olvasókörön, Kardos keltette fel a végén úgy, hogy lecsapott egy szöveggyűjteményt az asztalára. ☺ Vicces volt.

Kórushét: 5/2 – klassz ötlet, de a diákok lázonganak a sulirádió miatt. Ijesztő a csend ebédszünetben.

Vacsora: 5/1 – borjúnak tűnt. De többet nem mondhatok. ☹

Közösségi oldal: 5/1 – az üzenőfalón ma estig tizenketten írtak Corteznek a születésnapja alkalmából. Azt hiszem, a java még hátravan. ☹

Március 3., kedd

Rémesen indult a nap. Reggel izgatottan ébredtem, és egy csomót görcsöltem azon, hogy hogy kívánjak Corteznek boldog születésnapot. Laza akartam lenni, de azért határozott, olyan, aki tudja, hogy ma van, de csak épphogy eszébe jutott, emlékezetes, de feledhető is... Úgyhogy totál káosz.

A sulis előtt Cortez, Ricsi és Dave a szokásos helyükön ácsorogtak és jókedvűen beszélgettek.

– Ügyesen – suttogta Virág, mire a gyomorgörcsömmel együtt elindultam feléjük.

– Sziasztok – köszönöm, és Cortezre néztem. Most vagy soha alapon vettem egy mély lélegzetet, de mielőtt bármit mondtam volna, Zsolti lépett hozzánk.

– Hé. Anyu küldi. Boldog születésnapot – tartott a kezében egy torta alakú csomagolást. Ami minden bizonnyal egy tortát rejtett.

– Kösz – röhögött Cortez, és átvette a csomagot.

– Megnézzük, mi az? Remélem, Fekete-erdő. Tuti, hogy Feketeerdő. Nézzük meg, hogy Fekete-erdő-e – türelmetlenkedett Zsolti.

– Tudod mit? Visszaadom, és nézd meg – vigyorgott Cortez, és már meg is szabadult a reggel fél nyolckor kapott tortájától. Zsolti, mintha csak erre várt volna, azonnal elkezdte leszedni a csomagolást.

– Aha! Fekete-erdő! Kértek? – nézett körbe.

– Nem, kösz – ráztam a fejem kicsit furán. Zsolti egyetértően bólintott, aztán előszedett a táskájából egy villát.

– Miért van nálad villa? – ásított Virág.

– Hogyhogy miért? Hát ezért – pislogott értetlenül. Nem tudom. Szerintem fura reggel fél nyolckor Fekete-erdő tortát enni a sulis előtt, de biztos én látom rosszul.

Virág megszorította a karom, én pedig feleszméltem, és újabb kísérletet tettem arra, hogy Cortezhez szóljak. Sajna megint nem sikerült, mert egy csapat tizenkettedikes fiú lépett hozzánk, úgyhogy Virággal együtt bementünk a suliba, és miközben Máday rászólt az érkező diákokra, szomorúan bámultam magam elé.

– Hosszú még a nap – vigasztalt Virág.

– De én akartam az első lenni. Nem mintha jelentene valamit, de azt megjegyezte volna. Így én leszek az ezredik, aki boldog születésnapot kíván – vonogattam a vállam. Virág töprengve bólintott.

– Az van, hogy a közösségin tegnap óta mennek Corteznek az üzenőfalas jókívánságok, ma reggelre már szinte csak erről szólt az egész, úgyhogy gáz.

– Edina? – kérdeztem szomorúan.

– Reggel 5:50-kor írt neki – bólintott Virág.

– A fenébe.

– Hát ja.

Ezt megbeszéltük. Egyébként Cortez születésnapjáról tényleg minden diák tudott, popularitása eddig sem volt kétséges, ma azonban tényleg minden róla és neki szólt. Összességében klassz volt, de a legtöbben, mint például én is, valamilyen szinten keserűen figyeltük az eseményeket. Mert hát, valljuk be, kevés ember ennyire menő, és valahol, a szíve mélyén minden diák elképzelte már azt a szituációt, hogy a születésnapja tömegeket érdekel, neki szól a sulirádió, a felsőbb évesek együtt lógnak vele a szünetben, meg ilyesmi. Legtöbbünknek ez persze csak illúzió. Hiába görcsöltem egész nap azon, hogy boldog születésnapot kívánjak Corteznek, egész nap nem sikerült. Az ebédszünet után pedig már nem is akartam. Az volt a napom mélypontja. Virággal és Arnolddal az udvaron álltunk, és az erőlködő napsütésben Virág csacsogását hallgattuk, aki nem tudta eldönteni, hogy simám Robert Pattinson vagy egy *Twilight*-kép legyen az új layoutja a MySpace-en. Esetleg Pete Wentz. Szóval komoly dilemmában volt. Arnold némán olvasott, én pedig hébe-hóba odanéztem az árkádok alá, ahol Cortez elég nagy társaságban ácsorgott. Mint mindig. Csakhogy ezúttal kicsapódott az ajtó, és Edina a három a-s lány kíséretében kicsörtetett rajta. Automatikusan odafordultam,

Virág félbehagyta az érvelést, és az eseményeket figyelte, de még Arnold is lejjebb engedte a könyvét, és néha odapillantott.

– Cortez – szólta Edina, és maga elé húzta a táskáját.

– Jaj, ne – szaladt ki a számon halkan, és találkozott a tekintetem Virágéval. Ajándék. Ez ajándék lesz. A fenébe!

– Boldog születésnapot – halászott ki Edina a táskájából egy kis csicsásan becsomagolt ajándékot, és átnyújtotta Corteznek.

– Kösz – mosolygott zavartan Cortez, a körülötte állók pedig „húúú”-ztak egy sort. Edina megnyerő vigyorral Cortez felé hajolt, egyértelműen azzal a szándékkal, hogy puszt adjon, mire Cortez elsöre kissé hátrahökölt, de aztán gyorsan két puszt nyomott az arcára.

Éreztem, ahogy leszápadok és minden vér kifut a fejből. A térdeim totál megremegtek, egy pillanatig nem is voltam biztos benne, hogy állva maradok. Virág segítőkészen mellém pattant, és megszorította a karom.

– Ne foglalkozz velük. Megérdemlik egymást – mondta dühösen.

– Aha – bámultam még mindig Cortezék irányába, és minden erőmmel azon voltam, hogy el ne bógjem magam.

Edina a puszt követően Cortezék társaságában maradt, én pedig lesütött szemmel hátat fordítottam nekik, és nagyot sóhajtván elhatároztam, hogy összeszedem magam. Vagy ilyesmi.

– Minden rendben? – lapozott a könyvében Arnold, és folytatta az olvasást anélkül, hogy rám nézett volna.

– Persze – feleltem nagyot nyelve, és mosolyt erőltettem az arcomra. – Szerintem legyen *Twilight* a layout – szóltam oda Virágnak, aki mosolyogva bólintott, és látszott rajta, hogy örül neki, hogy figyeltem rá attól függetlenül, hogy éppen megszakadt a szívem. Na igen, van ez így.

Francia kultúrán Monsieur Durand feleltetett, először Cortezt hívta ki, aki ugyan felállt, hogy kimenjen, de egy csomóan bekiabálták, hogy születésnapja van, így a tanár mosolyogva felköszöntötte, és azonnal visszaültette a helyére. Utána Zsoltit hívta ki, aki kérte, hogy ne feleltessék, mert Corteznek születésnapja van. Ezen ugyan mindenki jót röhögött, de sajna az érvelése nem

állta meg a helyét, úgyszólván kiszzenvedett egy hármast. Elég nehezen. Az óra további részét fordítással töltöttük, de mivel hamar végeztünk vele, elfoglalhattuk magunkat kicsengetésig.

– Mit kaptál? – kérdezte Virág Corteztől, miközben előszedte a tükrét a táskájából, és megigazította a pink-fekete pillangós csatját. Erre én is felkaptam a fejem, és a felszerelésemet elpakolva félig hátrafordultam.

– Nem tudom, nem néztem meg – vont a vállát Cortez.

– Ha valami twilightos, nekem adod? – mosolygott Virág.

– Ha valami twilightos, neked adom – bólintott Cortez mosolyogva.

– Nem nyitod ki? – érdeklődött tovább Virág.

– Tényleg, nyisd már ki. A csomagolás „full lávos” – röhögött fel Ricsi, mire Cortez zavartan megrázta a fejét. Késő bánat, mert Dave, aki már a táskájával a vállán előrejött, felült Ricsi padjára, és a lábát lógatva kezdte piszkálni Cortezt.

– Nyisd már ki! Tuti valami ciki dolog, hadd röhögjünk egy jót.

– Aha, élveznéd, mi? – vigyorgott Cortez, és előhalászta a táskájából az ajándékát. Kitétte a padjára a rózsaszín szívecskés papírba csomagolt dobozt, és összeráncolt szemöldökkel nézte.

Ezt már Zsolti sem hagyhatta ki, előrejött a helyéről, felkapta az ajándékot, és a füléhez közel téve megrázta.

– Ne már! Mi van, ha egy hal van benne? – riadt meg Virág.

– Hal? Emó, olyan sötét vagy, mint az éjszaka – fakadt ki Ricsi.

– Ki ajándékoz halat becsomagolva?

– Hát, csak gondoltam, mi van, ha egy hal! Vagy – kapott Virág riadtan a fejéhez – ha egy mókus?

– Ez kész – dobta meg Ricsi egy tollal, Virág pedig lehajolt érte, felvette és visszaadta.

Zsolti letette az ajándékot Cortez elé, aztán felült Virág padjára, és onnan fürkészte tovább a dobozt. Ekkor már én is hátrafordultam, egyrészt, mert kíváncsi lettem, másrészt pedig, bár gonosz dolog, de sokkal jobban éreztem magam attól, hogy a fiúk így kiröhögik Edina ajándékát. És akkor még be volt csomagolva.

– Én tudom, mi van benne – lépett hozzánk Kinga, de Monsieur Durand rászólt, hogy üljön le, így felpattant az én padomra, és a vonalzójával az ajándék felé bökött. – Én nem nyitnám ki a többiek előtt.

– Miért? – kérdeztük szinte egyszerre Zsoltival és Ricsivel.

– Ciki? – nézett fel rá Virág.

– Inkább úgy fogalmaznék, vérciki – suhant át az arcán egy gonosz vigyor. Szegény Cortez, esélye sem volt, ezek után Dave és Zsolti követelte, hogy azonnal bontsa ki, Ricsi pedig azt mondta, ha Cortez nem, akkor majd ő.

– Nyugi – tárta szét a karját Cortez, és felbontotta az ajándékot. A szívem a torkomban dobogott, ahogyan a kezét figyeltem, ami alól lassan eltűnt a csicsás csomagolás, és... Na jó. Több dolog történt egyszerre. Cortez összeráncolt szemöldökkel félrehúzta a száját, és kivett a csomagolásból egy... Egy plüss! A többiek örült hangos röhögésben törtek ki, a tanár felkapta a fejét, és próbált csitítani minket, de képtelenség volt. Szakadtunk a röhögéstől. Cortez automatikusan odadobta Ricsinek a plüss, aki a keze között fogva szemügyre vette, és tovább dobta Dave-nek. Ő Zsoltinak, aki Kinga fejéhez, aki Virágnak, aki örült neki.

– Ez egy kiskutya! – mosolygott a fehér plüss szorongatva, amin piros póló volt, „I Love You” felirattal.

– Te jó ég – törölgette a szemét Dave. Ő konkrétan sírt a röhögéstől.

– Tessék – adta vissza Corteznek Virág a plüss, aki ösztönösen összerázkódott.

– Nekem ne.

– Akkor mit csináljak vele? – csodálkozott Virág.

– Várj – kérte el Zsolti. – Szedjük le a fejét.

– Ne már! Hogy lehetsz ennyire barbár? – förmedt rá Kinga.

– Akkor tartsd meg, ha annyira tetszik.

– Nekem nem kell – rázta a fejét Kinga.

– „Ájlvjús” kutya. Ez kész – röhögte el magát Ricsi újra, és szinte mindannyian követtük.

– Hé, még van ott más is! – mutatott Zsolti az ajándéokra. Cortez félve elővett még a csomagból egy doboz csokit, ezt azonnal lepasszolta Zsoltinak (szívecskés Milka praliné), aki csengetésre be is falta.

– Belehaltál volna, ha mást is megkínálsz? – kérdezte undorodva Kinga. Zsolti megtörölte az arcát, és teli szájjal körbenézett.

– Kértetek volna?

– Nem – feleltük automatikusan.

Monsieur Durand kiment a teremből, mi pedig pakolni kezdtünk. Az ajtóban Edina állt meg, és odaszólt Kingának.

– Kész vagy?

– Jövök – kapta fel Kinga a vállára a táskáját, és az ajtó felé igyekezett.

Edina jókedvűen ácsorgott, és rámosolygott az ajtón éppen kilépő Cortezre.

– Tetszett az ajándék?

– Aha, kösz – intett Cortez, és már el is tűnt a folyosón. Ricsi, Dave és Zsolti lehajtott fejjel, rángó vállalal követte. Edina mit sem értve az egészből belépett a terembe, és magabiztos arccal Kingára nézett.

– Tudtam, hogy tetszeni fog neki – vigyorgott, és egy pillanatra rám és Virágra meredt, mintha csak bizonyítani akarna valamit.

– Hát persze – bólintott Kinga kétszínűen, aztán kifelé indult a teremből. Edina is megfordult, hogy kövesse, de megtorpant. Mi, Virággal lesütöttük a szemünket, és próbáltunk nem nevetni. Edina határozatlan léptekkel a táblához ment, és csípőre tett kézzel nézte a plüsskutyát, ami a szivacs helyén hevert, krétaporosan, összekoszolva.

– Ez meg mi? – rikácsolta Edina hisztérikusan, miközben Jacques elindult a tábla felé.

– Pardon – lökte félre Edinát, aztán megragadta a plüsskutyát, és letörölte vele Monsieur Durand írását.

Arnolddal és Virággal együtt kispuriztunk a teremből, és hazáig az esetet elemeztük. Oké, nem kedvelem Edinát, de tényleg nem,

viszont ezúttal kicsit megszántam. Na de hogy lehet valaki annyira béna, hogy egy tizenhat éves, ultramenő fiúnak plüsskutyát ajándékozzon a születésnapjára? Sejtette volna, hogy így reagálnak. Jó, mondjuk, Zsoltinak nem kellett volna a szivacs helyére tennie, mert ez elég durva, de akkor is. A plüss, az tabu. Ezt még az olyanok is tudják, mint én. Edinát ennél okosabbnak, vagy legalábbis rafináltabbnak gondoltam. Hát, ez van.

Otthon megcsináltam a házim, aztán olvastam, teljesen belemerültem a Passuth-könyvbe, meg azért minél előbb szerettem volna elolvasni Beckettet is, így be se kapcsoltam a gépem. Minek? Cortezt úgyis elárasztják a születési mailek és üzenetek, vagy talán otthon sincs, Arnold nem mondta, hogy vár Honfoglalón, Virág pedig a MySpace-oldalával szórakozott. Úgyhogy hagytam az egészet, és inkább olvastam. Aztán vacsora közben megcsörrent a zsebemben egy Paramore-szám (Virág megint átállította a telefonom, hogy máshogy csörögjön), és megkért, hogy mindenképp csekkoljam le az oldalát, mert megszületett élete első blogbejegyzése. Biztosítottam róla, hogy megnézem, aztán gyorsan letettem, mert anyuék nem szeretik, ha vacsora közben telefonálok, meg egyébként is, akkor tudni akarják, hogy mit mondtam, minek, mi az a blog, miért, mi értelme, hol... Szóval egy rakás kérdés. Ezért inkább rendesen befejeztem a vacsit, aztán jaj nekem, mert jól megfeledeztem az egészről. Majdnem este 11 óra volt, amikor az ágyamban fekvé, félálomban eszembe jutott, hogy Virágnak mennyire fontos ez az izé, úgyhogy felkászálódtam, benyomtam a notebookom, és a legnagyobb titokban és csendben adtam magamnak négy percet arra, hogy netezzek. Ami egyébként tilos, hétköznapi, tanítási időben ilyen késő este... Gyorsan megnyitottam Virág MySpace-oldalát, elolvastam a blogját, ami egyébként öt sor volt, leginkább arról írt, hogy mennyire klassz a *Twilight* és ő egy igazi twilighter, aztán már be is zártam volna, amikor betöltött az msn, és automatikusan bejelentkezett. Mintha csak látna valaki, óvatosan körbenéztem a szobámban, és az éjjeli lámpám fényében, a szám szélét rágva elhatároztam, hogy legalább megnézem, ki van online ilyen későn. Az egész msn-lista szürke volt, kivéve egy zöld nevet. Cortez.

Összeráncolt szemöldökkel meredtem a képernyőre, aztán épp kijelentkeztem volna, amikor felugrott egy ablak. Másolom.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: ?

Cortez üzenete: Mit csinálsz? Késő van.

Reni üzenete: Megnéztem vmit.

Cortez üzenete: Aha.

Reni üzenete: És te?

Cortez üzenete: Várok.

Reni üzenete: Mire?

Cortez üzenete: A szüleim... msn... meg kell várnom őket, kábé egy óra múlva jönnek.

Reni üzenete: A szülinapod miatt?

Cortez üzenete: Ja. Reni üzenete: Értem.

Cortez üzenete: Na tűnés aludni. ☺

Reni üzenete: ☺ Megvárjam veled?

Cortez üzenete: Nem kell, de azért kösz.

Reni üzenete: Oké.

Cortez üzenete: Jó8.

Reni üzenete: Neked is.

Mosolyogva néztem az egymásnak írt sorokat meg a képét az ablak sarkában, aztán hirtelen elhatározással felpattantam a babzsák fotelből, lekapcsoltam a lámpám, a sötétben az ölembe vettem a földön világító notebookom, és megint írtam. Másolom.

Reni üzenete: És meddig beszéltek?

Cortez üzenete: Változó. Van, amikor 1 órát, néha többet. Ma tuti többet.

Reni üzenete: Álmos leszel holnap.

Cortez üzenete: Te is.

Reni üzenete: Lehet. ☺

Cortez üzenete: Akarsz egy jó számot hallani?

Reni üzenete: Jöhet.

Cortez megosztotta velem a hallgatott zenéjét (*Less Than Jake*), és miközben a fülhallgatómat bedugtam a fülembe és hallgattam,

folyamatosan írogattunk egymásnak. Zenéről, meg kérdezte, hogy mit olvasok, meg mondta, hogy néz valami új sorozatot, meg ilyesmi. Totál boldog voltam, az álmodás kiment a szememből, és azt kívántam, bárcsak ne telne olyan gyorsan az idő. 11:57-kor aztán jött az az üzenet, amit annyira el akartam kerülni. Másolom:

Cortez üzenete: Léptem.

Reni üzenete: Oké, jó beszélgetést.

Cortez üzenete: Kösz szépen. Ha elalszol reggel, ne engem hibáztass, én mondtam, hogy menj.

Reni üzenete: ☺ Tudom. Szia.

Cortez üzenete: Szia *Reni üzenete:* Hé

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: Boldog születésnapot.

Cortez üzenete: ☺

Aztán az állapotom elfoglaltra váltott, én pedig zakatoló szívvel lehajtottam a notebook tetejét. Wow.

Cortez: 5/5* – no comment. ☺

Elmúlt éjfél, és én még mindig nem alszom: 5/1 – no comment.

☺

Március 4., szerda

Hihetetlenül, borzalmasan és kimondhatatlanul álmos voltam reggel. Komolyan, a Cortezzel való msn-ezés után legalább másfél óráig csak feküdtem az ágyamban, és próbáltam elaludni, leginkább sikertelenül. Emiatt bedagadt szemekkel ébredtem, nyugősen, hisztisen, ráadásul kétpercenként könnybe lábadt szemmel ásítottam.

– Mitől vagy ennyire fáradt? – kérdezte anyu folyamatosan engem fürkészsze.

– Nem tudom – füllentettem, és uralkodni próbáltam magamon, hogy ne aludjak el beszélgetés közben.

– Influenzás leszel? Lázad van? Gyere ide – húzott magához, és már a homlokomat ellenőrizte. – Semmi.

– Csak álmos vagyok. Tavaszi fáradtság – improvizáltam, de anyu megrázta a fejét.

– Az korai lenne. Mindegy. Reni, ma iskola után jön Tamás rajz korrepetálásra.

– Ki az a Tamás? – ásítottam.

– Aki korrepetálni fog.

– Miért ma?

– Mert holnap rajzóra. És holnap jelzed Vladár tanár úrnak, hogy mindent megteszel a jobb jegy érdekében, valamint hogy korrepetálnak.

– Nee – nyafogtam a hűtőnek dőlve.

– Sajnálom, a bukást el kell kerülni – közölte anyu ellentmondást nem tűrő hangon, én meg amúgy sem voltam olyan állapotban, hogy nagyon vitatkozzak. Kivonszoltam magam a kocsig, aztán amikor Virág beszállt a hátsó ülésre, azonnal felébredtem kicsit.

– Miért ilyen karikás a szemed? – fürkésztet.

– AKÁ – közöltem.

– Mármit?

– AKÁ, msn – fordultam hátra.

– Hú – döbbsent le Virág.

Apu lassított, és kérdően felém nézett, majd a visszapillantóból Virágra is.

– Az én időmben a titkosírás volt a menő. Gondolom, azóta sok minden változott.

– Kicsit – mosolyodtam el, és gyorsan kiszálltunk a sulinál.

A kapuig mindent elhadartam Virágnak, aki lázasan bólogatott, meg néha közbeszűrt egy „hűűt” vagy egy „uhht”.

A tanítás egyébként laza volt, infón például Tölgyessy közölte, hogy foglaljuk el magunkat, úgyhogy szót fogadtunk. Andris és Robi játszottak (egymás ellen, valami autóverseny dolog), Cortezék YouTube-oztak, Zsolti legújabb feltöltött dobszólóját nézték, Kinga valami lóbarát oldalon szörfölt, Virág a MySpace-oldalát szerkesztette, mi pedig Arnolddal Honfoglalóztunk.

Hazaérve gyorsan átvettem egy másik farmert (ami rajtam volt, annak sáros lett az alja), meg felvettem egy cipzáros kapucnis pulcsit, és felgumiztam a hajam, szóval olyan „otthoni style”-ba rendeződtem, ha már ilyen korrepetálás délután van. Anyu a konyhában főzött (?), és amikor meglátott, a fakanállal belenyúlt a lábosba.

– Kóstold meg – nyomta a számba.

Egy pillanat múlva éreztem, hogy szétmarja valami a torkom. – Ez mi? – kérdeztem köhögve.

– Chili con carne. Erős?

– Meghalok – köhögtem vörös fejjel, és egy pohár vízért nyúltam, de anyu a kezembe adott egy szelet kenyeret.

– Tessék, edd meg – legyintett, és témát is váltott. – Remélhetőleg Vladár tanár úr értékelni fogja az igyekezeted, mindenesetre holnap jelezned kell neki, hogy korrepetálnak. Ez nagyon fontos.

– Még mindig nem kapok levegőt – krákoztam. Anyu megveregette a vállam, és folytatta a prédikációt a rajzjegyemmel kapcsolatban. Közben csengettek.

– Menj, nyisd ki, ez biztosan Tamás.

Hurrá. Tamás bácsi megérkezett. Blah. ☹ Köhögve, könnyező szemmel botorkáltam az ajtóhoz, felkészülve a legrosszabbra. Más se hiányzott nekem, mint hogy valami grafitfoltos, türelmetlen öregember kapjon szívrohamot, ha meglátja a firkáimat. Kinyitottam az ajtót, és bár még mindig köhögtem, ezúttal félre is nyeltem. Tamás bácsi helyett egy huszonkét év körüli, kábé száznál centi magas, állig érő hajú, bőrkabátot viselő, iszonyatosan helyes srác állt velem szemben, egy mappával a kezében.

– Reni? – nyújtotta a kezét, én pedig ösztönösen kirántottam a hajgumit a hajamból, és széles vigyorral megrángattam a karját. Oké, van, hogy a korrepetálás is jól sül el.

Tomi (ezután már nem Tamás bácsi) bejött, váltott pár szót anyuval, aztán kipakolta a holmiját az asztalra.

– Chili con carne? – érdeklődött anyu mosolyogva.

– Köszönöm, inkább csak egy pohár üdítőt – közölte Tomi, én pedig a pulcsimat húzogattam meg a hajam rendezgettem, afféle lányos zavaromban. Anyu persze rögtön észrevette, és rám szólt, hogy üljek le és figyeljek. Jaj.

Tomi egyébként a képzőművészetre jár (már csak miatta is meg kéne gondolnom, hogy biztos nem akarok-e tehetségesebb rajzos lenni). Elmondása szerint nem sokan szorulnak rajz korrepre, így megörült, amikor szóltak neki. Ja, mondjuk, ez rám nézve ciki, de mindegy.

– Mielőtt elkezdjük, megnézném pár rajzodat – mondta, mire automatikusan elhúztam a számat.

– Nem elég, ha csak azt mondom, rosszak?

– Jobb lenne felmérni, hogy mennyire.

– Hát jó.

Szerencsémre Tomi jó fejnek bizonyult, és miután feleszmélt a rajzaim okozta sokkból, biztosított róla, hogy minden tőle telhetőt megtesz. Ezután viszont komolyra vette a figurát, és kíméletlenül rajzoltatott, rám szólt, javított, újrajzoltatta, rám szólt, megint lerajzoltatta, aztán végre letelt az idő.

– Na? – mutattam fel anyunak a szétmaszatolt rajzlapot.

– Aha! Egy dió! – jelentette ki anyu büszkén.

– Tulajdonképpen egy falevél. De haladunk – feleltem szomorúan.

– Nem reménytelen – állt fel Tomi az asztaltól.

– Tényleg? – kérdeztük anyuval egyszerre.

– Mármint a kettes. A kettes nem reménytelen – bólintott.

– Ó. Hát jó.

– Ezt vidd el a tanárodnak holnap, hadd lássa, hogy igyekszel. És akkor jövő szerdán.

– Oké.

Kikísértem Tomit, azt hiszem, ábrándos vigyorral a fejemen, még integettem is neki, aztán felrohantam a szobámba, és S. O. S. hívtam Virágot. Ha valamire eddig nem gondoltam, az az, hogy egy rajz korrep is lehet klassz dolog. Oké, többet figyeltem Tomi művésztékintetére meg a hajára, meg az arca éles vonásaira, mint

arra, amit mondott, de összességében rajzoltam egy diónak tűnő falevelet. Ez is több mint a semmi. Virág egy percen belül lecsekkolta a „tanáromat” a közösségin, aztán kijelentette, hogy borzalmasan szívesen jön jövő héten ő is a korrepepre. Ezen nem lepődtem meg. ☺

Hosszú nap: 5/2 – mindjárt elalszom.

Rajz korrep: 5/5 – ilyen tanárral nem nehéz ☺

Énekkar-hét: 5/3 – szegény énekkarosok, mindenki szidja őket, amiért ebédszünetben nincs zene. ☺

Chili con carne: 5/1 – no comment.

Március 5., csütörtök

A tegnapi korrepetálás némileg jól sült el. Gazdag tanárnő komolyan gondolta a dolgokat, a duplamatek első óráján szinte végig Ricsi felelt, vért izzadt a táblánál, már-már kínosan hosszú ideig szenvedett, miközben én ész nélkül próbáltam sügni neki. A tanárnő kétszer rám is szólt, de mindegy. A lényeg, hogy a felelés végén Ricsi kapott egy kettést, ami mindenképp haladás. Legalább nem totál bukásra, hanem 1,2-re áll. Wow. ☺

Rajz előtt a tegnapi dió/levél alkotásomat szorongatva vártam, hogy Vladár lealázzon. Meg is történt. A folyosón ácsorogtam, hogy legalább ne az egész osztály előtt szívja a vérem.

– Rentai, csengetés után mit keresel a folyosón? Vagy úgy döntöttél, hogy már be se fáradsz a tanórámra?

– Nem, dehogyan – ráztam meg a fejem, és bizonytalanul felé indultam. Azért megtartottam a két lépés távolságot, és óvatosan átnyújtottam a rajzlapom.

– Ez mi? – kapta ki a kezemből, és egy pillanat alatt szemügyre vette, majd leengedte a kezét. Ezzel érezte, hogy nem igazán érdekli.

– Korrepetáláson rajzoltam – feleltem halkán. Vladár felvonta a szemöldökét, és ismét vetett egy pillantást a lapra.

– Lenyűgöző – adta vissza. Azt hiszem, nem értettük meg egymást, úgyhogy újra megpróbáltam.

– Szerdánként jár hozzám egy végzős a képzőművészetiről, hogy ki tudjam javítani a jegyeimet.

Vladár összehúzott szemmel méregetett, mintha valami csejt gyanítana.

– Rentai, nem te vagy az első diák, aki bejeds a közelgő évvégétől. Ennél azért többre lesz szükséged, noha értékelem a szüleid igyekezetét.

– Értem – rágtam a szám szélét csalódottan, mire Vladár gúnyosan elmosolyodott.

– Ha azt gondoltad, meghatódom egy gyors firkától, rosszul ítélted meg a helyzetedet.

– Ez nem egy gyors firka! Másfél óráig rajzoltam! – közöltem felháborodottan.

– Nos, ha ez igaz, akkor csak annyit mondhatok, szedd össze magad, mert ez a dió nem elég a ketteshez!

– Ez egy falevél! – motyogtam sírógörcsrel küszködve.

– Pláne.

Vladár maga elé mutatott, jelezve, hogy húzzak be a terembe, tehát vége a beszélgetésünknek. Óriási. Lehajtott fejjel somfordáltam a helyemre, és egész órán a rajzlapomra borulva igyekeztem teljesíteni a feladatot, lehetőleg úgy, hogy ne legyen rám panasz azon kívül, hogy nem tudok rajzolni. Szünetben az udvaron Virág és Arnold próbált lelket önteni belém. Mindketten úgy gondolják, hogy „átcsúszom” rajzból. Klassz.

– Mindegy. Majd lesz valahogy – váltottam témát, és az árkádok alatt álló Cortezékre néztem, akik mellett Edina köszönés nélkül vonult el.

– Hú, fasírt van – nézett oda Virág is.

– Ja, a szülinapi ajándék óta nem is láttam, hogy beszélnének – bólintottam.

– Hát, én se örülnék, ha az ajándékba adott plüsskutyával fociznának a folyosón – vigyorgott Virág.

– Robi és Andris? – kérdeztem felvont szemöldökkel.

Virág vihogva bólogatott. Hát, ha más nem, az totál feldobott, hogy Edina berágott Cortezre, és látszólag felhagyott a próbálkozással. Ez is több mint a semmi.

Suli után Virág átjött hozzám, és építettünk egy új Sims-házat.

Vladár: 5/1 – kegyetlen.

Cortez: 5/5 – irodalmon elkérte a szöveggyűjteményem. ☺

TeveClub: 5/4 – megtanult egy új trükköt a tevéim.

Énekkar: 5/1 – ebédszünetben megnéztük az ebédlőben a kórust, de három tizenegyedikes fiú köpöcsövezte őket. Jaj. ☹

Zsolti: 5/3 – megint feltöltött egy új dobszólót a videó-megosztóra, úgyhogy majd regisztrálok és kommentelek valamit neki.

Március 6., péntek

Ofőórán Haller bekérte azoknak az ellenőrzőjét, akik valamilyen tárgyból bukásra állnak. Sajna én is közéjük tartozom a rajz miatt. Mentségemre legyen mondva, összesen Arnold, Kinga és Gábor maradt ki a névsorból. Kinga, mondjuk, ezen totál kiakadt, és óra után komoly prédikációt tartott az osztálynak a „felháborító és megdöbrentő” osztályátlagról. Elég nehéz volt komolyan venni, merthogy a színjátszó próbák miatt Petőfi-bajuszt viselt, úgyhogy senki nem bírta ki nevetés nélkül. Végül egy „szörnyen gyerekesek vagytok” kijelentéssel kiviharzott a tereméből, és elsietett a próbára.

Ebédszünetben az étkezőben rengetegen voltak, a kórus utolsó előadását szinte mindenki látni akarta. Sajna nem azért, mert olyan érdekes lett volna, hanem mert mikor befejezték, a diákok üdvrivalgásban törtek ki, és örömmel üvöltöztek arról, hogy most egy évig megint nem hallják a „béna nyávogásukat”. Szegény Jacques totál megviselten lépett ki az étkezőből, nehéz hete volt, kifütyülték, köpöcsövezték, félbeszakították, és tükörrel a szemébe villogtatva zavarták az előadást.

Suli után Cortezék elmentek deszkázni (nem hívtak, csak a beszélgetésüket hallottam), én pedig úgy döntöttem, hogy ha már ők deszkáznak, akkor otthon én is megpróbálkozom vele. Megint.

Virág automatikusan bólintott, hogy akkor átjön segíteni, és legnagyobb meglepetésemre Arnold is velünk tartott.

Hazaérve előkerestem a térd- és könyökvédőket, a bukósisakot meg a deszkát, ami egész télen magányosan hevert a szekrényemben. Virág a kocsibehajtón ácsorgott, állig felhúzta a pink kockás, cipzáros pulcsiját, Arnold pedig leült egy kis kertészszékre (félretéve találta a bokrok mellett, azt hiszem, anyuval felejtettük ott még ősszel) és olvasott. Amikor meglátott a bukósisakban és a farmeremre húzott térdvédőkben, gúnyosan elmosolyodott.

– Na jó – tapsoltam, jelezve, hogy kezdődik a produkció. – Tessék, Virág, add az instrukciókat – nyomtam a kezébe a kinyomtatott lapokat, amiken a trükkök szerepeltek.

– Oké. Akkor most állj rá!

Ekkor estem el először. Aztán még egypárszor. Végül is a délután tökre jól eltelt, Virág tologatott a deszkán, aztán cseréltünk, felvette a védőfelszerelést, és én tologattam őt, közben pedig Arnold csendben olvasott, csak néha nézett fel, amikor valamelyikünk borult egy hatalmasat. Anyu hazaérve még mindig a kocsibehajtón talált minket, láthatóan örült, hogy jól elvagyunk.

– Játsszatok csak, gyerekek – nézett ránk mosolyogva.

Hát, ez annyira nem játék, merthogy az egész szenvedés azért volt, hogy imponáljak Corteznek a gördeszkatudásommal, akkor is, ha ez jópár kék és lila foltba került. Mindegy.

Kórushét: 5/1 – végre vége. Jacques aranyos, meg minden, de az egész hetes kornyikálás sok volt. ☺

Cortez: 5/5 – ma a deszkájával a suli előtt... wow.

Virág: 5/4 – holnap nálunk alszik, mert az anyukája moziba megy késő este. ☺

Esőisten siratja Mexikót: 5/3 – Akkor is kiolvasom! Valahogy. Valamikor. ☺

Március 9., hétfő

A hétfégre tökre jól sikerült, Virággal deszkáztunk a kocsibehajtón, meg megsétáltattuk Robert Pattinsont, aztán este csináltunk egy halom popcornot, és későig néztük a *Szívek szállodáját*. Vasárnap pedig ugyanez, azzal a különbséggel, hogy miután Virágért jött délután az anyukája, megcsináltam a leckéimet, tanultam meg olvastam. Az msn-t elkerültem egész hétfvégén, de mint utóbb kiderült, ez iszonyatosan nagy hiba volt.

A sulis előtti lépcsőn Ricsi, Dave és Zsolti ácsorgott. Összeszorult gyomorral lépkedtem feléjük, borzasztó rossz érzés kerített hatalmába.

– Sziasztok – köszöntem, és összevissza kapkodtam a fejem közöttük. – Cortez? – kérdeztem.

A fiúk úgy néztek rám, mintha a Marsról jöttem volna.

– Nem hallottad? – kérdezte Zsolti.

– Mit? Mit kellett volna hallanom?

– Cortez repült egyet – bökte ki Ricsi, én pedig úgy éreztem, hogy mindjárt elájulok. Repült? Mi az, hogy repült? Hova? Mármint mi van? Elrepült a szüleihez? Vagy elrepült a suliból? Kirúgták? Vagy mi?

– Nem értem – ráztam a fejem, és ez volt az egyetlen, amit ki tudtam préselni magamból.

– Cortez elszállt – magyarázta Dave idegesen.

– Beszéljete már érthetően! Mi történt? – förmedtem rájuk, mire a fiúk először furán néztek, aztán Ricsi bólintott.

– Cortez iszonyút borult a hétfvégén.

– Mármint megsérült? – kérdeztem, és éreztem, hogy kifut a vér a fejemből.

– Ja – bólintott Zsolti.

– Te jó ég! És hogy van? Mi történt? – kaptam a szám elé a kezem.

– Őszintén? Én ilyet még nem láttam. Dave elhányta magát – felelte Zsolti.

– Mert nem bírom a vért! – vágta rá Dave védekezően, velem pedig forogni kezdett a világ.

– Vér? Milyen vér? Mondjátok már el, mi volt! – üvöltöttem rájuk hisztérikusan, Virág pedig riadt „mindjárt elbögöm magam” nézéssel ácsorgott mellettem.

– Korlátan volt, rosszul számította ki, lecsúszott, és borult. Négy bordája repedt, széttört a sípcsontja, zúzódások a karján, és beverte a fejét. Mentő vitte el – hadarta Ricsi idegesen. Pislogás nélkül meredtem rá. Képtelen voltam felfogni, amit hallok.

– Kórházban van?

– Ja – biccentett Ricsi. – A héten tuti bent tartják az agyrázkódás miatt, aztán fekvőgipsz.

– Úristen – néztem magam elé riadtan, és fojtogatott a zokogás. – De... de jól van? – dadogtam, bár be kell vallanom, a kérdés elég hülyén hangzott.

– Hát, ezektől függetlenül, ja. De komolyat borult.

– A nagyszülei? – kérdeztem kábán.

– Eléggé kiakadtak. Tegnap bementem velük – bólintott Ricsi. – Bemehettél a kórházba?

– Aha, de csak pár percre. Ma is megyek délután.

– Megmondanád neki, hogy... – gondolkoztam. – Hogy jobbulást?

– Ja, de írhatok neki sms-t. Nála van a mobilja. Mármint az enyém, mert az övé széttört, de átraktam a kártyát, úgyhogy a saját száma él.

– Széttört a telefonja? – kérdeztem gombóccal a torkomban, és próbáltam magam elé képzelni, hogy mégis mekkora esés következtében törik szét Cortez csúcscsúper telója.

– Aha, darabokra tört a Blackberry. Meg a zenelejátszója. Meg a feje – bólogatott Zsolti.

– Te jó ég! – ráztam a fejem hitetlenül, és otthagytam a fiúkat a sulis előtt. Virággal együtt felmentünk a lépcsőn, és miközben remegő kézzel pakoltam a suliboxomba, folyamatosan azon agyaltam, hogy mit írjak neki. Edina és a három a-s lány elvonult

mellettünk, és a beszélgetésükből azonnal kivettem, hogy Cortezről folyik a szó.

– Óriási szívás. Az előbb hívtam, de vizsgálatra vitték, majd a következő szünetben újra próbálom... – hallottam Edinát, én pedig eltorzult arccal meredtem utána.

– Nem írok – ráztam meg a fejem végül, és visszacsúsztattam a telefonom a zsebembe.

– Pedig biztos örülne – fésülte a szemébe a haját Virág.

– Ezren hívogatják, lehet, hogy pihennie kéne. Inkább hagyom – legyintettem idegesen.

Nem akartam úgy csinálni, mintha Cortez balesete csak engem érintene vagy hogy engem jobban érintene, mint másokat, de totál kiborultam. És láthatóan mások is. Rögtön az első szünetben a sulirádiósok neki küldtek „jobbulást” dalt, egy csomóan sms-eztek vele, az öfő bejött második óra után, hogy sajnálatát fejezze ki, és buzdított minket, hogy amint Cortez jobban lesz, látogassuk meg, meg ilyesmi. Úgyhogy az egész nap róla szólt. Komolyan, egy pillanatra sem emlékszem egyik tanórából sem, sőt, még az olvasóköron is bambán meredtem magam elé, csak néha néztem a félretolt, üres pad felé, ahol normál esetben Corteznek kéne ülnie. Totál szívás az egész.

Hazaérve anyu rögtön látta rajtam, hogy nagy a gáz, úgyhogy beszámoltam neki a helyzetről.

– Te jó ég! Mindjárt felhívom a nagymamáját. Bemész hozzá a kórházba? Mert akkor sütök valamit. De hogy történt? És mikor? És miért nem volt rajta bukósisak? És miért gördeszkázik ilyen veszélyesen?

Anyunak ilyen és ehhez hasonló kérdései voltak, körülbelül háromezer, és igazából egyikre se tudtam válaszolni. Csak ültem a konyhapulton bambán, és azon agyaltam, hogy miért történhetett ez.

A mai nap: 5/1 – utálok! Ez volt életem egyik legrémesebb napja. ☹

Cortez: 5/1 – nem mertem neki sms-t írni. ☹

Gördeszka: 5/1 – hülye gördeszka, amiatt történt az egész. ☹

Március 10., kedd

Virág szerint a közösségi oldal üzenőfalán legalább ezer „jobbulást” üzenet szolt Corteznek ma reggelig. Persze ez nem meglepő, csak logikátlan, mert tuti, hogy ő nem olvasta őket. Merthogy kórházban van. Mindegy. Reggel kedvetlenül ballagtam oda a csonka társasághoz. Már mint Ricsihez, Dave-hez és Zsoltihoz.

– Hogy van Cortez? – kérdeztem köszönés nélkül.

– Hát, nem sok változott. Fekszik összetört fejjel és végtagokkal – ecsetelte Ricsi nem túl kíméletesen Cortez állapotát. Elhúztam a számat, és megráztam a fejem. Valahogy nélküle az egész olyan fura volt.

– Mész ma hozzá? – kérdeztem.

– Aha. Suli után – bólintott.

– Megmondanád neki, hogy jobbulást? – kérdeztem, mire Ricsi automatikusan bólintott.

– Ja, most én vagyok az üzenetkézbesítő, annyi hívása meg sms-e volt tegnap, hogy a dokik letiltották róla, a nagymama el is vette tőle. Úgyhogy most csak rajtam keresztül üzenhetnek neki.

– Gondoltam – feleltem, és tényleg nem lepődtem meg. – Ti is mentek? – kérdeztem Dave-et és Zsoltit.

– Nem, a nagyszülei kérték, hogy egy ideig csak Ricsi járjon be hozzá. Viszont – turkált a zsebében Dave – ezt el ne felejtse elvinni neki – adott át Ricsinek egy zenelejátszót. – Rátöltöttem pár zenét, amit szeret, így nem unja halálra magát.

– Oké, viszem – tette el a táskájába Ricsi.

– Figyu – szolt Virág, és ő is a táskájában kezdett matatni. – Ezt bevinnéd neki? Mondd, hogy tőlem van – adott át egy rajzlapot.

Ricsi összeráncolt szemöldökkel nézte a mangafigurát, és mosolyogva bólintott.

– Még valaki valamit? – fordult körbe Ricsi poénból.

Aztán hamar kiderült, hogy ez nem is annyira poén. Igazából egy csomóan üzentek meg küldtek mindenféle dolgot Corteznek, például a büfésnéni egy kókuszcockát, a tizenkettedikes fiúk

képregényeket, Jacques keresztrejtvényt, meg ilyesmi. Virággal és Arnolddal ebédszünetben az udvaron ittuk meg a forró csokinkat, miközben a sulirádióból egy régi No Doubt-szám szólt.

– Szerinted mikor fog jönni? – kérdeztem Virágtól, sokadszorra.

– Á, tippem sincs. A fekvőgipsz tök gáz. Még a kórházból sem engedték ki. Szerinted mikor rajzolhatok a gipszére?

– Fogalmam sincs. De remélem jól van. Meg nem fáj neki – motyogtam erőtlenül.

– Biztos, hogy nincs jól – szólt közbe Arnold, aki kezdte unni a Cortez-témát.

– Gondolod?

– Fekvőgipszben van, ergo nem tud felkelni, a folyamatos fekvés miatt fennáll a vérrög kialakulásának kockázata, azt megelőzendő minden bizonnyal injekciózzák véralvadásgátlóval – jelentette ki, mire Virággal automatikusan a szánk elé kaptuk a kezünket. Ez azért elég rosszul hangzik. Arról nem beszélve, hogy fogalmam sincs, Arnold miért van ennyire képen. Mindennel.

Foci előtt Farkas tanárő szólt, hogy öt percet késik az óráról, úgyhogy várjuk csendben. Ebből persze nem lett semmi, mindenki összevissza kiabált, lehetőleg a legtávolabb ülő emberrel próbált kommunikálni.

– Hé, Ricsi, ezt add oda Corteznek – dobott Ricsi padja felé Andris egy újabb képregényt.

– Oké – süllyesztette Ricsi a fullig pakolt táskájába az ajándékot. Kinga némán olvasott a padjában, aztán felpattant és dühösen körbenézett.

– Oké, rémesen tragikus, ami Cortezzel történt, de nem áll meg a világ! Majd felépül, és újra beül a padjába, hogy bambán nyomkodja a zenelejátszóját és rontsa az átlagot. De amíg nincs itt, foglalkozhatnátok mással is – közölte feldúltan. Páran értetlenül felé fordultunk.

– Hogy lehetsz ilyen kegyetlen? Cortez kórházban van – csodálkozott Virág. Kinga csípőre tette a kezét.

– Na és? Gördeszkázott felszerelés nélkül, elesett, majd meggyógyul. Van ilyen. Felelőtlen volt, így járt. Viszont az élet

megy tovább. Például pénteken az ünnepség alatt én vagyok a darab főszereplője, nem kis energiámba került, rengeteget próbáltam, és mi a hála érte? Semmi, senkit nem érdekel, mert mindenkit leköt az, hogy valaki bénázott és elesett – hadarta.

– Kit érdekel a színjátszókör? Ha Cortez nem lenne kórházban, akkor se foglalkoznánk vele – rázta a fejét értetlenül Ricsi.

– Csak a magad nevében beszélj! – zsörtölődött Kinga.

– Hidd el, a többiek nevében is beszélek – vágta rá Ricsi.

– Jó. Én csak azt mondom, hogy kiváló eredményeket érek el szinte mindenben, mégsem kapok elegendő figyelmet vagy legalábbis annyit, amennyi járna. Bezzeg, ha valaki eltöri a lábát egy béna gördeszkán... – nézett unottan a plafonra.

– Kinga, messzire mész – szólaltam meg, mert úgy éreztem, most tényleg nem jó az időzítése.

– Renáta, te csak maradj ki ebből. Neked aztán tökmindegy, kiről szól a nap, mivel rólad úgysem fog soha – alázott le ezzel a klassz mondattal, aztán tovább fújta, hogy ő mennyi mindent tesz azért, hogy kiemelkedően teljesíthessen, blablabla.

Farkas tanárnő becsapta maga mögött az ajtót, mire az osztályban csend lett.

– Először is, Richárd, kérlek, add át Corteznek, hogy jobbulást kívánok – kezdte a tanárnő együttérzően.

– Ez nem igaz! – csapta le Kinga az asztalára a lovas mappáját.

– Kinga, valami gond van? – fordult felé hirtelen Farkas.

– Kimentem a mosdóba – pattant fel Kinga, és szó nélkül az ajtó felé igyekezett.

– Ez az, hűtsd le magad! – ordította Zsolti, Dave pedig egy összegyűrt alufólia labdát dobott utána.

Szóval ezt megbeszélték. Kinga pechére valamennyi tanár azzal kezdte az órát, hogy sajnálja, ami Cortezzel történt, úgyhogy nap végére még jobban kiakadt. Én nem igazán foglalkoztam vele, mert minden órán örült tempóban jegyzeteltem, mivel két példányban kellett. Egy magamnak, egy pedig Corteznek, mert bár mindenki a szíven viseli a sorsát, az valahogy senkinek nem jutott eszébe, hogy a lemaradásában segítsen. Csak nekem. Mindegy.

Hazaérve anyu ismertette az álláspontját a „veszélyes, kegyetlen és őrült” gördeszkázásról, aztán „kis időre” elkobozta a deszkámat, ami kábé azt jelenti, hogy soha többet nem látom. Mikor kérdőn néztem rá, annyit mondott: „Inkább te sírj a játékos miatt, mint én a kórházi ágyad szélén.” Mindegy, Tony Hawk utóda már nem leszek. Azt viszont nem mondanám, hogy megviselt a döntés, Cortez balesete után valószínűleg egyébként sem próbálkoztam volna.

Cortez: 5/1 – nélküle borzalmas a sulis, állandóan a mögöttem lévő üres padot figyelem. ☹

Francia: 5/4 – Monsieur Durand dogát íratott, szerintem jól sikerült. ☺

Edina: 5/1 – küldött Corteznek levelet Ricsin keresztül. Ráadásul úgy csinál, mintha járnának, túlaggódja a dolgokat, és besavanyodott fejjel vonul a folyosón. Nevetséges. ☹

Március 11., szerda

A suliban szép lassan kezd lecsengeni Cortez balesete. Ricsitől még mindig sokan kérdezősködnek meg érdeklődnek, de összességében visszatért az élet a Szent Johannába. Csakhogy Cortez nélkül. Mondjuk, az én figyelmemet még mindig lekötötte, hogy mennyire sajnálom és hogy mennyire végtelenül hiányzik, de azért koncentrálnom kellett másra is. Például a délutáni rajz korrepmre. Ahogy a múlt héten megbeszéltük, Virág kijelentette, hogy mindenképp jön hozzánk délután. Arnold becsukta a könyvét, és kérdőn nézett fel ránk, a megosztott figyelme mindig jól működött, hiába olvas, akkor is hallja és képes követni a körülötte zajló beszélgetést.

– Virág, minek mész Renihez rajz korrepetálásra?

– Hát izé. Hogy ne legyen olyan unalmas neki – mosolygott Virág, én pedig zavartan piszkáltam a hajamat.

– Aha. Értem – bólintott Arnold, de látszott rajta, hogy egy szavunkat sem hiszi.

Oké, tény és való, hogy a „nem mindennapi rajztanáromat” meg kellett mutatnom Virágnak. ☺

Alighogy hazaértünk Virággal, Tomi már meg is érkezett. Megigazítottam a hajam, és kinyitottam az ajtót, hogy beengedjem. Ugyanolyan helyes volt, mint múlt héten, csak most hátra volt fogva a haja, meg kissé borostás volt, amitől még „művészibb” lett a külseje.

– Azta’. Mint Viggo Mortensen... – suttozta Virág, amikor beengedtem a „rajztanárom”.

– Ki? – kérdeztem értetlenül.

– *Gyűrűk ura*. Aragorn – magyarázta. Kérdőn Tomi felé néztem, aki éppen kipakolta az étkezőasztalra a felszerelését.

– Tényleg – bólintottam.

Tomi bemutatkozott Virágnak is, és biztosította róla, nem zavarja, hogy ott van, örül neki, ha több embert korrepetálhat. Aztán amikor meglátta Virág rajzait, hüledezve megjegyezte, hogy ilyen munkákat rég látott. Virág vigyorogva, a csatját igazgatva vonogatta a vállát a bókók hallatán, aztán neki is látott egy új mangafigura kidolgozásának, mi pedig Tomival megpróbáltunk lerajzolni egy faágot. Mármint én próbáltam, ő pedig drukkolt. Nos, az eredmény nem lett egyértelmű, a korrep végén mindhárman mást láttunk a rajzomban: Virág egy kart, Tomi egy kígyót, én pedig egy villát, de a lényeg, hogy fenyőágnak készült. ☺

Korrep végén Virággal igazi lányos viselkedést produkáltunk, ami kábé annyit jelent, hogy a szobámba vonultunk, és visongva, egymás szavába vágva magyaráztunk arról, hogy mennyire helyes a „rajztanárom”.

– Oké, továbbra is Robert Pattinson és Pete Wentz a fav – bólogatott Virág.

– Nekem pedig Cortez – tettem fel a kezem mentegetőzve.

– De a rajztanárod... Hűű.

– Hát igen – nevettem el magam.

Anyu pár perc után bekopogott az ajtómon.

– Nyugodtan visongjatok és ugráljatok kamaszosan, csak szólni akartam, hogy kész a vacsora.

– Megyünk.

Mindig szeretem, ha Virág nálunk vacsorázik, mert valamilyen különös okból kifolyólag meg bírja enni anyu főztjét, így nem tűnik fel, hogy én csak összeturkálom. ☺

Cortez: 5/1 – tuti tök szomorú egyedül a kórházban. Lehet, hogy el kéne törnöm valamimet, és akkor én is ott lehetnék. Oké, ez rossz ötlet volt. ☺

Rajz korrep: 5/5 – bár utálok rajzolni, de valamiért ez a heti másfél óra elszalad. Vajon miért? ☺

Kémia: 5/1 – Gondos szétszívatta Jacques-ot, szegény, vért izzadt a kettesért. ☹

Tesi: 5/4 – elmaradt, a színjátszósok próbáltak. Hurrá. ☺

Március 12., csütörtök

Laza nap, a színjátszósok próbáltak a tesiteremben, ezért Kinga egy órán sem vett részt, ami, mondjuk, nem olyan nagy baj. Egyébként semmi extra, még a rajzóra is viszonylag gyorsan eltel, Vladár „jobbulást” képeslapot rajzoltatott velünk Corteznek. Komolyan odatettem magam, próbáltam valami szépet, de végül csengetéskor csak ráírtam a lapra, hogy „gyógyulj meg hamar”, és firkantottam egy smileyt is, hogy rajz is legyen a dologban. Nem gáz, ha megkapja, akkor tuti érteni fogja, hogy tőlem ez is több, mint ami elvárható.

Óra végén Ricsi összeszedte a képeslapokat, és amikor hozzám ért, mosolyogva megnézte.

– Eredeti.

– Jobb, mintha rajzoltam volna – vágtam rá.

– Ez biztos.

– Hogy van? '

– Unatkozik – felelte.

– Elhiszem. És hogy viseli a kórházat? Mikor mehet haza?

– Tegnap fájt a feje, úgyhogy még megfigyelik. A hétvégét tuti bent tölti.

– Hú. És mit fog csinálni?

– Unatkozni – vontam meg a vállát, és továbbment, hogy összeszedje a képeslapokat.

Virággal és Arnolddal az udvarra igyekeztünk, miközben folyamatosan azt hajtogattam, hogy mennyire sajnálom Cortezt.

– Lehet, hogy küldeni kéne neki valamit. Tök hosszú a hétvége egy kórházban. Ráadásul fekvő. Bah – ráztam a fejem.

– Cortezt ismerve öt giga zene megfelelő elfoglaltság. Más nem hiszem, hogy lekötné – zsörtölődött Arnold.

– Talán, ha könyv...

– Felejtsd el. Az sem biztos, hogy tud olvasni – kontrázott azonnal Arnold.

– Jaj ne már! – löktem meg viccesen Arnoldot, hogy fejezze be a morgást. Nem kedveli Cortezt, ez oké, de totál lenézi, holott Cortez nem buta. Sőt. Három nyelven beszél... ekkor jutott eszembe, hogy tök jó lenne, ha küldenék neki valami idegen nyelvű könyvet.

– Menjünk a könyvtárba – váltottam irányt hirtelen.

Virág unottan várakozott az egyik polc mellett, Arnold a fejét csóválva, összefont karokkal állva fürkészte, hogy mit gondoltam ki, én pedig az ujjamat végighúzva a könyvek gerincén, kerestem.

– Megvan!

– *Don Quijote* spanyolul? Kissé túlértékeled a képességeit – közölte Arnold.

– Miért? Spanyolul szerintem jobban leköti. És egyébként is rövidített, meg vannak benne illusztrációk.

– Inkább nem mondok semmit – rázta a fejét Arnold.

– Szerintem értékelni fogja – vontam meg a vállam zavartan. Ricsit az aulában kaptam el, pont a büfébe igyekezett. – Figyelj. Elvinnéd ezt Corteznek?

– Aha – vette át a könyvet, és kérdően nézte a borítót. – Azt akarod, hogy az intenzívra kerüljön?

– Vicces – vigyorogtam erőltetetten. – Ha van kedve és unatkozik, olvassa.

– Te tudod – nyomta bele a táskájába, és már el is tűnt a büfébe. Azért reméltem, hogy örülni fog. Legalább egy kicsit.

Suli után Virág átjött, és mivel holnap nincs tanítás, csak a délelőtti ünnepség, egész délután Simseztünk. ☺

Cortez: 5/5 – remélem, örült a könyvnek, és nem néz totál bénának. ☺

Msn: 5/4 – full ház volt, egyszerre beszéltem Jacques-kal, Virággal, Arnolddal, Zsoltival és Dave-vel. ☺

Sims: 5/5 – Virág hozzáment Robert Pattinson simhez, ami miatt Pete Wentz sim összeverekedett vele. Izgi volt. ☺

Március 13., péntek

A márc. 15-i ünnepség – mint minden Szent Johannás esemény – a tornateremben volt. Virággal és Arnolddal együtt ültünk fel a lelátó harmadik sorába, és unottan vártuk a műsort. A tesiteremben felállított színpadon már felállt az énekkar, előttük pedig a színjátszósok próbálgatták az utolsó beállást.

– Azt hittem, Kinga ló lesz a műsorban – közölte Zsolti, miközben kibontott egy csomag ropit. A kijelentése természetesen nagy röhögést váltott ki, ami miatt Máday odajött hozzánk, a vonalzójával rácsapott Zsolti fejére, ráadásul elvette a ropiját. Szerencsére Zsolti felkészült: még egy halom kaja volt a zsebeibe rejtve.

Kilenckor Borrel igazgató úr megkezdte az ünnepséget, ezt követően egy órán keresztül forradalmi műsort néztünk a színjátszósok előadásában. Már mint, azt hiszem, csak én néztem, mert Arnold a félhomályban olvasott mellettem, Virág bealudt, Ricsi zenét hallgatott, Zsolti evett, Dave a telefonjával játszott, a

többiek pedig kulturáltan unatkoztak. Szóval csak egy tipikus sulis ünnepség. ☺

Viszont tízkor szabadok lettünk, úgyhogy valamennyi diák boldogan – és egyszerre – indult ki a suliból.

– Hogy van Cortez? – léptem Ricsi mellé, miközben átvágtunk az udvaron.

– Alakul. Hétfőn még lesz pár vizsgálata, aztán elvben hazamehet – bólintott.

– Az tök jó. Örülök. Figyelj, megmondanád neki, hogy jobbulást? – kérdeztem, Ricsi pedig vigyorogva rám nézett.

– Miért nem mondd meg neki te?

– Hogy érted?

– Mivel szétunja az agyát, a nagymamája megengedte a látogatást, csak azt kérte, egyszerre ne menjen öt főnél több. Mi most megyünk – magyarázta, én pedig totál feldobódtam. Bemehetek Cortezhez a kórházba? Hú, az olyan totál romantikus, viszek virágot, meg váltok pár szót az orvosokkal, iszom a kávéautomatából. Tisztára, mint egy film. ☺

– Oké, mehetnek veletek? Mármint hárman vagytok, Virággal szívesen csatlakozunk, és akkor az öt fő... – töprengtem. Ricsi röhögve megrázta a fejét.

– Ja, nem, ez így necces – húzott ki egy lapot a zsebéből, széthajtogatta, és összeráncolt szemöldökkel tanulmányozni kezdte. –Most megyünk Dave-vel és Zsoltival, Zoli jön velünk meg Edina.

– Edina? – csuklott el a hangom.

– Ja, már reggel jelezte, hogy jönne, így felírtam.

– Felírtad? Mit? – csodálkoztam, és átálltam mellé, hogy belelessek a papírba. Nem hittem a szememnek. Vasárnap délutánig konkrétan ötfős turnusokba voltak osztva a diákok!

– Te jó ég! Kórházlátogatásról van szó, nem városnézésről? – döböntem le.

– Nekem mondd?! – röhögött kínosan Ricsi. – Én csak megemlítettem, hogy lehet látogatni, mire mindenki jönni akart! Be kellett osztanom, ez milyen már?

– Gáz – motyogtam.

– Beférsz szombaton egyedül, vagy ha Virággal akarsz jönni, akkor csak vasárnap délután van két hely, mert a stúdiósok... – bökött a táblázatra a papíron. Sajnálkozó vigyorral az arcomon megráztam a fejem.

– Kösz, nem. Csak add át neki, hogy... – gondolkoztam totál kiakadva. – Ne adj át semmit – legyintettem, és visszamentem Virágokhoz.

Ünnepség: 5/2 – unalom.

Zsolti: 5/4 – még medvecukor is volt nála, azt ettük, miközben Kinga szavalt a színpadon.

Virág: 5/5 – sulis után átmentem hozzá, és miközben a zenetévé ranglistáját hallgattuk, én a Passuth-könyvet olvastam, Virág pedig *Tivilight*-plakátokat ragasztott a falára.

Cortez: 5/1 – totál kiakasztott a csoportos időpontos látogatás. A tanulság: ne zúgj bele menő srácba, mert amikor már azt hinnéd, semmi nem lephet meg, kiderül, hogy mégis.

Március 18., szerda

Annyira lekötöttem magam a hét elején, hogy még naplót sem írtam. Na, nem mintha olyan elfoglalt lettem volna, inkább szándékosan eltereltem a figyelmem, és megpróbáltam nem foglalkozni Cortezzel, a kórházzal, a látogatóival, Edinával, az „összsnépi aggódással”, szóval úgy az egész történettel. Így is eléggé kiakasztott, hogy Cortez balesete óta az összes Szent Johannás diák úgy csinált, mintha „besztfrendek” lennének, még azok is meglátogatták a kórházban, akik egyébként két szót sem váltanak vele a hétköznapokban. Úgyhogy jobbnak láttam kimaradni a felszínes, „hű, most aztán jól aggódom érte” viselkedésből, és inkább Virággal és Arnolddal lógtam a hétvégén és sulis után. A többiek meg játszhatták a „látszatbarátot” meg „látszatbarátnőt”. Utóbbi leginkább Edinára vonatkozik, aki a szokottnál is jobban tette az agyát. Ja, és mellel az egész suliból

négyen nem látogattuk meg, illetve nem kommunikáltunk semmilyen formában a balesetet szenvedett Cortezzel. Arnold, aki elvből nem, hiszen nincsenek jóban. Kinga, aki elvből nem, hiszen szerinte mindenki „túlreagálja” a dolgot. Virág, aki elvből nem, mert nélkülem nem akart. És én, aki elvből nem. Mert nem állok be a sorba akkor se, ha szinte belehaltam, annyira szerettem volna látni, és igen sok zsebkendőm fogyott esténként, amikor az élet igazságtalan dolgairól elmélkedtem. Nem biztos, hogy számít, de tartom magam az elveimhez.

Virággal elsétáltunk Ricsiék mellett, akik szokás szerint a lépcső előtt ácsorogtak.

– Sziasztok – köszöntem, és meg sem álltam a társaságukban, mert Edina már ott volt. A beszélgetésből kihallottam, hogy Cortezről van szó.

– Reni – szólt utánam Ricsi.

– Az asztalodon hagyom – vettem oda, meg sem várva, hogy mit akar kérdezni, mert biztos voltam benne, hogy a kémiaházival kapcsolatos.

– Kösz – röhögte el magát. – De most pont nem ezt akartam. De ha már felajánlottad...

Visszasétáltam hozzájuk, és igyekeztem türelmetlennek látszani. Borzasztóan frusztrált Edina látványa, aki olyan görcsösen kapcsolódott Cortez barátaihoz, mintha csak az élete függne tőle.

– Igen? – néztem Ricsire, aki lehajolt a táskájához, és előrelógó hajjal kutatózott benne. Pár pillanat múlva feltápáskodott, és a kezembe nyomta a *Don Quijotét*. – Cortez küldi.

– Oh. Oké. Kösz. – biccentettem, és keserű mosollyal elvettem a könyvet.

Virággal együtt bementünk az aulába, ahol a Jeanne d’Arc-szobor mellett állva Máday csekkolta a belépő diákokat.

– Virág, vedd le a kapucnid, egy épületben vagy, ha mégis megáznál, az komoly problémát jelentene – hadarta, mire Virág rosszkedvűen lerángatta a homlokába húzott kapucniját, és kócos hajjal meredt maga elé. – Renáta, a szerkesztőség termébe – intett

felém Máday, és már tovább is siklott a tekintete, hogy rászóljon egy magas sarkú csizmában érkező tizenkettedikesre.

– Megvárlak a suliboxnál – köszönt el Virág, én pedig bementem a suliójság termébe.

Kinga már ott volt, fontoskodva magyarázott Timinek az áprilisi számmal kapcsolatban.

– Nem, Kinga nem veheted át Neményi rovatát.

– Csak megpróbálom. Én is írok róla, ő is, és akié jobb, az kerül bele az újságba – erősködött Kinga.

– Felejtsd el. Megkapod az *Események* rovatot – zárta le Timi. Kinga duzzogva vonogatta a vállát, aztán meglátott, és felcsillant a szeme. Ez rám nézve nem jelentett sok jót.

– Renáta! Jó, hogy jössz.

– Ide járok – vágtam rá gúnyosan, Kinga azonban elengedte a füle mellett. – Te hatással vagy Neményire...

– Nem kérem meg semmire! – vágtam közbe.

– Csak gondoltam, jobb belátásra bírhatnád...

– Kinga – néztem mélyen a szemébe. Fáradt voltam, szomorú, dühös és csalódott. Nem volt kedvem harcolni vele. – Arnold cikkei a legnépszerűbbek a suliójságban.

– Tudom. Pontosan ezért akarom a rovatát.

– Ő tette népszerűvé. A stílusával, a fogalmazásával, az intelligens humorával. Érdekesen ír, ezért szeretik olvasni. Ha elveszed a rovatát, senki nem fogja olvasni a tiédet, hacsak nem tartod a szintjét. Ami nem könnyű.

Kinga hosszasan hallgatott, aztán csípőre tett kézzel méregetni kezdett.

– Mi van? Védőügyvédet játszol, vagy mit érvelsz ennyire? Neked nem mindegy, ki írja a dupla oldalt?

– Kinga, ehhez most nincs kedvem. Találj ki valamit. Csak hagyjál – legyintettem erőltlenül. Kinga csodálkozva nézett rám.

– Veled meg mi van?

– Semmi, csak nincs kedvem vitatkozni.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy nincs – zártam le, és felültem a padra. Pechemre Kinga nem tágitott, sőt, egyre kíváncsibb lett.

– Olyan nincs, hogy nincs kedved vitatkozni! Magyarázd meg! – méregetett szúrós szemmel. – Cortez miatt savanyodtál be ennyire? Nyugi, jól van, biceg egy darabig, aztán majd megint összetörheti a képét. Ezért kár ennyire kiborulnod... – közölte.

– Nem érdekel, hogy mi van vele. És nem borultam ki.

Kinga hosszasan nézett rám, végül sóhajtva felült mellém a padra.

– Nem járnak.

– Kik?

– Kik? Mégis kik?

– Edina és Cortez? – kérdeztem, mire Kinga bólintott.

– Nekem nagyon úgy tűnik. A közösségi üzenőfala, a látogatás, Edina fátyolos tekintete... Tök olyan, mintha a barátnője lenne – suttogtam szomorúan.

– Na és? Edina rájátszik a szerepére. Ha ebből ítéled meg a helyzetet, akkor elég béna vagy!

– Kösz.

– De komolyan. Játsszod itt a megbántottat, árnyéka vagy önmagadnak, holott körülbelül annyi közöd van Cortezhez, mint Edinának. Vagyis semmi.

– Te mindig tudod, hogy mivel dobj fel – motyogtam kelleetlenül.

– Nem tehetek róla, ha fáj az igazság. Szedd össze magad, sulis után menj át hozzá, nézd meg, hogy van.

– Nem tehetem.

– Miért? Az egész sulis bent lógott nála a kórházban... – Nem azért – szakítottam félbe. – Virággal délután rajz korrepem lesz.

– Virág korrepetál rajzból?

– Nem, egy tanár jár hozzám.

– Akkor mit keres ott Virág? – nézett rám furán.

– Hát, ööö... Csak úgy átjön – vontam meg a vállam. Kinga összehúzott szemmel nézett rám, és amolyan „határozottan kihagynak valamiből” tekintettel méregetett.

– Neményi szokás szerint késik, úgyhogy Reni, majd add át neki a rá vonatkozó részeket – csapta le az asztalra Timi a mappáját, és tapsolt párat, hogy mindenki figyeljen rá. – Tehát az áprilisi szám...

Ebédszünetben Arnolddal és Virággal az árkádok alatt lévő padokból egyet kicipelünk az udvar közepére, és felültünk a támlájára. Arnold olvasott, Virág lehunyta szemmel, a nap felé fordulva, mozdulatlanul ült, én pedig a kezem közt forgattam a Corteztől visszakapott könyvet, és folyamatosan agyaltam. Butaság volt könyvet küldennem neki, valószínűleg egyszer se nyitotta ki, emiatt bénának, eminensnek és könyvmolynak tart. Hurrá.

Utolsó óra után Virág és Arnold az aulában várt, amíg elszaladtam a könyvtárba, hogy visszavigyem a könyvet. A könyvtáros néni elvette a kezemből, és amíg én nézelődtem a sorok között, regisztrálta.

– Egy pillanat! – szólt rám élesen, mire azonnal odamentem a pulthoz.

– Igen?

– Utoljára mondom, a könyvtári könyvre ugyanúgy vigyázni kéne, mint a sajátunkra.

– Tessék? – ráncoltam össze a szemöldököm.

– A könyvjelző használata luxus? Mégis miért kell minden alkalommal elmagyaráznom, hogy...

– Bocsánat – szóltam közbe. – Én használok könyvjelzőt. És vigyázok a könyvekre – magyaráztam, mire a könyvtárosnő a szemüvege mögött gúnyosan összehúzta a szemét.

– Igazán? Akkor nyilván én hajtogatom be az oldalak sarkát, mert unatkozom. Tessék – lapozta fel a könyvet, és megmutatta a behajtott oldalakat. Mosolyogva néztem, és úgy éreztem, a boldogságtól szinte kicsattanok. Sajna a könyvtáros nem örült velem.

– Szerinted ez vicces? – förmedt rám.

– Nem, dehogya. Elnézést kérek, többé nem fordul elő.

– Bejegyzem a gépbe.

– Értem.

- Többé ne forduljon elő!
  - Ígérem – rohantam ki a könyvtárból, és szinte Virág nyakába ugrottam.
  - Ilyen jó móka a könyvtár? – kérdezte furán.
  - Elolvasta. Elolvasta a könyvet, amit küldtem neki!
  - Honnan veszed? – kérdezte Arnold.
  - Behajtott a oldalak alján, ahol tartott – ecseteltem boldogan. Arnold fintorogva megrázta a fejét.
  - Miért pont a lába tört el? A karja tanulságosabb lett volna.
  - Jaj! – ráztam a fejem automatikusan.
  - Behajtani a lapok sarkát? – förmedt rám.
  - Jó, én is utálok, ha valaki ezt csinálja, de most nem érdekel!
  - Persze. Világos.
- Arnold elkészönt a kapunkban, mi pedig Virággal hazamentünk, hogy várjuk a „rajztanáromat”.

Cortez: 5/5 – elolvasta a könyvet. Hűű. ☺

Rajz korrep: 5/4 – még mindig irtó helyes a srác. Ma gyümölcsöket rajzoltunk, csak épp az én almáim láttán Virág majdnem lefejelte az asztalt, úgy nevetett.

Esőisten: 5/1 – feladom. Belekezek egy másik könyvbe, ezt pedig félrerakom. Egyszerűen nem megy, mindig elalszom közben. ☹

Tesi: 5/1 – Edina halálra idegesít, ráadásul tornateremköröket futottunk, és beszorult a levegő, ami miatt még mindig szúr az oldalam. ☹

Március 19., csütörtök

A tökéletes csütörtök. Vladár hiányzott! ☺ Konkrétan ez volt életem legjobb rajzórája. Az ofő jött helyettesíteni, és amíg ő átmásolta a naplóból az ellenőrzőkbe a jegyeket (érdekes, sokan „elfelejtettek” beírni pár egyest), mi elfoglalhattuk magunkat.

Suli után Virággal és Arnolddal együtt indultunk haza, és a hétvégéről beszélgettünk, mármint arról, hogy ki mit fog csinálni. Virág az apukájával lesz, a program mozi és mexikói étterem, Arnold pedig fotókiállításra megy a szüleivel.

– Anyu szerint jó idő lesz a hétvégén, úgyhogy én kiülök a kertbe, és olvasok. Csak úgy, egész nap – ecseteltem én is a hétvégi programom.

– Passuth? – mosolyodott el Arnold.

– Nem. Letettem. Majd kiolvasom. Tényleg. Csak most nem megy – vontam meg a vállam.

Felfelé baktattunk a dombon, amikor Virág kérdően körbefordult, és a tekintete megállapodott rajtam.

– Green Day szól a zsebedben – mondta.

Zavartan előkerestem a mobilom, és közben azon tanakodtam, hogy ki állíthatta be a telóm a *Basket Case*-re, és egyáltalán ki csörög arra, mert csak egy embert ismerek, aki szereti... A kijelzőn Cortez neve villogott, alatta egy menő deszkás képpel.

– Cortez – suttogtam, és megtorpantam az úton.

– Vedd fel! És lélegezz. De előbb vedd fel. Vagy ne! Előbb lélegezz – ugrált körülöttem Virág.

– Mit mondjak? – kapkodtam a levegőt.

– Elsősorban ne mondj semmit, várd meg, hogy mit akar. De ha beszélni akarsz vele, javaslom, hogy vedd fel – tanácsolta Arnold.

Hatalmas sóhajjal még egyszer a kijelzőre néztem, aztán benyomtam a gombot.

– Igen? – kérdeztem, de a hangom túl vékonynak és bizonytalanannak tűnt.

– Szervusz, Reni – szólt egy hang, de határozottan nem Cortezé.

– Én Cortez nagymamája vagyok.

– Csókolom – makogtam kínosan, mire Virág és Arnold kérdően nézett rám.

– Ne haragudj, hogy csak így felhívlak, de a segítségedet szeretném kérni.

– Igen?

– Mint bizonyára hallottad, Corteznek volt egy balesete, ami miatt nem tud iskolába menni...

– Igen, hallottam. Remélem, jobban van.

– Persze, már kutya baja azonkívül, hogy azt hiszi, a fekvőgipsz arra kötelezi, hogy napi tizenkét órában videójátékokkal üsse el az időt... – Ösztönösen elnevettem magam. – Ami pedig a tanulást illeti, gondolom, nem leplek meg azzal, ha azt mondom, hiába kérdezem Ricsit, állítja, hogy semmiből nincs házi vagy tanulnivaló. Dave pedig egyenesen azt mondta, tanítás sincs...

Mosolyogva hallgattam Cortez nagymamáját, miközben apró lepkék repkedtek a gyomromban. Életemben először beszéltem vele, de rögtön iszonyúan szimpi lett, egyrészt, mert lazán beszélt, mindenfajta szigor vagy fontoskodás nélkül, másrészt pedig mindenkit a becenevén hívott, még Cortezt is!

– Ami azt illeti, akadna tanulnivaló... – mondtam, mire Cortez nagymamája elnevette magát.

– Igen, sejtettem, ezért is hívtalak. Most még nagyon vicces fekvőbeteget játszani, de a felhalmozott lemaradást kétlem, hogy pár nap alatt pótolni tudja. Folyamatosan kéne.

– Hát, én lemásoltam Corteznek az anyagot minden tárgyból, szívesen odaadom Ricsinek.

– Nagyon köszönöm, Reni, ez igazán kedves dolog. Viszont attól tartok, hogy ha Ricsinek adod oda, a jegyzeteid még útközben elvesznek, aztán mehet tovább a videójáték.

– Igen, ez elképzelhető – mosolyodtam el. Virág és Arnold érdeklődve nézett, én pedig bólintottam egyet, jelezve, hogy minden oké.

– Arra gondoltam, bár tudom, hogy elfoglalt vagy, iskolaújság, olvasókör... de ha lenne egy kis időd és áthoznád neki.

– Persze! – vágtam rá automatikusan, és úgy éreztem, megfordult velem a világ. Cortez mesélt rólam? Te jó ég! Fel sem fogtam, hogy mi történik, amikor Cortez nagymamája áthívott holnap, sulis utánra, hogy segítsék tanulni.

Szédülve tettem le a telefont, és beletelt pár percbe, mire normálisan el tudtam mondani, hogy átmegyek Cortezhez. Wow.

Anyu a laptop előtt ült, amikor hazaértem.

– Nézd csak, mekkora viharfelhő! – bökött a monitorra, én pedig oda se nézve lerogytam a székre, és hatalmasat sóhajtottam. Anyu továbbra is a laptopal foglalkozott, úgyhogy elejtettem még öt hasonló méretű sóhajt, mire végre lecsapta a notebook tetejét, és rám nézett.

– Mi történt?

– Cortez nagymamája megkért, hogy vigyem át holnap, sulit után a házit.

– Ez igazán jó ötlet, az ilyen lemaradást folyamatosan kell pótolni, hetekig is eltarthat, mire iskolába tud menni – bólintott anyu, aztán felnyitotta a notebook fedelét, és tovább kergette a felhőket.

Furán néztem rá, azt hiszem, nem értette a helyzet komolyságát. Én? Corteznél? Hűű.

Msn: 5/5 – Virággal másfél órát webkameráztunk, próbáltuk megbeszélni, hogy mi lesz.

Rajzóra: 5/5 – Vladár nem volt. Hurrá. ☺

Lepkék a gyomromban: 5/3 – Remélem, lassan elalszanak, mert én már fáradt vagyok...

Beckett: 5/5 – Arnold tanácsára nekikezdtem a *Godot-ra várva* című drámának, eddig hihetetlenül tetszik.

Esőisten siratja Mexikót: 5/1 – ott hever az éjjeliszekekrényemen, és mintha nevetne azon, hogy kifogott rajtam. ☺

Március 20., péntek

Az egész napot végigizgultam, hogy vajon mi lesz délután. Reggel a szokottnál is körülményesebben készültem el, total nehezen választottam ki a ruhám, legalább háromszor átöltöztem, mire végül megállapodtam egy garbónál, vastag kötött pulcsival és a szövetkabátommal. Már-már jól éreztem magam a bőrömben, amikor anyu meglátott, és az uzsonnám csomagolása közben, csak úgy mellékesen közölte, hogy tök jó idő lesz ma, és meg fogok

sülni. Oké, akkor vissza a gardróbomba, le a vastag téli göncöket, elő a tavaszi holmikkal, és kezdhettem előlről. Végül egy hosszú ujjú póló, farmer, kardigán és farmerdzseki lett a dologból, de a sok átöltözés miatt a hajszálaim feltöltődtek elektromossággal, és egyáltalán nem akartak visszalapulni a fejemre. Úgyhogy kénytelen voltam begumizni.

– Csinos vagy – mosolygott anyu, amikor másodszorra is csekkolta a kinézetem.

– Utálom így a hajam. Túl magas a homlokom! – zsörtölődtem.

– A homlokod normál méretű – vágta rá anyu, és a kezembe nyomta az uzsim. – Feta sajtos szendvics kapribogyóval és jégsalátával – mosolygott. Összeráncolt szemöldökkel néztem a kezemben tartott szendvicsekre, és próbáltam rájönni, hogy miért csomagol nekem görög ételt.

– Jó, majd eljáró a szirtakit, miután megettem – vágta rá, anyu pedig elnevette magát.

Az uzsim egyébként hét perccel később Zsolti kezében várta a megsemmisülést.

– Ez elég jó kaja. Kösz – bólogatott Zsolti.

– Nincs mit.

Ricsi és Dave éppen valami „nagyon komoly” sorozatepizódról beszélgetett, amikor Dave telefonja megcsörrent.

– Elnézést, belső hívás – szólt titokzatosan, és kissé félrevonult, hogy felvegye. – Jack Bauer. Szia, apu! – sétálgatott fontoskodva, belőlünk meg kitört a nevetés. A fiúk meg a fura sorozataik!

– Ez kész – röhögött Ricsi, aztán megragadta a karom. – Tűnés be.

– Miért? Mi van? – csodálkoztam.

– Menjünk már! Dina jön. Ha itt talál minket, soha nem rázzuk le.

Virág álmosan körbefordult, aztán megigazította a haját, hogy két szemmel is lássa a dolgokat.

– Tényleg, ott jönnek az a-s lányok – bólintott.

Még reagálni sem tudtam, Ricsi elindult a suliba, mi meg utána. A portán felmutattuk a belépőkártyát, közben próbáltam megkérdezni Ricsit, hogy mi ez az egész.

– Semmi, csak az agyunkra megy.

– Miért?

– Miért? Láttál minket az elmúlt két hétben egyszer is nélküle? Úgy tapad, mint egy pióca.

– Cortez miatt – motyogtam, és mosolyogva Ricsire néztem.

– Hát, ja. Csakhogy Cortez nincs itt, mi meg el kell hogy viseljük a nyávogását – magyarázta, miközben bementünk az aulába. Máday éppen feltápászkodott a földről (egy végzős lány szoknyáját mérte le a vonalzójával), és összehúzott szemöldökkel felénk fordult.

– Felmayer, azonnal tedd le a telefont!

– De ez belső hívás! CTU! – magyarázta Dave, az ig. helyettes azonban megrázta a fejét.

– Engem az sem érdekel, ha CIA! Ez egy iskola, tedd le a telefont! – közölte könyörtelenül, aztán átnézett rajtam, és a többiekhez szólt. – Virág, vedd le a halálfejes kendőd, a házirend tiltja! Zsolt, vagy elteszed az uzsonnád, vagy én teszem el! – hadarta. – Pósa, te pedig kezdj valamit a hajaddal, mert ha így folytatod, átrakatlak tornaórán Korponay tanárnőhöz – szólt rá Ricsire is, jelezve, hogy az állig érő haja nem túl „fiús”.

Szóval ilyen szokásos módon érkeztünk meg a suliba. Egyébként laza nap volt, Monsieur Durand-nal a Louvre-ról tanultunk francia kultúrán, de Dave rákérdezett *A da Vinci-kódra*, úgyhogy erről beszélgettünk inkább, ofőn Haller felhívta a figyelmünket a közelgő fogadóóra (☺), a sulirádióból vidám, tavaszi punk-pop számok szóltak (mint Sum41, Avril meg ilyesmi), úgyhogy hamar eltelt a nap. Aztán azon kaptam magam, hogy kicsengetnek infóról, és mennem kell Cortezhez. Jaj.

Virággal ezerszer átrágtunk minden lehetséges variációt, mégis totál gyomorgörcsrel pakoltam be a táskámba, és baktattam le a lépcsőn.

– Jó hétvégét. Reni, holnap beszélünk msn-en – indult el sietve Arnold.

– Egyfelé megyünk. Egy darabig. Nem vársz meg? – szóltam utána. Arnold töprengve megrázta a fejét.

– Menj Virággal. Úgyis végigcsacsogjátok az utat, és olyan komoly témákról diskuráltok, mint hogy milyen lehet Cortez szobája vagy mennyire lesz zavarban. Ezek a dolgok félórán belül kiderülnek, úgyhogy, ha nem gond, nem témáznék róla feleslegesen... – jelentette ki, én pedig mosolyogva szakítottam félbe:

– Oké. Szia!

Mellesleg Arnoldnak teljesen igaza volt. Virággal a dombon felfelé baktatva tényleg ilyesmikről beszéltünk, viszont mi nem tartottuk feleslegesnek. Sőt. Cortez utcájánál Virág megállt, és megragadta a kezem.

– Sok sikert! Apu félóra múlva jön értem, úgyhogy msn-en nem leszek már, amikor hazaérsz, de írk sms-t! Várni fogom.

– Oké – bólogattam, hatalmas sóhajjal elköszöntem Virágtól, és elindultam Cortezék háza felé..

A házuk előtt olyan fejjel álltam, mintha a fogamat húznák. Megigazítottam a hajam, húzogattam a pulcsim alját, rántottam párat a vállamon, ami szinte leszakadt a táskám súlya alatt, és leginkább húztam az időt. Aztán kis lepkékkel a gyomromban, kissé félve benyomtam a csengőt, és igyekeztem mosolyogva belenézni a kamerás kaputelefonba. Gondolatban ezerszer végigmondtam, hogy mutatkozom be, de erre nem volt szükség, mert berregő hangot hallatva kinyílt a kapu. A bejárati ajtón Cortez nagymamája sietett ki elém.

– Gyere nyugodtan, Reni.

– Csókolom – mosolyodtam el zavartan, és félve igyekeztem a ház felé. Jaj nekem.

Cortez nagymamája egyébként egyáltalán nem úgy festett, mint vártam. Mármint semmi „nagymamás” nem volt benne. Laza volt, mosolygós, kedves, közvetlen és fiatalos.

– Gyere be – csukta be az ajtót mögöttem, miközben beléptem a házba. – Örülök, hogy látlak – köszöntött. – Cortez a szobájában van, felkísérlek. Nem fogod kitalálni, videójátékot játszik –

közölte unottan a plafon felé nézve, én pedig automatikusan elmosolyodtam.

Cortez nagymamája elindult a lépcsőn, én pedig zavartan, a hajamat piszkálva követtem. Elég abszurdnak ítélttem meg a helyzetet, és igyekeztem úgy felfogni, hogy csak átugrottam a leckével egy osztálytársamhoz. Ki kellett zárnom az agyamból, hogy az éppen Cortez.

Az emeleten aztán megálltunk egy Ramones-poszterrel díszített ajtó előtt, Cortez nagymamája pedig kopogott kettőt, aztán benyitott.

Lesütött szemmel sóhajtottam, és beléptem utána. Az elmúlt hetekben próbáltam lelkiekben felkészülni arra, hogy milyen lesz újra látni őt, mert iszonyatosan hiányzott, és bár esténként előszeretettel nézegettem a fényképeit, ez mégis más volt. Egyrészt, mert élőben mégiscsak jobb találkozni, másrészt meg gondolatban mindig „normális” emlékként élt bennem, és valahogy sosem gondoltam rá összetörve. Így amikor beléptem a szobájába, automatikusan a szám elé kaptam a kezem. A fekvőgipsz még oké, az „ápol és eltakar”. Viszont a karja csupa kék-zöld folt volt, az arcán gyúgylófélben lévő sebek és hegek éktelenkedtek, és ahogy ott ült, félig fekvve, felpolcolt lábakkal, összetörve és sérülten, hirtelen majdnem elbögtem magam.

– Szia! – intett, fél szemmel elszakadva a videójátéktól, aztán mikor látta a sokkolt képemet, mosolyogva magára mutatott. – Így jártam.

– Te jó ég! Ricsiék mondták, hogy rossz a helyzet, de nem gondoltam, hogy ennyire! – hüledeztem tovább.

– Nem gáz – rázta meg óvatosan a fejét.

– Nem gáz – csettintett a nagymamája rosszallóan. – Nem gáz, ha valaki felelőtlenül, felszerelés nélkül megy a korlátra, és egy balul sikerült kick-flip után darabokban hever a földön. Ugye?

– Jól vagyok, nem? – nézett unottan a plafonra Cortez.

– Fogjuk rá. Viszont aki ilyen hősiezen viseli a balesetet, annak meg se kottyán a házit bepótolni.

– Ne már – dobta félre Cortez a joysticket, és hitetlenül meredt rám. – Tanulnivalót hoztál?

Mosolyogva megvontam a vállam.

– Olyasmi.

– Óriási.

– Jól van, Tony Hawk, szedd össze magad, egy kis leckeírásba még senki nem halt bele – vigyorgott Cortez nagymamája.

– Még – vágta rá Cortez.

A nagymamája mosolyogva intett nekünk, aztán becsukta a szobaajtót, és ott hagyott minket. Hirtelen megint eluralkodott rajtam a pánik, zavartan, esetlenül ácsorogtam az ajtó mellett, és nem tudtam, hova nézzek, ezért kapkodtam a fejem. Ami elég bénán nézhetett ki.

– Nem ülsz le? Mert felőlem állhatsz is – mosolygott Cortez, mire feleszméltem és körbenéztem. Ezúttal rendesen.

Na jó! A szobája állati menő, ami persze nem meglepő, mert Cortezzel kapcsolatban szinte minden menő, de akkor is. Sok ablak, amitől tök jó világos van, klassz bútorok, a polcokon elképesztő mennyiségű DVD, képregény, PC és PS játék (oké, könyv egy darab se, de mindegy). Az LCD tévével szemben az ágya, mellette a sarokban egy ülőgarnitúra, üvegasztallal. Némi tőprengés után az egyik fotelbe ültem le, és feszengve, egyenes háttal nézelődtem tovább. Cortez összeráncolt szemmel meredt rám, találkozott a tekintetünk. A sebes arcától függetlenül is a világ leghelyesebb fiúja, úgyhogy a kis lepkék azonnal bomolni kezdtek a gyomromban.

– Jól vagy? – méregetett furcsálkodva.

– Aha, persze. Klassz a szobád – dicsértem meg, és lányos zavaromban a pulcsim ujját húzogattam.

– Most komolyan, látnod kéne magad. Úgy ülsz ott, mint egy váróteremben.

– Ó – bólintottam, és kicsit kényelmesebbre vettem a figurát. Ami azt jelenti, hogy nem görcsösen merev háttal ültem, hanem kicsit begörnyedtem. Micsoda luxus. ☺ Cortez még nézett egy darabig, aztán jól kiröhögött.

– Te tudod. De azért megmozdulhatsz, meg vehetsz levegőt – gúnyolódott.

– Jól van már! – tártam szét a karom, és hátradőltem meg keresztbe raktam a lábaim.

Cortez továbbra is jól szórakozott rajtam, aztán előhalásztam a füzetem, amitől egyből elment a kedve az élettől is.

– Figyelj. Próbáltam röviden jegyzetelni, meg csak a lényeket, Barkánál, mondjuk, ez nehéz volt.

– Maratonit diktált?

– Rosszabb. De megoldottam, a könyvből kiszedtem a lényeket. Igazából vagy átfutod párszor, vagy megnézed a *Tróját*. Persze az nem teljesen hiteles, meg csak egy film, de Dave is az alapján felelt, és hármast kapott – magyaráztam mosolyogva.

– Oké, ezt túltárgyaltuk – bólintott megkönnyebbülten.

– Matek – álltam fel, és odavittem neki a füzetem. Miközben a példákat tanulmányozta, én érdeklődve néztem körbe a szobájában, alaposan szemügyre véve mindent.

– Gitározol? – kérdeztem, amikor megakadt a szemem két gitáron. Egy elektromos, mellette erősítővel, meg egy akusztikus, ami összevissza volt matricázva.

– Ja – bólintott, még mindig a matekot fürkészsze.

– Megnézhetem?

– Nem, ott kell ülnöd, nem állhatsz fel – vágta rá fel sem nézve, mire mosolyogva feltápászkodtam, és közelebb mentem az akusztikus hangszerhez.

– Szép – közöltem, mert nem igazán tudom, hogy mit szokás mondani egy gitárra.

Cortez a leckéket másolta, én pedig csak úgy nézelődtem a polcán lévő filmek között, amikor a nagymamája benyitott, és hozott nekünk üdítőt.

– Na, hogy megy a tanulás? – kérdezte mosolyogva, miközben letette a tálcát Cortez mellé.

– Sok lesz mára. Még csak lábadozom – motyogta Cortez a füzetemben lapozva.

– Ha van energiád hat részt megnézni a sorozatodból, akkor egy kis matek sem fog ki rajtad – jelentette ki Cortez nagymamája, és

kiment a szobából. Cortez röhögve megrázta a fejét, és segítséget kért, mert nem tudta elolvasni az írásom.

Odamentem, és felolvastam neki a példát.

– Kösz – bólintott.

– Nagyon jó fej a nagymamád – mondtam pár pillanat csend után.

– Ja, elég jól kijövünk. Meg bírja a többieket is, sokat lógunk itt. Most meg főleg – mutatott a gipszére.

– Értem.

Cortez becsülettel, némi fintorgással meg erőlködéssel, de azért lemásolta a házikat, meg átnézte, amit odaadtam neki, úgyhogy addig a fotelben ülve előszedtem a könyvem, és olvastam – illetve úgy tettem, mintha olvasnék.

– Kösz a könyvet – szólalt meg hirtelen, mire felkaptam a fejem.

– Szívesen. Tetszett?

– Aha. Klassz, hogy spanyolul volt.

– Gondoltam, miért ne... – vontam meg a vállam. – Nem volt nehéz?

Legyintett, mire ösztönösen elmosolyodtam. Cortez iszonyat menő!

Csendben ültünk tovább, legközelebb akkor beszélünk, amikor Cortez közölte, hogy az angol jegyzeteim olyan szinten hibásak, hogy inkább nem másolja le, majd odaadja ő nekem. Zavartan bólintottam, és úgy tűnt, lassan végeztünk is.

– Kösz, hogy áthoztad – nyújtotta felém a füzetem, én pedig felkászálódtam, hogy elvegyem tőle.

– Szívesen.

Ahogy ránéztem, és találkozott a tekintetünk, hirtelen annyi mindent akartam mondani. Hogy totál kiakasztott a balesete, meg hogy legszívesebben bementem volna hozzá, de annyian akartak menni... Meg hogy szörnyen aggódtam, meg hogy akartam, hogy tudja, ha bármi kell, számíthat rám. Meg ilyesmi. Sajna egy hang nem jött ki a torkomon, egyrészt, mert a lepkék megvadultak a

gyomromban, másrészt pedig nyílt az ajtó, és hatalmas röhögés közepette Ricsi, Zsolti és Dave csörtetett be.

– Mi van, eminens lettél? – kérdezte Zsolti az ölében jegyzetekkel ülő Cortezre röhögve.

– Ja, úgy tűnik – dobta félre automatikusan a lapokat Cortez.

– Sziasztok – mosolyogtam a fiúkra, akik, ellentétben velem, baromira otthon érezték magukat.

Ricsi felkapta a gitárt, keresztbe feküdt vele a kanapén, és vadul pengetni kezdte, Dave bekapcsolta a tévét, majd ösztönösen benyomta a játékkonzolt, Zsolti pedig Cortez CD-gyűjteményéből kiemelt egyet, és a DVD lejátszóba tette. Kábé három pillanat alatt olyan hangzavar lett, mintha nem öten, hanem legalább ezren lennének a szobában. Üvöltő punk zene a hangfalakból, Ricsi ész nélküli gitározása és a gördeszkás játék alapzenéje. És mindehhez még pluszban hozzájött a fiúk folyamatos kiabálása, ahogy próbálták túlüvölteni a hangzavart meg egymást. Hát, kábé így kell hangulatot csinálni. Éreztem, hogy baromira nem vagyok odavaló, úgyhogy gyorsan elpakoltam a táskámba, és a Beckett-könyvvel a kezemben az ajtó felé indultam.

– Sziasztok! – intettem.

– Cső – emelte meg a fejét a kanapén fetregő Ricsi, aztán vissza is ejtette, és tovább gitározott.

– Szia – intett felém hanyagul Cortez, és már bele is kezdett a játékba.

Behúztam magam mögött az ajtót, és lesiettem a lépcsőn. Mindenképp el akartam köszönni Cortez nagymamájától, mielőtt még keresne, a nappali azonban üres volt. Tétlenül ácsorogtam, amikor kinézett a konyhából.

– Akkor jól hallottam, hogy lejött valaki – mosolygott.

– Igen, már megyek is, befejeztük a tanulást. Meg a többiek ügyis jöttek – vontam meg a vállam.

– Melegszendvicset készítek, nem várod meg? Pár perc.

– Köszönöm, nem, anyu vár vacsorára – feleltem. Cortez nagymamája kedvesen bólintott, és megakadt a szeme a kezemben tartott könyvön.

– Mit olvasol?

– *Godot-ra várva* – feleltem.

– Hát, az nagyszerű darab. De kilencedikben nem korai Beckett? Nem láttam Cortez kötelezői között, bár a listát többször is átjavította...

– Nem, olvasókörön beszéltünk róla. Ez tényleg nem kötelező.

– Ó – biccentett döbbenet. – Értem. Na, rohanok, mert megégnek a szendvicsek, és a végén csak Zsolti eszik belőle.

Nevetve elköszöntem, aztán hazaindultam. A fűjdogáló szélben összehúztam magamon a farmerdzsekim, és azt hiszem, egész úton mosolyogtam.

Cortez: 5/5* – összetört arccal és gipsszel is borzasztóan helyes, a sebhelyei ráadásul elég menők, olyan vagány vele. ☺

Cortez szobája: 5/5* – teljesen kül, PC és PS játékok, tévé, hangfalszett, gitárok, erősítő, gördeszka, Tony Hawk-plakát... wow.

Virág: 5/3 – este sikerült háromnegyed órát beszélünk telefonon, úgy, hogy mindig visszahívtuk egymást, de még így is lement mindkettőnk kártyája. Jaj. ☺

Vacsora: 5/1 – Cortez nagymamájának a melegszendvice helyett borjúbécsit ettem petrezselymes krumplival. Ez jól hangzik, de a borjú fura ízű volt, a petrezselymes krumpli meg inkább krumplis petrezselyem volt... Bah.

Pótvacsera apuval: 5/5 – késő este összefutottunk a konyhában, ő mogyorókrémet evett, én meg találtam islert. ☺

Március 23., hétfő

Virággal egész hétvégén nem találkoztam, mert az apukája csak vasárnap este vitte haza, így ma reggel ugrálva, visongva köszöntöttük egymást a kapuban. Apu összeráncolt szemöldökkel nézte a „lányos” üdvözlést, aztán megkopogtatta az óráját, hogy idő van. Pár perccel később kirakott minket a Szent Johanna előtt, úgyhogy gyorsan berohantunk, és a suliboxba pakolászva tovább örülhettünk egymásnak.

– Komolyan. A mozi után egy mexikói étteremben vacsoráztunk apuval, ahol a pincér totál úgy nézett ki, mint Pete Wentz! – mesélte Virág a hétvégi élményeit. – És amikor kihozta a burritóm, rám mosolygott – tette hozzá.

– És erre te? – kérdeztem mosolygva.

– Nemtom, mert ráharaptam valami erőstre, úgyhogy egész este folyt az orrom és zokogtam – vontam meg a vállát.

– Ó. Sajnálom. De! – néztem rá csillogó szemmel. – Akkor is rád mosolygott „majdnem Pete Wentz”!

– Ki mosolygott kire? – állt meg mellettünk Kinga, és miközben a vadiúj, totál menő, világoskék horgolt kardigánját simítgatta magán, kérdően nézett ránk.

– Virágra egy Pete Wentz-klón – vontam meg a vállam.

– Ó, értem. Hát, szóljatok, ha felnöttetek – vigyorgott gúnyosan.

– Mi van a hősünkkel? – kérdezte Arnold, amikor beálltunk a büfé előtti sorba, és azonnal tudtam, hogy kire gondol. Ilyen maró gúnynal csak Cortezről beszél.

– Hát, elég rosszul néz ki, de gyógyul. Elvittem a házit, meg talán holnap is beugrom...

– Reni, kihasznál...

– Önként vállaltam.

– Naiv vagy.

– Valakinek naivnak is kell lennie – vontam meg a vállam, mire Arnold mosolyogva csóválta a fejét.

– A végén sírni fogsz.

– Majd abbahagyom – tártam szét a karom.

Tény, hogy Arnold nem bírja Cortezt, meg baromira nem lelkesedik azért, hogy ennyire odavagyok érte, mert szerinte „nem érdemli meg”, viszont az is tény, hogy ha eljön a sírás ideje, ott lesz mellettem, és nem fogja a fejemhez vágni, hogy megmondta. Nem az a típus.

Vacsora után olvasni kezdtem, már csak pár oldalam maradt a *Godot*-ból, amikor apu bekopogott, majd bejött a szobámba.

– Olvasol?

– Igen – bólintottam, kissé feltápászkodva a babzsák fotelemben. – Mit?

– Beckett.

– Az jó, nagyon jó – biccentett apu, és téblábolni kezdett a szobámban. Megállt az íróasztalom fölötti tükör előtt, és megnézte, hogy mik vannak ráragasztva. Az osztálykép, Virággal egy közös „felfelé nézünk emósan” fotó, egy Beatles *Abbey Road*-matrica, egy Cortezt ábrázoló manga, amit Virágtól kaptam, és egy *Twilight*-kép.

– Ki ez a tag? – bökött apu Robert Pattinsonra.

– A *Twilight*ból Edward. Vámpír.

– Vámpír? És az menő?

– Eléggé – biccentettem. Apu láthatólag elraktározta a friss információt, aztán sétálgatott még a szobámban, én pedig felvont szemöldökkel követtem minden lépését.

– Újabban keveset beszélgetünk. Tudom, kamasz vagy, a szülő az ellenség, ciki elmesélni a dolgokat, meg ilyesmi.

– Nem, dehogy. Csak semmi extra nem történik mostanában – vontam meg a vállam.

– Értem. Hát, akkor jó olvasást – indult kifelé apu a szobámból, én pedig sóhajtva becsuktam a könyvem.

– Láttam fagyit a hűtőben – szóltam utána. Apu mosolyogva nyitva hagyta az ajtót, én pedig csendben követtem.

Olvasókör: 5/5 – Németh László műveiről beszéltünk, nagyon klassz volt.

Edina: 5/1 – talán a kintartása miatt, de mindenhol ott van, ahol akar, sőt, ott is, ahol nem szívesen látják (lásd Ricsiék). ☹

Msn: 5/3 – Virággal beszéltünk, Cortez neve meg szürke maradt. Offline volt. ☹

Beckett *Godot-ra várva*: 5/5 – életem egyik legjobb könyve. Oké, mindenre ezt mondom, de ez most tényleg. ☺

Március 24., kedd

Igaz, némiképp meteorológiai befolyásoltság alatt állok, de anyu reggel mondta, hogy ma igazi tavaszi idő lesz, úgyhogy ez eléggé feldobta a kedvem. És tényleg! Ragyogó napsütésben érkeztek a Szent Johannába a diákok, és jó időben mindig hajlamosabbak vagyunk lazábbra venni a tanítási napot. Sajna rögtön az első órán lelombozódtunk, amikor Kardos becsapta maga mögött az ajtót, és egy pillanat alatt csend lett az osztályban.

– Tanár úr! – jelentkezett Andris, ami meglepő, irodalmon leginkább behúzott nyakkal szokott ülni.

– Igen?

– Nem lehetne, hogy a mai órán beszéljünk? – kérdezte, mire összeráncolt szemöldökkel fordultam felé. Megörült? Kardossal akar tanulás helyett beszélgetni?

– Bernáth – nyitotta ki a naplót Kardos. – Pontosan 1,8-ra állsz irodalomból, úgyhogy gyere a táblához, beszéljünk – közölte, és miközben Andris falféhr arccal kibotorkált a táblához, a többiek lehajtott fejjel bámulták a padot, mintha csak valami érdekes lenne rajta. Óra végéig fel sem mertek nézni.

Csengetéskor egy emberként sóhajtottunk fel, Kardos pedig felvette a tanári zsebkönyvét, és kifelé indult. Aztán eszébe jutott valami, és felénk fordult, mire többen visszasüllyedtek a székükre, és félve néztek rá.

– Antai-Kelemennel mi van?

– Lábadozik – üvöltötte Ricsi, mire Zsolti elkezdett röhögni azon, hogy „lábadozik, szó szerint lábadozik, merthogy eltört a lába, hahaha”. Kardos értetlenül meredt rá, aztán legyintett.

– Valaki látogatja?

– Persze! – vágta rá Zsolti. Kardos körbenézett a teremben.

– Valaki értelmes látogatja? – javította ki magát, mire mindenki kiröhögte a lealázott Zsoltit.

– Én viszem neki a tanulnivalót – feleltem halkán. Kardos némán bólintott, nem volt több kérdése, úgyhogy kiment a teremből. Zsolti – Kardos távozása után felbátorodva – hóbörögni kezdett.

– Mi az, hogy értelmes? Én nem vagyok értelmes?

– Muszáj válaszolni? – pattant fel Kinga, és összepakolta a cuccait.

– Hallgass, ló – förmedt rá Zsolti. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét, és kiviharzott a teremből. Zsolti, aki úgy érezte, megbántották, nem akart leszállni a témáról. – Én igenis értelmes vagyok! Kardos milyen alapon mond rám ilyet? Beperelem!

Arnold odasétált a padomhoz, és rám várt, miközben unottan Zsoltira nézett.

– Nem perelheted be, a vád nem állja meg a helyét, ráadásul te fizeted a perköltséget, és visszaperelhet rágalmazásért – közölte szárazon.

– Akkor is beperelem! – szölt Zsolti egy perc hatásszünet után. Arnold a fejét rázva legyintett, aztán lementünk az udvarra.

Suli után Virággal és Arnolddal hazafelé indultunk, illetve ők haza, én pedig Cortezhez. Nem terveztem túl hosszúra a látogatást, mert egy halom házim meg tanulnivalóm volt, a cikkeimhez pedig még hozzá se kezdtem, úgyhogy eléggé sietősre vettem a dolgokat. Legalábbis elméletben. Aztán amikor Cortez nagymamája beengedett, és felértem Cortez szobájába, már el is felejtettem, hogy van más dolgom is azon kívül, hogy segítsek neki pótolni a lemaradást.

– Ez minden? – kérdezte cinikusan, amikor a kezébe nyomtam egy halom jegyzetet.

– Aha – mosolyodtam el. – Mikor jössz suliba? Kardos hiányolt ma.

– Akkor megpróbálok minél előbb, már nekem is baromira hiányzik – közölte, én meg elnevettem magam.

Leültem a fotelbe, ezúttal sokkal természetesebben, mint a múltkor, és miközben másolta a leckét, én csendben figyeltem.

– Egyébként hogy vagy? – törtem meg a csendet pár perc múlva.

– Egyébként jól – bólíntott mosolyogva. Természetesen a mosolyától zavartan lesütöttem a szemem, és koncentráltam, hogy egyenletesen vegyem a levegőt.

– Klassz – motyogtam.

Cortez tovább firkálta a házit, én pedig felálltam, hogy kicsit megmozgassam magam.

– Elzsibbadtam, járkálok egy kicsit, nem gond? – kérdeztem felnyújtózva, mire Cortez pislogás nélkül meredt rám. Egy ideig kérdőn néztem vissza, nem értettem, hogy mi baja. Aztán leesett, és rögtön elvörösödtem. Hetek óta feküdnie kell, gondolom, már agybajt kap tőle, én meg félóra ücsörgés után közlöm, hogy elzsibbadtam és járkálnom kell... jaj.

– Nem úgy értettem, bocs – ültem vissza a fotelbe, és zavartan igazgattam a hajam.

– Nem gáz, jó poén volt. Tessék, kész vagyok – nyújtotta felém a füzetem, én pedig elvettem. – Kösz.

– Nincs mit. Szerintem lassan megyek is – néztem rá fájo szívvel.

– Oké. Ideadnád a gitárt, mielőtt elmész?

– Persze. Melyiket?

– Azt – bökött az akusztikus felé.

Levettem az állványról a hangszer, és odavittem neki. Cortez lazán az ölébe vette, aztán nyújtózva elemelte az éjjeliszekrényéről az egyik pengetőt.

– Jó gitározást – vettem fel a táskám a fotelből, aztán visszaejtettem. – Mit fogsz játszani?

– Még nem tudom, csak úgy összevissza. Valami tipp?

– Hát, valami olyat, amit ismerek – szoltam båtortalanul.

– Oké, nézzük.

Cortez elkezdett gitározni, én pedig visszaültem a fotelbe, és a térdemre könyökölve figyeltem. Igyekeztem megörökíteni a pillanatot, amikor a világ legmenőbb fiúja csak úgy, spontán játszik pár dalt nekem a gitárján. No comment. ☺

– Na? – nézett fel a szám végén.

– Klassz volt.

– De felismerted?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– *Macy's Day Parade*. Green Day – bólíntott.

– Ó, nem ismertem – hebegtem zavartan, a szám szélét rágva.

– Oké – legyintett, és újra a gitár fölé hajolt. – És ezt?

Hát, Cortez kábé öt dalba játszott bele, én pedig folyamatosan a fejemet ráztam.

– De béna vagy! – mondta hitetlenkedve. – Nirvána, Ramones... Ezeket mindenki ismeri!

– Nem vagyok béna! – vágtam rá sértődötten.

Cortez hangosan felröhögött, én pedig felálltam és a táskámért nyúltam. Kicsit megviselt, hogy lebénázott, és azt hiszem, bármennyire próbáltam megjátszani, hogy nem bántott meg, az arcomra lehetett írva, mert amikor átvetettem a táskám vállpántját, Cortez mosolyogva visszatartott.

– Ülj le, még egyet mutatok – szólt, és láthatóan szórakoztatta a sértettségem.

– Jó – huppantam vissza a fotelbe. – De nem vagyok béna? – ismételtem, mire Cortez a fejét rázva felröhögött, és a gitárjára nézett.

Lefogta az akkordot, és pengetni kezdte a húrokat, én pedig négy másodperc múlva közbeszóltam.

– *Ticket To Ride*, Beatles! – kiáltottam a felismeréstől boldogan.

– Az – bólintott, és tovább játszotta, én pedig ámulva néztem. A kedvenc bandám egyik kedvenc számát gitározta nekem Cortez. Valaki ébresszen fel!

– Nem is tudtam, hogy szereted a Beatlest – mosolyogtam, amikor végigjátszotta a dalt.

– Nem is – rázta a fejét automatikusan. – A nagyfi miatt ismerem, totál odavan érte.

– Ó – húztam el a számat. Van annál cikibb, mint hogy az imádott, nem melleleg hihetetlenül kúl srác kedvenc bandáiról fogalmam sincs, de a nagyanyjával megegyezik az ízlésem? Jaj. ☹

Zavartan megvontam a vállam, Cortez pedig a gitárja húrjait tanulmányozta, amikor szinte mindkettőnkől egyszerre tört ki a nevetés. Valahol abszurd és vicces volt az egész párbeszédünk, úgyhogy jót szórakoztunk rajta. Még mindig neveltünk, amikor

megcsörrent Cortez mobilja. Odanyúlt a rezgő és egyre hangosabban zenélő telefonért az éjjeliszekrényhez, és a kijelzőre meredve elhúzta a száját, aztán unottan a füléhez emelte.

– Igen?

A hirtelen beállt csendben tisztán hallottam a készülékből kiszűrődő csacsogó, élénk hangot, és azonnal az arcomra fagyott a mosoly, mert tudtam, hogy Edina az. Komótosan felálltam és felvettem a táskám, miközben Cortez vadul „aházott” a telefonba, és a szemével az én mozgásomat követte.

– Megyek – suttogtam szinte némán, hogy épp csak leolvashassa a számról, aztán lenyomtam a kilincset, és mosolyogva intettem neki. Fél kézzel lefogta a telefont.

– Szia – biccentett mosolyogva. – Nem, figyelek, csak elköszöntem Renitől – közölte, mire a készülékből örült hangos nyivákolás hallatszott, és miközben kiléptem az ajtón, hallottam, hogy Cortez azt magyarázza, hogy átvittem neki a házit. Azt hiszem, Edina begőzölt.

Cortez: 5/5* – Wow. ☺

Edina: 5/1 – minden próbálkozása ellenére Cortez unja. Ez most már tuti. ☺

Időjárás: 5/5 – anyu szerint marad a tavaszias idő, ami már nagyon hiányzott. ☺

Március 26., csütörtök

Törin Barka kíméletlenül összefoglaltatott velünk, és bejelentette, hogy hétfőn témazárót írunk. Erre Dave jelezte, hogy úgy érzi, hétfőre megbetegszik. A bejelentését az osztály röhögve díjazta, Barka kevésbé értékelte. Dave tuti kiemelt figyelmet kap a dolgozatírás közben. ☺ Kicsengetéskor mindenki megkönnyebbülten kászálódott fel.

– Milyen óra jön? – üvöltötte Zsolti teli szájjal; éppen egy májkrémes szendvicset fogyasztott, nem túl kulturáltan.

– Rajz. Végre valami könnyű – dobálta be a tancuccait Ricsi a táskájába, aztán, mivel a kijelentése után összeráncolt szemöldökkel meredtem rá, röhögve megvonta a vállát. – Bocs, a többségnek könnyű – javította ki magát.

– A mai órán a színekkel fogunk foglalkozni – lépett a terembe Vladár, mire a többiek örömmel bólintottak. Én meg ültem ott bénán a helyemen, és azon töprengtem, hogy mi van a színekkel. Kérdőn a mellettem lévő padban ülő Virághoz fordultam, és széttártam a karom, mire Virág felmutatott egy doboz temperát.

A szám szélét rágva hallgattam, aztán, mivel nem volt nálam tempera (tényleg véletlenül felejtettem el kiszedni a suliboxból óra előtt), felemeltem a kezem, és közöltem Vladárral, hogy kimennék a felszerelésemért. Amikor kiléptem az osztályból, utánam szolt, hogy ha megelégszem egy igazolatlan órával, vissza se kell mennem. Ez elég durva volt, és bár szívesebben lófráltam volna a folyosón vagy a könyvtárban rajzóra helyett, tudtam, hogy vissza kell mennem. Óra végéig a padom fölé görnyedve próbáltam kikeverni a Vladár által megadott színeket, de ötből csak kettő jött össze, mert a lila helyett állandóan feketét sikerült varázsolnom, emiatt pedig a többire nem maradt időm. Kettőt is csak úgy sikerült elérnem, hogy súgtak. A narancssárgát Virág szájáról olvastam le, a barnát pedig Arnold suttogetta, amikor elsőként lett kész, és kivitte a tanárnak. A két színre egyébként kettést kaptam. De milyen áron?

Duplamatekon Gazdag tanárnő rossz passzban jött órára, úgyhogy maratonit feleltünk, a fél osztály egyest kapott, ráadásul pont takarásban voltam, amikor Zsolti felelt, így hiába keresett engem a tekintetével. Kingára pedig hiába nézett, ő ahelyett, hogy súgott volna, csak némán jelentkezett. Tudta a választ. Persze hogy tudta! De nem segített. Óra végére eléggé felment az agyamban a pumpa, úgyhogy ahogy a tanárnő kitette a lábát, dühösen Kingára néztem.

– Belehaltál volna, ha súgsz?

– Igen – közölte durván, és felpattanva meghúzta a copfját. – Miért kéne segítenem? Ugyanabba az osztályba járunk, ugyanabba az iskolába. Ha én meg tudom tanulni, akkor más is!

– Most ne azzal foglalkozz – ráztam meg a fejem. – Ötösre feleltél, ügyes vagy, de utána miért kellett végigjelentkezned az órát? Mindenki tudja, hogy tudod a választ, ez annyira rád vall!

– Renáta! – szólt rám ridegen. – Te is ötöst kaptál. Pontosan mi a problémád?

– Az, hogy a viselkedésem...

– Milyen? Milyen a viselkedésem? Szánjam meg Zsoltit, aki a fél életét a videómegosztón tölti, ahelyett, hogy tanulna? Vagy Virágot, aki a MySpace-en lóg egész nap, de képtelen felismerni egy egyismeretlenes egyenletet? – fújtatott.

– Nem kell megszánnod senkit. Csak ne provokálj – vontam meg a vállam, érezve, hogy ez egy véget nem érő vita kettőnk között, és úgy döntöttem, inkább Virágot vigasztalom, aki megint egyest kapott matekból. Jaj. ☹

Suli után Arnolddal és Virággal komótosan ballagtunk fel a dombos utcán. Délutánra annyira kisütött a nap, hogy a dzsekinket a kezünkbe fogtuk, és pulcsiban gyalogoltunk.

– Az előző egyest anyu írta alá, akkor a mostanit apunak kell – tűnődött Virág magában, mi pedig Arnolddal a fejünket csóválva hallgattuk.

– Holnap úgyis nálam alszol, ne gyakoroljunk egy kicsit matekra? – próbálkoztam, de Virág hallani sem akart róla.

Elmondása szerint a holnapi este olyan lesz, amilyenre terveztük, popcorn, DVD és Fall Out Boy-CD-hallgatás (az utóbbiról egyébként nem tudtam, de mindegy), és szerinte ebbe a tőkjő programba nem fér bele a matek.

– Virág, a jegyeid alapján már most javítanod kéne, hogy az átlagod stabillá váljon, és ne az utolsó pillanatokban kelljen hajtanod – tanácsolta Arnold. Virág elhúzta a száját, és rávágta, hogy tök szép idő van. Ő így vált témát.

Szívesen hallgattam volna őket tovább, de megérkeztünk Cortez utcájához, úgyhogy lassítottam a lépteimen, végül pedig teljesen megálltam. Virág mosolyogva intett, Arnold azonban kérdően nézett felém.

– A házi... – hadartam, és mielőtt Arnold bármi rosszállót mondott volna, inkább befordultam az utcába.

Cortez nagymamája beengedett, megkérdezte, hogy vagyok, meg ilyesmi, úgyhogy pár szót váltottam vele, aztán mondta, hogy menjek fel nyugodtan. A Ramones-plakát előtt megálltam, és mély lélegzetet véve bekopogtam, miközben próbáltam az agyamba vésni, hogy otthon csekkoljam le ezt az együttest, mert ciki, hogy semmit nem tudok róla.

– Szia – léptem be az ajtón, és mint mindig, amikor Cortez közelében vagyok, örülten verni kezdett a szívem.

Cortez félretette a játékkonzolt, és fájdalmasan nézte, ahogy kiveszem a táskámból a tancuccaimat.

– Már megint ilyen sok? – vonta fel a szemöldökét.

– Csak hogy ne unatkozz a hétvégén – feleltem mosolyogva. – Vicces – nyúlt a jegyzetekért visszafojtott vigyorral, aztán belelapozott.

Pár másodperc ácsorgás után leültem a fotelbe, és éppen előszedtem volna a könyvem, hogy olvassak, amíg Cortez átmásolja a dolgokat, amikor kopogtak az ajtón. Annyira biztos voltam abban, hogy Cortez nagymamája jött fel, hogy csak akkor kaptam fel a fejem, amikor Cortez köszönt és a belépő visszaköszönt. Edina volt. Szinte minden vér kifutott a fejből, és ösztönösen visszacsúsztattam a könyvem a táskámba.

Edina bejött, odahajolt Cortezhez, hogy puszt adjon, aztán fél szemöldökét felvonva valami köszönésfélét morgott felém is.

Kelletlenül visszaköszöntem, aztán kínos csöndben néztem, amint letesz az asztalra egy tálca sütit.

– Gondoltam, jólesne – magyarázta mosolyogva.

– Kösz, de még a tegnapiból is van – vonta meg a vállát Cortez.

Edina nem zavartatta magát, leült Cortez mellé, és megsimította a karját. Én meg pislogás nélkül meredtem rájuk. Oké, Edina sütit visz neki, sőt, mint kiderült, nem is első alkalommal, leül, csacsog, igazgatja a haját, aggódalmasan fontoskodik, puszival köszön, és úgy ül le mellé, mintha csak összetartoznának. Mintha csak... Teljesen ledöbbsentem. Mintha járnának! Zavartan felkászálódtam és felvettem a táskám. Szinte egyszerre néztek fel rám, úgyhogy a hajamat csavargatva, totál bénán kezdtem magyarázni arról, hogy elfelejtettem, hogy fontos dolgom van.

– És a füzeted? – kérdezte Cortez.

– Maradhat, most nem kell – legyintettem, és kierőlködtem egy mosolyt, ami baromira nehezen, de sikerült.

– Biztos?

– Aha. Sziasztok – köszöntem el gyorsan, és már be is csuktam magam mögött az ajtót.

Hogy én mekkora balek vagyok! Ők telefonálnak, msn-eznek, sms-eznek, Edina átmegy hozzá, sütit visz, puszi... Én meg azt hittem, valami baromi különleges van abban, hogy naponta rohanok a házival, mint valami lúzer. Jaj. Lesiettem a lépcsőn, és már épp a bejárati ajtón menekültem volna, amikor Cortez nagymamája meglátott.

– Reni, már mész is?

– Igen, most csak odaadtam a jegyzeteket – hadartam sietve, mert szerettem volna kint lenni a házból, mielőtt kiszakad belőlem a bögés.

– Ó, értem. Köszönöm, hogy elhoztad – bólogatott Cortez nagymamája, én pedig újra az ajtóra néztem, remélve, hogy pillanatokon belül a másik oldalán tudhatom magam. Cortez nagymamája (talán csak elkapta a pillantásom, talán tényleg elhitte, hogy sietek) kedvesen elköszönt tőlem, én pedig mehettem.

Az utat gyorsan tettem meg hazáig, és piros pont jár azért, amiért csak a szobaajtóm becsukása után tört rám a zokogás. Igaz, akkor annyira, hogy nem bírtam abbahagyni. Mikor anyu hazaért, még mindig a babzsák fotelemben ülve bögttem, körülöttem egy halom zsepi volt szétdobálva, és kicsit nehezemre esett elmagyarázni, hogy mi a bajom, mert folyamatosan belebögttem a beszámolómba. Anyu a másik babzsák fotelemben fészkelődve hallgatott, és próbálta a szaggatott beszédemből kivenni, hogy mégis mi történt. Aztán magamra hagyott, mert sürgősen meg kellett keresnie egy kamaszkezelő könyvben, hogy ilyenkor pontosan mi a teendő. Vacsorára már összeszedtem magam, azt hiszem, elfogytak a könnyeim, de a szüleim tolerálták az „éppen megszakad a szívem” dolgot, és engedték, hogy a szobámban egyek. Ami azért volt jó, mert webkameráztam Virággal. Amikor

elmondtam neki, hogy mi történt, és hogy Edina és Cortez tuti, hogy járnak, Virág majdnem annyira kiakadt, mint én.

Cortez: 5/1 – minden hiába. ☹

Edina: 5/1 – áááá. ☹

A mai napom: 5/1 – no comment.

Rajzóra: 5/2 – rémes, de mégis, a délutánomhoz képest még az is jó volt.

Március 27., péntek

Rémesen kezdődött a nap. A sok sírástól meg álmatlan forgolódástól buci fejjel ébredtem, a szemeim alatt sötét karikák húzódtak, és úgy éreztem magam, mint akit kimostak.

Virág a kapuban várt ránk, és figyelmen kívül hagyva azt az apró ténytet, hogy apu a kocsiban ül, az egész utat végigmagyaráztuk, egymás szavába vágva. Szegény apu, a kora reggeli órában tuti el tudott volna képzelni jobb társaságot két begőzölt kamaszlánynál, de mindegy.

Az aulában Máday rászólt Virágra, hogy vegye le a fekete-fehér csikos sapkáját.

– Jaj, ne, háromnegyed órán át igazgattam, hogy félreálljon, és kilógjon alóla a hajam... – mutatta Virág az emós sapiját, de Mádayt nem hatotta meg, így kénytelen volt levenni, alatta totál lelapult a haja, így mehettünk a mosdóba zselézni.

Amíg Virág a tükör előtt bíbelődött a hajával, én a falnak dőlve leguggoltam, és várakoztam. Elég ciki dolog ez a szerelmi bánat téma, mert időnként tök jól van az ember, aztán hirtelen eszébe jut, és egy pillanat alatt befordul, így volt ez velem is. Egyszer nézem Virágot, amint a haját tupirozza, aztán nyílik az ajtó, és Edina a három a-s lány kíséretével becsörtet. És akkor végem is lett.

– Nekem jó a nyolc, addig úgyis átugrom Cortezhez – magyarázta Edina a szabad tükör elé állva, és ellenőrizte a szájfényét.

Megsemmisülten néztem rájuk. Átugrik hozzá. Az mit jelent? Miért ugrál? Kihez ugrunk csak úgy át? A barátunkhoz? Jaj. ☹ Virág csendben igazgatta az ujjaival a haját, én a csempének dőlve guggoltam, miközben az a-sok továbbra is beszélgetve kivonultak a mosdóból.

Virág a tükörből rám nézett, az arca szomorú volt, és kicsit talán dühös is.

– Annyira sajnálom – mondta.

– Tudom – biccentettem. – Én is.

A folyosóra kilépve szinte belebotlottam Kingába. Ahogy a szemébe néztem, összetalálkozott a tekintetünk, és egy pillanatig hezitáltam azon, hogy megkérdezzem, mit tud. Ha valaki, akkor ő biztosan tisztában van a dolgokkal.

– Bocs – kerültem ki, miközben elkaptam a fejem. Nem, gondoltam, ő a másik oldalon áll, és most nem bírnám ki, ha megalázna.

A tanítás egyébként klasszul telt, a péntek mindig laza, úgyhogy hamar elment az idő. Ebédszünetben Arnolddal és Virággal az udvaron lévő padon ültünk és a sulirádiót hallgattuk, miközben Virág valami újságból szedegette ki a termékmintákat, Arnold meg én pedig olvastunk. Ő Rejtőt, én pedig Meg Cabotot.

– Milyen? – kérdezte egy idő után, a könyvemre utalva.

– Jópofa – vontam meg a vállam, és felmutattam neki a *Hívószám* sorozat borítóját. – És a tiéd?

– Zseniális – mondta. Virág, miután kiszedegette az újságba ragasztott ajándékokat, hirtelen felállt, és megkérdezte, hogy kérünk-e valamit a büféből. Mindketten nemet intettünk, úgyhogy beszaladt magának egy Túró Rudiért.

Teljesen belemerültem a gondolataimba, amikor Arnold rám szólt.

– Hol jársz?

– Bocs, csak elgondolkoztam.

– Értem. Szóval holnap színház – ismételte meg, mivel úgy tűnt, elsőre nem hallottam.

– Ó, oké – biccentettem, és kierőltettem egy mosolyt. Arnold szóltanul bólintott, aztán összehúzott szemekkel méregetni kezdett.

– Minden rendben? – kérdezte, és őszintén jólesett a reakciója. Megtehettem volna, hogy a fejemhez vágja, hogy ő megmondta, meg ilyesmi, de nem. Igazi barátként viselkedett.

– Igen. Azt hiszem. Kösz – mosolyogtam rá. Lehet, hogy vesztettem, lehet, hogy Edina összejött Cortezzel. Nem tudom. Az viszont biztos, hogy két olyan barát támogat és áll mellettem, amilyenről csak álmodni lehet.

Infón Tölgyessy tanár úr negyedóra alatt leadta az anyagot, utána elfoglalhattuk magunkat, ami mindig könnyen megy. ☺ Arnolddal Honfoglalóztunk, és egy idő után Jacques odaült hozzánk, mert érdekesnek találta, amit játszunk. Virág mellettem valami termékmintával kenegette magát, ami egy idő után habzott, úgyhogy kiment a mosdóba lemosni. Kiderült, hogy testápolónak hitte, pedig tusfürdő volt. (A csodálatos angoltudásunk, az tehet róla). Andris és Robi autóversenyeztek, a tanár mögéjük állt, és bíraskodott, mivel folyamatosan veszekedtek, úgyhogy mindenki elvult.

A délután nagy részét olvasással töltöttem. Hogy a szüleim ne gondolják, hogy totálisan befordultam, az étkezőasztalnál ülve olvastam, és igyekeztem vidámnak látszani.

Virág hétkor jött, addig megsétáltatta Robert Pattinsont. A szobámba érve lerogyott a babzsák fotelembe, és kinyitotta a lila csillagmintás válltáskáját.

– *Twilight?* – vette ki az A variációjú DVD-csomagot. – Vagy *Szívek szállodája?* – ez volt a B, és engem rögtön meggyőzött. – Oké – mosolyodott el. – Akkor Jess és Dean.

A körülmények miatt most duplán örültem. Mert Cortezről is elvonta a figyelmem, ami miatt igazán hálás voltam. Egy halom popcornnal, két fél literes kólával és pizsiben (én Yellow Submarine-es szettben, Virág pedig halálfejes gatyában és Pete Wentzes, bő fazonú pólóban) kezdtük el nézni a filmet. Éjfél után kerültünk ágyba, de megérte. Rengeteget nevtünk, és halálra zabáltuk magunkat popcornnal, így aztán megúsztuk anyu vacsiját is. ☺

Dvd-zés Virággal: 5/5 – nem aludtam sokat, de nagyon-nagyon klassz volt. ☺

Arnold 5/5 – Irtó rendes volt Cortezzel kapcsolatban. Igazi barát.

Meg Cabot: 5/5 – Nagyon klassz a könyv. Oké, azt nem akarom, hogy belém csapjon a villám, de annak örülnék, ha kialakulna valami képességem. ☺

Cortez és Edina 5/1 – legalább egy estére kivertem őket a fejemből.

Március 30., hétfő

A hétvége oltári volt. A péntek este, a szombati színház Arnolddal, vasárnap egész nap Sims Virággal. Teljesen megfeledkeztem valamiről. Egy érzésről, ami reggel, miután apu kirakott minket a sulinál, szinte gyomorszájon vágott. Hogy mennyire szeretem Cortezt. Ott állt a többiekkel, a szokásos helyén. Járógipszben. Virág megszorította a karom, és mélyen a szemembe nézve próbált erőt adni.

– Sziasztok – köszöntem, és Cortezről a lehető leghamarabb kaptam el a tekintetem. Sajna a következő pillanatban vissza kellett nézнем rá, mert hozzám szólt.

– Elhoztam a füzeteket.

– Kösz. Hogy vagy? – kérdeztem, mert azért nem akartam bunkónak tűnni.

– Szokatlan, de nem vészes. Kicsit lassú. Nehezebben megy a kick-flip ezzel – kopogtatta meg a gipszét.

A poénját a fiúk hangos röhögéssel értékelték, én azonban csak bólintottam. Elvégre poénkodjon a barátnőjével, vagy mi. Oké, mivel már nem tudtam sokáig játszani a jeges, kíméletlen karaktert, Virággal gyorsan bementünk a suliba. Bármennyire is szeretném utálni Cortezt, sajnos lehetetlen. A visszatérésének egyébként (természetesen) nem csak én örültem borzalmasan. A büfésnénitől elkezdve a végzősökön át, a sulirádiósokig mindenki vele volt elfoglalva. Eléggé népszerű. Mindegy. Viszont volt, akit

annyira nem hatott meg Cortez járógipsze. Kardos ahogy belépett az osztályba, máris a tárgyra tért.

– Jövő hét szombaton április 11. lesz. Mond ez valakinek valamit? – kérdezte, miközben csontos arca kemény vonásai egy pillanatra sem enyhültek meg.

– Anyám születésnapja! – üvöltötte Zsolti.

– Nagy Zsolt, ha még egyszer beleordítasz a tanóramba, leküldelek az igazgatóhelyetteshez – förmedt Kardos Zsoltira, mire mindenki abbahagyta a nevetést.

– Reni – szólított fel Kardos, mivel jelentkeztem.

– A költészet napja?

– Köszönöm – biccentett elismerően. – Ez alkalomból a Szent Johannában a jövő hét irodalmi hét – mondta. Az osztály halkán morogva várta, hogy ez pontosan mit jelent. Mivel Kardos jelentette be, sok jót nem. – Hétfőre szabadon választható beadandó feladat egy vers vagy egy novella írása.

– Nee – csúszott ki Dave száján, mire Kardos gyilkos tekintettel elhallgattatta, megfordult, és felírt egy internetcímet a táblára, amit kétszer alá is húzott.

– A feladat a következő...

Oké, szóval az irodalmi hét kapcsán két beadandóból választhatunk. Egy vers, nincs meghatározva a műfaja vagy stílusa, példának azonban ajánlott néhányat a szöveggyűjteményből, ami alapján könnyen meg lehet írni. A másik, ami igazán elnyerte a tetszésem, egy tízoldalas novella, főszerepben egy állat, egyes szám első személyben elmesélve. Ez szerintem elég érdekes feladat, úgyhogy én rögtön a novellairást választottam, és tényleg feldobódtam tőle. A többiek kevésbé.

– Felmayer? – szólította fel a tanár Dave-et, aki megállás nélkül jelentkezett.

– Tanár úr, minek a netcím?

– A legjobban sikerült munkákat beküldjük az oldalon meghirdetett pályázatra, hogy képviselje iskolánkat, tehát akit komolyabban érdekel, az nyugodtan nézzen utána – közölte, mire Kinga fészkelődni kezdett, a többiek pedig látszólag ellazultak. –

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy nem kap mindenki osztályzatot! – tette hozzá, mire többen feszengeni kezdtek.

Csengetéskor az osztály egy emberként pattant fel, és akár egy felbolydult darázsfészek, úgy nyüzsgöttünk. Cortez, aki egyébként is szenvedve ült a gipsz miatt, ezúttal még fájdalmasabb arccal nézett maga elé. Hát igen. Beadandó Kardosnak. Nyilvánvalóan Cortez rémálma. És amióta Edina a barátnője, ez engem egy cseppet sem érdekel. Haha!

Elpakoltam a táskámba, és vártam Arnoldra meg Virágra. Közben a többiek természetesen a beadandókról tanakodtak.

– Á, lekapom a netről – vonogatta a vállát Dave.

– Állatról írni novellát? Ez meg mekkora baromság? Miről írjak? – töprengett Zsolti.

– Disznóról – szólt oda Kinga. – Az találó.

– Te meg írdál tetűről! – ordította Zsolti, aztán nagyszerű ötlete támadt. – írdál lótetűről!

Kinga a fejét rázva kiment a teremből, hogy gyorsan megnézze az infóteremben a Kardos által megadott honlapot. Az udvarra kérve Arnold hozzám fordult.

– Melyiket írod?

– A novella tetszik, a vers húzósabb – feleltem.

– Akkor válaszd a novellát, szerintem menni fog – bólintott. – Vettél már részt pályázaton?

– Nem, még soha – ráztam a fejem, és magamban hozzátettem, hogy Kinga és Arnold színvonala miatt várhatóan nem is fogok.

– Hé, én tudjátok miről írok? – ébredt fel hirtelen Virág, aki annyira bambult, hogy már azt hittük, állva elaludt. – Robert Pattinsonról.

– A kutyáról? – kérdeztem.

– Nem, az emberről. A verset róla írom – bólogatott.

Arnold a fejét rázva próbálta felfogni, hogy Virág miről beszél, miközben én az árkádok alá néztem, ahová addigra ért ki Cortez, akit Ricsi támogatott. Körülöttük egy csomó felső évfolyamba járó ácsorgott. A sulirádiósok éppen Cortez visszatérésére küldtek egy dalt.

– Ez mi? – ráncoltam össze a szemöldököm kérdőn.

– Ramones – felelte azonnal Arnold, és láttam rajta, hogy nem tetszik neki. Ezen, mondjuk, nem lepődtem meg. Csoda lett volna, ha valamiben egyetértenek.

Más kérdés, hogy a punk dal Máday tetszését sem nyerte el, aki büntetésül eltiltotta a két stúdióost egy napra (holnap) a rádiótól, ezért ő adja majd a dalokat. Éljen a sanzon. Jaj. ☹

A nap pozitívuma, hogy Edina nem volt suliban. A nap negatívuma viszont egyértelműen a törítézé. Komolyan, még sosem láttam ennyire bepánikolva az osztályt, mint tőrióra előtt. Nemhogy az udvarra, de a folyosóra sem ment ki senki, egész szünetben a helyükön ültek és készültek. Ez mindenkinek mást jelentett:

Kinga, Arnold, Gábor és én utoljára átfutottuk a füzetünket, a többiek leginkább puskát gyártottak. Csengetéskor Barka berobogott, a terembe, és azzal a lendülettel osztani is kezdte a dolgokat. Virág, aki a szünetben végig zenét hallgatott a mobilján, kérdőn nézett fel.

– Ez mi? – csodálkozott.

– Témazáró – suttoztam. Virág olyan arcot vágott, mintha először hallana a dologról.

– Nem kéne előtte összefoglalnunk?

– Már megvolt – néztem rá értetlenül.

– Jujj – dörzsölte össze a kezét Virág, és kapkodva belelapozott a füzetébe.

– Virág, tedd el a füzeted – rakta le elé Barka a lapot, aztán felém fordult és kiosztotta az enyémet. Más csoportban voltunk, úgyhogy ez azt jelentette, hogy írhatok kétfélet. Óriási.

Barka még a többieknek osztotta a lapokat, miközben Virág a halálfejes tolla végét rágcsálva nézett körbe.

– Tanultál? – suttozta felém, mire bólogattam. – Mikor? – A hétvégén – válaszoltam. Látszott rajta, hogy nem érti.

– Mikor? Simseztünk.

– Előtte. Meg utána. Mi az első kérdésed? – nyújtogattam a nyakam a lapja felé, de Barka rám szólt, úgyhogy csendben kellett maradnom.

Na jó. Az óra síri csendben telt, én igyekeztem a leghamarabb megírni a dogám, mert Virág némán szuggerált, Jacques folyton hátrafordult, hogy segítsek, Robi pedig pissegett, hogy foglaljam le a tanárt, mert így nem tud puskázni. Kétszer odahívtam Barkát, hogy megkérdézzek tőle valami tök átlátszó dolgot, addig a többiek, párszor tudtak lesni, de többet nem tehettem. Jacques-nak előreadtam egy cetlit a válaszokkal, aztán Virág válaszait dolgoztam ki. Tök jó, negyvenöt perc alatt megírtam három dogát. Csengetéskor kimerülten kászálódtam fel a helyemről, és csodálkozva néztem hátra a fiúkra, akik kivételesen egyszor sem pissegtek rám.

– Hogy ment? – kérdeztem Ricsit.

– Mindent tudtam – válaszolta büszkén. Összehúzott szemmel néztem rá, elvégre ő sem gondolhatja komolyan, hogy beveszem. Ekkor Cortez felemelte a pad alól a könyvét, és mosolyogva becsukta. Na igen. Mivel ő a hiányzása miatt nem írt dogát, lesúgta az egészet Ricsiéknek. Azt hiszem, tényleg csak én vagyok annyira béna, hogy készülök az órákra. ☺

Olvasókör előtt Virággal ácsorogtam az aulában, és vártuk, hogy kész legyen a melegszendvicse (Arnold előrement a könyvtárba, hogy visszavigyen egy könyvet). A lépcsőről óriási hangzavar és röhögés hallatszott, úgyhogy odakaptam a fejem. Ricsiék segítették le Cortezt, aki egyesével szedte a lépcsőfokokat, a járógipszével láthatóan nem tudott megbarátkozni. Mikor leérték, váltottak pár szót, aztán Ricsi, Dave és Zsolti kimentek a bejárati ajtón, Cortez pedig megpihent az aula egyik padján.

– Na, rohantam, mert Vladár elkezdi nélkülem – fogta Virág a tenyerébe a még gőzölgő melegszendvicset, és elviharzott rajzszakkörre.

Én meg ott maradtam. Esetlenül ácsorogtam, azon tanakodva, hogy most mi legyen. Cortezzel egyfelé megyünk, a könyvtárba. Ha elsietek előre, az bunkó dolog. Ha bevárom, az meg ciki,

elvégre miért kísérgessem, ha van barátnője. Még a végén úgy tűnne, mintha nyomulnék, vagy ilyesmi. Oké, végül győzött a lelkiismeretem, meg a kis lepkék a gyomromban, úgyhogy megálltam előtte.

– Jössz? – kérdeztem.

– Aha, mindjárt. Menj előre, mondd meg, hogy igyekszem – felelte ráérősen. Megráztam a fejem.

– Kardos be fog rágni. Szerintem gyere.

Cortez unottan a plafonra nézett, aztán megtámaszkodott a padon, és megpróbált feltápászkodni. Ösztönösen elkaptam a karját, hogy felsegítsem.

– Kösz – mosolygott rám, és sikerült megtartania magát. A többire nem nagyon emlékszem, mert a mosolyától zúgni kezdett a fülem, és azon igyekeztem, hogy egyenletesen vegyem a levegőt, mielőtt megfulladok.

A lényeg, hogy együtt mentünk olvasókörré. Igaz, tíz percet késtünk, de Kardos csak Cortezt szidta le.

És hogy a nap teljes legyen, este fogadóóra volt, amin Vladár kedvesen kipanaszkozta magát anyunak a „minősíthetetlen magatartásom” miatt, úgyhogy tökmindegy a szerelmi bánatom vagy éppen a többi tantárgyból a kitűnő átlagom, Vladár beuszította anyut, így büntiből visszacsökkent a netkorlátozásom egy órára. Pff.

Cortez újra suliban: 5/5* – nem hittem volna, hogy ilyen hatással lesz rám. Pedig de. És borzalmasan hiányzott. ☺

Törítézé: 5/4 – Egy választ tuti elrontottam. ☹

Msn: 5/2 – a fogadóóra miatt kongott az ürességtől, azt hiszem, otthon mindenki fejmosást kap éppen.

Virág: 5/1 – az anyukája megtudott pár egyest, amit Virág nem írt be az ellenőrzőjébe, úgyhogy nem jöhetett a netre. Emiatt telefonon beszélünk, de csak pár percet és titokban. ☹

Vers- és novellaíró pályázat: 5/3 – csekkoltam az irodalmi oldalt a neten. Elég húzósnak tűnik, de azért kinyomtattam.

Március 31., kedd

Reggel Virág a kapunkban várakozott, fekete csőnadrágot, kockás deszkás cipőt és vastag, pink kapucnis pulcsit viselt, nyaka köré hatalmas, fekete-fehér kockás kendő volt tekerve. A haját a szemébe fésülte, úgyhogy tudtam, befordulós napja van.

– Mi volt? – tértem rá rögtön a fogadóóra témára.

– Ne is mondd! Gazdag és Kardos elég goromba dolgokat állított rólam – motyogta, miközben beült a hátsó ülésre.

– Én Vladártól kaptam – bólogattam. Apu rosszállóan nézett rám, jelezve, hogy a jelenlétében ne beszéljünk meggondolatlanul, merthogy ő szülő. Ez igaz, viszont ahelyett, hogy abbahagytuk volna, szimplán átváltottunk franciára, úgy diskuráltunk tovább. Ez egyébként állati jó csel, komolyan beválik akár beszélgetésnél, akár levelezésnél, a szüleim nem értenek belőle semmit. ☺

A sulis előtti lépcsőhöz érve be kellett látnom, hogy nemcsak Virágnak telt kellemetlenül az estéje, szinte valamennyi osztálytársammal „komolyan elbeszélgettek” otthon.

– Érted, Kardos azt mondta anyámnak, hogy vérlázító a magatartásom – hadarta Zsolti. – Mit akart ezzel mondani? – csodálkozott.

– Talán azt, hogy nem elég, hogy sötét vagy, mint az éjszaka, de még pofátlan is – állt meg mellettünk Kinga.

– Nyerítést hallottam, ti is? – forgolódott Zsolti, megjátszva, hogy nem vette észre Kingát. Kinga lenézően legyintett, aztán ott maradt velünk, nem törődve azzal, hogy a fiúk nem szívesen látták.

– Mit csinál Dave? – kérdeztem Ricsitől.

– Twitterezik – legyintett unottan.

Mint mindig, Dave szokás szerint fontoskodva járkált a telefonjával, a lehető legnagyobb feltűnést keltve, és alig várta, hogy valaki megkérdezze, mit csinál. Mivel fél füllel hallotta, amit mondtam, vagányán odaállt mellém, és magyarázni kezdte, hogy most éppen „mikroblogol”, vagyis helyzetjelentést ad arról, hogy hamarosan bemegy a sulis épületébe.

– Ez tényleg örülten izgi – bólogattam, óvatos mosolyra húzva a szám.

– Gúnyolódj csak, de mindenki, aki számít, ezt használja.

– Kimaradtam belőle – tettem fel a kezem.

– Ne már, Ren, legalább a Facebookra regelj. Sokkal többet használjuk, mint az IWiwet.

– Most komolyan, lemaradtam valamiről, mert nem használom?

– kérdeztem unottan, aztán már válaszolni is akartam a saját kérdésekre, hogy nem, amikor Kinga közbeszólt.

– Igen.

Felé kaptam a fejem, és mélyen a szemébe néztem. Az más, ha a fiúk cukkolnak, hogy béna vagyok, meg ilyesmi. De ha Kinga mondja, hogy lemaradok valamiről, akkor elhiszem. Mert őt ismerve csak egy dologról lehet szó. Cortezről. Aki egyébként abban a pillanatban érkezett meg, a nagypapája hozta suliba kocsival, és miközben Ricsi és Zsolti segített neki kiszállni, Kingára néztem.

– Regisztráljak? – kérdeztem halkán.

– Igen – felelte egyszerűen.

– Oké – bólintottam. Neki elhiszem.

Első óráig egyébként tízen ajánlották fel, hogy meginvitálnak az oldalra, és bár önként is fel tudok regisztrálni, azért Virágtól elfogadtam. ☺

Irodalmon Kardos így indított:

– A tegnapi fogadóórák okoztak némi meglepetést. Bernáth, Pósa, Nagy, Felmayer és Bencze – nézett végig a termen. – Ezentúl minden jegyet én írok be az ellenőrzőtökbe.

A teremben halk nevetés futott végig, aztán Kardos egy szúrós tekintettel elhallgattatott minket, és Jacques-ot szólította fel, felelésre. Szegény Jacques negyedórán át állt a helyén, és csúnyán szenvedett egy életrajzzal. Már azt hittük, hogy sosem lesz vége, amikor nyílt az ajtó, és Arnold lépett be ráérősen.

– Neményi, most már elég volt, igazolatlan óra, add ide az ellenőrződ! – förmedt rá Kardos. Arnold maga elé húzta a

hátizsákját, ledobta a tanári asztalra az ellenőrzőjét, aztán egy halom összegyűródött lapot is.

– Ez mi? – kérdezte Kardos, akit láthatóan sokkal inkább foglalkoztatott a papírköteg, mint az igazolatlan.

– A beadandó. A novella tizenkét oldalas lett, tisztában vagyok vele, hogy a tanár úr tíz oldalt kért, de harmadik átírássra sikerült lecsökkentenem az oldalszámot. Mindamellett elhoztam az eredeti változatot is, ami sokkal inkább kiteljesedik, felépítés szempontjából pedig...

– Jó, értem – bólogatott Kardos. – Ül le – hajította vissza az ellenőrzőjét, amibe természetesen ezúttal sem írt be.

Arnold felvette az asztalról, és a helyére sétált, miközben találkozott a tekintetünk, és mosolyogva bólintottam neki. Kardos felvette a lapokat, és érdeklődve beleolvasott.

– Monsieur Kardos – köhintette Jacques, akiről mindenki megfélekedzett, és aki továbbra is a helyén ácsorgott, a felelése eredményére várva.

Kardos zavartan felnézett rá, aztán legyintve befirkantott neki egy kettest. Jacques boldog volt. Komolyan. ☺

Csengetéskor Arnold a padomhoz jött, és megvárta, amíg elpakolom a holmim.

– Hogy sikerült a novellád? – kérdeztem, bár azért sejtettem a választ.

– Könnyen ment – biccentett. – Hoztam neked is – emelt ki egy suliujságot a táskájából.

– Honnan van? – kaptam ki a kezéből izgatottan az áprilisi számot.

– Akkor töltötték fel a tartót, amikor jöttem.

– Na végre! Ez az új? – állt meg mellettem Kinga, majd szó nélkül kivette a kezemből, és ellapozott.

Csodálkozva néztem rá, aztán sóhajtva Arnold mellé álltam, és inkább vele együtt lapoztam át gyorsan.

– Jó lett – futottam át az ajánlóimat, aztán ellapoztunk Arnold négyoldalas cikkéhez, ami olyan lett, amilyenre számítottam. Zseniális.

Kinga, aki Arnold írása miatt kisebb rohamot kapott, azonnal heves vitába kezdett, és mivel úgy láttam, Arnold megbirkózik vele, Virággal együtt lementem az udvarra. A duplafrancia hamar eltelt, Monsieur Durand maratont diktált, főcin Farkas tanárnővel az időjárás frontokról tanultunk (kaptam is egy óraimunka-ötöst az aktivitásomért), törin pedig továbbmentünk az anyaggal, mert Barka még nem javította ki a dogákat. Ennek sokan örültek. ☺

Facebook: 5/3 – regisztráltam, de amíg Cortez nem jelöl vissza, nem látom az adatlapját.

Suliújság: 5/5 – vidám, színes és nagyon tavaszi lett az áprilisi szám.

Sulirádió: 5/3 – kissé depresszív hangulat lett az egész napos Edith Piaftól, egyedül Máday élvezte.

Április 2., csütörtök

Már reggel nagyon szép idő volt, úgyhogy tök jó kedvvel indultam suliba. Oké, mondjuk, kicsit tovább tartott elkészülnöm, mert nem tudtam eldönteni, hogy mit vegyek fel, végül a bordó bakancsomra esett a választásom sötétkék trapézfarmerral és bordó kardigánnal. Mivel ehhez a szereléshez egyáltalán nem megy a kék-fehér Szent Johannás sál, feltettem a kitűzöt a farmerdzsekimre. A sulis előtt a fiúk a szokásos helyen ácsorogtak. Dave a telefonjával babrált, Zsolti pudingot(!) evett, amihez még kanala is volt, Ricsi a gördeszkáját tologatta maga alatt, Cortez pedig a zenelejátszóját nyomkodta. Örültem helyes volt, a reggeli napsütésben az összevissza álló haja már nem látszott feketének, hanem nagyon sötét barnának. Fekete-fehér kapucnis pulcsiban, bő fazonú farmerben (ami eltakarja a gipszét) és hófehér deszkás cipőben ácsorgott, lazán, mint aki tényleg nincs tudatában annak, hogy már az is ultramenő, ahogyan áll. Az oldalán pedig kiegészítőként Edina csüngött, aki mára meggyógyult. A jelenetet látva automatikusan bementünk a suliba, nem időztünk egy percet sem velük.

Csengetéskor még örültek háza volt a teremben, Andris és Robi hozzákötöttek valamit a tévéhez, és Guitar Heróztak, ami egyébként is örült lármás volt, Cortez, Ricsi, Dave és Zsolti a hátsó padban videót néztek Dave telefonján, ami szintén hangos volt, Jacques Gáborral torpedózott a táblán, Kinga pedig mindenkivel üvöltött, hogy hallgassanak el. Virág a padján feküdt, és depresszióba zuhant, amiért a hétvégén az apukája horgászni viszi, én pedig a helyemen olvastam, és azon tűnődtem, Barka mennyire le fogja szűrni az osztályt, amiért így várjuk. Szerencsénkre az ajtócsapódás után Barka helyett a fiúk tesitanára, Szekeres jött be, és összeráncolt szemöldökkel nézett végig a teremben.

– Ma én helyettesítem Barka tanárnőt – közölte.

– Igeeeen! Teljesült a kívánságom! Barka elment a suliból, és a témazárók nem érvényesek! – üvöltötte Zsolti. Mindenki röhögve fordult felé.

– Először is ne ordíts! – szólt rá a tanár. – Másodszor pedig, a tanárnő ma nincs bent, jövő hétfőn azonban a kijavított dolgozatokkal jön órára.

– Erősebben kell koncentrálnom... – bólogatott Zsolti, mint aki mindent ért.

– Vagy tanulnod kéne – vágta rá Kinga, aztán unottan a helyettesítő tanárra nézett, hátha kiderül, hogy mit csinálunk az órán.

– Tanár úr, folytathatjuk a Guitar Herót? – kérdezte Robi izgatottan.

– Eleve nem értem, hogy kerül a tévéhez ez a... – nézett Szekeres kérdően a kábelekre.

– Ja, az semmi – ugrott oda azonnal Andris, és pillanatok alatt szétkapta az egészet.

– Na jó! Mivel ennyire szép idő van, menjünk ki az udvarra – állt fel a tanár. Az osztály egyöntetű morgással fejezte ki nemtetszését. – Nem kérés volt, na gyerünk! – tapsolt kettőt Szekeres, mi pedig komótosan feltápáskodtunk.

A könyvemmel a kezemben mentem le az udvarra, és felültem a pad támlájára.

És csendben olvastam, Virág a nap felé fordulva, behunyta szemmel meditált, Kinga pedig valamit jegyzetelt, úgyhogy elvöltünk.

Rajzon Vladár kiosztotta a feladatot, ami csendélet volt. Amíg a tanári asztalon rendezgette a szivacsot, krétát és egyéb „csendéletkelléket”, eszembe jutott, hogy megmutatom neki a tegnapi korrep. rajzom. Elvégre az is csendéletnek készült. Elvileg. Feltápáskodtam, kivettem a táskámból, aztán kimentem a tanári asztalhoz. Hiba volt, mert állítólag jelentkeznem kellett volna előtte. Hoppá.

– Rentai, talán ha felszólítalak... – nézett rám Vladár szúrósan.

– Ó, elnézést – húztam el a számot, és zavartan visszamentem a helyemre. Leültem, és feltettem a kezem. Vladár nem igazán foglalkozott velem, csendben rendezgette az asztalt, talán kicsit tovább is, mint kellett volna, én meg addig, mint valami béna, folyamatosan jelentkeztem. Oltári kínos volt. Mikor befejezte, felnézett.

– Igen?

– Tanár úr, kivihetném megmutatni a rajzom, amit korrepetáláson készítettem?

– Nem – jött az egyszerű és tömör válasz.

Értetlenül néztem rá, aztán megvontam a vállam és eltettem a rajzom. Ha nem, nem. Szótlatlanul ücsörögtem a helyemen, aztán elkezdtem rajzolni. Na jó, a végeredmény katasztrofális lett, a csendéletben szereplő kréta úgy nézett ki, mint egy bab, pedig komolyan nem olyanra terveztem. A lapom fölé hajolva próbáltam javíthatni a munkámon, ügyelve arra, hogy a körbe járkáló Vladár semmit ne láthasson belőle. Kingánál elidőzött egy darabig, mert szerinte Kinga rajzolt szivacsra nem valóságshű, mire Kinga kikérte magának, úgyhogy elvitatkoztak. Halk püsszegésre figyeltem fel, és óvatosan hátrafordultam. Egyenesen Cortez mélykék szemébe néztem, amitől egyébként is görcsbe rándult a gyomrom, és akkor még nem tudtam, hogy mit akar. Egy pillanat alatt kihúzott a rajzlapja alól egy másikat, amin egy béna, de felismerhető csendéletkép volt, sok javítással, maszattal.

– Vedd már el! – sürgetett, én pedig hirtelen észhez tértem, kikaptam a kezéből, és visszafordultam vele.

A saját lapomat begyűrtem a táskámba, és vadul zakatoló szívvel meredtem Cortez munkájára. Direkt béna volt, direkt pontatlan, de direkt nekem. A fejem zúgott, hirtelen két nagyon erős érzés kezdett fojtogatni. Az egyik a Cortez iránt táplált szerelem, a másik meg a csalás okozta adrenalinhullám, amitől begörcsölt a gyomrom. A kettő kicsit soknak tűnt egyszerre.

– Rendben, kérem a rajzokat – tapsolt kettőt Vladár. Persze mindenki ötöst kapott, én meg vártam, hogy mikor bukunk le a hamis rajzom miatt. Vladár hirtelen megakadt egy lapnál, tudtam, hogy az csak én lehetek, úgyhogy idegesen lesütöttem a szemem, és vártam, hogy mikor küld le Mádayhoz.

– Rentai, a korrepetálás, úgy látszik, hasznos, már csak a hozzáállásodon és a viselkedéseden kéne csiszolni, bár úgy érzem, ez az, amit nem lehet korrepetálni – semmisített meg a gúnyos megjegyzésével, aztán tovább értékelte a rajzokat. Mindegy, a lényeg, hogy túl lettem a rajzórán. Nem is akárhogy.

Csengetéskor hálásan fordultam hátra Cortezhez.

– Köszönöm – mosolyodtam el.

– Nincs mit – bólintott.

Egy csomó mindent akartam hirtelen mondani meg kérdezni. Hogy segítek-e az irodalom beadandóban, meg hogy hogy van, és egyébként is, már örültem hiányzott, hogy nem beszélgetünk, és a rajzóra után úgy éreztem, talán kisebb lett a szakadék köztünk, vagy ilyesmi... Aztán bejött a terembe Edina, felült Cortez padjára, és miközben almát evett, beszélgetni kezdtek. Nekem már nem volt ott keresnivalóm. Csalódottan mentem le az udvarra.

Cortez: 5/5* – rajzon... még mindig nem tértem magamhoz.

Facebook: 5/1 – még mindig nem jelölt vissza, nem értem, miért. ☹

Virág: 5/3 – tudtunk webkamerázni, de csak egy negyedórát.

Vacsora: 5/2 – tonhalas-zöldséges rizs. No comment. ☹

Április 3., péntek

Reggel apu kitett minket a sulinál, közben jó hétvégét kívánt Virágnak, akiért tanítás után jött az apukája, hogy elmenjenek egész hétvégére horgászni. Sajna Virág apu megjegyzésétől totál befordult, mert eszébe jutott, hogy mennyire nincs kedve az egészhez, úgyhogy amíg a lépcső előtt ácsorgó fiúkhöz mentünk, próbáltam feldobni Virágot. Sikertelenül.

– Emo, citromba haraptál? – kérdezte Ricsi, amikor odaértünk hozzájuk.

– Hogy érted? – pislogott Virág álmosan.

– Rossz kedved van... – segítettem megérteni, mire Virág bágyadtan megrántotta a vállát.

– Ja, kicsit – bólintott. – De mi van a citrommal? – kérdezett vissza. Ricsi legyintve kiröhögte, és tovább tologatta a bal lábával a deszkáját. Dave megkérdezte, hogy miért rosszkedvű Virág, aki panaszosan elmesélte a hétvégi programját.

– Az tényleg gáz – bólintott Zsolti. – A válasz után az én szüleim is versenyben voltak, hogy ki tud nekem elképesztőbb programokat szervezni – magyarázta, miközben a fogával felbontott egy m&m zacskót, és körülbelül tíz csokigolyót szórt a szájába. – Kértek? – fordította körbe.

– Kösz, nem – ráztam a fejem. A következő percekben minden a péntek délutánról szólt, a többiek egymásnak ecsetelték, hogy kinek mi a programja. Úgy tűnt, én vagyok az egyetlen, akinek semmi tippje nincs, úgyhogy csendben hallgattam őket. Virág az apukájával horgászik, Dave valami videót fog szerkeszteni, Ricsi pár ismerősével deszkázni megy, Cortez pedig átugrik Zsoltihoz zenélni.

– Mit zenéltek? – érdeklődtem, egyrészt mert tényleg kíváncsi voltam, másrészt pedig reméltem, hogy elhívnak magukkal.

– Hát, csak úgy jammelünk egyet – vonta meg a vállát Zsolti.

– Klassz – bólintottam. Jammelnek. Jól hangzik. Akármit is jelentsen.

A suliboxokba pakolva Virág aztán elmagyarázta, hogy ez azt jelenti, spontán játszanak dalokat. Így már értettem. Óriási, hogy

Virág az ilyen dolgokba be tud avatni, őszintén, fogalmam sincs, mi lenne velem nélküle.

Francia kultúrán Monsieur Durand-nal a Diadalívről néztünk dokumentumfilmet. Magyaron Kardossal nyelvtanoztunk, közben páran beadták a beadandót. Csak hétfőre kell, de volt, aki már megírta (Kinga, mert túlbuzgó, Zsolti, mert lekapta a netről, Jacques, mert érdekesnek találta a feladatot, és Gábor, mert volt rá ideje.)

Csengetéskor a teremben egy pillanat alatt őrült láрма keletkezett, így Kardos összezsapta a tanári zsebkönyvét, és körbenézett.

– Reni, Arnold – szólt.

Kimentünk a táblához, és miközben Robi bekapcsolta a tévét, amitől még nagyobb lett a hangzavar, Kardos megpróbált beszélni velünk.

– A jövő heti irodalmi hét kapcsán... – kezdte, de miután rájött, hogy képtelen túlívölneni a tévét, Robira förmedt. – Haraszti, nem zavar, hogy itt vagyok? – kérdezte.

– Nem, tanár úr, csak nyugodtan – bólogatott Robi. Kardos elképedt arccal nézett rá, mire Robi zavartan elnevette magát. – Á, úgy érti a tanár úr, hogy hangos. Elnézést, máris lehalkítom – magyarázta.

Kardos a fejét csóválva fordult vissza hozzánk, és ezúttal normál hangsúllyal mondta, hogy nekünk mint olvasókörösöknek, mi lesz a feladatunk a jövő héten. Oké, az ötlet klassz volt, csak a megvalósítása... Szóval arról van szó, hogy az irodalmi hét alkalmából az olvasókörösök mindennap, ebédszünetben a könyvtárban lesznek, ahol előadásokat tartanak. Arnold rögtön a hétfőt kapta, én pedig a szerdát. És akkor elvileg a többi diák majd beül és meghallgat minket. Az elképzelés jó, a bökkenő csupán, hogy a Szent Johanna könyvtárába az olvasókörösökön kívül csak az jár, aki nagyon eltévedt. ☺

Arnolddal az udvarra menet megbeszéltük, hogy mivel Virág úgyis elmegy, én pedig a délutánt az előadás előkészítésével fogom tölteni, Arnold átjön segíteni. Ennek igazán örültem, úgyis halálra untam volna magam. Vagyis eredetileg ezt hittem.

Ofőóra első tíz percében Hallerrel megbeszéltük a „borzalmasan fontos” megbeszélőnivalókat, ami olyasmi volt, mint hogy ki és miért rajzolt gondolatbuborékot a teremben lévő lovas plakátra, aminek következtében a képen szereplő ló feje fölötti buborékban egy „nyihaaaaa” felirat szerepelt. (Zsolti nem ismerte be, de mindenki tudta, hogy ő volt). Meg például megbeszéltük, hogy senki nem tud semmilyen Guitar Heróról, az osztály egy emberként állította, hogy sosem láttunk a teremben ilyesmit. ☺ Ezzel Andris és Robi megúsztá, legalábbis egy időre. Szó volt még a jövő pénteken kezdődő tavaszi szünetről, amikor is a Szent Johanna elég sok programot kínál az „unatkozó” diákoknak (én is feliratkoztam a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár meglátogatására Kardossal és a Szépművészeti Múzeum kiállítására Barka tanárnővel). Az ofő az óra hátralévő részét adminisztrációval töltötte, ehhez Arnold segítségét kérte, aki odaült a tanári asztalhoz, és ellenőrizte az ofő diktálását. Mi pedig elfoglalhattuk magunkat.

Ricsi, aki éppen szendvicset evett, odahúzta hozzánk a székét, és miközben a foga közt fogta a szendvicset, két szabad kezével lerángatta magáról a cipzáros adidas pulcsiját, és feltette a fejére a hatalmas fejhallgatóját.

– Mit hallgatsz? – érdeklődtem.

– Korn.

Bólintottam, de nem lehettem túl meggyőző, mert Ricsi azonnal levette a fejhallgatót, és hitetlenkedve rám nézett.

– Ne mondd, hogy nem ismered!

– Hát... – néztem körbe, hátha valaki kiment a helyzetből. Sajna a többiek mind ugyanolyan furán néztek rám. – Nem nagyon – ismertem be végül.

– Ren, totál béna vagy! A Korn az alap! – közölte Ricsi.

– Úgy látszik, nekem nem – vágtam vissza kicsit sértetten. Ezután Ricsi még kínosabb helyzetbe hozott, mert elkezdett felsorolni mindenféle furá bandát, hogy hátha valamit ismerek, miközben folyamatosan ráztam a fejem.

– Most komolyan, te mi a bánatot hallgatsz? – tártá szét a karját.

– Beatlest – szólalt meg hirtelen Cortez, aki befejezte a fordítást. Találkoztam a tekintetünk, és igyekeztem kideríteni, hogy ezt most gúnyból mondta vagy csak tényként, amikor is fülsüketítő röhögésre lettem figyelmes. Zsolti, Dave és Ricsi éppen a zenei ízlésem szórakozott. Óriási. Kínomban a tanári asztal felé néztem, de az egyetlen ember, aki ebben a témában meg tudna védeni – Arnold –, totál el volt foglalva. ☹

– Ez ciki! – szólta Dave.

– Nem, nem az! – ráztam meg a fejem automatikusan.

– A Beatles igenis nagyon klassz! – próbálkoztam, de sajna a többiek túlerőben voltak.

– Majd én mutatok neked klassz zenét! Korn – *Twist* – húzta elő Ricsi a telefonját. A következő pillanatban a készülék hörgő, értelmetlen, kivehetetlen hangot hallatott, mire Ricsi ritmusra mozgatni kezdte a fejét.

– Akárki hörög, azonnal hagyja abba! – szólta oda hozzánk az öfő, Ricsi pedig kinyomta a telefont.

– Na, ez klassz zene! – magyarázta. Kinga, aki unottan lapozgatta mellettem a határidőnaplóját, felvont szemöldökkel nézett fel.

– Ez nem zene!

– Köszönöm! – sóhajtottam megkönnyebbülten, mert végre valaki a pártomat fogta. Legalábbis ezt hittem.

– Attól, hogy az ész nélküli hörgést nem tartom zenének, még nem mondom, hogy gimiben nem vérciki Beatlest hallgatni – alázott meg egy pillanat alatt.

Ricsi Kingának magyarázott tovább a „Nu Metálról”, akit, mondjuk, nem igazán hatott meg a dolog, Virág belefolyt a beszélgetésbe, és erősködött, hogy a FOB-nál nincs jobb, mire Cortez és Zsolti kiröhögte, úgyhogy összességében lármásan, de jól elváltak. Én pedig a könyvemet olvasva, mint valami kívülálló, fél füllel hallgattam a beszélgetésüket. A repkedő együttesnevekből egyébként egyet sem ismerek. Komolyan, több időt kéne fordítanom arra, hogy megtudjam, mi érdekli a korosztályomat. Akkor talán nem Cortez nagymamájával lenne azonos az ízlésem. Jaj. ☹ Csengetéskor aztán felálltam és

elpakoltam a könyvem, miközben azon agyaltam, hogy délutánoként egy kicsit nézsem kéne a zenetévét, hogy jobban képen legyek.

– Reni, figy – állt meg mellettem Zsolti, miközben kibontott egy csomag ropit. – Gyere át délután, mutatunk pár kül zenét.

Elkerekedett szemmel néztem rá, aztán Cortezre. Meghívtak! Áthívtak, hogy amíg zenélnek, legyek ott! Wow! Mosolyogva bölintottam, aztán hirtelen levert a víz.

– Bocs, de ma nem tudok menni – közöltem összeszorított fogakkal.

– Oké – vont a vállát Zsolti, aki, úgy látszik, hamar túltette magát azon, hogy nem megyek. Arnold lépett a padomhoz, fél vállán rántott egyet, hogy megigazítsa a katonai hátizsákját.

– Még beugrom a könyvtárba, találkozunk nálad, jó? – kérdezte, mire elvörösödve bölintottam. A többiek felvont szemöldökkel meredtek felém.

– A költészet hetére készülünk, előadást tartok... – magyarázkodtam, bár elég kellemetlenül éreztem magam.

– Rém érdekesen hangzik. Mehetek? Mostanában rosszul alszom, hátha ettől megjön a kedvem – röhögött Dave, Ricsi pedig vállon veregette, amiért „ennyire jó poént” eresztett meg.

Zavartan motyogtam valami „de viccesek vagytok”-félét, aztán Cortezhez fordultam, aki engem nézett, látszólag komolyan, de a szeme sarkában összefutó apró ráncok egyértelműen azt mutatták, hogy mosolyog. Rajtam. Jaj!

És természetesen, hogy teljes legyen a történet, sulis után láttam, hogy Cortez és Zsolti társaságához Edina csatlakozott. Felszabadultan, vihorászva indult el a fiúkkal, gondolom, ő ráért. Ő péntek délután nem készül a jövő hétre. Ő péntek délután nem foglalkozik a sulival. Ő péntek délután olyan, amilyennek nekem is lennem kéne. Normális diák. ☺

Cortez és Zsolti: 5/1 – meghívtak, nemet mondtam! Menthetetlenül nyominak tartanak. ☺ Ez van.

Edina: 5/1 – remélem, cseng a füle a dobolástól!

Arnold: 5/5 – sikeresen megírtuk az előadásokat, ő Victor Hugo mellett döntött, én pedig hosszas töprengés után Dickenst választottam. Természetesen. ☺

Sulirádió: 5/3 – Máday utasítására ma egész nap bemondták a jövő heti irodalmi hetet. Jaj.

Vacsora: 5/3 – a tészta összeragadt, a szósz pedig csomós volt, de összességében meg lehetett enni. Vagyis még jól vagyok. ☺

Virág: 5/1 – késő este üzent egyet, az sms rövid volt, de találó: „Halszagú vagyok. ☹☹☹” Szegény.

Április 5., vasárnap

Ma vért izzadtam az irodalombeadandóval, konkrétan az egész napom ráment. Arnolddal webkameráztunk, elmondta, hogy miről szól az ő novellája. Ezzel segíteni akart, de utána még nehezebbnek éreztem, hogy elkezdjem. Kingát sikerült elcsípnem msn-en, ráírtam, hogy mit tanácsol, hogy álljak neki, mire annyit reagált, hogy az ő novellája tökéletesen sikerült, pályázatra való. Ezt gondoltam, úgyhogy rá akartam térni arra, hogy elakadtam, de közölte, edzésre megy, és kilépett. Hát, ennyit a segítségről. Összegyűrt lapok, félbetépett oldalak, papírgalacsinok tucatjai heverték körülöttem, én pedig percenként ötvenszer túrtam bele a hajamba, és kezdtem szétesni.

Újra megnyitottam a könyvesbolt honlapját, és átolvastam a feladatot, az elvárásokat, a karakterszámot, a betűtípust, a követelményt, a szabályzatot... És akkor begőzöltem. Kikapcsoltam a notebookom, lehajtottam a fedelét, és egy spirálfüzetet a kezembe véve lerogytam a babzsák fotelemben. Elegem lett, és úgy döntöttem, nem érdekel a pályázat, nem akarok senkinek és semminek megfelelni! Teljesen kiiktattam az agyamból mindent, és egyedül egy dolog lebegett a szemem előtt, hogy mindenféle görcsölés nélkül leadjak Kardosnak egy dögát, amit szimplán le tud osztályozni. Ennyi! Viszont így lazán, szabadon engedve a fantáziám, két óra alatt összehoztam a kért novellát.

Április 6., hétfő

Reggel gyorsan elkészültem, aztán sietve kimentem a kapuhoz, hogy ott várjam meg, amíg apu kiáll. Persze azért siettem, mert mielőbb látni akartam Virágot, akiről az egész hétvégén csak annyit tudtam, hogy halszagú lett meg hogy befordult. Úgyhogy amikor találkoztunk, egymást megölelve ugráltunk egy sort.

– Na? – kérdeztem mosolyogva.

– Ne is mondd! Rémes volt az egész – legyintett. – Viszont mivel sok időm volt...

– Megírtad az irodalmat – fejeztem be helyette. Virág összeráncolt szemöldökkel legyintett.

– Azt negyedóra alatt összedobtam. Nem az a lényeg. Hanem valami más – biccentett.

– Mi? – csodálkoztam.

– Azt nem mondhatom meg – titokzatoskodott.

Virág mosolyogva, amolyan „majd meglátod” arckifejezéssel bólogatott, úgyhogy ráhagytam a dolgot. Emós, úgyhogy a hangulatváltozásaihoz már hozzászóltam, gondoltam, majd biztos beavat a dologba, ha akar. ☺ Apu kitett minket a sulinál, mi pedig odasétáltunk a lépcsőnél ácsorgó fiúkhoz.

– Irodalom? – kérdeztem köszönés nélkül.

– Nyugi. Zsír lett – bólított Ricsi. A többiek is motyogtak valamit, úgyhogy félve néztem Cortezre.

– Itt van – mosolyodott el. Látszólag szórakoztatta, hogy ennyire aggódom.

– Megírtad? – kérdeztem fürkésző tekintettel méregetve. – Maradjunk annyiban, hogy itt van – ismételte meg. Jaj, ne.

Tuti, hogy plagizált.

– Megnézhetem?

– Persze – húzta maga elé a táskáját. Kihalászott belőle egy füzetet, kinyitotta és felém tartotta.

A versírást választotta, gyorsan átfutottam a sorokat, és elgondolkodtam. Nem volt jó, de kifejezetten rossz sem. Igazából

nem rímelt, de értelmes volt, olyan, amit az ember elolvas, aztán el is felejt. Tipikusan kettes.

– Ööö – néztem rá félve. – Kivel írtad meg? Cortez elképesztően szép mosolyra húzta a száját.

– Senkivel.

– Te írtad?

– Ezt így nem mondanám.

– Oké – bólintottam. – Honnan van? Úgy éreztem, ez a megfelelő kérdés.

– Ez egy harmadrangú banda egyik dalszövegének a második része.

– Ügyes – nevettem fel önkéntelenül. El kell ismernem, Cortez lusta, meg nem sok mindennel foglalkozik, mármint tanulás szempontjából, viszont elég jól vág az esze. Egy ismeretlen angol dalszöveget lefordítani. Kardos sose jön rá.

Nem akartam elvörösödvé Cortezt bámulni, úgyhogy inkább Dave-re figyeltem, aki állítása szerint három perc alatt írta meg a versét. Erre kíváncsi voltam.

– Facebookon semmi? – kérdezte Virág, amikor leültünk a helyünkre a nyelvi előadásban.

– Már mindenki visszajelölt, csak Cortez nem.

– Tippem sincs, mi lehet. Tegnap este megnéztem, és majdnem mindennap fent van. Kérdezd meg, miért nem jelöl vissza.

– Nem kérdezem – ráztam meg a fejem. – Lehet, hogy nem akar felvenni, és akkor jól beégek. Egyébként írogatnak egymásnak?

– Hát, ahogy megnéztem, Edina Cortez összes képét kommentálja, meg a bejegyzéseit is...

– Óriási.

– Figyi. Lépj be az enyémmel, és akkor meg tudod nézni.

– Nem. Azt hiszem, nem akarom látni – zártam le a témát, és előszedtem az angolfelszerelésemet.

Csengetéskor Mr. O'Realy bejött az előadóba, és felvetette velünk a fülhallgatót, hogy meghallgassunk, aztán lefordítsunk egy párbeszédet, ami a reptéren játszódik. Arnold húszperces késéssel

jött órára, ledobta magát mellém, én pedig félretoltam a fejemen a fülhallgatót.

– Kész lett a beadandód? – kérdezte, miközben elővett egy könyvet. Persze nem az angolt, hanem egy Ian Fleming-regényt.

– Aha – bólintottam. – Érdekel?

– Persze.

Kihalásztam a táskámból a lapokat, aztán átadtam Arnoldnak, aki az első óra végéig olvasgatta, ha jól láttam, többször is, ráadásul kicsit feszengtem, mert néha mosolygott rajta, amit én alaptól negatívnak vettem. Csengetéskor letettem a fülhallgatót, mire Arnold felém nyújtotta a lapokat.

– Érdekeljen a véleményed? – kérdeztem félve, a szám szélét rágva.

– Érdekel a véleményem? – kérdezett vissza komolyan.

– Oké, igen. De azért úgy, hogy ne akarjam elégetni.

– Ha megkérdezel, akkor őszintén mondom, ahogy gondolom. – Na jó, legyen. Ne kímélj – bólintottam, felkészülve a legrosszabbra. Kicsit féltem, mert Arnold véleményére nagyon adok, és ha ő lehúzza az írásom, akkor attól tuti kikészülök.

– A novellád...

Nagyot nyelve figyeltem Arnold arcát, hátha le tudok olvasni valami reakciót, de ő csak összeráncolt szemöldökkel gondolkozott.

– A novellád zseniális.

– Komolyan? – kerekedett el a szemem. Azért erre nem számítottam.

– Komolyan. Nem is tudok mást mondani róla, azt majd megteszi Kardos.

– Hú – dőltem hátra a székekben. – Kösz.

– Magadnak köszönd.

Arnold szavai tényleg számítottak, és így, hogy ő ilyen véleménnyel volt az írásomról, már vártam, hogy beadhassam. Kémián Gondos a táblánál oldatta meg a házit, és erre kedvenc tanítványát, Ricsit kérte meg. Kapott egy ötöst, de nem ez a lényeg. Hanem hogy Ricsi újabban annyira nem zavartatja magát,

hogy le sem másolja rólam a házit, egyszerűen kiviszi magával a füzetem, és kap egy ötöst. Nem semmi. ☺ Miután visszaült mellém, Gondos továbbhaladt az anyaggal, így Ricsi nyugodtan hátradőlhetett és relaxálhatott.

Ebédszünetben a diákok többségét nem érdekelte a könyvtárban tartott előadás *A párizsi Notre-Dame*-ről, pedig valamennyi sulibox oldalába becsúsztattak egy szórólapot. Mi Virággal természetesen mentünk, egyrészt, mert olvasóköros lévén nekem mindenképp részt kellett vennem benne, meg egyébként is, Arnold tartotta.

Az egész könyvtárban maximum húszan voltunk, de legalább minket tényleg érdekelt az irodalmi hét, így Arnold előadását hangos taps követte, aztán mindenki sietett órára.

Irodalmon Kardos beszédte a maradék beadandó dolgozatokat, és megígérte, hogy holnapra mindet kijavítva hozza. Igazából ennek csak párán örültünk.

Olaszóör után Arnolddal és Virággal (aki fura módon semmit nem mesélt a rajszakkörről, sőt, még azt sem mutatta meg, hogy mit készített, pedig mindig meg szokta) indultunk haza, közben pedig olyan dolgokról beszélgettünk, mint például a törri témazáró eredménye. Ami elég elkeserítően alakult, 11 dolgozatból (Cortez nem írt) két ötös lett (Arnold és Gábor), egy 4/5 (Kinga, óra végéig számoltatta újra a pontokat Barkával, de végül maradt a két jegy, amitől totál kibukott), egy négyes (az enyém), a többi pedig kettes vagy egyes. Nem túl jó arány.

Hazaérve megcsináltam a házim, aztán leültem anyuval szemben az étkezőasztalhoz, és amíg ő vihatérképet szerkesztett, én lehajtottam a fejem az asztalra, és sóhajtoztam.

– Elképesztő, a ciklonok csak úgy... – kezdte, majd felnézett a képernyőről, hogy ellenőrizze, ott vagyok-e még. – Mi volt a suliban? – váltott témát.

– Hát, irodalmi hét, rettenetes törri jegyek, punk-ska számok a sulirádióban... Csak a szokásos.

– Értem. És mi van a hősünkkel? – kérdezte, mire megvontam a vállam. Persze rögtön tudtam, hogy Cortezről van szó, gúnyos nevekkal csak anyu és Arnold illeti.

– Semmi. Szó szerint.

– Azzal a kislánnyal még mindig?

– Edina? Igen, úgy tűnik, járnak.

– Értem. Ez nem jó hír – bólintott anyu azzal az „én megértem, kamasznak lenni a világ legnehezebb dolga” nézéssel.

– És ráadásul Cortez nem jelöl vissza Facebookon, amitől megőrülök – ráztam a fejem. Na, ezt nem kellett volna. Anyu rögtön rákapott a témára, de természetesen őt egyáltalán nem érdekelte, hogy Cortez visszajelöl-e, vagy sem. Őt az érdekelte, hogy regisztráltam egy közösségi oldalra, amit azonnal csekkolni akart.

Félórán keresztül mutogattam neki, hogy összesen egy kép van rólam feltöltve, semleges helyszínen készült, tetőtől talpig felöltözve, tehát semmi kompromittáló nincs a fotón, sőt, nem derül ki belőle a címem, a házunk, a környék, de még a magasságom sem.

– Anyu, ez csak egy fotó, ami a sulis előtt készült Virág mobiljával – magyaráztam, úgy ezredszer.

– És kik ezek az ismerősök?

– Mind a suliból vannak. Senki más!

– Nem jelölsz be idegent.

– Nem jelölök.

– Nem fogadsz el idegen barátokat.

– Nem, nem fogadok. Se idegeneket, se alieneket, se pszichopatákat...

– Ne gúnyolódj, ez komoly dolog. El sem tudod képzelni, milyen megdöbbentő számban vannak kiskorú áldozatok, akiket az interneten zaklatnak...

– Anya, ez csak a Facebook. Olyan, mint az iWiW. Virág MySpace-oldala is oké...

– Nem tudom. – rázta a fejét anyu. – Az lesz a legjobb, ha felhívom Virág anyukáját.

– Jaj, ne!

– Csak a biztonság kedvéért.

– Óriási.

– Reni, tudom, hogy most lázadsz, és cikinek, sőt olykor fojtogatónak tartod a szülői aggódást, de meg kell értened, ez csakis a...

– Az én érdekemben történik. Tudom – bólogattam a betanult szöveget skandálva.

Virág ki fog nyírni. ☹

Vacsora után felmentem msn-re, ahol Virág már várt a webkamerán.

– Anyu begőzölt – kezdte, mire a szám szélét rágva bólíntottam.

– Bocs, én voltam.

– Semmi gond, csak totál ciki. Az előbb fejezte be a MySpace-oldalam ellenőrzését.

– Hát, igazából csak csekkolják, nehogy zaklassanak – vontam meg a vállam.

– Ja, anyu mondta, hogy nem érdekli a privát levelezésem meg a zenekarok, csak a fotóim meg az ismerőseim.

– Aha – bólíntottam.

– Cortez még mindig nem jelölt vissza?

– Nem – ráztam a fejem.

– Megnézem, mikor írt legutóbb.

Láttam Virágon, hogy most éppen nem rám figyel, úgyhogy addig megnéztem az msn-listám. Aki online volt, az is elfoglaltat jelzett, Cortez neve szürkén maradt.

– Tíz perce írt a Facebookra, Edina két perce kommentálta – tért vissza Virág.

– Akkor örüljenek egymásnak – tártam szét a karom, közben pedig Virág „elfoglaltra” váltott, így inkább elköszöntem tőle, mert úgy tűnt, most zavarom.

Törítézé: 5/4 – Sejtettem, hogy nem lesz ötös, mert rontottam.

Irodalmi hét: 5/5 – hát, sok mindenkit nem érdekel, pedig szerintem klassz dolog. Mindegy, legalább nem lesz lámpalázam szerdán.

Cortez: 5/1 – semmi kapcsolatom veled, még olvasóköri is elvult a félretolt asztalánál, valamit rajzolgattam. ☹

Arnold: 5/5 – az előbb üzent, hogy az ismeretterjesztő csatornán Beatles-dokumentumfilm kezdődik. Megyek nézni. Oké, talán emiatt nem vagyok túl népszerű. ☹

Április 7., kedd

Ma reggel egy csomót vacakoltam, hogy mit vegyek fel, végül azt a szülinapomra kapott, térdig érő, kantáros kordruhát választottam, amit a Kanadában élő nagyiék küldtek csomagban a hétvégén. Kicsit korábban érkezett meg (csütörtökön leszek 15), de még így is nagyon örültem, egyrészt, mert pont eltalálták az ízlésem, meg legalább már ma fel tudtam venni. Ezt később ezerszer megbántam, de reggel még jó ötletnek tűnt. Aztán amikor odaértünk a sulis elött ácsorgó fiúkhoz, rögtön zavarba hoztak.

– Jó a tanítónőszerkód – közölte Zsolti.

– Tanítónő? – kérdeztem vissza kétségbeesetten. Jaj, ne. Hülyén nézek ki, és ezt Cortez előtt beszélnek meg! Óriási.

– Szerintem kúl – védett meg Ricsi, bár kétlem, hogy szándékosan, mert hozzátette: – A Korn énekese is fellépett egy hasonló szoknyában.

– Oké – bólintottam elfehéredve. – Váltsunk témát.

– Jó, csak hülyülünk. Tényleg jól néz ki – legyintett Ricsi.

Cortez abbahagyta a zenelejátszója nyomkodását, és a ruhámra pillantott. Én idegesen ácsorogtam, és próbáltam elkapni a tekintetét, hogy vajon ő mit gondol, de teljesen kifejezéstelen maradt az arca. Ami ebben az esetben nem feltétlenül jó. Mindenesetre a fiúk megadták az alaphangulatot reggel, hála nekik, szinte egész nap feszengtem a ruhámban. No comment. Mivel Dave ritkán viseli el, ha nem róla szól az élet, megmutatta a vadiúj külső adattárolóját (ami nem tudom, miért volt nála reggel háromnegyed nyolckor), úgyhogy a többiek azt tanulmányozták, mi pedig Virággal bementünk a suliba.

A teremben ülve a Meg Cabot-sorozat harmadik részét olvastam, és igyekeztem kikapcsolni az agyam, hogy ne görcsöljek a szerkómon. Csengetéskor Kardos belépett.

– Bernáth, kapcsolod ki a tévét – mondta, mire Andris egy távirányítóval kinyomta.

– Nem is tudtam, hogy kaptatok távirányítót a készülékhez – csodálkozott Kardos.

– Nem, ez az enyém – süllyesztette a zsebébe Andris, Robi pedig riadtan figyelte az eseményeket.

Kardos nem foglalkozott tovább a témával, de nem azért, mert eltűri az engedetlenséget, hanem mert volt más baja. Illetve az osztálynak.

– Tehát a beadandók – csapta le az asztalra a vaskos mappát. Az osztály egy pillanat alatt elcsendesedett, a teremben vágni lehetett a feszültséget.

– Mielőtt kiosztanám, hadd mondjak pár szót.

– Rosszul hangzik – motyogta Dave. Kardos odakapta a fejét, és szikrát szórt a tekintete.

– Igen, Felmayer, rosszul – hagyta helyben, és pár pillanatig keresgélt a papírköteg között, majd felemelt egyet, maga elé tartotta, és hunyorogva a lapra meredt. – Nos, Felmayer szerint ez vers – köhintett egyet, majd folytatta. – „Ma délután rossz az idő, ezért nincs jó kedvem, úgy döntöttem, unalmamban felmegyek a netre.”

Az osztályban mindenki felröhögött, még Dave is büszkén körbefordult, és mosolyogva bólogatott. Egyedül Kardos arca maradt rezenéstelen, így hamar elcsendesedtünk.

– Felmayer, az osztálytársaid szeretik a humorod. Én kevésbé. Elégtelen – dobta le a padra a papírt.

Dave egyese után már senkinek nem volt kedve nevetgélni, hirtelen nem tűnt túl szórakoztatónak a dolog. Kardos sorban kiosztotta a házidogákat, a legtöbb jegy egyes, kettes, esetleg hármas lett.

– Kinga – nyújtotta felé. – Szép munka. Ötös.

– Köszönöm – pattant fel Kinga, és vidáman kiment a lapokért.

– A pályázat?

– Hamarosan rátérünk – biccentett a tanár. Arnold nyitott be a terembe.

– Neményi, ha már itt vagy – fordult felé Kardos, és ez esetben is eltekintett attól, hogy tizenkét percet késett. – A novellád igen elgondolkodtató, a csapdába esett szarvas vergődését sikerült rendkívül életszerűen bemutatnod. Hangulatában leginkább Poe köszön vissza, sötét, borús, depresszív világot társz fel az olvasó előtt, gratulálok, ötös – nyújtotta felé a lapokat.

– Köszönöm – sétált a helyére Arnold.

– Csapdába esett szarvas? Ugyan már, ez annyira elcsépel? – fújtatott Kinga.

– Nos – vakargatta meg az állát Kardos –, ha a történetek eredetiségét nézzük, akkor valóban, a legtöbben merítettek valahonnan, ami természetesen nem probléma – bólintott a tanár. – Kivéve Nagy és Pósa esetében, akik nemcsak mentettek, de szó szerint másoltak. Ellenőrzőket! Most!

Ricsi és Zsolti a nyakukat behúзва vitték ki az ellenőrzőjüket, sajna lebuktak, Kardos megtalálta a neten a versüket. ☹

– Virág, a versed nagy jóindulattal kettes – emelte fel a következő lapot Kardos, mire Virág boldogan tapsikolva ment ki érte. – Pontosan nem értettem, hogy ki az a – lesett bele a tanár papírba – Robert Pattinson, de mivel két rím is szerepelt a költeményedben, megadtam az elégségest – legyintett lemondóan.

– Köszönöm – ujjongott Virág, és miközben visszaült a helyére, odaadta nekem a lapot, hogy olvassam el.

Miközben a tanár a többiek házidogáját értékelte, átfutottam Virág hat sorát, és akaratlanul is elmosolyodtam. ☺

Már szinte mindenki maga előtt tudhatta a dogáját, egyedül én forgolódtam értetlenül, mert Kardos nem szólított. Jaj. Kérdőn hátranéztem, Arnold az utolsó padban széttárta a karját, Kinga összehúzott szemmel méregetett, Virág pedig biztatóan mosolygott. Pár pillanat múlva zavartan feltettem a kezem, mire Kardos bólintott.

– Tudom, Reni, a te novelládról szeretnék kicsit bővebben beszélni – közölte, én pedig ösztönösen lejjebb csúsztam a széken.

Mit csináltam? Jaj nekem! Lehet, hogy Kardos csalódott bennem? Lehet, hogy elveszítettem a bizalmát? De hát nem csináltam semmit, csak ami a feladat volt! Egy állatról írtam, egyes szám első személyben, ahogy kérte! Hevesen zakatoló szívvel vártam, amíg Kardos beírogatja a jegyeket a naplóba, és közben mindenféle rémes gondolat cikázott az agyamban. Örültem sok időnek tűnt, mire a tanár becsukta a naplót és végre felnézett.

– Jó. Tehát. Reni, megtennéd, hogy kijössz, és felolvasod, amit írtál?

– Tessék? – kerekedett el a szemem, és azt hiszem, annyira megszorítottam a padom szélét, hogy elfehéredtek az ujjaim.

– Csak nyugodtan, gyere – biztatott Kardos.

A fenébe! Pont akkor, amikor a kordszerkómban amúgy is feszengek! Ilyen nincs! Komótosan feltápászkodtam, és kábé mintha halálsoron lennék, olyan arccal vonultam ki a tanári asztalhoz.

– Akkor nem megyünk tovább az anyaggal? Éljen! – röhögött fel Zsolti.

Kardos egy gyilkos pillantással elhallgattatta, aztán még egyszer biztatott, hogy jó hangosan olvassam fel. A kezem és a hangom remegett, hirtelen fojtogatóvá vált a légkör, és az sem könnyített a helyzeten, hogy minden osztálytársam némán figyel. Elképesztően kellemetlen volt az egész, úgy éreztem, a többiek unják, én meg csak monoton hangon ledaráltam az egészet. Próbáltam figyelni a hangsúlyra, de annyira izgultam, hogy nem is emlékszem, egyáltalán hogy jött ki hang a torkomon. A második oldalnál jöttem rá, hogy a többiek valószínűleg figyelnek, mert hárman felnevettek. Azon, amit olvastam. Az írásomon. Felnéztem a lapokból, mire Kardos óvatosan biccentett egyet. Sóhajtvá folytattam, és végig azon görcsöltem, hogy legyen már vége! Az utolsó oldalnál annyira remegett a kezem, hogy alig láttam a sorokat, de végül, keservesen hosszúnak tűnő percek után befejeztem. Lesütöttem a szemem, és megvontam a vállam.

– Ennyi – közöltem természetellenesen vékony hangon.

Virág, Arnold, Jacques és Gábor kezdett el tapsolni, és egy pillanat múlva mindenki beszállt. Kivéve Kingát. Kardos is tapsolt egy keveset, aztán elcsendesítette az osztályt.

– Köszönjük – fordult felém, és mutatta, hogy a helyemre mehetek.

– Reni, ez baromi vicces volt! Elolvashatom megint? – nyújtotta a kezét felém Virág.

– Persze!

– Hé, Ren, ez jó volt! – dobott meg Ricsi egy összegyűrt alufólia labdával. Zavartan megköszöntem a többieknek, akik, megfélemlítve az irodalomóráról, mindenfelől kiabáltak pár kedves szót.

– Csendet! – csapott Kardos az asztalra. – Reni novelláját két okból olvastattam fel. Az első, hogy lássátok, ilyen egy eredeti ötlet, szellemesen, humorosan megírva, egyszerű, mégis szép nyelvezettel, mindenfajta mesterkéeltség nélkül. Kiváló munka! – jelentette ki, én pedig egyre kelletlenebbül fészkelődtem a helyemen. – A másik ok, amiért végighallgattattam veletek, hogy ismerjétek a művet, amely a novellaíró pályázaton képviseli az iskolánkat.

– Mi? – kérdeztük egyszerre Kingával. Mindketten megdöbrentünk és lesápadtunk. Csak nem ugyanazért.

Úgy éreztem, megfordul velem a világ. Jaj, ne! Így is ultrastrébernek tartanak, most meg még pályázatra is küldik a firkálmányomat. No comment. ☹️ Az osztály nagy része nem foglalkozott a dologgal, mert ránk csengettek, így mindenki ment a dolgára, pár diák kivételével. A tanári asztalnál lapokat rendezgető Kardoshoz négyen rohantunk oda egyszerre. Arnold, Kinga, Virág és én.

– Tanár úr – kezdtem, de Kinga belém fojtotta a szót.

– Miért Renáta gyenge sztorija megy a pályázatra? – fonta össze maga előtt a karját.

– Kösz – sziszegtem.

– Kinga! – rázta a fejét Kardos. – A beadott írások közül Reni novelláját tartom olyannak, ami egy pályázaton is megállja a helyét!

– És Arnoldé? – csodálkoztam.

– Neményi írása nem gyermek és ifjúsági kategória – mondta a tanár, Arnold pedig egyetértően biccentett. Talán tényleg nem jó ötlet a vergődő, haldokló szarvasát ebben a kategóriában nevezni... Kinga nem hagyta annyiban a dolgot, visszatért az eredeti témához, és magából kikelve dühöngött.

– Én is akarok pályázni! Ez így nem fair! A novellámmal semmi gond!

Egyre kínosabban feszengtem az asztal mellett állva, és próbáltam figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy éppen úgy beszélnek rólam, mintha ott se lennék. A vitába beszállt Arnold is, aki Kingát oltotta, amiért a „versenylóról” írt novellája szerinte rémesen elcsépett. Kardos nem szó szerint, de egyetértett, így pillanatok alatt óriási cirkusz lett. Kinga azt fújta, hogy az én írásom béna, unalmas és még csak nem is vicces, mire Virág és Arnold egymás szavába vágva vettek a védelmükbe, Kardos pedig próbált rendet tenni közöttük. Végül közölte, hogy velem majd később beszél, és gyorsan kiment a teremből. A sírógörcs kerülgetett, próbáltam beleszólni az egyre elfajuló vitába, de esélyem sem volt, Kinga és Arnold szó szerint üvöltöttek egymással, a sértő megjegyzések csak úgy záporoztak. Tehetetlen düh kerített hatalmába, úgyhogy fogtam magam, és ott hagytam őket. Visszasétáltam a padomhoz, és komótosan elrámoltam a cuccaim, miközben fél füllel hallottam, hogy nem zavartatva magukat, tovább vitáznak.

– Hé – szólt Cortez, aki a mögöttem lévő padban ült, és gipszelt lábát feltéve egy székre, a zenelejátszóját nyomkodta.

– Igen? – fordultam felé, és igyekeztem visszatartani a könnyeimet.

– Tényleg jót írtál – bólintott.

– Kösz – mosolyodtam el halványan, és gondterhelten lehuppantam a székemre. Hihetetlenül jólesett, hogy ezt mondta. Tuti akaratlanul, de megmentette a napom.

Oké, az újult erőm összesen ötven másodpercig tartott, mert Edina beviharzott a termünkbe, és egy fánkot tett le Cortez elé, miközben mosolyogva magyarázott valamiről. Arra nem

figyeltem, hogy mit mondott, mert el voltam foglalva a kockás szoknyájával, fehér, V nyakú pulóverével és fehér csizmájával, ami úgy állt rajta, mintha egy magazinból lépett volna ki. Kábé úgy festettünk egymás mellett, mint a magazinokban szereplő Menő kontra Ciki ruharovat. És nem én voltam a menő. ☹ Ja, és ha ez még nem lenne elég, Kinga csengetéskor odarohant hozzám, és ész nélkül olyanokat üvöltött, hogy „nyalis vagyok, kibuliztam a pályázatot, úgysem nyerek a béna írásommal, ami annyira unalmas, hogy elaludt rajta”. Á, nem volt megalázó. Dehogy.

Utálom ezt a napot: 5/1 – ☹

Pályázat: 5/3 – igazából örülnék neki, csak sajna nem hagytak rá időt. ☹

Vacsora: 5/2 – annyira elkeseredtem, hogy végül megettem, de őszintén nem tudom, mi volt az. Valami főzelék. ☹

Cortez: 5/2 – aha. Hát, lehet, hogy ma kedves volt, amikor megdicsért, de ez eltörpült amellelt, hogy Facebookon még mindig semmi, ráadásul Edinával ment haza sulis után. Áááá. ☹

Kinga: 5/1 – Azt hiszem, elmérgesedett a kapcsolatunk. Próbáltam msn-en ráírni, de letiltott. Hihetetlen!!! ☹

Április 8., szerda

Pocsék éjszakám volt, álmomban mindenki kiközösített, egyedül álltam a tornateremben felállított színpadon, miközben az egész sulis kifütyült. Aztán egy réten rohantam, nyomomban egy megvadult ló szaladt, azt hiszem, veszett volt, mert habzott a szája. Te jó ég, ez a balhé Kingával tuti, hogy az agyamra fog menni.

A nap további része sem telt valami jól, de a csúcspont Vladár volt, aki szünetben bejött, és kijelentette, hogy a holnapi óra elmarad, így most kiosztja a házit a tavaszi szünetre. A feladat a következő: a Naprendszer modellezése. Komolyan, Vladár kissé túlértékeli a tantárgyát. Egy halom házit kaptunk mindenből a szünetre, egy csomót kell javítani minden tárgyból, erre rajzból feladatul kapjuk a Naprendszert. Óriási. Ricsi megállt a padomnál,

és gondterhelten nézett rám. Merthogy természetesen közös munkáról volt szó, névsor szerint pedig mi állandóan összekerülünk.

– Ren, az jó, ha lekapom a netről a sablont, aztán kinyomtatom, és max átmegyek, és együtt összeragasztjuk?

– Aha, persze.

– Oké, tuti van valami csillagászati oldal, ahonnan le lehet szedni a bolygókat – töprengett.

– Én már megtaláltam – lépett hozzánk Dave, kezében a mobilját szorongatva.

A fiúk rögtön elfoglalták magukat Dave telefonjával, én pedig összepakoltam a felszerelésem, miközben a sulirádiósok két nagyon fontos információt mondtak be. Az egyik a könyvtárban történő előadás (ma az enyém, hurrá ☺), a másik a holnapi tavaszköszöntő buli. Az előadásom egyébként egész jól sikerült, bár kicsit többen voltak, mint az elmúlt két napon, mert Kinga az a-sokkal együtt szintén kíváncsi volt rá. Persze nem azért, mert érdekelte, hanem hogy egész idő alatt összehúzott szemöldökkel szuggeráljon, hátha belerontok. Miután megtartottam a kiselőadást Dickensről, a könyvtárban lévők megtapsoltak (egy páran nem, de ez várható volt), aztán Kinga megállt előttem, elzárva a kijáráthoz vezető utat.

– Csak hogy tudd, Máday beleegyezett, hogy Kardos mégis beküldje az én novellámat is – sziszegte felszegett állal.

– Örülök – mondtam őszintén, mert reméltem, hogy ezzel megnyugodott. Tévedtem.

– Remélem, tudod, hogy ezzel vetélytársak lettünk.

– Kinga, én nem akarok versenyezni. Nem is akartam ezt az egész pályázat dolgot! Engem nem érdekel! – mondtam fáradtan: Kinga csípőre tette a kezét.

– Na, persze. Tudod, Renáta, esélyed sincs a gyerekes novelláddal. A selejtezőből kiesel. Túlértékelték a munkád.

– Na jó, tudod mit? – förmedtem rá, ő pedig a hangsúlyom hallatán kissé ledermedt. – Nem érdekel! Kibuliztad, hogy beküldjék? Jó, és akkor mi van? Sírtál Mádaynak, hogy részt akarsz venni, és megengedte! Attól még egy versenylőről írtál, és a

pályázatbeküldők között még körülbelül ezren fognak erről írni! Tudod, miért? Mert a versenyló téma populáris! Ezért nem akarta Kardos beküldeni! Mert nem eredeti! – közöltem. Kinga arca elfehéredett, a szája megremegett. Oké, eredetileg békét akartam, de kezdett tényleg kiborítani.

– Azt hiszed, a te történeted egy ostoba hangyáról eredeti? – tért magához, és rögtön támadni kezdett.

– Igen – vontam meg a vállam. – Lehet, hogy nem a legjobb, és tudom, hogy nem fogok vele nyerni. De az enyémet választották, te csak kikönyörögted a sajátod! – mosolyodtam el. Kinga kinyitotta a száját, és mondani akart valamit, de nem tudott. Sértődötten megpördült, és kiviharzott a könyvtárból.

Még akkor is remegtem, amikor Virág és Arnold mellém értek.

– De jól megmondtad neki! – tapsikolt Virág.

– Azt hiszem, megbántottam – suttoztam, és már emészteni kezdett a büntudat.

– Csak az fáj neki, hogy igazad van – vonta meg a vállát Arnold. Igen, lehet, hogy Arnold jól látja a dolgokat, csak ez rajtam nem segített. Kinga kikészült attól, hogy elvileg „legyőztem”, és ott rúgott belém, ahol a legjobban fáj.

– Remélem, tudod, hogy Cortez és Edina hivatalosan nem járnak! – közölte összehúzott szemöldökkel, amikor utolsó óra után megállt a szekrényem mellett.

Ez az infó teljesen új volt számomra, eddig azt hittem, Cortez és Edina már régóta együtt vannak! Hirtelen előtött a megkönnyebbülés. Sajna csak pár másodpercig tartott, mert Kinga csípőre tett kézzel hozzátette.

– Még.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem halkán, szinte némán.

– Hát, ha azt vesszük, igen nagy szerepem volt abban, hogy Edina ne legyen sokat kettesben vele. A tavaszi szünetben azonban elég sok dolgom akad, így járkálhatnak együtt, egy kis mozi, egy kis séta... Bármilyen megeshet. Sajnos mostantól nem érdekel a téma – vonta meg a vállát.

Tátott szájjal néztem rá, aztán mindent bedobtam a táskámba, és dühösen becsaptam a szekrényajtóm. Jacques megállított a

folyosón, és magyarázni kezdett, de nem igazán tudtam figyelni rá, csak odavettem, hogy holnap visszatérünk rá, és már rohantam volna, de megragadta a karom. Értetlenül néztem rá, aztán egy kis csomagot nyújtott felém.

– Ó! – mosolyodtam el boldogan. Szülinapi ajándék! Hurrá! Jacques motyogott valamit arról, hogy holnap reggel utazik Párizsba, és már nem lesz alkalma odaadni... Virág és Arnold a lépcsőnél várakoztak, úgyhogy gyorsan megköszöntem Jacques-nak a figyelmességét, aztán rohantam is Virágokhoz.

– Mit kaptál? – kérdezte Virág csillogó szemmel.

– Nem tudom, valamit a szülinapomra – mutattam.

– Aha – bólintott Arnold és Virág, aztán kimentünk a suliból. A dombon felfelé ballagva a szülinap maradt a téma, mert Virág mindenféleképpen meg akart győzni arról, hogy maradjak fent éjfélig, hogy kívánhassak.

– Mi? Ez ostobaság! – rázta a fejét automatikusan Arnold.

– Nem! Ezt így kell! A szülinap előtti éjjel, pont éjfélkor kívánni kell, és teljesül!

– Te már csináltad? – kérdeztem.

– Aha, múlt évben – bólogatott Virág.

– És bejött?

– Na jó, nem, de csak azért nem, mert nem volt rá lehetőség!

– Mit kívántál? – kérdezte Arnold.

– Hogy Bill Kaulitz szeressen belém!

– A Tokio Hotel-es tag? – nevettem fel.

– Aha. De jobb is, hogy nem jött össze. Nem tudok németül... – vont a vállát. – Most inkább...

– Tudjuk. Pattinson vagy Wentz – folytatta Arnold, és gúnyosan rám mosolygott.

– A lényeg, hogy ne felejtse el! Éjfélkor! Pontban!

– Oké, oké – legyintettem. – De mit csinálok éjfélig? Megvárod velem msn-en? – kérdeztem Virágot.

– Nem – felelte egyértelműen. – Bocs, de dolgom van.

– Ó. Oké – bólintottam kissé csalódottan.

Hazaérve olvastam meg vártam anyuékat, meg leginkább unatkoztam, aztán mikor anyu végre megérkezett, segítettem vacsorát csinálni. Na jó, ez annyi volt, hogy a konyhapulton ülve panaszkodtam Kingára. De jelen voltam. ☺

Egyébként az éjfélét kívárni nem volt túl szórakoztató, ráadásul Virág üzent, hogy mindenképp nézzem meg az e-mailem, mert küldött valamit, amit 00:02-kor fogok megkapni, és állítása szerint fontos, hogy ő legyen az első, aki boldog születnapot kíván. Úgyhogy duplán várhattam. Mindegy, végül is eltelt az idő, mert olvastam, aztán a karórámot figyeltem, és két halk csipogás után végre születnapos lettem. Gyorsan lehunytam a szemem, és kívántam valamit (szupertitkos, de azért nem nehéz kitalálni), aztán benyomtam a notebookom, hogy csekkoljam az e-mailem. Miközben befrissítettem az oldalt (mert még nem kaptam meg a mailt), az msn magától bejelentkezett, úgyhogy gondoltam, akkor benézek. Csak két név volt online, Dave (ZZZZzzzz) állapota nincs a gépnél, és Cortez (Hey Ho Let's Go) állapota elfoglalt. A szívem a torkomba ugrott, az elmúlt időkben annyira hittem, hogy együtt jár Edinával, hogy teljesen megfeledkeztem róla, milyen érzés reménykedni. ☺ Cortez állapota elérhetőre váltott, és pár másodperc múlva rám írt.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: E-mail Virágtól....

Cortez üzenete: Aha, fontos lehet. Twilight tribute? lol ☺

Reni üzenete: Nem, születnap mail.

Cortez üzenete: Mikor van?

Reni üzenete: Ma.

Cortez üzenete: Ja ok. boldog születnapot.

Reni üzenete: ☺ Kösz.

Totál remegő gyomorral olvastam a sorokat, közben pedig megnyitottam a mailem, amire megérkezett az elektronikus képeslap. Pink háttér előtt egy fekete kiscica, akinek masni volt a hajában(?), énekelni kezdett egy születnap dalt, miközben fekete csillagok potyogtak az égből. Az üzenetben ez állt: „Hepiiii börszdéj!!! Én vagyok az elsőőő. Cupp.Virág”

Mosolyogva néztem a megjelent képeslapot, közben pedig összeszorult a torkom. Mert mégsem Virág volt az első. De tuti meg fogja érteni. ☺ Az msn-ablak újra villogni kezdett, másolom:

Cortez üzenete: Na léptem.

Reni üzenete: Oké.

Cortez üzenete: Jó8.

Reni üzenete: Neked is.

Egy pillanatig vártam, aztán mielőtt kijelentkezett volna, gondolkodás nélkül írtam. Másolom.

Reni üzenete: Várj.

Cortez üzenete: ?

Reni üzenete: Haragszol, vagy ilyesmi?

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: Tudod, a Facebook miatt...

Cortez üzenete: Nem értem.

Reni üzenete: Bejelöltelek Facebookon, és még nem jelöltél vissza. Tudod.

Cortez üzenete: Nem láttam. Várj, nézem. Pár pillanatig vártam, aztán Cortez megint villogni kezdett.

Cortez üzenete: Nem jelöltél.

Reni üzenete: De.

Cortez üzenete: Mondom, hogy nem.

Reni üzenete: Pedig tényleg. Ott vagy függőben.

Cortez üzenete: Én biztos nem. Lépj be.

Beléptem a Facebookra, és rögtön láttam, hogy van egy felkérésem. Corteztől.

Reni üzenete: Oké, most látlak, de hidd el, én is bejelöltelek, csak akkor még másik kép volt fent.

Cortez üzenete: Okos, két hónapja ez a képem. Tippem sincs, kit jelöltél, de nem engem, az biztos. :D

Reni üzenete: Ó. Óóó. Jaj.

Cortez üzenete: Na mi van? ☺

Reni üzenete: Semmi, semmi.

Cortez üzenete: Na. Mondd.

Reni üzenete: Oké, vmi mexikói Cortezt jelöltem be.

Cortez üzenete: ***** 😊

Reni üzenete: Jó, tudom. 😊

Cortez üzenete: De béna vagy!

Reni üzenete: Jólvan...

Cortez üzenete: 88

Reni üzenete: Neked is.

Cortez kilépett, én pedig mosolyogva néztem a képernyőt. Huh. Nemcsak visszajelölt Facebookon, hanem ő is jelölt be! Na jó. De ki a bánat az a másik Cortez? Mindegy, majd megírom neki, hogy „hola, bocsi, téves volt”. 😊

Cortez: 5/5* – woow. Wow.

Kinga: 5/1* – jajj.

Előadás: 5/4 – Kinga és az a-sok kivételével a többiek élvezték, úgyhogy nem volt gáz.

Jacques: 5/5* – igazán nagyon kedves, egy párizsi minialbumot kaptam tőle, könyvjelzővel!!! 😊 Küldtem neki még egy mailt, amiben újra megköszöntem.

Rajz korrep: 5/? – Tomi lemondta, vizsgázott ma.

Szülinap: 5/5 – mivel bulim nem lesz, a szüleim elkérték Virágot és Arnoldot a tavaszköszöntő buli utánra, hogy elmehessünk vacsizni. Szolid, de mégiscsak valamiféle ünneplés.

😊

15: 5/5 – már negyedórája tizenöt éves vagyok. 😊

Április 9., csütörtök

Szülinaaaaap! Reggel anyu és apu keltett, és amíg félálomban bámultam a szüleimet, akik mindenféle történeteket meséltek a „híres tizenötödik szülinapról”, azon töprengtem, hogy mióta gyakorolják ezt a kisebb stand-up előadást. Mindegy, szórakoztató volt attól függetlenül, hogy az éjjeli titkos netezésem miatt igen fáradt és nyűzött voltam. Szokásomtól eltérően már reggel

bekapcsoltam a gépem, mert reméltem, hogy valaki írt. Igaz, az elmúlt években soha nem köszöntött fel egyik osztálytársam sem, de mivel úgy gondoltam, a Szent Johannában szert tettem néhány barátira, reménykedve nyitottam meg a mailem. Húú. Tizenöt üzenet jött, a legtöbb a közösségin, plusz Ricsitől és Arnoldtól egy-egy videólink. Az előbbit kinyomtam, amikor valami maszkos tag (Slipknot vagy kicsoda) hörögni kezdett, Arnold videóját azonban végigengedtem, és öltözködés közben meghallgattam a *Lucy In The Sky With Diamondot*. ☺

Amikor lementem a lépcsőn, csodálkozva néztem Virágra, aki nem a kapuban várakozott, hanem az étkezőasztalnál.

– Boldog születésnapot! Tetszett a képeslap? Megnézted? Én választottam a cicát, mert olyan ari! – hadarta izgatottan, a haja pedig oldalra volt csatolva, amiből sejtettem, hogy jó kedve van.

– Igen, köszönöm szépen! – öleltem át, mert időközben a nyakamba ugrott.

– Figyi. Az van, hogy az ajándékom nem lett tökéletes, nem így akartam, de a színes nyomtatómmal szenvedtem egész éjjel, és végül sikerült, de nem tudtam teljesen összeilleszteni, mondjuk, annyira nem látszik, de azért bánt a dolog, mert... na mindegy. – Matatott a táskájában, végül előhúzott egy füzet alakú csomagot, és a kezembe nyomta.

Teljesen meghatottan szorongattam a *Twilight*-poszterrel bekötött ajándékot, és fürkészve nyitottam ki. A döbbenettől szó szerint pislogni is elfelejtettem.

– Ez egy...

– Manga! Igen! Én rajzoltam mindent, a karaktereket, a helyszíneket, Photoshoppal színeztem... – mutatta, miközben mellém állt és lapozgatni kezdte.

– Te jó ég! – kaptam a kezem a szám elé. A képregény eszméletlenül szép lett, a színek, a szerkesztés, a gondolatbuborékok, a karakterek, a helyszínek. Minden felismerhető volt, a sulis épülete, a saját mangafigurám, Virágé, Cortezé... – Csak az a baj, hogy nem mutathatom meg senkinek – nevettem fel, amikor az utolsó oldalra lapoztam, ahol Cortez és az én mangafigurám a sulilépcsőn, egymást átölelve ül.

– Hát, ja – vonta meg a vállát Virág. – De tetszik?

– Hülyéskedsz? Ez a világ legszuperebb ajándéka! Virág, el sem tudom mondani, mennyire örülök! – öleltem át újra, a kezemben szorongatva az ajándékom.

– Nézd, itt van Pete Wentz is. A tornateremben lépnek fel – lapozgatott, én pedig még mindig könnyekkel küszködve, mosolyogva bólintottam.

Sajna késésben voltunk, a suliba meg nem vihettem magammal, így gondosan eltettem az ajándékom. Útközben Virág elmesélte, hogy egy hete éjjel-nappal ezt csinálja, még rajzsakkörön is nekem rajzolt, ezért volt olyan titokzatos, és ezért rázott le a neten mindig. Elmondása szerint baromi nehéz volt titkolóznia, de megérte, mert szerinte „tök meglepett és őszintén viruló fejem volt”. Hát igen.

A sulinál a fiúk azonnal boldog szülinapot kívántak, aztán jól kiröhögtek, mert Cortez elmesélte nekik, hogy valami mexikói tagot jelöltem be a Facebookon. Szerintük ez vicces. Szerintem kínos. A tavaszi szünet előtti utolsó nap egyébként tök jól telt, egyik órán sem tanultunk, úgyhogy összességében a szülinapom szuper lett. A sulirádiósok két szám között folyamatosan bemondták az esti tavaszköszöntő bulit, plusz a suliboxokba is becsúszatták a szórólapot róla. A költészet hete az ebédszünetben véget ért, amikor is az utolsó olvasókörös is megtartotta az előadását, akit mind a nyolc ember megtapsolt (hét végére eltűntek az érdeklődők). Mivel a rajzóránk elmaradt, az ofő helyettesítette, aki megengedte, hogy azt csináljunk, amit akarunk. Hát, Robi, Andris és Gábor tévézett, Kinga azzal töltötte az idejét, hogy levegőnek nézett, Arnold a padomnál olvasott, Ricsi a hajával szórakozott, tincsekre szedte és csavargatta, Zsolti fánkot evett, Dave Twitterezett a mobiljával, Virág pedig addig nyaggatta Cortezt, amíg beleegyezett, hogy rajzolhasson a gipszére. Ezt az egész osztály jó ötletnek tartotta, úgyhogy a nap végére mindenki hozzátett egy keveset a műhöz. Amikor Cortez felém nyújtotta az alkoholos filcet, nyomatékosan megkért rá, hogy maximum egy smileyt rajzoljak. Ezen egyébként jót nevtünk. ☺ Nem melleleg még azt a mosolyt is sikerült elrontanom, Virág javította ki.

Suli után otthon átöltöztem az esti bulira, közben pedig visszaírogattam a neten a sok „boldog születésnapot” üzenetemre, meg beszéltem kellett telefonon a nagyiékkal (anyu szülei), akik bár max. félórára laknak tőlünk, úgy érzik, bőven elég telefonon felköszönteni. Egyébként ezzel egyetérték.

Fél hatkor Arnold jött át.

– Mehetünk? – kérdezte. Láthatólag nem volt sok kedve a tavaszköszöntéshez.

– Még Virágra várunk.

– Jó. Egyébként boldog születésnapot – nyújtott át egy nagyon könyv formájú ajándékot.

– Köszönöm.

Azonnal letéptem róla a csomagolást, ami melleleg Arnold stílusát tükrözve egyszínű csomagolópapírral volt bekötve, mindenféle csilivili dísz nélkül. A kezemben tartott könyv egy megsárgult lapú, nagyon régi kiadásnak tűnt, de a címe alapján azonnal felcsillant a szemem.

– *Zabhegyező?*

– Igen. Első kiadás.

– Hűű – lapoztam bele, és közben megszagoltam a lapokat. Könyvillat. Imádom. ☺ – Hol találtad?

– Online aukción – legyintett.

– Nem lehetett könnyű, ez állati ritka!

– Ne aggódj. Két hete viaskodom egy licitálóval.

– Két hete? Két hete készülsz a születésnapomra? – döböntem le.

– Meg akartam venni neked ezt a könyvet!

– Hogy csináltad? – nevettem el magam meghatottan.

– A másik félnek esélye sem volt. Mint mondtam, akartam ezt a könyvet!

Simán el tudtam képzelni, ahogy Arnolddal próbál valaki szórakozni. Nem irigylem a tagot.

– Én tényleg nagyon... nem is tudom... – tekergettem egy hajtincsem zavartan. – Honnan tudad, hogy még nem olvastam? – kérdeztem végül.

– Mert ha ezt olvastad volna, arról tudnék.

– Annyira jó? – csodálkoztam. Arnold mosolygott.

– Körülbelül negyvennyolc óra múlva túl leszel rajta, és meglátod.

– Oké.

Virág megérkezett, gyorsan megmutattam neki az ajándékom, amire azt mondta, hogy szép, de eléggé oldschool... Ezt Arnold nem hagyhatta szó nélkül, úgyhogy ők az este nagy részét végigveszekedték.

A tavaszköszöntő buli a Szent Johanna tornatermében egyébként klassz volt. A zenék leginkább vidám punk-pop dalok voltak, a sulirádiósok kitettek magukért, és tényleg tök jó hangulatot varázsoltak. Cortez Edinával érkezett, de táncolni természetesen nem tudtak, és bár nem vagyok rosszindulatú, ezúttal örültem Cortez gipszének. Virággal és Arnolddal vettünk a büfében sajtos pogit, aztán a tesiterembe visszaérve felmentünk a lelátón ücsörgő Ricsiékhez, akik Cortezt körbeülve beszélgettek.

– Emó Kitty, veled meg mi van? – röhögött fel Dave, amikor meglátta, hogy Virág pink pólóján Hello Kitty kacsint rájuk.

– Emó Kitty, ez jó! – vihogott Zsolti, közben kiesett a szájából egy darab... valami. Talán chips.

– Fúj, de undorító vagy! – pattant fel előle Kinga, és átült egy másik székre, mielőtt Zsolti leeszi. Csendben mosolyogva hallgattam őket, közben pedig a szemem sarkából Edinát figyeltem, aki Cortez mellett ült, és nevetgélés közben feltűnően sokszor érintette meg a kezét. Hurrá.

– A fenébe, ott jön a dömper – csúszott lejjebb Zsolti, mi pedig egyszerre fordultunk a felénk tartó végzős Tarr Zsófi felé, aki, miután odaért, elhívta Zsoltit táncolni.

– Fáj a lábam – sziszegte Zsolti.

– Nem is fáj! – közölte Kinga.

– De fáj!

– Mondom, hogy nem!

A végzős lány a fejét kapkodta a vitázó Kinga és Zsolti között, végül sértődötten leviharzott a lépcsőn. Nem nagyon számított, ők tovább veszekedtek. A következő pillanatban Máday állt meg mellettünk, és a vonalzójával Zsolti fejére csapott.

– Nagy Zsolt, vagy kulturáltan eszel, vagy itt maradsz takarítani!

– Elnézést – törölte le a száját Zsolti.

– Pósa, neked meg hányszor mondjam, hogy csinálj valamit a hajaddal? – förmedt az ig. helyettes Ricsire, aki tincsekbe álló haját egy pánttal fogta hátra.

Máday mindenkire szólott pár nem túl kedves szót, aztán otthagyt minket, mi pedig jó diákokhoz méltó módon kiröhögtük. Ez van.

Mivel Kinga a társaságunkban ült, próbáltam kedves lenni vele vagy beszélgetni, mert gondoltam, az elmúlt napokban megenyhült, de mikor mosolyogva ránéztem, ő csak összefont karral és résnyire szűkült szemekkel, elég gorombán méregetett. Zavartan elkaptam a fejem, mert ennél többet tényleg nem tudtam tenni! Csendben hallgattam a többieket, akik a tavaszi szünetet tervezték, és magamban mosolyogtam Edinán, aki láthatóan szétunta az agyát, nem igazán tudott hozzászólni a beszélgetésekhez, viszont semmi pénzért nem hagyta volna egyedül Cortezt. Így neki kissé kellemetlenül telt az estéje. Meg aztán nekem is, mert a Kings Of Leon *Use Somebody* című szám alatt Edina ráhajtotta a fejét Cortez vállára, amitől én félrenyeltem a pogit, és kis híján megfulladtam. Közben Virág a hátamat csapkodta, nehogy már elhalálazzak a tizenötödik születésnapomon, a tekintetem találkozott Kingaéval, aki bár kifejezetten utál, de... De mégis, átfutott az arcán valami, ami emlékeztetett egy emberi reakcióra. Hirtelen felpattant.

– Dina, gyere velem a mosdóba – közölte parancsoló hangon.

– De én...

– Most! – nyomatékosított Kinga, mire Edina értetlenül feltápászkodott.

– Miért jártok együtt ki? Én ezt nem értem – rázta a fejét Zsolti.

–Többek között azért, hogy kibeszéljünk – felelte őszintén Kinga, és megragadva Edina karját, elhúzta tőlünk.

Így történt, hogy bár Kinga nem kívánt boldog születésnapot, és még mindig le vagyok tiltva az msn-listájáról, továbbá indulás előtt a fülembé súgta, hogy „ha harc, legyen harc, győzzön a

jobbik a pályázaton!”, mégis, úgy érzem, tett valamit értem a mai napon. Azt, hogy az összevissza mászkálás, chipskínálgatás, felbontatlan üdítőcsere, egymásnak való kiabálások és helyezkedés következtében úgy alakult, hogy a *Use Somebody* végére én ültem Cortez mellett. ☺

A tavaszköszöntő buli végén Virággal és Arnolddal sietve kimentünk a Szent Johannából. A lépcső előtt a szüleim vártak kocsival, mindannyian beszálltunk hátra, és miközben apu elindult, anyu mosolyogva hátrafordult.

– Na, milyen volt a buli?

Virág és Arnold válaszolt, én pedig köztük ülve, a nyakamat tekergetve forogtam, hogy még egyszer vissza tudjak nézni az épületre. A sulis előtt megláttam Cortezéket, akikhez akkor ért oda Edina. Kissé szomorúan fordultam vissza, és igyekeztem kiverni őket a fejemből, mert úton voltam egy pizzéria felé, hogy megünnepeljem a születésnapomat a szüleimmel és a két legjobb barátommal.

Tavaszköszöntő: 5/4 – jópofa volt, klassz zene, és szinte végig a lelátón ültünk, elvileg Cortez miatt, de azért egyikünk sem bánta nagyon, hogy nem táncolunk.

Tavaszi szünet: 5/2 – az jó, hogy szünet lesz, csak a többiek... Cortez... Jaj.

Szülinapi vacsi: 5/5 – minestrone leves, négysajtos pizza, profitéról. Minden szuper volt, és így, hogy Virág és Arnold velünk volt, együtt égett a fejünk, amiért anyuék énekeltettek a pincérrel. ☺

Ajándék: 5/5* – Vacsora végén kaptam meg anyuékától a *Beatles Antológiát*. Állításuk szerint egy csomót gondolkodtak rajta, végül rájöttek, hogy minden tekintetben ez a legideálisabb ajándék számomra, egyrészt, mert egy „százkilós” könyv, plusz a Beatlesről szól. Egyetérték. ☺ *Antológia, Zabhegyező*, saját manga! Hihetetlenül örülök!

Facebook: 5/1 – Késő este titokban bekapcsoltam a gépem, hogy csekkoljak pár dolgot. Oké, igazából csak egyet akartam,

Cortezt a Facebookon. Kár volt. Az utolsó üzenete este 11 után ment, Edinától, kábé ennyi: „Holnap ne felejtsd el, hatkor mozi!!! Dina xxx” Óriási, éljen a tavaszi szünet! Ja, és mivel éjfél utánig sírdogáltam, elmondhatom, hogy bögttem tizenöt évesen is. Hurrá!

Április 15., szerda

A tavaszi szünet hihetetlenül gyorsan elrepült, részt vettem pár Szent Johannás programon, meg leginkább a kertben olvastam. (Arnold és a *Zabhegyezője*... Mit is mondhatnék? Hogy új kedvenc könyvem van? Nem, ez annál több. Szó szerint rajongva olvastam ki, rekordidő alatt, faltam az oldalakat, és dühös voltam magamra a végén, amiért ennyire gyorsan végeztem vele. Azóta irigylek minden embert, aki az olvasása előtt áll!) Igazából jól telt az idő, csak Virág és Arnold nélkül totál egyedül voltam, az esték ezért elég nehezen teltek, anyuval DVD-ztünk, meg ilyesmi, de azért már hiányzott a sulis. Oké, ez így elég stréber szöveg, de komolyan. Hiányoztak a többiek. És Cortez! Akiről egyébként semmit, de semmit nem hallottam egész tavaszi szünet alatt. ☺

Ricsi reggel felhívott, hogy délután átugrana, hogy „összeszereljük a Naprendszer”, és miután háromkor csengettek, lerohantam, hogy ajtót nyissak. Kábé fél percig néztem pislogás nélkül, mire végül meg tudtam szólalni.

– Hú – ez volt az össz reakció, ami eszembe jutott. Ricsi haja ugyanis raszta lett!

– Jó, mi? – lépett be röhögve.

– Hát, izé – néztem utána döbbenet. – Aha.

Ricsi megállt az előszobatükör előtt, és megigazította a tincseit. – Hétfőn csináltattam.

– Máday nem fog szólni? – kérdeztem, miközben igyekeztem megszokni a látványt.

– Nincs a házirendben – vontam meg a vállát, és a falnak támasztotta a deszkáját.

– Oké – vontam meg a vállam. – Egyébként tényleg jól áll! – töprengtem, újra szemügyre véve a frizuráját. Az állig érő,

világosbarna raszta tincsek, amit egy fekete pánttal fogott hátra, tükre illenek az egyéniségéhez, nem mellesleg pedig ultramenőn néz ki.

Mindketten elindultunk felfelé a lépcsőn, közben apu ránk köszönt.

– Nahát, Richárd, milyen jó a hajad! Ez az új trend? Bob Marley, meg minden? – vette „lazára a figurát”.

– Hát – vakargatta meg a haját Ricsi. – Nem egészen.

– „Mindegy, azért nyomassuk a raggae-t” – próbálkozott apu. Ricsi illedelmesen motyogott valamit, aztán, miután becsuktam magunk mögött az ajtót, bocsánatkérően néztem rá.

– Sajnálom, a szüleim néha cikik – mentegetőztem, mire csak legyintett.

– Kinek nem? – huppant le a babzsák fotelembe, és feltette a lábát az asztalomra. Mivel a deszkás cipőjével arrébb rugdosott néhány könyvet, automatikusan odapattantam és felkaptam a kupacot.

– Rosszkor jöttem? Mert rámolj nyugodtan, nem akarok zavarni – közölte.

– Mi? – kérdeztem, aztán amikor a kezemben tartott könyvekre nézett, mosolyogva hozzátettem. – Ja, ezek? Nem, ezek csak a könyvek, amiket kiolvastam a szünetben – vontam meg a vállam. Ricsi hátrahőkölt, és elég érdekesen nézett rám.

– Fura vagy!

– Csak olvasok.

– Ezért vagy fura – magyarázta, aztán az ölébe húzta a táskáját, és kirángatott belőle néhány szakadt, gyűrött lapot. – Kinyomtattam a Naprendszert.

– Óriási. Akkor csak össze kell ragasztani – bólintottam, mert gondoltam, mi sem egyszerűbb ennél. Aha. Gondoltam.

Majdnem másfél óráig szenvedtünk a modellel, kivágtuk és megpróbáltuk ráragasztani egy nagy alakú, fekete kartonra, de a Nap összegyűrődött ragasztás közben, aztán mikor ki akartam igazítani, el is szakadt, közben Ricsi rossz sorrendben tette fel a bolygókat.

– Nem gondolod, hogy ha így lenne, akkor már megfagytunk volna? – kérdeztem, összeráncolt szemöldökkel meredve a Naptól számított hatodik bolygóra, a Földre.

– Mi? Miért? – kérdezte Ricsi.

– A Föld a harmadik! – kiáltottam, mert a normál hangsúlyomat simán elnyomta valami örült banda, ami a laptopomból üvöltött. Természetesen nem én állítottam be.

– A fenébe – meredt Ricsi a „Naprendszerünkre”, és elkezdte lekapargatni a bolygókat.

– Ez így sehogy se jó – sóhajtottam, és képzeletben már felkészültem a holnapi rajzórára. – Megkérdezem Virágot – tártam szét a karom, és a notebookom elé ülve feljelentkeztem msn-re. Virág offline volt, Cortez neve azonban zöld színnel világított. – Csak Cortez van fent.

– Az is jó – ült mellém Ricsi, aztán se szó, se beszéd, videóhívást indított.

Visszatartott lélegzettel néztem a jelenetet, és mikor Cortez arca megjelent a videóablakban, a gyomromban felébredt lepkék azonnal megőrültek. Cortez válaszolt a hívásra, amikor nem tudhatta, hogy Ricsi az. Ezek szerint webkamerázna velem! Húúú.

– Mi van, raszta? – röhögött Cortez, amikor meglátta Ricsit.

– Ki az? Reni? – hallottam Virág hangját, aki egy pillanat múlva vidáman mosolyogva integetett. – Mit csináltok?

– Naprendszert! Ti? – felelte Ricsi.

– Mi is! Jujj! De kúl a hajad! – sipákkolt Virág, Cortez pedig fájdalmas arccal meredt rá.

– Ne ordíts a fülembe! Hol akadtatok el? – nézett a képernyőbe.

– Itt – emeltem meg a kartont, és kissé eltávolodtam a géptől, hogy beleférjen a képbe. A röhögésükből tudtam, hogy mikor látják egészben a munkánkat. Klassz.

– Ez rémes – nevetgélt Virág.

– Tudjuk.

– Ugorjatok át – szólt Cortez.

– Ugorjatok át ti! – vont a vállát Ricsi. Cortez a képernyőn, én pedig Ricsi mellett meredtem rá pislogás nélkül.

– Gipsz – közöltem, amikor úgy tűnt, sosem esik le neki a dolog.

– Ja! Mikor veszik már le?

– Pénteken. Na, gyertek – nyomta ki Cortez a kamerát, mi pedig feltápáskodtunk.

Átugrani Cortezhez? Egy pillanatra lefagytam, és a szám szélét rágva néztem végig magamon.

– Mire vársz? – kapta fel a táskáját Ricsi, és már nyitotta az ajtót.

– Jó vagyok így? – csúszott ki a számon, és szinte azonnal elvörösödtem. Ricsi felvont szemöldökkel nézett rám.

– Mi van?

– Semmi, semmi – legyintettem, és gyorsan előrementem. De kínos!

Cortez nagymamája beengedett minket, váltottam pár szót vele, ha már így beestünk délutánra, aztán felmentünk Cortez szobájába. Mikor beléptünk, a gyomromban lévő lepkék olyan örült módon kezdtek bomolni, hogy azt hittem, mindjárt kiszabadulnak. Kimondhatatlanul hiányzott, hogy lássam! Sötétkék kapucnis pólót és oldalzsebes farmert viselt, sötét haja „most keltem fel” kócosan állt szanaszét. Állati menő volt! Virág rögtön a nyakamba ugrott, mert szinte egész szünetben nem is láttuk egymást, aztán kikapta a kezemből a kartont, és szemügyre vette.

– Azt hittem, a kamera túloz – csodálkozott. – De nem.

– Hol a tiétek? – kérdeztem, Cortez pedig az asztalára mutatott. Na jó, Ricsivel totál ledöbbsentünk, amikor felemeltem a farudat. A fához rögzített damilról színes, méretarányos bolygók lógtak.

– Ne már! – sóhajtottam unottan. – Ez azért túlzás, nem?

– Egyszerű volt. Virág festette, én meg összeraktam – vonta meg a vállát Cortez, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.

– De honnan voltak a bolygók? – lökdöstem meg a lógó égitesteket.

– Hát, vettem a hobbiboltban különböző méretű parafa golyókat, lefestettem, Cortez meg átszúrta damillal, és hozzárögzítette a farúdhhoz – vonta meg a vállát Virág.

– Ren, ez neked miért nem jutott eszedbe? – lökött oldalba Ricsi.

– És neked? – vágtam vissza.

Ezen elvitatkoztunk egy darabig, Cortez és Virág pedig hozzálátott, hogy megmentsek a „Naprendszerünket”. A végeredmény hangulat szempontjából jó, a sikeresség szempontjából pedig tragikus lett. Mert bár végighallgattunk egy csomó számot, meg rengeteget nevtünk és szívattuk egymást a bénázás miatt, a kartonlapra ragasztott bolygóink szakadtan, gyűrötten és pár helyen felcserélt sorrendben virítottak. Hurrá.

Otthon vacsora közben kissé ábrándozva, néha mosolyogva nyugtáztam, hogy mennyire jó volt Cortezt újra látni és hogy mennyire jó érzés, hogy semmit nem hallottam Edináról, és milyen jó volt Virággal csevegni hazafelé (Ricsi maradt Corteznél PS-ezni). Anyuék megértően, amolyan „kamasz a gyerek, és most éppen nagyon máshol jár” bölintással nyugtázták, hogy bár valamiről beszéltek nekem, én egy szót sem hallottam belőle. ☺

Cortez: 5/5 – ☺

Tavaszi szünet: 5/1 – már unom!

Arnold: 5/4 – este írt smst, hogy hazaért! Végre!

Virág: 5/5 – még egyszer átrágtuk msn-en, hogy mennyire jó fej volt ma Cortez és hű, meg wow, na meg megállapítottuk, hogy Ricsi haja menő.

Rejtő: 5/5 – belekezdtek a *Vesztégyárba*. ☺ Megyek is olvasni.

Április 16., csütörtök

– Sziasztok! Milyen volt a szünet? – kérdeztem feldobódva a sulii előtt. A reggeli napsütés, a levegőből áradó friss, tavaszi illat, Cortez mélykék szeme... Egyszerűen imádom a tavaszt!

– Eszméletlenül jó! Megtanultam vakon sms-t írni – közölte Dave, mire Virággal kérdően néztünk rá.

– Vagyis?

– Vagyis??? Ti nem láttátok a *Téglát*?

Mivel megráztuk a fejünket, Dave fontoskodva magyarázni kezdte, hogy a filmben valaki a zsebébe dugott telefonján ír sms-t, úgy, hogy nem látja a billentyűket, csak ráérez...

– Hasznosan telt a szüneted – bólintottam elismerően, a többiek pedig nevettek.

Mindenkinek sok mesélőnivalója volt, Virág elpanaszolta, hogy mennyire unta magát az apukájával, Ricsi elmesélte, hogy megtanult pár új gördeszkatrukköt, Cortez, hogy végignézett valami sorozatot, Zsolti pedig valami dobszólóról magyarázott.

– Rém érdekesen hangzik – lépett hozzánk Kinga, és attól függetlenül, hogy hozzá senki nem szólt, simán belekezdett a saját sztorijába. – A tavaszi szünetben végig edzettem, jövő hét szombaton díjugratóversenyem lesz.

– Aha – biccentett Zsolti. – És lóval vagy anélkül versenyzel?

– Ha tudnád, mennyire gyerekes vagy! – bámult unottan az égre Kinga, majd megperdült, és otthagyt minket. Az az igazság, hogy rajtam egyszerűen átnézett. Remélem, hogy egyszer elfelejti a vitánkat vagy legalábbis túllép azon, hogy mindketten pályáztunk a novellairó versenyre. ☺

Edina barackszínű mellényben, fehér farmerszoknyában és elég menő tavaszi csizmában lépkedett hozzánk, a gyenge tavaszi szellő belekapott a (színezett) szőke hajzuhatagába, nekem pedig rögtön végem is lett, ahogyan barna kockás converse-ben, egy sima farmerdzsekiben és gatyában, tömegszínű világosbarna hajjal ácsorogtam. ☺ Ennyit a trendről.

Töri előtt az egész osztály nyüzsgött, úgy tűnt, a tavaszi szünet végét nehezen viselték a diákok, mindenkinek fontos közölnivalója volt valakivel, úgyhogy örült lármásak voltunk. Én csengetésig Jacques-kal beszélgettem, a párizsi útvjáról mesélt, aztán becsapódott a terem ajtaja, és Barka lépett be.

– Rendben, az élményeket a szünetben meséljük el, most pedig...

Barka egész órán át diktált, egyáltalán nem volt tekintettel arra, hogy nekünk ehhez semmi kedvünk. Arnold huszonkét perces késéssel érkezett (újabb egyéni csúcsot előtött), de mivel kimagyarázta magát, nem kapott igazolatlant. A padom mellett elsétálva rámosolyogtam, és alig vártam, hogy megbeszéljünk egy csomó mindent.

Szegény Virág, szünetben igencsak unatkozott, miközben mi Arnolddal a suliudvar közepére kirakott padon megállás nélkül beszélünk.

– Örülök, hogy tetszett a könyv! – bólintott, miközben én egy szuszra elhadartam a *Zabhegyező*ről alkotott véleményem.

– Komolyan, egyszerűen imádom! Azt hiszem, ez a könyv volt rám a legnagyobb hatással. Meg a *Godot*. Meg a *Szép remények*, meg... – töprengtem, Arnold pedig felnevetett. – Mindegy, de a *Zabhegyező*t egyszerűen nem tudtam letenni! És a sapka! Olyan sapkát hordtál egész télen! – magyaráztam teljesen átszellemülten.

– Ti miről beszéltek? – kérdezte Virág, aki egészen addig csendben ücsörgött mellettünk.

– Egy könyvről. Odaadom, olvasd ki! – próbálkoztam.

– Nincs meg DVD-n? – húzta el a száját Virág, mire én mosolyogva széttártam a karom, Arnold pedig azonnal vitatkozni kezdett.

Rajzon Vladár felszólított minket, hogy névsor szerint vigyük ki a házinkat, én pedig behúzott nyakkal vártam, hogy mi következünk. Persze egyértelmű, hogy előttünk mindenki más ötöst kapott az „aprólékosan kidolgozott” vagy éppen „lenyűgözően ötletes” megoldásaira.

– Pósa, Rentai – nézett fel ránk Vladár, szemében némi gúnyt véltem felfedezni.

Ricsi kivitte a kartont, én meg lehajtott fejjel kullogtam utána. Vladár elképesztően hosszú másodpercekig bámulta a „munkánkat”, végül a tőle megszokott módon felmutatta és simán kiröhögtette az osztállyal.

– Bámulatos. Egyszerűen bámulatos – törölgette a szemét, mintha csak annyira szórakoztatnánk. – Köszönöm, hogy legalább

hat percet foglalkoztatok a feladattal, míg mások képesek voltak egészen más aspektusból megközelíteni...

– Több órán át készítettük! – szóltam közbe.

– Aspekt mi? – kapkodta a fejét Ricsi.

– Nézet – sűgtam, mire bólintott.

– Rentai! Akár el is hihetném. De nem teszem! A magatartásod vérlázító, a tárgyamhoz való hozzáállásod elfogadhatatlan, a beadott munkád pedig elégtelen – közölte. Én meg lesápadtam.

– Tanár úr, az én hibám – vett a védelmébe Ricsi, ami tök rendes dolog volt tőle, csak sajna nem sokat ért.

– Pósa, te is elégtelent kaptál. A különbség, hogy ezzel te négyesre állsz, Rentai pedig – nézett a naplóba – bukásra!

Mintha a halálos ítéletem mondta volna ki, úgy sütöttem le a szemem. Még egy kis kalapácsot is hallottam lesújtani... Bukásra? Április közepén? Jaj, ebből állati nagy baj lesz!

Totál befordultam, egész órán át, de még szünetben is a helyemen ücsörögtem, és a padomat vizsgáltam, mintha olyan érdekes lenne. A többiek próbáltak felvidítani, nem sok sikerrel.

– Talán ha Vladár megsajnálna valamiért, újra megkedvelne – próbálkozott Zsolti.

– Gondolod? – néztem fel rá.

– Aha. Tényleg! Sántíts – jutott hirtelen eszébe. Bambán meredtem rá, végül legyintettem. Ezt nem gondolhatja komolyan.

A terem ajtaja becsapódott, mire odanéztünk, merthogy még nem volt csengő. Máday eszelős pillantással pásztázta az osztályt, végül a tekintete megállapodott Ricsin.

– Pósa! Mit gondolsz, meddig bujkálhatsz előlem? Gyere ide! Ricsi, aki cselesen kivédte egész nap a találkozást, összeszorított fogakkal lépett az ig. helyettes elé.

– Mi a bánat történt a hajaddal?

– Igazgatóhelyettes asszony, nem tudom. Egyik reggel felébredtem, és ilyen lett! Berasztásodott – vont a vállát. Máday totál hitetlenkedve meredt rá.

– Ennél jóval eredetibb ötlettel is próbálkoztak már!

– De... – nézett Ricsi a plafonra. – Az igazgatóhelyettes asszony mondta mindig, hogy csináljak vele valamit. Csináltam.

– Gondoltam, levágathatnád!

– A házirend nem tiltja.

– Még – vágta rá Máday, majd sóhajtva méregetni kezdte Ricsit. – Nem bánom, maradjon! Ugye ez higiénikus? – hajolt közelebb Ricsi fejéhez.

– Persze, évente mosom – poénkodott, majd miután Máday nem értékelte a beszólást, egész szünetben magyarázhatta, hogy milyen módszerrel és milyen gyakran ápolják a raszta haját. ☺

Egyébként is le voltam törve (rajz egyes, Cortez és Edina szünetekben együtt lógtak, duplamatekon rontottam egy példát, mire Kinga kiröhögött), úgyhogy igazából örültem, amikor hazaértem. Kár volt.

– Renáta! – kiáltotta anyu. Zavartan levettem a farmedzsekim, és a konyhába mentem.

– Már itthon vagy? – próbálkoztam, de felesleges volt, anyu elengedte a füle mellett a megjegyzésem.

– A rajztanárod felhívott!

– Jaj, ne – roskadtam le az étkezőasztalhoz.

– Mégis, mit csináljak veled? Mit tegyek, hogy hallgass rám? Tiltsalak le az internetről? Alig használod! Szobafogság? Nem jársz sehova! Vegyem el a mobilod? Nem hiszem, hogy meghatna! Korlátozzam a tévéd? Azt se tudom, mikor nézted utoljára! – lapozgatta anyu egy kamaszkezelő könyv „hogyan büntessük meg a gyereket” fejezetét.

– Anya – kezdtem, de láthatólag nagyon berágott.

– Nem! Rajzból nincs pótvizsga! Össze kell szedned magad! Renáta, ez örület! Azt hittem, segít a korrepetálás!

– Segít! Csak Tomi nem tudott a szünetben jönni, ezért magamtól csináltam a feladatot. Illetve Ricsivel, de... hagyjuk – legyintettem. Ezt megszívtam.

– Rendben van! – jelentette ki „fenyegető nézéssel”, amit valami könyvben láthatott, mert erősen összehúzta a szemöldökét,

és koncentrált. – Most pedig azonnal felmész a szobádba, és rajzolsz!

– Mi? – hökköltem vissza. –Jól hallottad!

– De mit rajzolok?

– Valamit! Nyomás! – tapsolt kettőt, én pedig úgy éreztem, a világ legbénább leszidása után a világ legbénább büntetését kaptam! Felléptem két lépcsőfokot, amikor anyu utánam szólt.

– Reni! Még valami!

– Igen? – fordultam meg.

– Kardos tanár úr is felhívott.

– Hogy? – döbbsentem le.

– Beválasztották a novelládat a döntőbe, azt üzeni, nézd meg az interneten! – mondta elérékenyülten. – Annyira büszkék vagyunk rád! – szipogta.

– Te jó ég! – kaptam a kezem a szám elé.

– Igen – bólogatott, aztán eszébe jutott, hogy büntiben vagyok.

– Ettől függetlenül nyomás rajzolni!

Ész nélkül rohantam fel a szobámba, benyomtam a gépem, és amíg betöltött, türelmetlenül kopogtattam a billentyűzetem. Igazából összevissza nyomkodtam mindent, mire végre bejött a net, és azonnal felmentem a könyvesbolt honlapjára. A menüben rányomtam a pályázatra, majd elolvastam az üzenetet, miszerint a legjobb száz vers, illetve novella felkerült, és elolvasható. Átfutottam az ábécé szerinti névsort, az R-nél megtaláltam magam. Rentai Renáta *A hangya, aki világgá ment*. Mosolyogva néztem egy pillanatig, majd összeszorult gyomorral görgettem lejjebb az oldalt, az Sz betűhöz, miközben magamban folyamatosan skandáltam, hogy Szatmáry, Szatmáry, Szatmáry. Nem volt benne. Lesütöttem a szemem, és csak remélni mertem, hogy Kinga még nem látta.

Rajz: 5/1 – ☹️☹️☹️

Novella: 5/5 – te jó ég! 😊

Cortez: 5/3 – sajna nem sokat beszélünk, de legalább láttam ma.

Bünti: 5/1 – délután megpróbáltam lerajzolni, ahogy Kinga megöl. Nem sikerült túl jól, de hamarosan ügyis megtapasztalom, hogy fest élőben a dolog.

Vacsora: 5/3 – sült csirke, majonézes krumplival. Csak turkáltam benne, pedig nem is volt olyan rossz. Pech, hogy amikor végre valami ehető, nincs étvágyam. ☹

Április 17., péntek

Eredetileg nem akartam nagy ügyet csinálni a novella dologból, igyekeztem úgy felfogni, hogy „benne vagyok a számban, de ennyi” vagy „na és, nem nagy ügy”, esetleg „ez tényleg nem érdekes, innentől úgyszintsem esélyem”. Sajna senki nem gondolkozott így, Virág a nyakamba borult és ész nélkül ugrándozott, mert annyira „odavolt”, Arnold elismerően gratulált, Timi (aki Mádaytól tudta meg) be akarja tetetni a suliujságba, Kardos pedig feldobódva jött második órára, úgyhogy az is megtudta, aki addig nem hallott róla, mivel ezzel kezdte az órát. Miközben részletesen beszámolt az egésze, én lehajtott fejjel rágtam a szám szélét, és igyekeztem egy-egy köszönőmmelelintézni a gratulációkat. Óvatosan Kinga irányába fordultam, aki összefonott karokkal, hátradőlve ült, és szigorú arccal meredt maga elé. Azt hittem, nincs annál rosszabb, mint amikor Kinga haragszik rám. Tévedtem. Mégis van. Amikor egyszerre nem vesztől tudomást. Melleseleg ez egy tökre boldog nap is lehetett volna az életemben, de mégsem jött össze, mert valamiféle keserű ízt éreztem végig, valamit, ami beárnyékolta a boldogságom, és ezt a keserű, fojtogató érzést nem nyomta le sem az, hogy a barátaim büszkék rám, sem az, hogy Cortez tiszta szívből gratulált, sem Kardos elismerő megjegyzései. Nem. Valami nem stimmel velem, árnyéka voltam önmagamnak, hiába mosolyogtam, mesterkéltnek éreztem, és belülről mardosott, emésztett valami. Órák után a suliboxba pakoltam, miközben Virág arról beszélt, hogy vasárnap az apukája elviszi ebédelni, mert fontos megbeszélőnivalójuk van.

– Úgyhogy Simsezzünk szombaton, oké?

– Nem jó – ráztam meg a fejem. – Színházba megyek Arnolddal.

– Ó. Hát, megpróbáltam lemondani aput, de azt mondja, muszáj beszélünk. Úgyhogy akkor ennyit a hétvégéről – mondta szomorúan.

– Sajnálom – bólítottam, és becsuktam a szekrényajtóm.

A gombóc, ami egész nap fojtogatott, még mindig a torkomban volt, és ahogy oldalra hajtottam a fejem, hirtelen értelmet nyert minden. Kinga monoton mozdulatokkal rámolt a szekrényébe, kifejezéstelen arca semmit nem árult el az érzéseiről, csak rutinosan pakolászott. És én megértettem. Azért nem tudok önfeledten örülni, azért kellemetlen minden gratuláció, azért váltok görcsösen témát, ha a pályázatról van szó, mert átkozottul sajnálom Kingát!

Hazaérve bekapcsoltam a gépem, de csak rejtve kapcsolódtam az msn-re. A fiúk mind online voltak, a legtöbbjük neve mellett valami sorozatnév szerepelt. Kinga neve azonban szürkén maradt, és hiába írtam volna rá, nem tudom, hogy még mindig le vagyok-e tiltva. Hű, komolyan ki lehetek akadva, ha Cortez elérhető állapotba sem dob fel, sőt! Nem is nagyon érdekelt. ☹

A kedvem: 5/1 – ☹ Kingával sosem voltam kifejezetten jóban, fogalmam sincs, miért bánt ennyire a dolog.

Virág: 5/3 – megint nem látom egész hétvégén.

Arnold: 5/4 – Honfoglalóztunk, de vesztettem. ☹

Suliújság: 5/2 – beletennék a novellámat, és mégsem örülök! Mi a baj velem?

Anyu: 5/5 – azt mondja, a lelkiismeret-furdalás bizonyos szempontból jó dolog. Mert ez bizonyítja, hogy jó emberek vagyunk. Nem tudom, én nem így érzem. ☹

Rejtő: 5/5* – legalább valami kicsit feldob. ☹

Április 20., hétfő

Reggel Virág totál befordulva várt a kapuban, a hajától szinte semmi nem látszott az arcából.

– Mi történt? – kérdeztem, rosszat sejtve.

– Apu azt tervezi, hogy elköltözik! – közölte.

– Ó – bólintottam. – Hová?

– A közelbe.

– Az jó! Vagy nem? – húztam el a számat, mert Virág nem tűnt vidámnak.

– Nem tudom! A lakása is közel van, most meg házat néz! – Aha – bólogattam, és zavartan összenéztem apuval.

– Ezt akarta tegnap bejelenteni. Érted, mintha valami ünnepélyes dolog lenne!

– Nagyon nem örülsz? – simítottam meg a vállát.

– Nem! A lakásába költözött a válás után, azt megszoktam... de ha most elmegy onnan, az olyan, mintha túl lenne a dolgokon! És akkor már nem jön vissza! Érted? – hadarta, és azonnal hatalmas könnyecseppek gördültek le az arcán. Óvatosan átöleltem, és komolyan, lehet, rémes barát vagyok, de nem tudtam mit mondani. Csak megveregettem a hátát, meg bénán ácsorogtam, és reméltem, hogy ez segít valamit.

Mivel Virág „szétbögte” a fejét, nem álltunk meg a fiúk mellett, hanem egyenesen a suliba mentünk, és rendbe szedtük magunkat a mosdóban. Oké, közben feltűnt, hogy Cortez gipsz nélkül van, hogy az oldalán Edina vihorászik és hogy a tavaszi reggelen, sajna, igen szép párt alkottak, de legyűrtem magamban a fájdalmat, és a fontossági sorrendem alapján Virágot vigasztaltam. Bármennyire is imádom Cortezt, el kell felejtennem, ha arról van szó, hogy a legjobb barátnőm zokog. ☺

Duplaangollal kezdtünk, és a nyelvi előadóban ülve Virággal az *IM*-et lapozgattam, próbáltam feldobni, úgyhogy viszonylag sokat beszéltem Robert Pattinsonról, Pete Wentzről meg egy csomó olyan alakról, akiket életemben először láttam a magazinban... De azért megpróbáltam. Arnold tizenkét perces késéssel érkezett, és amikor meglátta, hogy Virág a szokottnál is emósabb,

megkérdezte, hogy mi van. Virág könnyes szemmel felvázolta a helyzetet, Arnold némán bólogatott, de mivel Mr. O'Realy ösztör szólt rá Virágra, hogy maradjon csendben, végül kihívta a táblához megoldani a feladatot.

– Mit gondolsz? Mivel dobhatnám fel? – suttogtam Arnoldnak. Mindketten Virág után néztünk.

– Nehéz ügy – felelte, fellapozva a *Frankensteint*. – Szüksége lesz rád, ennél csak keményebb lesz.

– Gondolod?

– Ha az apja egy házba költözik, akkor nem csak arról van szó, hogy Virág szülei többet nem békülnek ki.

– Hanem? – kérdeztem. Arnold felnézett a könyvből.

– Arról, hogy kivel költözik oda – bólíntott, én pedig lesütöttem a szemem. A fenébe.

Virág a táblánál elsírta magát, úgyhogy Mr. O'Realy kicsit furán nézett rá, aztán kiküldte a mosdóba. Az egész osztály kérdően fordult felém, én pedig tehetetlenül megráztam a fejem.

Szünetre Virág összeszedte magát, úgyhogy a padjában ülve, némán megette a szendvicsemet. A mögöttünk lévő padsorban Ricsi eltette a zenelejátszóját.

– Emó, mi van veled?

– Semmi – vontam meg a vállát Virág.

– Akkor miért sírsz? Pattinson fodrásznál volt, vagy mi van? – röhögött, én pedig óvatosan intettem neki, jelezve, hogy ennek nincs itt az ideje.

– Nem, csak... – törölgette újra a szemét Virág. Szegény, totál bedagadt a feje a sok sírástól. – Apu elköltözik.

– Azt hittem, a szüleid elváltak – nézett fel Zsolti a melegszendvicsemből.

– El – szipogta. – Csak most apu...

– Elköltözik onnan, ahova a válás után költözött, és úgy érzed, ezzel örökre elveszted, és soha többet nem lesztek egy család? – kérdezte Zsolti, mire döbbenet meredtünk rá. – Mi van? A szüleim elváltak, tudom, mi a pálya.

– Hát, olyasmi – biccentett Virág. Ricsi feltápászkodott a helyéről, előrejött, felült Virág mellé a padra, és fél karral átölelte.

– Ezért vagy így ki? Ne bénázz már! – lökte meg viccesen. Komolyan, elképesztően aranyos volt, ahogy próbálta feldobni.

– Hát ez elég gáz azért. Nem? – törölte meg az orrát Virág. – Viccelsz? Az elvált szülők téma nem gáz! Apád új helyre költözik? Az enyém is ezt csinálta. Viszont annyira görcsölt, hogy megvédje a lelkivilágom vagy mit, hogy mindenbe belement. Gondolj bele, csocsóasztal van a konyhájában! Meg gördeszkázhatok a nappaliban! – magyarázta, mire Virág felnevetett.

– Ja! – szólt bele Zsolti. – Az a legjobb, hogy a legképtelenebb ötletedet is megvalósítja, mert fél, hogy haragszol a válás miatt! Nekem apámnál nincsenek szabályok. Azt csinállok, amit akarok!

– És – tette fel a kezét Cortez – ha vitatkoztok, bármikor zsarolhatod azzal, hogy átmész a másikhoz.

– Neked nem is váltak el a szüleid! – ráncolta a szemöldökét Zsolti.

– Na és? Elég, hogy egy másik kontinensen élnek. Egész gyerekkoromban azzal szórakoztam, hogy ha nem engedtek valamit, közöltem, haza akarok jönni a nagymamámékhöz...

Virág felnevetett. Láthatólag segítettek a fiúk, addig mesélték a vicces „csonka család” sztorikat, míg végül Virág belátta, hogy minden bizonyal így kell történnie. Arnold, Dave és én csak hallgattuk őket, nem tudtunk hozzászólni, de ahogy egymásra néztünk, úgy tűnt, egyetértünk abban, hogy bizonyára nem ennyire mókás a dolog.

Kémián Gondos röpdolit íratott, természetesen senki nem készült. Szerencsére Andris és Robi összevesztek azon, hogy kié legyen az egyetlen periódusos rendszer, ami náluk volt, így amíg Gondos hisztérikusan próbálta elcsitítani őket, én lesúgtam a válaszokat. ☺ Az ebédszünetet szokás szerint az udvaron töltöttük, és amíg Arnold olvasott, én Virággal zenét hallgattam. (Az ő telefonján Fall Out Boyt, de mindegy, a lényeg, hogy feldobódott tőle.) Miközben a padon ücsörögtünk, én fél szemmel az árkádok alatt álló fiúkat figyeltem, és próbáltam kideríteni, hogy milyen

kapcsolat van Edina és Cortez között. Tippem sincs, mert Edina minden nevetésnél megsimítja Cortez karját, viszont nem fogják egymás kezét, meg semmi ilyen „járósat” nem tesznek. Az udvar ajtaja hirtelen kinyílt, és Kinga lépett ki rajta, nyomában két a-s lánnyal. Felemeltem a fejem, és oda akartam inteni neki, de amikor észrevettem, elkapta a tekintetét, és odasétált néhány színjatszóshoz, akikkel a szünet végéig beszélgetett. Óriási. ☺

– Még mindig nem beszél veled? – kérdezte Arnold, miközben lapozott a könyvében.

– Nem – ráztam meg a fejem, és kihúztam a fülemből a fülhallgatót.

– Írj rá a neten.

– Letiltott.

– Küldj sms-t.

– Nem válaszol – tártam szét a karom.

– Akkor ne emészd magad. Megpróbáltál mindent.

– Kicsit bánt a dolog.

– Kicsit? – vontam fel a szemöldökét. – Bejutottál egy pályázat döntőjébe, és nem beszélhetünk róla!

– Mert nem akarok – zártam rövidre, Arnold pedig mosolyogva tovább olvasott. Örülök, hogy szórakoztatja a harcom Kingával, miközben én alig alszom a történetek óta!

Egyébként olvasókörön Kardos felolvastatta velem a novellámat, amit a könyvtárban lévők hosszú tapssal jutalmaztak. Zavart mosollyal megköszöntem, és a félretolt asztalnál ülő Cortezre néztem, aki... Aki nem hallgatta végig, mert a fülhallgatója be volt dugva a fülébe. Hát, ettől nem lett jobb kedvem, és megjegyzem, Kardosnak sem, mert az olvasókör végén olyan erősen csapott le egy lexikont Cortez elé, hogy mindenki ugrott egyet. Ez van.

Hazaérve megcsináltam a leckém, aztán segitettem anyunak vacsorát készíteni, közben pedig savanyú arccal meséltem, hogy újabban minden mennyire nehéz!

– Igen, kétségtelen, beléptünk a „minden összefogott ellenem” szakaszba – bólogatott megértően.

– Nem, csak mostanában úgy érzem, hogy semmi nem úgy alakul, ahogy terveztem. Virág, Kinga, Cortez, a pályázat, a rajz...

– Tudom. Tinédzsernek lenni nehéz és sokszor hálátlan feladat. Szeretnél „titokzatos, problémákkal teli” délutánt?

– Mit? – döbbsentem meg.

– Amikor felvonulsz a szobádba, és végiggondolod, hogy mennyire igazságtalan a világ?

– Nem, inkább megoldás kéne a problémámra! – közöltem. Anyu megkeverte a rántást(?), és elismerően biccentett.

– Milyen éretten gondolkozol. Kóstold meg – nyomott a számba valamit, amit szerintem nem szoktak kóstolni. Bah. ☹

Virág: 5/2 – annyira sajnálom, hogy ilyen szomorú. ☹

Msn: 5/3 – csak Jacques és Ricsi volt online, úgyhogy váltottunk pár szót, és kiléptem.

Kinga: 5/1* – csekkolni akartam a közösségin, de kitörölt!!!! ☹

Nincs jó kedvem: 5/1 – ☹

TeveClub: 5/2 – megfélemeztem a tevémről! Szomjazott és éhezett. Szegény. ☹

Április 22., szerda

Ma a suliban szinte elrepültek az órák, amit szörnyen bántam, ugyanis egész álló nap a délutáni suliujság-megbeszélés miatt görcsöltem. Szinte biztos voltam abban, hogy szóba fog kerülni a novellám, és a jelen helyzetben igazán kihagytam volna. Sajna nem lehetett, úgyhogy utolsó óra után gondterhelten pakoltam be a táskámba, és Arnolddal együtt lesétáltunk a lépcsőn. A teremben már voltak páran (Kinga pont előttünk csapta be az ajtót, direkt figyelmen kívül hagyva, hogy mi is oda tartunk, de mindegy).

– Gyertek, gyertek, kezdünk! – csapta össze a tenyerét Timi, én pedig összehúzott szemöldökkel körbenéztem.

– Kevesen vagyunk.

– Megfáztak, betegek, influenzások, jobbulást nekik, gyerünk – hadarta Timi, miközben tapsikolt, hogy üljünk már le.

Zavartan helyet foglaltam, és ide-oda kapkodva a fejem próbáltam szemügyre venni, hogy kik hiányoznak, de pechemre Timi pont velem kezdett.

– Renáta, a novellád mellékletként lesz az újságban – közölte. Én meg elfehéredtem.

– Minek? – kérdeztem, bár a hangom vékony és bizonytalan volt.

– Mert döntős. Nem? – vont a fel ívelt szemöldökét.

– De – motyogtam.

– Jó, tovább – lapozott a jegyzetfüzetében, én pedig óvatosan elfordítottam a fejem, hogy Kingára nézzek. Tuti, hogy észrevette, de direkt nem fordult felém, csak egyenes háttal, szigorúan maga elé nézve figyelt. ☹

Timi beszedett néhány elkészült anyagot (rám förmedt, hogy szedjem össze magam, mert le kéne adnom), aztán mintha csak időre menne, azonnal hadarta a további teendőket.

– Mivel Péter lebetegedett, csak félkész évkönyveink vannak a végzősök számára, ami a jelen helyzetben felér egy tragédiával. Neményi – fordult Arnold felé. – Befezzed?

– Tekintettel arra, hogy... – kezdte Arnold, de Timi durván közbeszólt.

– Neményi, ez kérdésnek hangzott, de igazából nem az volt. Gyors, minőségi munka kell, számítok rád. Vedd fel a kapcsolatot Péterrel. Kinga, neked a hétvégén versenyed van, ugye?

– Igen – felelte szárazon.

– Jó, menjen az események rovatba. Viszont – vakargatta idegesen Timi a halántékát – Dani beteg, kéne egy fotós.

Egy pillanat alatt felmorajlott a terem, mindenkinek volt valami beúsása vagy rájuk szakadt valami a hiányzók miatt, így Timi csípőre tett kézzel fordult felém.

– Nem! – kiáltottuk egyszerre Kingával.

– Reni, az ajánlóidon kívül nincs más, úgyhogy elmész Kingával, írsz róla fél oldalt, két fotóval – mondta.

– De én... – kezdtem, de hiába. Timi lapozott a jelölőfilccel összehúzgált noteszében, és továbblépett. Nekem ez sokkal nehezebben ment.

A megbeszélés végén pocsékul éreztem magam, komótosan felkászálódtam, és a szám szélét rágva fordultam Arnoldhoz.

– Eljössz velem?

– Megpróbálok – biccentett. Kinga összecsapta a mappáját, és dühösen elém állt. Kissé ijesztő volt, úgyhogy automatikusan hátráltam egy lépést.

– Óriási! Óriási! Neményi megkapja az évkönyveket! Renáta béna firkáját mellékletként beteszik az újságba! Én díjugratóversenyre megyek, és mit kapok? Fél oldalt fényképpel együtt, amit ráadásul nem egy profi készít, hanem ki is... – nézett a plafonra, mintha csak gondolkodna. – Renáta! Hogy még a saját versenyem se szólhasson rólam! Gratulálok! – kiáltotta, majd kiviharzott a teremből, persze mindenki minket nézett.

Hazaérve megcsináltam a leckéimet, aztán beengedtem Virágot, aki megérkezett a korrepetálásomra. Tomi rögtön Virág után jött, és miután leszidott a jegyem miatt (be kellett vallanom neki az egyest ☹), el is kezdtük a korrepet.

Kinga versenye: 5/2 – miért? Miért pont nekem kell elmennem?
☹

Cortez: 5/1 – egy szót sem váltottam vele, semmit. ☹

Edina: 5/1 – ő igen, minden szünetben. ☹

Vacsi: 5/3 – akármilyen volt, nem sikerült lenyomnia a keserű ízt, ami napok óta nem múlik el.

Virág: 5/5 – rajz korrep után felmentünk a szobámba, ahol minden fontos dolgot megbeszéltünk, mint például *Twilight*, Cortez, Kinga, manga, Pete Wentz, Edina, pattanásos homlok, színtelen kontra fekete körömlakk, matekjegyek...

Tomi: 5/2 – minden igyekezete ellenére a rajzolt asztalom irtó béna lett, és így, közel az évvégéhez már nem is tűnt viccesnek. Jaj

☹

Április 23., csütörtök

Igazi tavaszi reggelre ébredtem, a nap szikrázóan sütött, a levegő hűvös, de kellemes és az éjjeli zuhitól esőillatú... Úgyhogy elvileg totál boldognak kellett volna lennem, csak közben eszembe jutott, hogy Cortez és Edina mennyire elvannak, Kinga rám sem bír nézni, akármilyen krémet kenek magamra, a homlokom pattanásos, a vajszínű horgolt kardigánom szennyes, a hajam pedig a hajszárítótól elektromos, úgyhogy össze kellett fogynom. Ah! Szörnyű reggel. Na mindegy. Végül valahogy összeszedtem magam (apu nem kis öröme), úgyhogy felszedtük a kapuban várakozó Virágot, aki hasonlóan rossz passzban volt, haját a szemébe fésülte, pink kockás kendőjét pedig a nyaka és szája köré tekerte, úgyhogy alig látszott az arcából valami. Apu kicsit kelletlenül dobolt a kormányon, és felváltva nézett rám (aki az anyósülésen duzzogtam) meg a visszapillantóban Virágra (aki pedig magában, hátul), aztán gondolta, feldob egy témát.

– Ó, a kamaszkor... Milyen kedves évek voltak – mosolygott apu. Válaszul két dühödtt arc meredt rá, totál értetlenül. – Jó tanulást – állt félre a kocsival, és azt hiszem, igazán megkönnyebbült, amikor kiszálltunk.

– Hé, láttatok tegnap a *Helyszinelőket*? – kérdezte Dave, amikor megálltunk a lépcső előtt. Őszintén fogalmam sem volt, hogy miről beszél, úgyhogy megvontam a vállam.

– Én igen. Elég jó volt – biccentett Virág. – De bealudtam, ki volt a gyilkos?

– Az a szőke nő – tologatta a lábával Ricsi a gördeszkáját.

– Nem is! – rázta meg a fejét Dave.

– Mondom. –Nem!

– Ricsi a *Miamit* nézte – zárta le a vitát Cortez.

– Ja! – csodálkozott Dave. – Reni, te melyiket láttad?

– Én egyiket se – feleltem. Na jó, kábé olyan döbbenet meredtek rám, mintha azt közöltem volna, hogy marslakó vagyok.

– Méér? – harapott bele egy pogácsába Zsolti, és megtisztelt azzal, hogy az egész rágási folyamatot végignézhettem. Sóhajtvá széttártam a karom.

– Mert befejeztem a suliójság-ajánlóimat, megírtam a fizikaházit a feszítési munkából, gyakoroltam matekra a háromszög beírt körét, aztán megtanultam irodalomra a francia klasszicista drámákból feladott anyagot – soroltam. Pislogás nélkül, totál hitetlenül meredtek rám. – Mielőtt kiröhögnétek, ezek nagyrészt rátok is vonatkoznak.

– De figy – csavargatta Ricsi az egyik raszta tincset. – A sorozat este volt. Nem nézted?

– Én nem tévézek este!

Na, ezt megkaptam. A fiúk és Virág, amolyan „uhhh, ez fáj!” nézéssel nyugtázták a kijelentésemet.

– Most mi van? – ráztam a fejem.

– Nem tévézel? – ismételte hitetlenkedve Zsolti.

– Nem, esténként nem.

– De akkor mennek a sorozatok!!! – kiáltotta Dave kissé hangosabban, mint tervezte, mert még ő is meglepődött a hangerején, úgyhogy kicsit halkabban folytatta. – Bocs. Szóval nem tévézel? Akkor mit csinálsz? Netezel?

– Olvasok – vontam meg a vállam, aztán mosolyogva hozzátettem. – Oké, ha látnátok az arcotokat, akkor tuti jót nevetnétek.

– Minek olvasol este is? Állandóan olvasol! Lemaradsz a sorozatokról! – töprengött Ricsi.

– Nem érdekelnek a bűnügyi sorozatok. Nem tudom – rágtam a szám szélét. – Én úgy gondolom, hogy elalvás előtt olvasni kell. Így szoktam meg.

A fiúk még mindig furán méregettek, szerintem azt várták, hogy elnevessem magam, hogy ez az egész csak vicc.

– Mondjuk, én sem tévézek elalvás előtt – szólalt meg végül Dave. Már majdnem hálás pillantást vetettem rá, amikor hozzátette. – Én netezek. Megnézem az e-mailem, elköszönök a Twitteren...

– Dave, ki a bánat kíváncsi rád? Az oké, hogy óránként nézed a mailjeid. De mondd, valaha kaptál legalább egyet? – röhögött Ricsi. Dave nyitotta a száját, de a fiúk egyszerre szóltak rá. – És nem hírlevelet!

Dave zavartan gondolkodott, mi pedig Virággal bementünk a suliba, hogy órák előtt leadjuk a májusi ajánlóimat.

Duplamatekon mindenki a helyén ült és lázasan körmölte a házit (az én füzetemből), amikor csengettek, és szinte abban a pillanatban becsukódott az ajtó. Meglepetésünkre az ofő érkezett, vastag mappával a kezében.

– Gazdag tanárnő betegsége miatt ma dupla osztályfőnöki órát tartunk – kezdte, mire az egész osztály zsbongani kezdett. – Rendben – csapta össze a tenyerét az ofő, mire némileg elhalkultunk. – Kérem a hiányzók nevét, Zsolti, te pedig fejezd be a táncolást, Gazdag tanárnő a jövő héten már jön!

Az ofő felsorolta a borzalmasan fontos megbeszélhivalókat (jegyek, a végzősök ballagása, jövő héten iskolaszüneti nap...), aztán megvárta, amíg becsületesen jegyzetelünk, majd mosolyogva végignézett rajtunk.

– A következő, amiről beszélünk kéne, az osztálykirándulás...

Hát, ennyit a csendes óráról. Az ofő kábé annyit tudott elmondani, hogy az érettségi szünetben megyünk, két napra, utána már egy szavát sem hallottuk. Mindenki ész nélkül ordibált, természetesen egyszerre.

– Az első kérdés – kopogtatta meg a tanári asztalt a naplóval –, hogy mit szeretnétek. Egyedül vagy az a-sokkal?

Mivel a válaszokat nem tudta egyértelműen kivenni, szavazással döntöttük el.

– Először az tegye fel a kezét, aki szeretné, hogy a másik osztállyal, dupla kísérettel kiránduljunk.

Szorosan keresztbe font karral fordultam félig hátra, és megnéztem, kik szeretnének az a-sokkal kirándulni. Gábor, Kinga, Dave, Zsolti és... és Cortez karja volt fenn. Ricsi a fingerboardját tologatta, Virág egy hajtincsét rágta, Robi és Andris a fejüket rázták, Arnold pedig egy napilapot lapozgatott. Jacques hiányzott. Az én kezem döntőnek számított, mindenki forgolódott és számolt. Az ofő felvont szemöldökkel rám nézett, mire én nyeltem egy nagyot, és óvatosan megráztam a fejem.

– Rendben, akkor csak mi megyünk – állapította meg az ofő.

– Kösz, Renáta! – szólt oda Kinga, én pedig felháborodottan fordultam felé.

– Nem csak én nem akartam!

– Igen, de Virág és Arnold miattad nem akarja!

– Ez hülyeség – válaszoltam tágra nyílt szemmel, és éreztem, ahogyan elvörösödik az arcom. Kingával farkasszemet néztünk, és tudtam, ez most arra megy, hogy elszólja-e magát vagy nem. Pár másodpercig konkrétan az idegeimmel játszott, végül gúnyos mosolyra húzta a száját, és elkapta a fejét. Engem pedig levert a víz. Óriási.

– A következő a helyszín! – lapozott az ofő.

– Tanár úr, wifi lesz? – kiáltotta előre Dave.

– Tanár úr, vihetjük a Guitar Herót? – kérdezte egymás szavába vágva Andris és Robi.

– Olyan helyre menjünk, ahol tudok deszkázni! – szólt bele Ricsi.

– A wifi életbevágó! – erősködött Dave.

– Gyerekek – tapsolt az ofő, miközben záporoztak az egyre elképesztőbb kívánságok. – Az osztálykirándulás kétnapos. Szeretném, ha kibírnátok internet és számítógépes játék nélkül... – kezdte, és mikor látta, hogy Andris és Robi szeme felcsillan, hozzátette: –, valamint PS, laptop, netbook, Nintendo, tévé sorozat és minden egyéb nélkül. Úgy gondoltam, kellemes két nap lesz, túrával, tábortűzzel, énekléssel... – merengett az ofő, vele szemben pedig tizenegy huszonegyedik századi diák nézett totál értetlen fejjel. Na ja. ☺

Ebédszünetben persze a kirándulás volt a téma, bár a mi hármasunkból inkább csak Virágot és engem érdekelt. Arnold unottan olvasott mellettünk a padon, és próbálta figyelmen kívül hagyni a csacsogásunkat.

– A Velencei-tó klassz lesz. Juj, és vonattal megyünk! És tényleg, Cortez hozza a gitárját, meg juj, megyünk majd kirándulni? – hadarta Virág, akit totál feldobott a téma, annyira, hogy oldalra csatolta a haját, és csillogó szemmel tervezgetett.

– Aha. És jó, hogy az a-sok nem jönnek – mondtam, mire Arnold felnézett. – Nem, nem csak Edina miatt! – tettem hozzá

gyorsan. – Nem nagyon ismerem őket, és az olyan fura lenne, hogy ott vannak...

– Igen, persze – biccentett Arnold úgy, mint aki egy szavamat sem hiszi.

– Meg aztán így is itt van ez a Kinga-dolog, nem lenne túl jó, ha végig kibeszélnének Edináékkal – néztem szomorúan az árkádok alá, ahol Edina éppen elkérte Corteztől a fél fülhallgatót, és együtt hallgatták a zenét. – Szombaton hányra jöttök? – váltottam témát.

Virág és Arnold olyan arcot vágtak, mint akik mondani akarnak valamit, de nem tudják, hogy kezdjék. Végül sikerült. Mindketten lemondtak, és bár sajnós iszonyatosan erős érvük volt, én mégis összezuhanтам. Mert oké, Virág az apukájával megy csekkolni pár lehetséges házat, Arnold pedig a rászakadt évkönyveket próbálja megcsinálni, ez bizony azt jelenti, hogy egyedül megyek Kinga versenyére. Te jó ég! No comment. ☹

Rajzóra: 5/2 – nem vészes, Vladár négyszer közölte, hogy szándékában áll megbuktatni, de egyébként békén hagyott. Éljen! ☹

Msn: 5/3 – Zsolti átküldött egy csomó videólinket valami sorozatról, hogy nézzem meg, „mennyire durván jó”.

Pótvacsora apuval: 5/4 – találtunk mákos gubát a hűtőben, úgyhogy megettük, miközben kipanaszkodtam magam a Kinga esetről.

Cortez: 5/3 – msn-en elfoglaltat jelzett, így nem mertem ráírni, meg aztán nem is tudtam volna mit. Semmi, de semmi közös témánk!

Facebook: 5/1* – Cortez üzenőfalára Edina megszállottként írogat, a sok smileys, nyálas bejegyzése totál erőltetett, ráadásul most már üvölt róla, hogy akar valamit, és ezt rendszerint publikussá teszi. Jaj. ☹

Április 25., szombat

Ettől a naptól tényleg rettegtem. Hogy a barátaim nélkül menjek Kinga versenyére, aki annyira utál, hogy újabban rám sem bír nézni? Ha választhattam volna, inkább négy rajzóra egymás után! Hát igen, tényleg ennyire félttem! Viszont ahhoz képest, amit vártam, egészen más történt. Oké, estig kilencszer bögtem el magam, annyira, hogy a csukladozástól és a szipogástól beszélni sem tudtam, de ez a verseny után történt. Szóval délelőtt Kinga anyukája felvett a kapunkban, és az utazás kellemesen telt, Gödöllőig egyszer szólaltam meg, akkor is csak azért, mert Kitti (Kinga húga, aki velem ült hátul) megkért, hogy menjek kicsit odébb. Nem mondom, utaztam már kellemesebben is, ráadásul Kinga annyira hátrtolta az ülését, hogy nem bírtam mozdítani a térdem. Igazán kedves volt, jól indult a napom. Mivel hivatalosan is rosszban voltunk, ahogy megérkeztünk a pályára, jól otthagytam egyedül, úgyhogy a digitális gépemet meg a jegyzetfüzetemet szorongatva tébláboltam a nézelődők között.

– Hé, Ren! – kiáltotta valaki, és mivel engem csak egy ember hív így, mosolyogva kerestem a tömegben Ricsit, akit a raszta haja miatt viszonylag hamar megtaláltam.

– Mit csináltok itt? – kérdeztem, amikor sűrű bocsánatkérések közepette átverekedtem magam néhány emberen, és megálltam Dave meg Ricsi előtt.

– Csak jöttünk, mert esni fog, úgyhogy deszkázás szternó. Mielőtt szétuntuk volna az agyunkat, Cortezzel megbeszéltük, hogy inkább kiröhögjük a lovasokat – hadarta.

– Cortez itt van? – csodálkoztam.

– Aha, de eltűnt valamerre Dinával – bólintott, aztán mintha eszébe jutott volna valami, folytatta. – Egy csomóan vannak a suliból. Nézd, ott van Zoli – mutatott az egyik végzős srác felé, aki egy nagyobb társaságban állt –, meg ott jön Zsolti – hunyorgott Ricsi. – Honnan szedett kürtős kalácsot?

– Ő Zsolti. Azon lepődnék meg, ha nem talált volna – vontam meg a vállam, és a nyakamat nyújtogatva néztem Zsolti felé,

reménykedve, hogy Cortezt is meglátom valahol. Sajna a tömegben esélyem sem volt.

Viszont annyira megörültem Ricsiéknek, hogy ottmaradtam velük a verseny alatt is. Így már nem tűntem olyan bénának, mert társaságban voltam, bár igaz, hogy a fiúkat abszolúte nem érdekelte a díjugratás. Zsolti végigette (a kalácson kívül valahonnan vett még medvecukrot, csokis drazsét, és Kinga száma alatt beállított egy vattacukorral is), Dave pedig a telefonján nézett egy *Smallville*-részt. Úgyhogy mi, Ricsivel bámultuk az egyébként baromira unalmas versenyt, és igyekeztem nem hangosan röhögni azon, ahogy Ricsi halkán kommentálta az egészet. Mellesleg Kinga nyert.

– Ennyi volt? Ezért jöttünk idáig? – méltatlankodott Zsolti, aki először vett részt nézőként ilyen eseményen.

– Te a kajáért jöttél – rázta a fejét Dave.

– Tényleg. Ezért megérte – töprengett Zsolti.

– Oké, én elköszönök, mert Kingáékkal jöttem, és ha nem hagynak itt, akkor elvileg velük is megyek haza – magyaráztam, és intettem a srácoknak.

Miközben a kocsira felé igyekeztem, szinte belerohantam Kingába, aki a díjával a kezében vigyorgott, azt hiszem, a távolból figyelő Vass Angélat cukkolta. Amikor meglátta, hogy jövök, elkomorodott, és csípőre tett kézzel várt.

– Kösz, Renáta, hogy az egész versenyt végigröhögted Ricsivel! Nem is vártam mást!

– Én... – kezdtem, de megakadtam. Hogy látta a pályáról? Ez nem igaz, Kinga biztos, hogy alien!

– Igen? – húzta fel a szemöldökét, miközben levette a sisakját.

– Kinga, itt vannak a fotók, a jegyzeteim, holnapra megírom az anyagot, és átküldöm! Lehet, hogy néha nevettem Ricsin, de végignéztem a versenyed, és még drukoltam is! – magyaráztam.

– Milyen nagylelkű vagy. Köszönöm – tette a szívére a kezét gúnyosan, enyhén túljátszva a helyzetet. – Nem is vártam tőled mást – tette hozzá csak úgy, mellékesen, nálam pedig betelt a pohár. Lehet, hogy nem mondott durvábbat, mint szokott, lehet, hogy ezen nem kellett volna begőzölnöm, de az elmúlt napok

nyomása miatt pont ott, abban a pillanatban egyszerűen elszakadt a céna.

– Kinga! – kezdtem lassan, de éreztem, ahogy az érzelmeim eluralkodnak rajtam, az elfojtott düh teret nyer, és sajna már nem tudtam legyűrni. – Tudod mit? Sajnálom! Sajnálom a hülye pályázatot, sajnálom, hogy a novellám bekerült valami béna versenyre, sajnálom, hogy engem választottak! Sajnálom, hogy ezért haragszol, amikor erről egyáltalán nem tehetek! Sajnálom, hogy nem állsz szóba velem, hogy kitöröltél, letiltottál, nem válaszolsz, levegőnek nézel! Sajnálom, hogy nem hiszed el, hogy a kapcsolatunk többet jelent nekem egy ostoba versenynél! Sajnálom, hogy nem hallgattál meg, amikor beszélni akartam róla! Fogalmad sincs, hogy mennyire lehangol az egész, hogy nem is érdekel a dolog, mert egyszerűen annyira sajnáltalak, amiért nem kerültél be! – kiabáltam, és láttam, hogy Kinga egyébként döbönt arca megremeg, úgyhogy feltettem a mutatóujjam. – Nem! Nem személy szerint téged sajnáltalak, mert tudom, hogy nincs miért! Azt sajnáltam, hogy nem sikerült, amit akartál, és láttam, hogy ez mennyire megvisel! Szerettem volna segíteni vagy legalább elmondani, hogy sajnálom! Csak ennyit, hogy sajnálom! – üvöltöttem, és éreztem, hogy a megkönnyebbülés szinte kiszakad belőlem. Kinga annyira döböntően hallgatott, hogy szinte pislogni is elfelejtett, úgyhogy amikor végre befejeztem, és a körülöttünk lévő emberek felocsúdtak a bámulásból és tovább mentek, Kinga kifújta a levegőt.

– Hú – mondta, és láthatóan kereste a szavakat.

Szó nélkül ácsorogtunk, a csend nem volt kínos, inkább olyan töprengős, mint amikor két ember belátja, hogy messzire mentek, és az egésznek nincs is akkora jelentősége. Szép pillanat lett volna, ha. Ha Kinga nem néz rám lesápadva.

– Ne fordulj meg! – közölte szinte némán.

Ösztönösen megráztam a fejem, motyogtam valami „Mi? Miért?-félért, és akkor megfordultam. Az érzés kimondhatatlan, leírhatatlan, felfoghatatlan volt. Tőlünk körülbelül tíz lépésre Edina velünk szemben, kissé lábujjhegyen állt, és két karját Cortez felhúzott kapucnija köré fonta, miközben csókolóztak. A világ

megpördült velem, ha egyedül vagyok, azt hiszem, simán összeesem, de szerencsémre Kinga erősen megragadta a könyököm, és elrángatott a kocsi felé. Jól tette, mert útközben kitört belőlem a zokogás, rögtön eldugult az orrom, bögés közben fuldokoltam, de mit számít?

Kinga előreültette a hűgát, és hátraült velem a kocsiban. Az útra nem nagyon emlékszem, csak annyi maradt meg, hogy végigbögtem, és hogy Kinga bátortalanul megveregette néha a karom.

Nem csoda, hogy anyuék frászt kaptak, amikor megláttak. Elvégre elengedték a gyereket egy díjugratóversenyre, erre hazaér bögve, szétfújtt orral, artikulálatlan zokogás közepette, miközben egy értelmes szót sem tud szólni.

– Te jó ég! Elszabadult egy megvadult ló? – lépett hozzám anyu, és vizsgálgatni kezdett.

– Cor-tez és... – szipogtam. – És E-di-na.

– Ó – nézett rám anyu szomorúan.

– Ó – nézett rám apu szomorúan.

Hát, ja. Kábé. Becsuktam magam mögött a szobaajtóm, lerogytam a babzsák fotelembe, és fejemet a párnába fúrva ész nélkül zokogtam. Úgy éreztem, kiszakad a mellkasom, a torkom megállás nélkül szorított, és nagyon úgy tűnt, a könnyecsatornáim kifogyhatatlan készlettel rendelkeznek. Virágnak küldtem egy SOS üzenetet (ez volt a megbeszél, „irtó nagy gáz van” jelzésünk), és tíz másodperc múlva pittyegett a mobilom. Folyton elhomályosodott a készülék előttem, de végül sikerült elolvasnom Virág sms-ét, amiben az állt, tartsak ki, reggel jön, amilyen hamar csak tud.

Ezek után úgy döntöttem, az éjszakai programom a bögés lesz, felváltva néhány csapkodással és kirohanással, majd további zokogás, végül a „sírjuk álomba magunkat” jelenettel zárom a napom. No comment.

Edina és Cortez: 5/1 * – hivatalosan (és látványosan) is járnak. Nem tudom, meddig fog kísérteni az idilli jelenetük, mindenesetre

pech, hogy akárhányszor lehunyom a szemem, őket látom magam előtt. ☹

Vacsora: 5/1 – anyu tolerálja, hogy megszakadt a szívem, nem kellett vacsiznom, csak felhozott a szobámba egy szendvicset, ami egyébként még mindig az éjjeliszekevényemen van. Nincs étvágyam. ☹

Zsepi: 5/1 – elfogyott! Még ez is! ☹

Április 26., vasárnap

Amikor Virág tegnap azt írta, hogy „jön, amilyen hamar csak tud”, akkor nem gondoltam, hogy vasárnap reggel nyolckor anyu mosolyogva felébreszt azzal, hogy Virág van itt.

Az éjszakai bögéstől vékony csíkká szűkült a szemem, az orrom piros volt a sok fűjástól, és egyébként is, eléggé „világvége” hangulatban ébredtem.

– Hú – lépett be Virág a szobámba, és az arckifejezése elárulta, tényleg nem festhettem túl szépen.

Virág leült az étkezőasztalhoz, és hallgatott, miközben én a Karib-tenger kalózái pizsimben csináltam egy kakaót, és a konyhapulton ülve hadartam, hadartam és hadartam.

– Azta! – nézett Virág maga elé, amikor végre elhallgattam.

– Kábé – vontam meg a vállam, és ismét a sírógörcs kerülgetett.

– Te, figy – igazította meg a halálfejes fejkendőjét –, mit csináljunk ma? Mozi? Vagy DVD? Vagy izé. Elmegyek veled könyvesboltba, ha akard! – ajánlotta fel, én pedig halványan elmosolyodtam. De rendes! Azért, hogy feldobjon, képes lenne könyvesboltba jönni, pedig ott mindig szétunja magát! Virág igazi barát.

– Rendes vagy, de nem kell, köszi. Inkább csak maradjunk itthon és Simsezzünk, vagy valami – vontam meg a vállam.

– Hú, tudod mit? Hallgassunk My Chemical Romance-számokat, közben meg töltünk ki tesztek a neon.hu-n. Az vicces lesz!

– Hát, jó.

Amíg elkészültem, Virág a szobámban netezett. A fürdőszobátükör elég rémes képet mutatott magamról: ijesztően fehér, kialvatlan arc, a szemem körül helyes kis fekete karikákkal. Edina bezzeg biztos nem így fest! Ez örület! A tesztöltögetés egyébként tényleg jópofa elfoglaltság volt, még nevettem is, ami a jelen helyzetben igazán nagy szó! Anyu néha bejött a szobámba, hozott üdítőt meg almás pitét, meg ropit, közben pedig olyan „milyen jó móka a kamaszkori szerelmi bánatunkat kibeszélni a kis barátunkkal” nézéssel figyelt minket.

– Na jó, hozzád Orlando Bloom illik – közölte Virág felnézve a notebookomból, aztán hozzá is kezdett a „melyik filmet érdemes megnézni” teszthez, amikor kopogtak az ajtómon. A következő pillanatban Kinga köszönt ránk, mire totál ledöbbenve fordultunk hátra.

– Mondhatom, ez a legszánalmasabb figyelemelterelő próbálkozás – hunyorgott a képernyőre, miközben levette a farmerdzsekijét, és az ágyamra dobta.

– Mi? – kérdeztem, amikor végre felocsúdtam a csodálkozásból.

– Ugyan már! Tesztekét töltögetni és Fall Out Boyt hallgatni?

– Ez MCR – vágta rá Virág, de Kinga figyelmen kívül hagyta, és felém fordult.

– Amatőrök! Ha már csináljátok, akkor csináljátok rendesen! – közölte.

– Vagyis? – kérdeztük egyszerre.

Na jó, Kinga tényleg értette a dolgát. A mi szánalmas próbálkozásunk semmi nem volt hozzá képest. A közösségiről lekapta Edina fotóját, és egy rajzprogram segítségével szétdekoráltuk. ☺ Kapott szarvakat, gondolatbuborékot totál béna beszólásokkal, meg feltettük egy hegyre, hogy „elég messze kerüljön Corteztől”. Igaza volt Kingának, ez tényleg jólesett! Mikor végeztünk, sehol nem mentettük el a képet, csak kinyomtattuk egy példányban, aztán kitöröltük.

– Hú, ez tényleg nagyon vicces volt – dőlt hátra Virág a babzsák fotelemben, és kezét az álla alá tartva, hogy ne morzsázzon, evett még egy almás pitét.

– Tudtam, hogy tetszeni fog – tápázkodott fel Kinga magabiztosan, kutakodott egy kicsit az íróasztalomon, aztán egy cellulxdarabot erősített a képre, és egyetlen mozdulattal az asztalom feletti tükörrre nyomta.

– Na, jobb kedved van? – mosolygott Virág.

– Aha – biccentettem. – Csak sajna ettől még Cortez és Edina...

– Összejöttek, majd szakítanak! Ettől kár kiborulni. Jó, a mai napod rámehet az önsajnálatra, de aztán szedd össze magad! – parancsolt rám Kinga.

– Igen, igazad van – sóhajtottam. – Csak iszonyú volt látni. És az a csók...

– Az a csók béna volt! – szólt Kinga határozottan, kizökkenve a bambulásból.

– Nekem nem úgy tűnt. Tök romantikus volt az egész! – mondtam szomorúan.

– Hát, nemtom – vonogatta a vállát Virág. – Távozó tömegben, lovak közt, esőben és trágyaszagban... Nekem nem tűnik romantikusnak.

Automatikusan felnevettem, mire Kinga szigorúan megrázta a fejét.

– Nem volt trágyaszag. De, mondjuk, tényleg mindenki hazaindult, és egyáltalán nem tűnt meghittnek, ahogy ott álltak a sárban, az őket kerülgetők között. Én nem ezt választanám az első csók helyszínéül! – jelentette ki határozottan.

– Én sem – rázta meg a fejét Virág. – Én az első csókot valahogy úgy képzelem, hogy baromi nagy koncert van, és... És nekem van VIP belépőm, amivel beengednek, és a színpad széléről nézhetem a bulit, aztán az *I Don't Care* végén elsötétül a színpad, egyedül Pete Wentz van megvilágítva. Beleszól a mikrofonba, megköszöni a tömegnek, hogy eljöttek, meg minden, aztán hirtelen felém néz, és megköszöni nekem is. Én boldogan bólintok, ő felém nyújtja a kezét, kihív a színpadra, és megcsókol, a tömeg pedig először furán néz, egy csomó lány sírva fakad, de aztán megtapsolnak... – mesélte Virág, mi pedig Kingával furán összenéztünk.

– Ez az első csókod? De béna vagy! – rázta meg a fejét Kinga.

– Na és Renáta? Neked milyen álmaid első csókja?

– Nekem? Hát – töprengtem –, nem is tudom.

– Naa – vigyorgott rám Virág. – Tuti, hogy ezerszer elképzelted már!

– Oké – bólintottam. Mindketten fürkésző tekintettel néztek, én pedig sóhajtva megvontam a vállam. – Konkrét helyszínem nincs. Csak Cortez – suttogtam, mire Virág szomorúan bólintott, Kinga pedig unottan a plafonra meredt.

– Nem eresztetted el nagyon a fantáziád!

– Én beérném ennyivel – mosolyodtam el, és éreztem, ahogy a keserű érzés eluralkodik rajtam. – De mindegy, az én tervemnek úgyis löttek. Strébernek tartanak, nem hordok menő ruhákat, fogalmam sincs a trendről, nem ismerem az új bandákat, nem nézek sorozatokat, minden menő műsorról lekések, olvasóköros vagyok, úgyhogy az csak hab a tortán, hogy a sulis egyik legmenőbb fiújába estem bele, aki a házin kívül észre sem vesz. Sose lesz barátom! – közöltem egyszerűen. Virág még a hallottakat értelmezte, amikor Kinga felvont szemöldökkel megrázta a fejét.

– Renáta, az, hogy nincs barátod, egyáltalán nem ciki! Jó, a többi, amit elsoroltál, az tényleg elég szánalmas...

– Kösz – biccentettem.

– Ez a te hülyeséged! Olvasókörosként és suliujságosként lehetnél menő. Elvégre nem vagy buta, a harmadik legjobb osztályátlaggal rendelkezel, és ha nem bögöd szét a fejed, akkor még ki is nézel valahogy!

– Ezekkel a megjegyzésekkel te tényleg fel akarsz vidítani? – ütköztem meg.

– Sajnálom, ha fáj az igazság! Tudod, mi a baj veled, Renáta? Hogy mindent feladsz!

– Mi? Én nem! – ráztam meg a fejem.

– De igen! És emiatt vagy szánalmas. Most komolyan, mit tervezel? Hogy tovább merengsz magadban, elvörösödsz, ha Cortez hozzád szól, hogy titokban, reménytelenül epekedsz érte, miközben végignézed, hogy más jár vele?

Ezen elgondolkodtam.

– Igen – feleltem. – Kábé ezt terveztem. Miért? Mit kéne csinálnom? – tártam szét a karom tehetetlenül.

– Megmondom! – tapsolt Kinga. – Vetesd észre magad, ha már annyira béna, hogy magától nem lát meg.

– Úgy érted, álljak elé és integessek?

– Renáta, komolyan, néha megkérdőjelezem az iskolai teljesítményedet. Hol az eszed? – pattant fel, és Virágot arrébb lökve a notebookom elé ült. – Mi az, ami neked van, és Edinának nincs? – kérdezte.

– Elnyűtt kötött kardigánom?

– Ostoba! – csapott Kinga a homlokára, pedig szerintem jó poén volt. Mindegy, legalább Virág mosolygott.

– Tehetség! Elvileg – motyogta Kinga, és ujjai sebesen jártak a billentyűzeten. – Itt a lehetőség! Bent vagy a novellairó pályázaton! Mit kéne tenned? Hajtani! Szavaztatni, hirdetni, versenyezni! Tudod, mi a különbség köztünk? – kérdezte, mire megráztam a fejem. – Az, hogy én nem írtam elég jól, de ha bejutottam volna a döntőbe, akkor meg is nyerem! Te jól írtál, de elvérzel a végén.

– Mit akarsz ezzel mondani? – csodálkoztam, mert Kingától tényleg szokatlan volt a dicséret. Jónak nevezte, amit írtam?! Wow.

– Azt, hogy gondolkozz! Itt a százas lista, te a kilencvenhetedik helyen vagy, két szavazattal!

– Bocs, hogy nem tudtam ezzel foglalkozni, mert éppen utáltál! – háborodtam fel.

– És akkor mi van? És ha utáltalak? És ha az egész világ utál? Mit érdekel? Renáta, szedd már össze magad! Szavazás alapján lesz eredmény, a nehezen már túl vagy, bejuttattad az írásod! Innen már gyerekjáték! Gyerünk, gyűjts szavazatokat, érd el, amit akarsz, és akkor Cortez is észrevesz!

– Figyi – vakargatta meg Virág a homlokát. – Ebben van valami. Olvastam az **IM**-ben, hogy a fiúk egyébként tökre bírják az okos lányokat.

– Igen, az okos, céltudatos, magabiztos lányokat! Renáta viszont mulya – értett egyet Kinga, és sajna Virág is bólogatott. – Hé!

– Ez az igazság – fordult felém Kinga. – Zárd ki a fejedből Cortezt, hagyd, hogy ő vegyen észre téged, és most koncentrálj egy kicsit magadra! Javítsd a rajzot, gyűjtsd a szavazatokat a pályázatra, erősítsd az átlagod! Cortez most Edinával jár! Akkor hagyd őket. Buta vagy, ha azt hiszed, a kapcsolatuk tovább húzza egy hónapnál!

– Értem – biccentettem, és Kinga magabiztossága kezdett engem is magával ragadni. – Kinga – szóltam rá elérezékenyülve. – Köszönöm.

– Jaj, most nehogy elkezdj lelkizni! Három oka van annak, hogy segítek! Az első, hogy a pályázaton elért eredményeddel az iskolánkat és az osztályunkat képviseled. A második, hogy Edina és Cortez csókja miatt a díjugratóversenyem, amit mellesleg meg is nyertem, senkit nem érdekel majd, mivel minden róluk szól. Ez megbocsáthatatlan. A harmadik és egyben utolsó ok pedig – nézett mélyen a szemembe –, amit tegnap, a verseny után mondtál. Hogy sajnáltad, hogy az én novellám nem került be. Bár nem kell a szánalmad, azért mégis, ez valahol kedves volt tőled...

A délután hátralévő részét együtt töltöttük, Kinga konkrétan egy egész tervezetet készített arra, hogyan szavaztassuk meg a novellám, különböző színű filcekkel húzogatót a noteszében, miközben a notebookom előtt totálisan begözölt.

Ez tök rendes dolog tőle, de mégis, ami a legjobb az egészben, hogy beláttam, igaza van. Eredetileg úgy terveztem, hogy meghúzom magam és némán, a háttérből figyelem Cortezt, hátha egyszer csak észrevesz, és a házikon és irodalombeadandókon túl meglátja, hogy létezem! Igen, ez volt az elképzelésem. Csak mégis, ma valahogy felnyílt a szemem (örök hála érte Kingának), és rájöttem, hogy ha Cortez és Edina járnak, akkor az az ő dolguk. Oké, baromira fáj, meg minden, de az élet megy tovább. Nyakamon az év vége, és így, hogy Kinga a fejébe vette, hogy elérünk valamit a pályázaton, már nekem is megjött a kedvem

hozzá! Strébernek és nyominak látnak a többiek? Lehet. De akkor legyenek igazi stréber és igazi nyomi! Érjek is el vele valamit!

Virág: 5/5 – az összes MySpace- és Facebook-ismerősének elküldte a linkem, hogy szavazzanak rám! ☺

Kinga: 5/5 – a közösségin 57(!) ismerősének üzent, hogy szavazzanak rám, azonnal! ☺ Eléggé begőzölt, és bár nem mondta ki, azt hiszem, valahol örül neki, hogy azzal, hogy elfogadtam a segítségét, tulajdonképpen részt vesz a pályázaton. ☺

Cortez és Edina: 5/1 – erős vagyok, nem érdekelnek, erős vagyok. Na jó, inkább erősnek kell lennem.

Új én: 5/3 – még fejlesztem, de igen, azt hiszem, ideje a saját dolgaival foglalkozni.

Április 30., csütörtök

Örülten zsúfolt volt a hetem. A nem veszek tudomást Cortezről dolog egész jól bejött, sőt, igazából még élveztem is. Mondjuk, azokban a pillanatokban, amikor a folyosón láttam őket vagy amikor csengetés után pár másodperccel Edina bedugta a fejét a termünkbe, hogy kihívja Cortezt, akkor, mondjuk, szinte kiszakadt a mellkasom, de szerencsémre voltak, akik mellettem álltak és támogattak. Virág, akire bármikor, bármilyen helyzetben számíthattam, Arnold, akinek segítettem az évkönyvekben, és a héten kétszer is együtt tanultunk, mert elakadtam a fizikával, és... És Kinga. Aki megszállottként hajtotta az embereket, hogy szavazzanak a novellámra. Komolyan, a suliban páran kifejezetten félték tőle, mert állítólag a közösségin Kinga szinte zaklatta a diákokat, olyanokat írt, mint pl: „Tudom, hogy még nem szavaztál! Mire vársz, mi? Jobban tennéd, ha most rögtön szavaznál” meg ilyesmi. Oké, a történethez hozzátartozik, hogy vasárnap óta a kilencvenhetedik helyről felugrottam a huszonegyedikre. Wow. ☺ Úgyhogy direkt lefoglaltam magam, napközben szinte egyáltalán nem agyaltam Cortezen, az estéim pedig... Hát, oké, az estéim leginkább olyan dalok hallgatásával

teltek, mint a *Fool On The Hill*, *Girl*, *Strawberry Fields Forever* és persze a *Yesterday*, minden mennyiségben. ☺ Anyu szerint tök normális „szívbemarkoló kamaszviselkedést” produkáltam, és támogatta a „szomorkodjunk szerelmes dalokra” estéimet. A Facebookot azért rendszeresen csekkoltam, de semmi érdekeset nem találtam rajta, sőt, bár az ominózus csók elég látványosra sikerült, senkit nem hallottam a suliban, hogy erről beszélne. Diszkrétre vették a kapcsolatukat. Óriási. Éppen ideje volt.

Reggel gyorsan felkaptam egy farmert és egy sima bordó garbót, a hajam pedig lazán hátrafogtam, gondoltam ez olyan díszítő imidzs, úgyis összekoszolom magam. Ugyanis ma van a ballagás, és persze „a kicsik” melóznak a legtöbbet. A sulihoz érve Virággal köszöntünk a fiúknak – egy pillanat alatt megállapítottam, hogy Cortez átkozottul helyes a reggeli napsütésben –, aztán gyorsan bementünk a kapun. Napok óta alig volt kapcsolatam a fiúkkal, és bár kicsit fáj a dolog, be kellett látnom, ez is a terv része. Bármennyire is szerettem volna velük lógni, nem akartam az a szárnalmas lány lenni, aki annak ellenére, hogy Cortezt nem érdekli, állandóan a nyakán lóg. Mint ahogy Edina tette, mielőtt járnai kezdtek.

A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, kivettünk egy-egy példányt a májusi suliujságból, majd az aulába lépve megcsapott minket a tömény virágillat. Máday a Jeanne d’Arc-szobor mellett állt, és kíméletlenül utasítgatott.

– Virág, vedd le a baseballsapkát, és gyerünk díszíteni! – förmedt Virágra, aki szomorúan lekapta a fejről a halálfejes sápiját, és ujjjaival igazgatta a lelapult haját.

A termünkben Kinga csípőre tett kézzel állt, és éppen Andrist és Robit osztotta.

– Mondjátok, ti nem értitek, amit beszélek? Ti teljesen hülyék vagytok?

A két fiú értetlenül meredt rá, majd össze, végül kitört belőlük a röhögés.

– Jellemző. Akkor még egyszer elmondom. A virágokkal a folyosót díszítjük. Indulás – tapsolt kettőt Kinga, mire a srácok vihogva kimentek a teremből. Tíz másodperc múlva rángó vállal

jöttek vissza, Kinga pedig oda se figyelve nyújtotta feléjük a dobozt, amiben a virágok voltak, és ami nélkül indultak díszíteni. © – Biztos, hogy ezek nem normálisak – rázta meg a fejét unottan Kinga, majd mikor észrevett minket, rögtön felcsillant a szeme, mint a ragadozónak, amikor új áldozatot talál. – Virágokat a...

– Tudjuk. A folyosóra.

Hálátlan feladat a kilencedikeseknek. Folyosódíszítés, amikor a ballagás úgyis a tornateremben lesz. Totál kiszúrás. Virág a létrán ácsorgott, én pedig hol őt tartottam, hogy le ne essen, hol pedig felnyújtottam neki néhány virágot, miközben Cortezék mellénk értek.

– Mit csináltok? – kérdezte Ricsi.

– Díszítünk – feleltem, ha esetleg nem lenne egyértelmű.

– Megléphetünk? – nézett rám Cortez, nekem pedig felugrott a gyomrom a torkomba. Edinával jár, Edinával jár, ismételtettem magamban, és elkaptam a fejem, hogy ne bámuljak bele a mélykék szempárba.

– Hát... Kinga irányítja a díszítést, ha jól hallom, most Jacqueskal üvölt, úgyhogy futás – bólintottam, mire Cortez és Ricsi automatikusan megfordultak és eltűntek a folyosón.

– Na, léptem a büfébe – kacsintott Zsolti vidáman, és a többiek után rohant.

Kérdőn néztem Dave-re, aki továbbra is mellettünk ácsorgott. Megböktem a vállát.

– Mi az?

– Te nem mész?

– Hova? – vette ki a fülhallgatóját. Vagyis nem hallott semmit.

– Menekülj! – suttoztam, de késő volt. Kinga megjelent az ajtóban, és összehúzott szemmel Dave-re meredt.

– Húzz be a terembe, és fogj meg egy csokor virágot! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon. – Hol vannak a többiek? Hová bújtattad őket?

– Én semmiről nem tudok – közölte Dave. Igazán rendes volt tőle.

– Aha. Na jó! Zsolti tuti a büfében van, lemegyek érte. – indult el a folyosón, de félúton hátranézett. – Renáta, ne lazásljatok!

Hát, nincs mese, Kinga kemény diktátor. Unottan díszítettük a folyosót, időközben megjelent Arnold is, akinek eszébe sem volt díszíteni, kihozott egy széket a folyosóra, leült, és a *80 nap alatt a Föld körül* bújta.

Már majdnem a korláthoz értünk a díszítéssel, amikor két tizenegyedikes srác lépett oda hozzánk.

– Hé – szólított meg minket az egyikük. Mivel még soha nem beszéltem velük, és azt hiszem, még köszönőviszonyban sem voltunk, kérdően néztem rájuk. – Szavazzatok ránk.

– Oké – biccentett Virág. Csodálkozva néztem, aztán legyintettem, azt hiszem, neki nem volt kérdése. Nekem viszont akadt. Például, hogy miről van szó.

A két srác amolyan „ja, igen, kilencedikesek” nézéssel nyugtázta az értetlenségemet, aztán egymás szavába vágva elmesélték, hogy a sulirádiósok ma elballagnak, és a helyükre pályáznak. Mivel ez szemmel láthatóan sokat jelentett nekik, megígértem, aztán pillanatok múlva már Andrisékat kérlelték. Hamar kiderült, hogy elhamarkodottan ígértük oda a szavazatunkat, mert egy órán belül további két-két tizenegyedikes fiú próbált meg rábeszélni minket. Mivel folyamatosan kaptunk némi információt a dologról, kiderült, hogy a két stúdiós posztért kemény harc megy, a bekerüléshez igen komoly elvárásoknak kell megfelelni. Az oké, hogy egész évben élveztük a sulirádió zenéjét, és köztudott, hogy a stúdiósok ultramenőnek számítanak, de hogy milyen komoly feltételekkel vehetik át a helyüket, nos, erre nem számítottam. Az elmaradt tanórák miatt egész nap szólt a zene, óránként két potenciális jelölt szolgáltatta a műsort, a diákok pedig az aulában lévő ládába dobhatták be a szavazatukat. Stúdiósnak bárki jelentkezhetett, amennyiben tizenegyedikes (tehát jövőre végzős), legalább közepes tanuló (mert a stúdiósokat gyakran elengedik az órák utolsó perceiről, és késhetnek is egy-két percet) és fiú (kivéve ezzel, hogy „lányos” zenék szóljanak). Ha ez a három kritérium megvan, akkor csak annyi kell, hogy a próbanapon (ez mindig a ballagás napja) a zenéjével elnyerje a

diákok tetszését. Komolyan, majdnem olyan húzós bekerülni, mint a suliójsághoz. Érdekes.

Ebédszünetben az udvarra mentünk, addigra bedobtuk a szavazatunkat, azokra, akiknek megígértük, és titkon reménykedtünk, hogy nem ők nyernek, ugyanis az ő órájukban hallott dalok rémesek voltak. Amíg Virág a szendvicsemet ette, mi, Arnolddal a jövő hétről beszélgettünk (az érettségi szünet miatt nem lesz sulis), amikor a sulirádióban hirtelen abbamaradt a dal, és a két stúdiós hangja törte meg a hirtelen beállt csendet.

– Jól van, Szent Johannás diákok! Itt az idő, hogy érzékeny búcsút vegyünk tőletek. Ma elballagunk, és igyekszünk méltó utódokat hagyni magunk mögött. Az eskütételhez, kérjük, fáradjon a stúdióba a 11/b-ből Bence és Tibi. – Az udvaron hangos tapsvihár tört ki.

– Azok melyikek voltak? – kérdeztem Virágot.

– Akik a Muse-számokat nyomták, nekik drukoltam! – bólogatott Virág.

A két fiú eltűnt az udvarról, és pár pillanat múlva hallottuk a hangszórókból, ahogy szinte berontanak a stúdió termébe.

– Gratulálunk, a maradék tanévben és az egész következőben tiétek a terep. Most pedig ismételjétek utánunk – szólt a sulirádiós a mikrofonba, és elismételtette a nyertesekkel az „esküt”, ami totál vicces volt.

Olyanok voltak benne, mint hogy mindig követik a hagyományokat és nem hoznak szégyent a stúdiósok hírnevére. Hogy mindig gondosan felírják a naponta játszott dalokat, amik így változatosak maradnak. Hogy Máday büntetésétől nem tartanak, és cenzúrázatlanul adják a zenéket... ☺ Ennél a pontnál mindenki felnevetett, Máday pedig sietősen átvágott az udvaron. A stúdiósok sejtették, hogy mennyi idejük van hátra, mert gyorsan beleszóltak.

– Kösz, hogy minket hallgattatok! Üdv mindenkinek! – köszöntek el végleg, és átadták a helyüket az újaknak.

A mikrofon még bekapcsolva maradt, amikor Máday dörömbölt az ajtón, aztán felcsendült a Muse-tól *Supermassive Black Hole*, így lemaradtunk a további eseményekről. ☺

Kinga viszont megtalált minket: egy kartondobozzal a kezében egyenesen hozzánk lépett.

– Ne lazáljatok! Ezt vigyétek be a tornaterembe, ott díszítenek a tizenegyedikesek, mondjátok, hogy Máday küldi, aztán gyertek vissza a folyosóra! – nyomta a kezembe.

Virággal komótosan elindultunk a tesiterem felé, Kinga pedig Arnolddal próbált vitázni, természetesen esélytelenül. A tornaterem öltözőjén át a folyosóra értünk, ahol örültekháza volt, végzősök és tizenegyedikesek rohagáltak dekorációkkal, és csokrokkal.

– Bocs – szólítottam meg egy végzős lányt, akinek álomszép sminkje volt, valószínűleg már a ballagásra készítette. – Ezeket hova rakjuk?

– Be, a tornaterembe – mutatta, és már el is rohant.

A dupla szárnyú ajtón belépve aztán szó szerint leesett az állunk. Virágillat lengte be az egész termet, a korlátok, a színpad, minden fehér virágokkal volt díszítve, néhány fiú utolsó simításként a fényfüzéreket ellenőrizte.

– Hű – kiáltottam fel, Virág pedig bólintott.

– Na, igen. Minden kilencedikes ilyen arcot vág – állt meg mellettem Timi mosolyogva.

– Szép ballagás lesz – mondtam, még mindig döbbsen.

– Igen. És még szebb végzősbál – biccentett, mire csodálkozva néztem rá.

– Itt lesz a bankett?

– Reni, a Szent Johannában végzősök bálja van.

– Ma? Komolyan?

– Aha. De ne aggódj. Kilencedikeseket szinte sose hívnak meg. De jövőre lehet, hogy jöttök majd... – veregette meg a vállam, és ott is hagyott minket.

Totál ledöbbsentem a hallottakon. Egy iskolai rendezvény, amin csak a végzősök és az általuk meghívottak vehetnek részt. Wow. Visszafelé Virággal még megcsodáltuk a tizenkettedikes lányok izgatott kapkodását, és titkon reméltük, hogy legalább jövőre részt vehetünk benne. Hű.

Ötre kellett visszaérni a suliba, természetesen a Szent Johannás ünnepelőben. Aminek egyébként semmi értelme nem volt, mert mi az egész ballagásból semmit nem láttunk, kilencedikesként a tornaterem közelébe se jutottunk. A folyosókon ügyeltünk, meg a rokonok és családtagok virágcsokjait cipeltük a termekbe. Hálátlan feladat. A ballagás végén az ofő a terembe parancsolt minket, és mivel Mádayval érkezett, mindannyian elhallgattunk.

– Rendben, 9/b – bölintott alaposan végignézve rajtunk az ig. helyettes. – Jövő héten az érettségi szünet alatt osztálykirándulásra mentek. A kísérő tanárotok az osztályfőnökök és Korponay tanárnő. – Az osztályban halk zúgolódás keletkezett, titkon mindenki az infótanáráért fohászkodott. Pech. – Mivel kilencedikesek vagytok, szeretném személyesen tisztázni a szabályokat – folytatta. – A kiránduláson az iskolánkat képviselitek, kéretik úgy viselkedni.

Zsolti, Andris és Robi felnevettek, Ricsi és Cortez összepacsiztak, a többiek pedig mosolyogva néztek. Kivéve Mádayt.

– Azonnali felfüggesztés jár italozásért, dohányzásért, tudatmódosító szerek használatáért. A kirándulás alatt viselkedjétek, mert kétszer fordult elő komolyabb szabályszegés, mindkét esetben eltanácsoltuk a diákokat.

A kijelentésére már mindenki komolyan nézett, mert ha valamitől komolyan rettegnék a diákok a Szent Johannában, az az, hogy el kell menni innen. Máday pedig nem viccelt.

– Tehát hétfő reggel hét órakor mindenki pontosan érkezik a Déli pályaudvarra. Neményi, értetted? – nyújtogatta a nyakát Máday.

– Igen, úgy gondolom az agykapacitásom lehetővé teszi, hogy ezt a roppant bonyolult információt befogadjam – közölte Arnold. Máday unottan bölintott, aztán végignézett a társaságon.

– A balhész négyes – mutatott egyenként Cortezre, Ricsire, Zsoltira és Dave-re. – Rajtatok a szemem – jelentette ki szigorúan, majd kiment a teremből. Az osztály egy emberként röhögött fel. Na ja. Az ofő mosolyogva csendre intett minket, és még egyszer ismertette, hogy hol és mikor találkozunk.

Virággal a sulis előtt ácsorogtunk és Arnoldot vártuk, aki elszaladt a könyvtárba. A suliból szinte hömpölygött a tömeg, úgyhogy kissé félreálltunk, és némán figyeltük a hatalmas csokrokat cipelő végzősöket.

– Ti mit csináltok? – állt meg előttünk hirtelen Kinga. – Arnoldra várunk – feleltem. Kinga türelmetlenül az órájára nézett.

– Értem. Nos, van két percem – hadarta, és olyan arcot vágott, mintha csak szívességet tenne, pedig igazából nem kértük, hogy maradjon.

– Ez annyira nem fair! – húzta el a száját Virág, kábé ezredszerre.

– Mi? – kérdezte Kinga.

Mivel Virág magában duzzogott, elmagyaráztam Kingának, hogy Virág eléggé fájlalja, amiért a végzősök bálján csak meghívottként lehet részt venni.

– Egyébként ez szerintem is gáz – fejeztem be. Kinga vadul bólogatott, végül megvonta a vállát.

– Hát, ez van.

Virág egyetértően motyogott valamit, nekem pedig nem stimmel a dolog. Nem vehetünk részt valamin, Kinga pedig elfogadja? Nem hóbörög? Nem reklamál? Nem rohan Mádayhoz? Nem, ez egyáltalán nem tetszett. Aztán mintha fejbe vágta volna, hirtelen tört rám a felismerés!

– Meghívtak! – kiáltottam, Kinga pedig rémülten a szája elé tette az ujját.

– Pszt már!

– Ki? Kicsoda? Tényleg mész? Kivel? – türelmetlenkedett Virág.

– Halkabban! Na jó – suttogta, egészen közel hajolva hozzánk.

– Danival megyek.

– A fotóssal? – üvöltötte Virág a szája elé kapva a kezét.

– Csend! Én vagyok az egyetlen kilencedikes, akit meghívtak, úgyhogy pszt!

– De mikor? És miért nem mondtad? Ez tök jó – mosolyodtam el.

– Nem voltunk beszélőviszonyban, amikor igent mondtam – közölte Kinga. Virág mindent tudni akart a dologról, úgyhogy Kinga unottan (de egyébként szerintem örömmel) mesélte el a meghívásának körülményeit, közben pedig Arnold jött ki az épületből.

– Mehetünk?

– Persze. Kinga, sok sikert, és azért üzenj, hogy mi volt! – vigyorogtam.

A dombon felfelé ballagva Arnold megkérdezte, hogy miről van szó.

– Kingát meghívták a végzősök báljára! – ujjongtam. Arnold hosszasan nézett rám.

– Elképesztő történet – biccentett gúnyosan.

– A bálozás klassz! Kár, hogy mi nem mehetünk – nézett rám Virág szomorúan.

– Talán jövőre – vontam meg a vállam kelletlenül, és magamban beláttam, hogy az egész évem elment azzal, hogy Cortez miatt szomorkodtam. Ha Kingára hallgatok és kihasználom a suliujság meg az olvasókör adta lehetőségeimet, most engem is tuti meghívtak volna. ☹

Ballagás: 5/5 – sokat nem láttam belőle, de tuti szép volt.

Végzősök bálja: 5/5 – hűűű. Kábé most kezdődhet. Alig várom, hogy Kinga beszámoljon róla.

Virág: 5/5 – az előbb üzent, hogy vár msn-en, úgyhogy rohanok.

Hosszú hétvége: 5/2 – Már alig várom a hétfői kirándulást. ☺

Suliujság: 5/5* – szuper lett a szám, mellékletként pedig benne van az írásom. Wow. ☺

Novella: 5/4 – az előbb néztem, 19-ik helyen áll.

Május 3., vasárnap

Apu reggel elutazott egy hétre (valami konferencia), úgyhogy anyuval kivittük a reptérre. A *check in* pultnál sorban állva

mögöttünk egy sportoló társaság ácsorgott, húsz körüliek, csak fiúk, úgyhogy égő fejjel hagytam, hogy apu ölelgessen, megborzolja a hajam, meg ilyesmi. Ja, és még háromszor integetett is. Hurrá. Zavartan, a hajamat piszkálva mosolyogtam apura, aztán a fiúk tekintetét kerülve, lehajtott fejjel távoztam a fotocellás ajtón. Hát, így indult a napom. Anyu eléggé lelkes volt a holnapi kirándulástól, és mivel ketten maradtunk, elmentünk vásárolni. ☺

Hazaérve felmentem az msn-re, hogy megnézzem, ki van online. Na jó, szinte az egész osztályom neve zöld színű volt, a bejelentkezésemet követően pedig mindenki rám írt valamit a kirándulással kapcsolatban. Amíg Virággal webkameráztunk, meghallgattam többek között Andris és Robi panaszkodását, akik elmondásuk szerint nem fogják kibírni net nélkül, válaszoltam Zsoltinak, aki valami dobról kérdezett, hogy szerintem hozza-e, írtam Ricsinek, hogy mindenképp elég két giga zene két napra (szerintem két évre is), és miközben ilyen és ehhez hasonló üzeneteket váltottam, szomorúan néztem Cortez zöld nevét. Ő nem írt rám. ☹

Pakolás: 5/4 – anyu este bepakolt a sporttáskámba, állítása szerint mindent, ami kell. Az előbb csekkoltam, a váltásruha, melegítő (aludni, pizsit mégsem vihetek), rovarirtó és hajszárító az oké, de fogalmam sincs, miért tett be nekem egy elsősegély készletet.

Telefon: 5/1 – jaj, elfelejtettem feltölteni, és mindjárt lemerül az aksi. ☹

Cortez: 5/5* – két napig nem lesz a közelében Edina. Hurrá.

Kinga: 5/4 – végre átküldte a fotókat a végzősök báljáról. Kék szaténruhát viselt, felkontyolt hajjal és szolid sminkkel, az egy fejjel magasabb Dani pedig örült boldogan mosolygott mellette. Szegény srác, év végére elérte, hogy Kinga igent mondott. ☺

Kirándulás: 5/? – annyira izgulok, hogy nem fogok tudni aludni.

Május 5., kedd

Huh. Az osztálykirándulás eszméletlen volt! Mivel nem vittem a naplómát (még szép, az kéne, hogy megtalálják), utólag kell beleírnom a történeteket. Jaj, hol is kezdjem. Ja, igen. Hétfő reggel hétkor anyu nemcsak elvitt minket a pályaudvarra, hanem Virággal, Arnolddal és velem odajött a jegypultnál várakozó tanárokhoz, és amolyan „felnöttesen” elbeszélgetett velük. Az ofő egyébként totál lazára vette a figurát, ami annyit tesz, hogy a megszokott öltöny helyett sportzakót viselt. Wow. Micsoda külság. ☺

– Minden rendben lesz. A kölykök annyira kifáradnak estére, hogy aludni fognak, mint a bunda – nevetett Korponay anyura, majd felénk fordulva kacsintott egyet. Ez nem tűnt túl biztatónak.

Anyu még szólt pár szót a várható időjárásról, majd hozzám lépett.

– Ha bármi van, hívj! És edd meg az uzsonnádat! És ne igyál későn kólát! És... – gondolkodott, mire zavartan közbeszóltam.

– Anyu, minden rendben lesz. Szerintem ideje indulnod – sürgettem, mert a szemem sarkából láttam, hogy Cortezék igyekeznek felénk.

– Értem, értem. Ciki vagyok – sóhajtotta anyu.

– Nem, dehogya! Csak gondoltam, elkésel – mentegetőztem.

– Jó, már indulok is. Adhatok puszit? – kérdezte, mire elhúztam a számat. Anyu kissé sértetten, de azért megértően bólintott, és egy gyors ölelést követően elhátrált tőlem. Ez még így is több volt mint égő: rajtam kívül senkit nem kísértek be egészen a vonatig.

– Vigyázzatok magatokra – intett anyu, amikor látta, hogy Virág is kitarja a karját. Úgyhogy anyu megölelte Virágot is, aztán már tényleg érezte, hogy indulnia kéne, mivel a fiúk ledobták a táskájukat a földre, és elfoglalták magukat.

Ösztönösen végignéztam rajtuk, Dave a mobilját nyomkodta, Zsolti egy csomag chipset bontott ki, Ricsi egy focilabdával dekázott, Cortez pedig... Cortez a gitártokjával a hátán ácsorgott, kapucnis pulcsija lehúzott cipzárja látni engedte az alatta viselt fehér pólót, aminek nyakán át kilógott a fülhallgatója. Sötét tincsei kuszán, szinte hanyagul meredtek szanaszét, azt a látszatot keltve, hogy éppen most ébredt fel, holott köztudott, hogy igen macerás

belőni így a haját. Annyira szörnyen helyes volt, hogy szinte kényszerítenem kellett magam, hogy ne bámuljam!

– Egy pillanatig nem tudtam, hogy hol van a találkozó, de szerencsére már a parkolónál meghallottam Zsoltit, ahogy chipset eszik – ért hozzánk Kinga, aki rövid ujjú pólót és mellényt viselt, oldalszebes farmerrel és tornacipővel.

– Na, a ló is megérkezett – bólintott Zsolti.

– Gyerekek – csitította őket az ofő. – Kire várunk még? – kezdett számolgatni.

– A kockák az újságosnál vitatkoznak a *Galaktika* magazinon – közölte Ricsi.

– Értem. Gábor, megtennéd, hogy idehoznád Andrist és Robit? – kérte az ofő.

– Réni – nyújtotta felém a kezét Jacques, és megkínált valamivel.

– Franciadrazsé? Milyen ötletes – olvastam le a csomagról, és mosolyogva vettem belőle.

Gábor pár pillanat múlva visszaért Andrissal és Robival (megvették az utolsó magazint), de addigra eltűnt Zsolti, akit Kinga rángatott vissza a büféből. Akkor azonban Korponay tanárnő elhívta Arnoldot, hogy megvegyék a jegyet, és mire visszaértek, megint eltűntek egypáran. Szegény ofő verejtékező homlokkal szedett össze minket és parancsolt fel a vonatra. Hát, ja. És akkor még csak félórája voltunk rábízva. ☺

A vonaton négyesével ültünk, az ofő melletti üléseken Arnold, Virág, Kinga és én, mögöttünk Gábor, Jacques, Andris és Robi, a vagon másik végében pedig (direkt jó messze) Cortezék.

– Pósa, nincs véletlenül közelebb is hely? – szólt oda hozzájuk Korponay tanárnő.

– Sajnos mind foglalt – üvöltötte Ricsi.

– Pszt! – tápáskodott fel az ofő. – Ez így nem lesz jó, túl messze vannak, pont ők négyen. Rendben – köhintett, mire valamennyi utas kérdően nézett rá. – Ti, négyen, felálltok és cseréltek Gáborékkal!

Szóval a vonatindulás előtt megcserélődött minden, úgyhogy mire a szerelvény dőcögve kiért az állomásról, Cortezék mögöttem ültek, Gáborék pedig a vagon végében. Arnold előhúzott a táskájából egy napilapot, Virág bekapcsolta a zenelejátszóját, Kinga egy lovas magazint lapozgatott, én pedig el akartam kezdeni Agatha Christie-től a *Halál a Níluson*t, de a mögöttem ülő fiúk folyamatosan piszkáltak, vagy az ülésemet lökdöstek, vagy a hajamat húzták, vagy meglökték a fejem, és mire felnéztem, már eltűntek, így fogalmam sem volt, hogy ki lehetett az. Egy idő után megelégteltem, és mosolyogva feltérdeltem az ülésre.

– Jól elvagytok?

– Mi van? – nézett fel Dave, elég rosszul színészkedve. Mind a négyen ártatlanul meredtek rám, úgyhogy visszaültem. Pár pillanat múlva megint kezdtek, úgyhogy ilyen kellemesen utaztam.

Kábé az út felénél az ofőnek hátra kellett mennie, mert Jacques-ék irányából szörnyű lárma hallatszott, amin az utasok megbotránkoztak. Hát, ja, Andris és Robi összevesztek a magazinon, és addig rángatták ki egymás kezéből, amíg végül széttépték.

– Gyerekek, viselkedjete! – hallatszott az ofő hangja, aki sűrű bocsánatkérések közepette előrehozta Robit.

– Arnold, megtennéd, hogy átülsz a helyére? így szétbombázta a vitatkozókat, és nem mellesleg elültette Arnoldot. ☹

– Legalább nálam maradt a jó oldal – mutatta fel Robi vigyorogva a megtépázott magazint.

– Szörnyen gyerekesek vagytok! – rázta a fejét Kinga.

– Hé, kér valaki rántott húst? – térdelt fel Zsolti az ülésére, és egy ételhordó edényt tartott felénk.

– Fúj! – botránkozott meg Kinga.

– Most mi van? Ez csak husi. Van kovászos uborka is – mutatott fel egy másik műanyag edényt. Mögöttünk Cortezékből kitört a röhögés.

– Zsolt, kulturáltan étkezünk, ugye? – ért oda hozzánk az ofő.

– A tanár úr kér? – nyújtotta felé is.

– Köszönöm, nem – rázta a fejét. Az osztály látványosan unatkozni kezdett, egyre hangosabb beszélgetésfosztlányok zavarták meg az utasokat, úgyhogy az ofőnek az a nagyszerű ötlete támadt, hogy énekeljünk valamit.

– Mehet egy kis Korn? – csillant fel Ricsi szeme, aki időközben levette a cipzáros pulcsiját, és a pólóján *Rage Against The Machine* felirat volt olvasható.

– Nos, az nem tudom pontosan, micsoda. Inkább valami olyat, amit mindannyian ismerünk.

– AFC! – pattant fel Virág.

– Nemár, emó, hagyjál a hülyeségeddel – förmedt rá Zsolti teli szájjal.

Hát, az ofő jót akart, a következő pillanatban azonban mindenki lármázni kezdett, hogy mit énekeljünk. Végül Cortez vetett véget a ricsajnak, az ölébe vette a gitárját, és spontán pengetni kezdte. Erre mindenki elhalkult és őszinte csodálattal nézte. Én az ülőemre térdelve fordultam hátra (mellettem Virág ugyanígy tett), Robi és Kinga pedig odaálltak a fiúk mellé, és a gitárt hallgatták.

– Ez nagyon szép volt – tapsolt az ofő, amikor Cortez befejezte.
– Mi volt ez?

– Nirvána *The Man Who Sold The World* – vonta meg a vállát lazán, és körbenézett. – Mehet még?

Mindannyian ösztönösen bólintottunk, a dal kezdetére a vagon hátsó felében ülők is odajöttek (egyedül Arnold maradt a helyén, és olvasott), így szűkösen, kissé nyomorogva, de körbeültük Cortezt és Zsoltit (utóbbi előszedte a kis alakú dobját, és azt ütötte), úgyhogy az ofő mosolyogva nyugtázta, hogy végre lenyugodtunk, és nincs baj velünk. Agárdnál leszálltunk, és kisebb csoportokban vonultunk az állomásra, amikor az ofő hátraszólt.

– Lehetne valamiféle rendszerben, és nem csordaként?

– Múúúú – jött a hang hátulról, és bár nem láttuk, mindenki tudta, hogy Zsolti volt. A hangos röhögés közepette az ofő is elmosolyodott, és megpróbált minket kettesével rendezni.

– Dave, állj be a sorba! – kiáltotta.

– Tanár úr, éppen vágóképekhez készítek felvételeket – közölte Dave, a mobiljával folyamatosan kamerázva minket.

– Tedd el a telefont, mindjárt megérkezünk!

A pályaudvarról pár perces séta után oda is értünk a szálláshoz, ami, valljuk be, kissé lerobbantnak tűnt.

– Hát ja, ez nem a Hilton – lökött félre mindenkit Dave, és becsörtetett az ajtón. – Üdv. Wifi van? – állt meg a recepciónál. A pultban álló nő mogorván meredt rá, majd a bejáraton beözönlő, kissé hangos társaságra.

– Felmayer – lépett oda az ofő, és zavartan megtörölte a homlokát. – Menj vissza a többiekhez. Elnézést kérek – fordult a recepciós felé, Dave pedig lekamerázta a bejelentkezést.

A lépcsőn felfelé ballagva a csomagokkal (nem voltunk kifejezetten halk társaság) szakadtunk a nevetéstől, olyan beszélések repkedtek, mint például „ez egy szakadék hely” (Zsolti ordította), „ez rosszabb, mint a Bates Hotel, láttam Normát az ablakban” (röhögött Cortez), „penészszag van” (ezt Kinga állapította meg) vagy éppen „szörnyen deprimál ez a környezet” (természetesen ezt Arnold jelentette ki). ☺

A legfelső emeletre érve elfoglaltuk a szobákat (négyágyas szobák, mi, hárman, lányok+Korponay tanárnő), mellettünk Andris, Robi, Jacques és Arnold, velünk szemben pedig Cortezék négyese, mellettük pedig az ofő és Gábor.

A nyitott ajtónál leültem az ágyamra, és alaposan körülnéztem, miközben Virág fésülködött, Kinga meg fertőtlenítette az éjjeliszekrényét.

– Hé, nálatok sincs kábeladó? – csörtetett át a szemközti szobából Dave.

– Nálunk tévé sincs – közöltem, és kihúztam a sporttászkám cipzárját. – Kér valaki Fornettit?

– Ühüm – bólintott Virág.

– Milyen? – kérdezte Dave.

– Van baconös – emeltem ki a reggel vásárolt péksüteményes zacskót.

– Nem eszem disznóhúst – rázta a fejét automatikusan, én pedig tovább kotorásztam.

– Sajtkrémes?

– Jöhet – nyújtotta a kezét, én pedig odadobtam.

A következő pillanatban Ricsi raszta feje nézett be az ajtón.

– Fociiii – üvöltötte.

– Ricsi, megkérnélek, hogy halkabban. Mások is vannak itt rajtunk kívül – hallatszott az ofő hangja a folyosóról.

– Hé, Ren, dobj már meg engem is egy olyannal – biccentett Ricsi a kezemben tartott zacskó felé, aztán eltűnt.

– Most mondta, hogy megy focizni – értetlenkedtem, aztán úgy döntöttem, hogy berakom a szobájukba.

Átmentem a folyosón, és kopogás nélkül benyitottam az ajtón, aztán döbenten néztem Cortezre, aki az ágyán ült és a gitárját pakolta el a tokjába.

– Jaj, bocsi. Csak Ricsinek hoztam...

– Oké – vont a vállát.

A fiúk szobája az érkezés után félórával már iszonyat rumlis volt, mindenfelé alufólia labdák, fél pár deszkás cipő hevert a földön, az asztalon egy halom telefon, töltő és zenelejátszó.

– Te nem mész focizni? – kérdeztem.

– Nem – mutatott a lábára, mire ösztönösen bölintottam. Persze, a törés miatt még nem lehetett.

– Hé, mosolyogjatok – lépett be Virág, aztán belevakuzott a szemünkbe egy digitális géppel. – Ez tök jó lett. Nézzétek, lefotóztam Andrisokat, ahogy szétszerelik a tévét a szobájukban – mutatta felénk vigyorogva a gépet.

– Hogy mit csinálnak? – állt meg az ajtóban az ofő, és a homlokán természetellenesen kidagadt egy ér.

Nevetve néztünk utána, pár perccel később pedig az ofő mindenkit kiharancsolt a szobákból „foci és egyéb elfoglaltság” címszóval, úgyhogy le kellett mennünk. A szálloda egyébként saját vízparttal rendelkezett, így miközben a fiúk fociztak, mi a Velencei-tó partján sétáltunk, meg néztük őket, szóval tök viccesen meg jól telt az idő. Délután Korponay tanárnő kifárasztás gyanánt túrát szervezett, úgyhogy gyalogolva néztük meg a környéket, komolyan, úgy éreztem, hogy lassan visszaérünk Budapestre, annyit mentünk. Hát, a terve bejött, vacsorára totál

kidöltünk. A szálláson kapott vacsi (rizses hús, odaadtam Zsoltinak) után mindenki elvult a klubhelyiségben, ahol a fiúk felfedezték a csocsóasztalt és a biliárdot, mi pedig Arnolddal és Virággal egy asztalhoz ültünk, és csendben beszélgettünk. '

– Beáll valaki csocsózni helyettem? – üvöltötte Dave. – Konferenciahívást várok a szobámban.

– Mit teszed az agyad? Tudjuk, hogy a szüleiddel fogsz beszélni – vágta rá Zsolti. Dave amolyan „ezt még megbánod” nézéssel vállat vont, és elment.

– Beállhatok? – pattant fel Virág.

– Gyere, emó. De aztán okosan – állt félre Ricsi, hogy Virág legyen a védekező játékosokkal.

Az ofő belépett a terembe, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy valamennyien együtt vagyunk, így végre senkit nem kell hajkurászni.

– Tanár úr, Andris csalt! – szólt Robi panaszosan, félreállva a biliárdasztaltól.

– Nem is – rázta a fejét Andris.

– Fejezzétek már be! Egyikőtök sem tud biliárdozni! Add csak ide! – kapta ki a dákót Kinga a kezéből, és az asztal fölé hajolt.

Nem lepődtem meg, hogy elsőre lement a golyó. – Na, így kell ezt.

Mosolyogva néztem őket, aztán a csocsóasztal felé kaptam a fejem, ahol Zsolti, Ricsi és Cortez egymás szavába vágva szidták Virágot.

– Emó, hogy lehetsz ennyire béna? Na jó, tanítsátok meg, én kiszálltam – lépett el Zsolti, és lehuppant mellém. Éppen kivettem a nejlonból a kakaós csigámat, és megenni készültem, amikor észrevettem, hogy Zsolti néz.

– Kérsz?

– Hú, kösz – biccentett.

– Törj le belőle – nyújtottam felé.

– Kivehetem a közepét? – vigyorgott.

– Mi? Hát... – néztem teljesen zavartan. Most erre mit mondjak? – Oké. Vagy tudod mit? Edd meg az egészet.

– Nem, kösz. Csak a közepét szeretem.

– Mint mindenki – tettem hozzá még mindig zavartan. Zsolti értette a célzást, és bólogatva megveregette a vállam.

– Na jó, nem eszem meg a kajádat.

– Hé – jutott hirtelen eszembe. – Vágjuk ketté, az úgy igazságos.

– Oké. Dave-nél van spéci svájci bicska. Na, mindjárt jövök – pattant fel, és elvitte a kakaós csigám. Mentségére legyen mondván, rekordidő alatt visszaért, és a kissé igazságtalanul kettészelt édességet felém tartotta.

– Nekem elég ez – vettem el a kisebbet, és enni kezdtem, miközben hunyorogva olvastam le az Arnold kezében tartott könyv borítóját. Kingtől a *Ragyogás*.

– Ha azt kérdezném, hogy szerinted melyik King-könyvet olvassam, mit tanácsolnál? – érdeklődtem. Arnold az ölébe – ejtette a könyvet, és felvont szemöldökkel meredt rám.

– Kinget akarsz olvasni?

– Aha. Olyan ciki, hogy még semmit nem olvastam tőle – vontam meg a vállam.

– Nos – vakargatta meg az állát. – Mi volt a legijesztőbb könyv, amit olvastál?

Ezen el kellett gondolkodnom.

– Hát – mosolyodtam el. – *4 Gyűrűk Ura*.

Arnold hitetlenkedve meredt rám, úgyhogy azonnal magyarázkodni kezdtem, hogy márpedig a gyűrűlidércek igenis félelmetesek.

– Mi a pálya? – huppant le a mellettem lévő kagylófotelbe Ricsi.

– Azon töprengünk, hogy melyik King-könyvet olvassam – fordultam felé. Visszafojtott mosollyal bólintott.

– Aha. Ez tényleg komoly dilemma. – motyogta, aztán kitört belőle a röhögés, és otthagyt minket.

– Véletlenül nem a 217-es szobába kerültek? – húzta el a száját Arnold, lesajnáló pillantással nézve Ricsi után.

– Nem. Miért?

– Tessék – tette az ölembe a kinyitott *Ragyogást*, mire beleolvastam. Tizenkét perccel és nyolc oldallal később leszápadva néztem fel rá.

– Te jó ég! Félek!

Arnold hangosan felnevetett, és a fejét rázva visszavette a könyvet.

– Azt hiszem, elég, ha Kingtől novellát olvasol. *A remény rabjait* ajánlom.

– Oké. De ugye itt nincs semmi a fürdőszobában? Ugye ez nem a Panoráma Hotel?

– Eltekintve a kinti sövényállatoktól, minden a legnagyobb rendben – felelte, és mosolyogva gyözködni kezdett, hogy csak viccelt. Komolyan, a frászt hozta rám az a könyv!

Az ofő szólt, hogy elkezdik előkészíteni a tábortűzet, úgyhogy a fél társaság kiment az udvarra, a többiek pedig eltűntek. Virággal felmentünk a szobánkba, és mivel a hatórás vacsora korán volt (ráadásul nem is ettük meg), kipakoltuk a hozott ételeket, és úgy döntöttünk, pótvacsizunk.

– Itt vagytok? – kopogtatott be az ajtón Cortez.

– Aha. Enni készültünk. Kérsz? – nyújtottam felé az egyik szendvicsem.

– Öhm – köhintett. – Anyukád csomagolta?

Először döbönt arccal néztem rá, majd hangosan felnevettem. Ez jó poén volt.

– Nem, reggel vettük a benzinkútnál – közöltem, és felé dobtam.

– Kösz – kapta el a levegőben. – Mi is kajálunk, gyertek át – hagyta nyitva az ajtót, mi pedig Virággal feltápászkodtunk, és a szendvicseinkkel átmentünk a szemközti szobába.

Cortezék, akiknek egyébként eszükben sem volt segíteni a tábortűznél, a szobájukban tévéztek, közben az ágyak közti asztalra egy csomó, de tényleg csomó kaja volt kipakolva.

– Honnan van sült krumplitok? – kérdezte Virág elképedve. – Anyu reggel sütötte nekem. Sajna kihűlt – kotorászott Zsolti a táskájában. – De ketchuppal ehető – emelte ki a piros flakont.

– Megkérdezzem, miért van nálad ketchup? – néztem rá, és igyekeztem cinikus hangot megütni. Sajna nem jött be, mert Zsolti komolyan magyarázni kezdte, hogy persze hogy van nála ketchup, miért ne lenne. Hát, ő tudja. A szendvicsemet szorongatva leültem egy ágyra, közben a dobálózást figyeltem, ahogy a fiúk egymásnak hajigálnak mindenféle ételt meg dobozos üdítőt.

– Ez mégis milyen hely? – csörtetett be Kinga a szobába, és elég dühös képet vágott. – Akartam kérni a recepción evőeszközt, de közölték, hogy a konyha bezárt, nem tudnak adni! Most ezt hogy egyem meg? – tartott felénk tanácstalanul egy doboz gyümölcsrizst.

Zsolti matatott a táskája oldalában, majd előhúzott egy bontatlan csomagolású műanyag étkezészetet, és Kingához hajította. Az ofő gondterhelten nézett be az ajtón.

– Itt vagytok! – sóhajtotta láthatólag megkönnyebbülten. – Kész a tűz, ha megettétek, gyertek le.

A kinti levegő hűvös volt, de a tábortüzet körbeülve nem éreztük, hogy fázunk. Baromi hangulatos volt az egész, a pattogó tűz köré gyűlve beszélgettünk meg egy csomót neveltünk. Egy idő után Cortez gitárja ismét előkerült, rengeteg dalt játszott, komolyan, elképesztő volt, mindenki odavolt a Manu Chao-dalokért (amit melleleg spanyolul énekelt, wow), de én azt hiszem, akkor döbbsentem rá (sokadszorra), hogy ő életem szerelme, amikor lenyomta a *Hey Jude*-ot. Nem mondom, hogy jobban énekelte Paul McCartneynél, inkább csak máshogy, mindenesetre engem kellőképpen elvarázsolt. Mikor Cortez befejezte a dalt, Arnold megjegyezte, hogy kicsit eltért az eredetitől (oké, örült nagy Beatles-fan, szóval tuti igaza volt), de Cortez csak lesajnálóan megvonta a vállát, és közölte, hogy különösebben nem érdekli a szám, csak a sok „nananana” rész miatt játszotta, hogy tudjunk együtt énekelni. A tábortüzes énekelgetős este életem egyik legmeghatározóbb élménye volt, és nem csak azért, mert Cortez gitározott és énekelt (belehalna, ha esetleg ez nem menne neki; elképesztő, hogy bármit tesz, az ultramenő), hanem mert ott voltunk, együtt, a hűvös tavaszi estén

beöltözve, kicsit átfagyva, de mégis jókedvűen, a tábortűz körül. Egyszerűen jó volt.

Tizenegykor az ofő véget vetett a mókának, és mindenkit a szobájába parancsolt. Ez éjjel egy órára sikerült is neki, addig mindenki úgy gondolta, hogy hirtelen elképesztően fontos megbeszélnivalója van a másik szobában lévőkkel. (Az indokok eléggé sántítottak, mint pl. szendvicscsere, otthagytam az üdítóm, átmehetek érte?, nekem most van szükségem a focilabdára, elnézést, de alvajárok vagyok, csak fogkrémet kérek... stb. ☺) Szegény ofő totál lefáradt tőlünk, végül egy „Máday igazgatóhelyettes a gyorshívó listámon szerepel” kijelentéssel elérte, hogy becsukódtak a szobaajtók. Kinga végzett a fürdőszobában, úgyhogy gyorsan fogat mostam és átvettem a melegítőt, majd bebújtam az ágyba, és az éjjeli lámpa pislákoló fényénél olvastam. A mellettem lévő ágyon Virág a zenelejátszóját nyomkodta, Kinga pedig egy alvómaszkkal a szemén készült aludni, amikor Korponay tanárnő jó éjszakát kívánt nekünk. Rá tíz percre pedig mindhárman dühösen ültünk fel az ágyunkban, és a tanárnő irányába meredtünk. Átkozottul horkolt. No comment.

Reggel kialvatlanul és nyűgösen néztem a fürdőszobatükörbe, és gyorsan megszáritottam a hajam, mert Kinga már dörömbölt az ajtón.

– Hű, ez rémes volt – nyújtózkodott az ágyában Virág, aki totál elaludta a haját, az egész balra dőlt, mintha csak fújta volna a szél. Vagy egy hurrikán.

– Én sem tudtam aludni, egy percet sem – ráztam meg a fejem, Korponay üres ágyára meredve. Komolyan, reggel ötig horkolt, öttől fél hétig pedig horkantgatott. Aztán kiment, de az már rajtunk nem segített.

Kinga kilépett a fürdőszobából, dús, hosszú haja vizesen lógott a vállára. Pár percig szenvedett a hajszáritóval, aztán odamentem segíteni.

– Köszí – biccentett, miközben a hajkefével próbáltam beszáritani a sűrű loboncát.

Kopogtattak az ajtónkon, Virág pedig komótosan odament, és kinyitotta.

– Van valami habotok? – lépett be Cortez, aztán összeráncolt szemöldökkel meredt Virág ruházatára. Virág is végignézett magán, a twilightos „Team Edward” pólója volt rajta meg a farmerja (abban aludt, elfelejtett pizsit hozni). Cortez végül megvonta a vállát, és kérdően felénk nézett.

– Tessék. Minek kell? – nyomtam a kezébe a hajhabom.

– Dave-nek – kezdte magyarázni, de Dave már megjelent az ajtónkban, és dühösen meredt ránk. A homlokára piros színű filccel egy villám alakú jel volt rajzolva.

– Ne kérdezzétek – vette el Corteztől a habot, és visszament a szobájukba. Nem kérdeztük, mert tudtuk. Zsolti éjjel megvárta, amíg Dave elalszik, aztán Harry Potter-stigmát rajzolt a homlokára. ☺

Arnold lépett az ajtónkhoz, kissé csodálkozva meredt a szobánkban ácsorgó Cortezre, végül megvonta a vállát, kikerülte, és egy dobozt nyújtott felém.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Kakaó – közölte.

– Hú, kösz. Honnan? – csodálkoztam.

– Reggel sétáltam, és pont nyitott egy közért – felelte. Virág, Cortez és én bambán meredtünk rá.

– Te mikor kelsz? – vakargatta meg Virág a homlokát.

– Korán.

– Akkor miért késel mindig?

– Mert így látom jónak – mondta Arnold, és azt hiszem, ez magyarázat volt tőle. Mosolyogva belenyomtam a szívószálat a dobozba, és beleittam, miközben Cortez visszament a szobájukba, és lekamerázta a mobiljával, ahogy Dave Zsolti orrát piszkálja egy tollal, aki álmában a kezével arcon csapta magát. Természetesen a tenyerébe belefűjták a hajhabot, így arra ébredt, hogy a saját fején kente szét az egészet. Vicces volt.

Egyébként Zsolti azért aludt sokáig, mert egyáltalán nem unatkozott az éjjel. Dave kis villámmal a homlokán ébredt, Ricsi apró virágokkal a raszta hajában, Cortez pedig belenyúlt a kilincsen lévő fogkrémbe. Tipikus osztálykirándulás.

Reggeli után a fiúk fociztak, én pedig Kingával, Jacques-kal és Gáborral UNO-ztam a klubhelyiségben (megtanítottak a kártyajátékra, mert nem ismertem). Arnold odahúzott egy kagylófotelt mellém, és csendben olvasott, a mellettünk lévő asztalnál pedig Virág próbált játszani valamit Cortez hangszerén.

– Na, még egyszer – vette magához a gitárt Cortez, és ezredszerre is elismételte valami dal kezdetét.

Mivel kiestem a játékból, felálltam, és egy Túró Rudit felbontva átültem hozzájuk.

– Hogy megy? – érdeklődtem.

Virág elszántan, Cortez pedig fáradtan nézett fel rám. Hát, ja. Értem. ☺ A klubhelyiség ablakán Ricsi dörömbölt be, és mutogatott valamit, mire Cortez felállt, Virág kezébe nyomta a gitárját, és kiment a helyiségből.

– Reni, ezt hallgasd meg – fogta le Virág a húrokat, és valami borzalmas, felismerhetetlen dallamot kezdett játszani. Én próbáltam lelkesen hallgatni, de tényleg rémes volt, közben pedig az asztalon rezegni kezdett a Blackberry.

– Hú, Cortez itt hagyta a telefonját, kiviszem neki – kaptam fel a készüléket, és óvatosan a kijelzőre néztem. Edina volt.

A tóparton a fiúk fociztak, Cortez és Ricsi a pálya szélén ácsorgott.

– Cortez – siettem felé. A telefon még mindig rezgett. – Bent felejtetted.

– Kösz – vetett egy pillantást a mobilra, majd zsebre dugta.

– Nem veszed fel? – csodálkoztam.

– Nem – közölte egyszerűen.

Totál ledöbbenve álltam, és gondolkoztam. Sajna annyira elbambultam, hogy Andris „Reni, passzolok!” kiáltását sem hallottam meg. Pedig jó lett volna. Combon rúgva, sántikálva mentem vissza a klubhelyiségbe. Ettől függetlenül a nap jó hangulatban telt, úgyhogy amikor az ofő felszólított mindenkit, hogy pakoljunk össze, mert egy óra múlva jön a vonat, totál besavanyodtunk.

Mint mindig, a visszaút sokkal gyorsabban eltelt, és az fő legnagyobb öröme halkabbak, fáradtabbak és nyugisabbak voltunk. Ez részben a kialvatlanságnak volt köszönhető, meg egy kicsit annak is, hogy egyáltalán nem akartunk hazamenni. Virág elaludt mellettem az ülésen, Arnold csendben olvasott, én pedig bambán, kissé merengve néztem az elhaladó tájat.

– Reni, készítettél fotót a telefonoddal? – állt meg mellettem Dave.

– Nem, de Virág egy csomót – feleltem. Dave már készült, hogy felkelti, amikor megráztam a fejem. – Majd én szólok neki, hogy küldje át.

– Ja, jó – ment tovább, hogy Andrisékat faggassa.

Mosolyogva néztem utána, és magamban nyugtáztam, hogy a kirándulás tökre jól összehozta az osztályt. Oké, sosem voltunk rosszban, de valahogy mégis úgy tűnt, hogy mindenkinek kicsit szorosabb lett a kapcsolata. És ez jó érzéssel töltött el. Feltérdeltem az ülésen, hogy megnézzem, mit csinálnak a fiúk mögöttem. Ricsi a szemközti ülést taposva, feltett lábbal ült, miközben zenét hallgatott, Zsolti Cortez telefonját nyomkodta, azt hiszem, játszott vele, Cortez pedig az ablaknak dőlve aludt. Egy pillanatig elidőzött rajta a tekintetem, amikor Ricsi felnézett, és összeráncolt szemöldökkel meredt rám.

– Mi a pálya, Ren? – kérdezte halkan.

– Semmi – ráztam meg a fejem zavartan.

– Tessék – nyújtotta fel hozzám a fél fülhallgatóját. Bedugtam a fülembe, Ricsi ülésének fejtámlájára helyeztem az állam, és meghallgattam valami borzalmas hörgést.

Anyu a pályaudvaron várt, nem kérdeztem, de tuti, hogy már jóval az érkezés előtt ott ácsorgott. Amikor meglátott, nem bírta féken tartani az érzelmeit, és kábé úgy ölelgetett, mintha egy évre mentem volna el. Egyébként úgy is tűnt. A táskámat cipelve lépkedett mellettem, és miközben intettem a többieknek, folyamatosan kérdezgetett.

– Na, volt fogkrém a kilincsen? Éjszakai viccelődések? Diákcsínyek?

– Előfordult – mosolyogtam.

– Milyen volt az idő?

– Kicsit hüvös, de nem vészes. Legalább nem esett.

– Na, és jól érezted magad? – nézett rám csillogó szemmel, én pedig még egyszer visszanéztem az állomásra, ahol a többiek kisebb csoportba verődve ácsorogtak és beszélgettek.

– Igen. Jól – bólintottam. – Tényleg nagyon jól.

Kirándulás: 5/5* – tökéletes. Komolyan. ☺

Álmos vagyok: 5/2 – jaj. ☹

Május 10., vasárnap

Az érettségi szünet miatt egész héten nem volt sulis, úgyhogy legalább ki tudtuk pihenni az osztálykirándulást. Dél előtt anyuval elmentünk vásárolni, mivel ma van Virág szülinapja. Egész héten görcsöltem az ajándékán, és nemcsak azért, mert ő olyan szuper mangát készített nekem, hanem mert ő a legeslegjobb barátom, ezért szerettem volna neki klassz dolgot adni. Végül úgy tűnt, hogy sikerrel jártam, mert amikor három körül átmentem hozzá, és izgatottan kibontotta az ajándékom, legalább húsz percig sikongatott. Hát, a twilightos ékszerdoboz meg a benne lévő karkötő (amit a múltkor mutatott a neten, és totál odavolt érte) telitalálatnak tűnt.

– Hú, Reni, ez a legeslegjobb ajándék! – tartotta a karját, hogy segítsek felcsatolni a kis halálfejekkel és szívekkel díszített bizsut.

– Örülök, hogy tetszik! Az e-cardot megkaptad?

– Aha, éjfél után meg is jött! – lelkesedett.

– És kívántál?

– Ühüm. De nem mondhatom el, hogy mit. Titok – vigyorgott. Azért nem olyan nehéz kitalálni. Szerintem köze van Pete Wentz-hez. Virág anyukája bejött a szobába, és miután Virág megmutatta neki az „ultraszupermenő” ajándékát, az anyukája az órájára nézett.

– Apád mindjárt itt van érted.

– Oki – tápázkodott fel Virág. – Reni, nem jössz el velünk? Apu azt mondta, különleges meglepetése van számomra.

– Nem, sajna, nem tudok – ráztam meg a fejem, mert eszembe jutott, hogy ma este végre hazajön apu.

Még egyszer átöleltem Virágot, boldog születésnapot kívántam neki, aztán hazamentem. Apu érkezéséig még egy csomó idő volt, úgyhogy felmentem az msn-re. Ahogy bejelentkeztem, Dave átküldte a YouTube-linket, ahová feltette – a napok óta szerkesztgetett – videót az osztálykirándulásról. Gyorsan betettem a kedvencekbe, aztán válaszoltam Kingának, aki szó szerint letámadott azzal, hogy már csak százötven szavazat, és bent vagyok a dobogós helyen. Tippem sincs, hogy csinálta, de tényleg nagyon szorossá vált a novellaíró pályázat hajrája. Hú. ☺ Apu vacsora előtt ért haza, és egy csomó mesélnivalója volt az üzleti útról, úgyhogy csendben hallgattam. Mikor befejeztük az evést (anyu kísérleti lasagnéje), felmentem a szobámba, apu pedig pár perccel később kopogott.

– Ezt elfelejtettem odaadni – nyomott a kezembe egy zacskót. Izgatottan kibontottam, és szinte felsikoltottam örömben. Női fazonú, V nyakú, kék póló, az elején *The Beatles* felirattal. – Menő? – kérdezte apu.

– Nekem igen! – ujjongtam a pólót nézegetve.

Apu pár másodpercig ácsorgott a szobámban, láthatólag kérdezni akart valamit, de nem tudta, hogy kezdje, végül sóhajtva legyintett, és kifelé indult. Az ajtómban megtorpant, és visszanézett.

– Pótvacsora?

– Mehet – követtem ösztönösen.

Tíz perc múlva a konyhában ettük a reptérről hozott óriás Toblerone-t, miközben apu figyelmesen hallgatott. Minden erejével azon volt, hogy követni tudjon.

– És nem vette fel a telefont, pedig láttam a kijelzőn, hogy Edina az.

– Értem – biccentett.

Virág: 5/5 – este üzent, hogy az apukája megmutatta az új házat, és szobát is választhatott. ☺

Állj mellém: 5/5* – Arnold adta kölcsön, a héten már kétszer megnéztem. Ez a kedvenc filmem!!!

Beatles-póló: 5/5 – tuti, holnap azt veszem fel.

Holnap sulis: 5/4 – azért már hiányzott kicsit.

Dave videója: 5/5* – ötször megnéztem egymás után, egyszerűen zseniális lett. Oké, a zene kicsit szentimentálissá tette az egészet (R.E.M. *Loosing My Religion*), de a ritmusra váltakozó képek és videóbejátszások iszonyat jól passzoltak, az egésznek valahogy olyan szomorú-de-mégis-boldog hangulata lett. Olyan, amin most tökre nevetünk, de pár év múlva megszakad a szívünk. Hatásvadász, de Dave nagyon érti a dolgát. ☺

Május 11., hétfő'

Totál lelkesen meg izgatottan indultam suliba, alig vártam, hogy lássam a többiekét meg hogy rendesen kitárgyaljuk az osztálykirándulást, meg minden. A reggeli napsütés, a friss levegő, a dombos utat szegélyező zöld lombú fák, Cortez mélykék szeme... Ez mind tök szép és jó volt, aztán kábé ennyi. Merthogy a sulis a két tizenkettedikes osztály elballagása után elég furcsa volt, a folyosókon rohángáló diákok tekintetéből üvöltött a pánik, a tanárok pedig egyáltalán nem tolerálták, hogy „itt a jó idő, bezsongtunk” kedvünk van, kíméletlenül összefoglaltattak velünk, és valamennyi órán felhívták a figyelmünket, hogy négy hét van az év végéig, hajtsunk rá ezerrel.

– Miért négy hét? – nézegettem a mobilom naptárját.

– Az utolsó hét az osztályok versenyhete, soha nincs tanítás – magyarázta Kinga.

– Ezeket honnan szeded? – ráncolta a szemöldökét Zsolti.

– Komolyan! Én egyedül nézem az iskola honlapjának archívumát? – csodálkozott.

– Ja – bólogatott Zsolti.

– Ez jellemző. Zsolti, egyébként szavaztál Renáta novellájára?

– Igen. Két e-mail címmel is regisztráltam. Úgyhogy hagyjál már!

Kinga nem hagyta, továbbra is zaklatta a többieket, hogy mindenki, mindenki és mindenki szavazzon! Nekem már kezdett kicsit kínos lenni az egész. Amúgy a tanítás fárasztó volt, hivatalosan is megkezdődött az év végi hajrá, ami a kellemes, kora nyári időben egyáltalán nem volt fair! Irodalmon Cortez felelt, Kardos úgy vágta be az egyest, hogy végig sem hallgatta, pedig Cortez tényleg megpróbálta. Vagyis úgy csinált, mintha gondolkozna. Ebből örült nagy bukta lesz. Jaj. ☹

Hazaérve hullafáradtan rogytam le az étkezőasztalhoz, és a kinyitott ellenőrzőmet csekkoltam.

– Mi volt a suliban? – kérdezte anyu. Nem akartam a kényelmes „semmi különös” válasszal kihúzni a gyufát, úgyhogy őszintén kitálaltam.

– Közéleg az év vége, mindenki kikészült, a tanárok megőrültek, az új stúdiósok Marilyn Mansont nyomattak, ezért Máday begözölt, javítanom kell rajzból. Kábé ennyi – hadartam.

– Értem – húzta el a száját anyu, és fellapozott egy kamaszkezelő könyvet, hogy megtudja, mi a teendő, ha a gyerek agya túlterhelt.

Este bekapcsoltam a gépem, Virággal webkameráztunk, aki totál odavolt az apukája új házáért, elmondása szerint a szobája klassz, és kidekorálhatja az egészet *Twilight* poszterekkel. Örültem, hogy örül, aztán rákérdeztem a matek- és törijegyekre. Virág kicsit elkomolyodott, és gondterhelten nézett a kamerába.

– Nem állok túl jól. De figy! A MySpace-en bejelölt egy banda, irtóra menőnek tűnnek...

– Virág! – szakítottam félbe. – Itt az év vége, javítani kell?

– Jó jó! De az énekes majdnem olyan helyes, mint a The Moog frontembere. Csekkolod?

Hát, az egyórás netkorlátozásom ráment arra, hogy Virágot próbáltam meggyőzni arról, hogy most az egyszer helyezze a sulit a MySpace elé, mert nagy bajban leszünk. Nem jártam sikerrel. De azért megpróbáltam.

Cortez és Edina: 5/3 – ma csak ebédszünetben láttam őket beszélgetni, egyébként semmi. Fogalmam sincs, mi lehet. Érdekes.

Hajtás: 5/1 – rajzból bukásra állok, ezenkívül három tantárgyból négyes és ötös között. Jaj. ☹

Ricsi: 5/1 – © meghívott a szombati gördeszkaversenyére, de nem tudok menni, mert színházba megyünk Arnolddal. ☹

Beatles-póló: 5/5* – ma felvettem, de Arnoldon kívül senki nem vette észre. ☹

Olvasókör: 5/4 – én tartottam, Agatha Christie munkásságáról beszéltem, és azt hiszem, mindenki élvezte. Kivéve Cortezt, aki unottan firkálgatott az egész beszédem alatt. ☹

Május 12., kedd

Reggel Cortezék a sulis előtt ácsorogtak, így mikor Virággal kiszálltunk apu kocsijából, egyenesen hozzájuk léptünk.

– Ren, volt föcire... – kezdte Ricsi, mire kivettem a táskámból a füzetem.

– Tessék – nyújtottam felé.

– Hé, jön Dave. Ha kérdezi, semmit nem tudok a dologról – dörzsölte össze a tenyerét Zsolti. Ezt általában nem nehéz betartani.

– Azta – szállt ki Dave az apukája kocsijából, és idegesen nézett ránk. – Tegnap sulis után elmentem a Media Marktba, majdnem egy órát járkáltam a sorok között, hogy megfelelő alaplapot válasszak. Ezután elmentem apám elé az irodába, onnan együtt mentünk át a Saturnba, hogy megnézzem, a prospektusban szereplő hangfal teljesítménye...

– Dave, a lényeg – szólt rá Cortez.

– Jól van – rázta meg a fejét idegesen. – Ezzel azt akarom mondani, hogy két műszaki áruházban, egy kávézóban, apám munkahelyén és egy pizzériában jártam tegnap, ezzel a hátamon! – tartott felénk egy sárga jelölőcetlit, amin vastag filccel ez szerepelt: „Jó nagy hülye vagyok”. Automatikusan elneveltük magunkat, Dave pedig összehúzott szemmel meredt Zsoltira.

– Tudom, hogy te voltál! Még visszakapod!

– Én nem – füllentett Zsolti, mire még jobban nevetni kezdtünk.

– Sziasztok. Mi történt? – lépett hozzánk Edina, nekem meg azonnal lehervadt a mosoly az arcomról.

– Semmi – szólta Ricsi, óvatosan kivette a Dave tenyerébe zárt cetlit, és befelé indult.

– Találkozunk később, oké? – csapott Edina hátára, és bement a suliba. A fiúk rázkódó vállal követték.

Elkerekedett szemekkel néztem, ahogy Edina a haját igazgatva utánuk megy. Hátán a feliratozott cetlivel. Hű.

– Mi volt ez? – kérdeztem Virágot.

– Fogalmam sincs – csodálkozott, és feltolta a hajára a pink kockás hajpántot.

A Ricsi kontra Edina rejtélyt egyébként egész nap nem tudtam megérteni, hiába kérdeztem Virágot, ő nem tudta, hiába kérdeztem Arnoldot, őt nem érdekelte, és hiába kérdeztem Kingát, ő hisztérikus állapotban volt, konkrétan semmi más nem izgatta, csak a pályázatom. Rendes tőle, hogy ennyire a szíven viseli, illetve az igazság az, hogy szinte a téma megszállottjává vált, de komolyan kezdte frászban tartani a diákokat.

Duplafrancián Monsieur Durand végig diktált, úgyhogy totál kidőltünk. Utána a foci- és a történelem óra már csak hab volt a tortán. Kicsengetésre fáradtan, leszívott aggyal meredtem a kezemre, ami abban a pózban maradt, ahogyan a tollat fogtam. Eléggé fájt.

Hazaérve megcsináltam a házikat, meg megtanultam a szavakat angolra, aztán úgy döntöttem, be se kapcsolom a gépem, inkább olvasok és pihentetem az agyam. Fáradt vagyok. Jaj. ☹

Edina: 5/2 – huh. Csak ebédszünetben vették le a hátáról a címét. Juj. Komolyan, még Cortez se szólta, hogy rajta van. Mi a fene történik köztük?

Kinga: 5/4 – este írt smst, hogy az utolsó körüzeneteket is elküldte a közösségim, hogy szavazzanak. Igaz, majdnem harmincan kitörölték, amiért zaklatta őket, de elmondása szerint „csak a gyengék és jellemtelenek véreznek el a megpróbáltatásokon”. Hát, így is fel lehet fogni.

A remény rabjai: 5/5* – még nagyon az elején tartok, de tetszik!

Virág: 5/5 – délután megsétáltattuk Robert Pattinsont, közben pedig Cortezről és Edináról tanakodtunk. Sajna nincs tippünk, de jó volt latolgatni.

Foci: 5/5 – kaptam egy óraimunka-ötöst. Hurrá. ☺

Május 13., szerda

Reggel *A cápa* zenéje ébresztett. Hunyorogva nyitottam ki a szemem, és azon töprengtem, ki nem tud aludni, és ki is csörög így, miközben felvettem a telefonom.

– Renáta, kapaszkodj meg! – közölte szárazon Kinga.

– Hm?

– Kapcsold be a géped.

– Kinga, 5:50 van, mit művelsz?

– Menj már!

Félálomban felkászálódtam az ágyamból, és benyomtam a notebookom.

– Renáta! Hahó! Visszaaludtál? – kiáltotta, én meg kissé eltartottam a fülemtől a készüléket.

– Nem. És most már nem is fogok – motyogtam álmosan. Kinga utasítására a pályázat honlapjára mentem, aztán tényleg kiment az álmoság a szememből.

– Ez hogy? Vagy mi. És... – kerestem a szavakat, miközben hitetlenül meredtem a képernyőre. Harmadik lettem.

– Na, ezt akartam. Találkozunk a suliban.

És letette. Én meg ott maradtam, egyedül a gépem előtt, a hihetetlen eredménnyel. Te jó ég!

Kábán mentem le a konyhába, anyu riadtan nézett rám, azt hitte, valami bajom van, amiért ilyen korán botorkálok.

– Harmadik lettem! – közöltem, és magam sem bírtam felfogni, amit mondok.

Anyu szeme elkerekedett, majd a szájához kapott, és azonnal a nyakamba ugrott.

– Reni, annyira büszke vagyok rád!

– Aha – motyogtam. Aha. Kinga tényleg bekeményített az utolsó napokra. ☺

Amíg anyu ujjongva reggelit csinált, én elkészültem, aztán csekkoltam az e-mailem. Nem tévedtek az eredménnyel. A mail címemre három üzenet jött a pályázat oldaláról, az elsöben értesítettek a végleges eredményről, a másodikban gratuláltak a harmadik helyhez, a harmadikban pedig tájékoztattak róla, hogy az utalványomat postázták. Ez elképesztő!

Virág szó szerint a nyakamba ugrott, amikor meglátott. Hozzá kell tennem, nem tőlem tudta meg, hogy dobogós lettem. Kinga hajnalban körüzenetet küldött a közösségim. ☺

Így a sulihoz érve mindenki tudott már a dologról (tényleg csak én nem szoktam netezni indulás előtt?), úgyhogy zavartan köszöngettem a gratulációkat.

– Nagy voltál, Ren – veregetett vállon Ricsi, és a biztonság kedvéért ellenőriztem, hogy nem ragasztott-e rám valamit.

– Az a helyzet – túrtam bele a hajamba –, hogy Kinga csodát tett. Két nap alatt ennyi szavazat!

– Hát, ja. Eléggé ráállt a témára – biccentett Dave. – Nekem még éjjel háromkor is üzent, hogy szavazzak egy utolsót. Szerintem megőrült.

Mosolyogva bólintottam.

– És mit nyertél? Ha vacsorameghívás, elkísérhetlek? – kérdezte Zsolti.

– Könyvutalványt nyertem! – jelentettem be büszkén.

– Azta! Kérlek, kérlek, ne hagyj ki minket! – gúnyolódott Ricsi. – Jó, nevesetek csak. De nekem sokat jelent! – védekeztem mosolyogva.

– Amúgy – nyomkodta Cortez a zenelejátszóját – megérdemelted a harmadik helyet – mondta, és bedugta a fülébe a fülhallgatót. A gyomromban automatikusan felébredtek a pillangók, és ész nélkül repkedni kezdtek. Kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit, de nem tehettem meg, mert Kinga az a-s lányok kíséretében megállt mellettünk.

– Gratulálok, Renáta! – bólintott komolyan.

– Köszönöm. Tényleg – mosolyodtam el. Az idilli jelenetünket Edina törte meg, amikor viháncolva rákérdezett Ricsire, hogy mikor lesz a versenye.

– Vasárnap – felelte Ricsi.

– Ha-ha – vigyorgott erőltetetten Edina. – Tudom, hogy szombaton lesz. Fent van a honlapon. Úgy értem, hánykor kezdődik?

– Délután ötkor – vágta rá Ricsi feltűnően gyorsan.

– Klassz. Bent találkozunk. Cortez, jössz?

– Még maradok – intett Cortez, és utánuk sem nézett. – Egyébként hánykor lesz a verseny? – érdeklődött Dave, miközben elővette a mobilját, hogy beírja a dátumot.

– Délelőtt 11-kor – vigyorgott Ricsi.

Virággal csodálkozva összenéztünk, és láttam, hogy ezt most Kinga sem teljesen érti.

Bementünk a suliba, az aulában pedig Máday szigorúan magához parancsolt. Idegesen végignézttem magamon, elvileg semmi kivetnivaló nem volt a ruházatomon, drapp farmer, fekete rövid ujjú garbó...

– Renáta! – nézett mélyen a szemembe az ig. helyettes. Elég ijesztő volt. – Gratulálok az eredményedhez, a pályázaton nemcsak te, de általad a Szent Johanna is előkelő helyezést ért el!

– Ó! Köszönöm – mosolyodtam el megkönnyebbülten.

– Az iskolaújsághoz készítsünk fotót, arra gondoltam, a könyvtárban kiváló fénykép készülhet.

– Tessék? – hőköltem hátra.

– A júniusi számba természetesen betesszük a képedet.

– Jaj, ne – ráztam meg a fejem.

Máday amolyan „jó, megértem hogy feszengsz, de akkor is az van, amit én mondok” mosollyal nyugtázta a nyafogásom, aztán elengedett. Virággal felballagtunk a lépcsőn, közben beszámoltam a helyzetről.

– Juj, de jó! Lesz rólad fotó a suliujságban! Ez totál menő! Hú, figyi, csináljunk olyan képet, amikor a szád elé teszed a kezed, és emósan nézel felfelé. Na?

– Izé – néztem Virágra összeráncolt szemöldökkel –, nem is tudom.

Amúgy Kinga körüzenete miatt mindenki értesült az eredményről, úgyhogy egy csomó ember gratulált meg vállon veregetett (Korponay tanárnő inkább büszkén beleboksolt a karomba, de mindegy, majd elmúlik a kék folt), sőt, miközben Gondos közölte az osztállyal, hogy kémiából legalább hárman totál bukásra állnak, még odaszólt nekem, hogy gratulál a mesémhez.

– Novella – tettem hozzá.

– Parancsolsz? – szaladt fel a szemöldöke, és eléggé fura tekintettel meredt rám, úgyhogy motyogtam valami „semmi, semmi”-félét, és behúztam a nyakam.

Ebédszünetben Arnolddal és Virággal az udvaron ültünk, és a sulirádiót hallgattuk, ami éppen egy Avril-számot nyomott. Hangulatában passzolt a napsütéses, kellemes, vidám naphoz, eléggé feldobta a diákokat.

– Mondjuk, szerinted nem gáz, hogy úgy lettem harmadik, hogy a rám szavazók nemhogy nem olvasták a novellám, de a vége felé már inkább a pokolba kívántak? – kérdeztem Arnoldot.

– Nem. Beválasztottak a legjobbak közé, csak ez számít. Attól kezdve pedig úgyis az nyert, aki meggyőzőbb eszközöket alkalmazott.

– Ez igaz – bólintottam. Végül is egy normál iskolába ezerszer többen járnak, mint a Szent Johannába, úgyhogy megvolt az esélyük a dobogóra.

– Na, és mihez kezdesz a nyereményeddel? – vonta fel a szemöldökét Arnold. Válaszra nyitottam a számat, aztán becsuktam, és elgondolkodtam. Körbenéztem az udvaron, és megakadt a tekintetem Kingán, aki a színjátszósok társaságában ácsorgott.

– Oké, tudjátok, hogy mennyire jó barátaim vagytok, szóval amit most mondok, azt ne hogy félreértsétek – kezdtem. Arnold és Virág kíváncsian hallgattak. – De úgy gondolom, hogy mivel ezt az egészet Kingának köszönhetem, vele szeretném elkölteni.

Virág mosolyogva bölintott, azt hiszem, egyáltalán nem bántotta, hogy nem kell velem könyvesboltba jönnie, így kicsit félve néztem Arnoldra.

– Reméltem, hogy így döntesz – mondta, mire elmosolyodtam. Arnold tényleg baromira ismer. ☺

Felálltam a padról, és átvágtam az udvaron.

– Kinga, bocs, egy pillanatra – szólítottam meg, mire elnézést kért a többiektől, és pár lépéssel arrébb mentünk.

– Éppen egy nagyon fontos beszélgetés közepén voltam, úgyhogy gyorsan mondd!

– Ó – bólogattam zavartan. – Oké. Szóval, tudod, nyertem egy könyvutalványt.

– Igen – nézett türelmetlenül az órájára.

– És mivel ezt tudod, hogy izé.

– Renáta! – förmedt rám.

– Jó! Szóval azt akarom mondani, hogy gyere el velem a könyvesboltba, és válasszunk együtt! Mármost hogy te is! Tudod.

– Jó. Majd beírom a határidőnaplómba. Végeztünk?

– Hát. Azt hittem, hogy azért legalább beszélünk róla. Mert a pályázatot neked köszönhetem, és tudod...

– Renáta – sóhajtott, és lesajnálóan nézett rám. – Harmadik lettél, örülök neki, mindennél fontosabb volt számomra, hogy a Szent Johanna neve felkerüljön a dobogóra. De most éppen beszélgetek!

– Oké – biccentettem, és elindultam visszafele.

– Várj – szólt utánam. – Maradj itt velünk, bemutatom a többieket. – Felvont szemöldökkel néztem a felsőbb évfolyamokba járó diákokra, aztán vissza, Virág és Arnold felé, akik a padon vártak. Mosolyogva megráztam a fejem.

– Sose leszel népszerű – tárta szét a karját Kinga.

– Ők a barátaim – válaszoltam egyszerűen. Kinga egy afféle „hát, ez semmiből nem tanul” pillantással nyugtázta a döntésem, majd hátat fordított és otthagytott.

Visszasétáltam Virágékhoz, akik kérdően néztek rám.

– Na? Örült neki?

– Hát, nem is tudom. Azt hiszem, Kinga nem szokott örülni. És most, hogy nincs semmi, ami hajtja, megint a régi önmaga – mondtam. Virág még értelmezte a hallottakat, Arnold pedig unottan az égre bámult. Hát igen. Kinga elég fura. Ha bajban vagy, segít. Ha nem vagy bajban, akkor pedig olyan, amilyen szokott lenni. Csak úgy, Kinga.

Hazaérve Virággal a rajz korrepmre vártunk, közben folyamatosan, egymás szavába vágva magyaráztunk, én arról, hogy nézze meg az *Állj mellém*et, ő pedig arról, hogy a Team Edward-vagy a Team Jacob-táborhoz tartozom-e. Összességében, azt hiszem, elbeszéltünk egymás mellett.

Este bekapcsoltam a gépem, és az egyórás netkorlátozásomat arra akartam használni, hogy hátha elkapom Cortezt az msn-en, hogy beszéljünk az irodalomjegyeiről, de offline volt, úgyhogy Arnolddal Honfoglalóztam, közben pedig próbáltam rendet tenni Andris és Robi között, akik összevesztek a Guitar Herón, és nem hagytak békén. ☺

Novella: 5/5* – Te jó ég!!! Ott a nevem egy honlapon, ráadásul dobogósként! Wow.

Kardos: 5/5 – második szünetben futottam össze vele a folyosón, és bár Zsolti állítja, hogy viczorogni látta, én pontosan tudom, hogy Kardos csak rám mosolygott, és zavart tőmondatokban gratulált az eredményemhez. Azt hiszem, tőkre meghatódott. ☺

Cortez: 5/5 – öt pontot kap, mert jól áll neki a nyár. ☺

Jó kedvem van: 5/5. – ☺

Május 14., csütörtök

Viszonylag laza nap, ha nem számítjuk, hogy Vladár rajzórán kissé berágott rám. Oké, a dologhoz hozzátartozik, hogy éppen javítani akartam, amikor is közölte, hogy a bukás elkerüléséhez legalább két jeles érdemjegyet kell szereznem. Erre (nem szándékosan) elég fura arcot vághattam, mert éppen elképzeltem,

hogy ahhoz, hogy Vladár ötöst adjon, minimum a Mona Lisát kéne lepingálnom. Mindenesetre az arckifejezésem láttán közölte, hogy „szemtelen, trehány és undok” vagyok, ráadásul „gúnyt űzők a tárgyából”. Ez a mániája. Hiába erősködtem, hogy tényleg minden álmom a javítás és a kettes, ezt cinizmusnak hitte, és kiviharzott a teremből. Hát, ennyit a próbálkozásomról. Totál tanácstalanul huppantam vissza a helyemre, Virág és Arnold próbáltak lelket önteni belém, de hiába. Vladár tényleg meg akar buktatni, és ez elég nagy szívás, tekintettel arra, hogy a tárgyából nincs pótvizsga. Jaj nekem. ☹

Duplamatekig Virág vigasztalt engem, utána meg cseréltünk, ugyanis Gazdag tanárnő huszonöt percig kínozt a táblánál Virágot, aki végül elbőgte magát. Ezután én próbáltam feldobni. Hát, nem ez volt életem legjobb napja. Egyébként meg egyáltalán nem fair, az egyre melegebb napokon minden diák bezsongva várja az utolsó órán a csengetést, hogy aztán elfoglalja magát bármivel, ami nem kapcsolódik szervesen a tanuláshoz. Ricsiék deszkázni járnak (szegény Cortez még csak néző), Andris és Robi Guitar Hero-bajnokságokat rendeznek, Kinga lovagol, Arnold sétál és töpreng, mi pedig Virággal leginkább a kertünkben lévő pagodában ücsörgünk, és amíg ő mangát rajzol, én olvasok. Ez mind szép és jó, csak a jegyek... No comment. ☹

Kvízpart: 5/4 – megdöntöttem a csúcsom általános kategóriában. ☺

Sims: 5/2 – szegények, totál elhanyagoltam őket.

Virág új barátja: 5/4 – valami francia srác írt neki a MySpace-en, úgyhogy csekkoltam. 17 éves, Párizsban él, Pierre a neve, eléggé emósnek tűnik, a galériájában kulturált, normális képek vannak, a profilja pedig szimpi. Az ismerősei inkább csak bandák (Virággal megegyezik az ízlése), úgyhogy miután mindent alaposan ellenőriztem, mondtam Virágnak, hogy szerintem visszaírhat neki. Egyébként a srác csak egy „Bonjour, Fleur”-t (Jó reggelt, Virág) írt neki. ☺

Cortez: 5/5 – mielőtt kinyomtattam volna a gépem, küldött egy YouTube-linket, úgyhogy azt még gyorsan megnyitottam. Valami deszkás izé, nem igazán értettem. Mindegy, akkor is írt!

Rajz: 5/1* – jaj! Vladár minden pillantásomat személyes támadásnak veszi, totál paranoid lett, Virág és Arnold is próbált beszélni vele az érdekemben, de egyszercuén kiküldte őket a tanáriból. Hú, mi lesz ebből... ☹

Május 15., péntek

Szent Johanna-nap a suliban, úgyhogy kilencre kellett menni, tancucc nélkül, laza, de megfelelő öltözetben. Ami annyit tesz, hogy a sportprogramot választók az egyenbaseballsapkában, a kulturális programot választók pedig a Szent Johannás kendővel a nyakukban érkeztek. Virággal komótosan ballagtunk le a dombos úton (a késői indulás miatt apu és anyu is elment már), és az iskola előtti lépcsőn ülő fiúkhöz sétáltunk.

– Kértek csokit? – kérdezte Zsolti, miközben kibontotta a csomagolásból, és szó nélkül elhajította a szemetet. Én elkerekedett szemmel néztem, Virág összehúzta a fél szemöldökét (a másikat eltakarta a haja), Kinga pedig, aki éppen akkor ért oda, csípőre tett kézzel figyelte.

– Ennél nagyobb bunkó nem is lehetnél! – förmedt rá.

– Mi? Mivan? – nézett körbe Zsolti, mintha nem lenne biztos benne, hogy hozzá beszél.

– Azonnal vedd fel! – utasította Kinga.

– Ja! Ezért vagy úgy oda? Lebomlik!

– Látszik, hogy nincs eszed! Vagy felveszed, vagy itt állsz mellette addig, amíg szerinted „lebomlik” – közölte Kinga, ujjjaival időzöjelet rajzolva a levegőbe.

– Ne legyél már ennyire nyomi! Ez csak egy csokipapír! Reni, Virág, megvédenétek? – nézett ránk segítségkérően.

– Vedd fel – szóltam rá én is. – Ott a kuka, fél méter – mutattam.

– Na, szép – tápászkodott fel Zsolti, miközben a fiúk jól kiröhögtek, amiért így leszúrtuk. – Ekkora baromságot – motyogta gorombán, amikor visszaért a szemetestől.

– Ne csináld már, ezek annyira alapvető dolgok – vontam meg a vállam.

– Most jön az „otthon is így viselkedsz” maszlag? – kérdezte totál megbántva.

– Nem – feleltem, de Kinga rávágta, hogy igen.

– Ha már kénytelen vagyok egy bolygón élni veled, örülnék, ha nem pusztítanád, amit én védeni próbálok! – höbörgött Kinga.

– Na, te zöld! Mintha olyan sokat tennél a környezetért...

– Már bocs – húzta meg Kinga a copfját. – Két oldalra nyomtatok, hogy ne pazaroljam a papírt, sosem használok nejlont, saját bevásárlótászkám van, ha műanyag palackból iszom, akkor pet-palack-préssel összezúzom, ráadásul szelektíven válogatom a hulladékot – sorolta Kinga flegmán. Zsolti hitetlenkedve meredt rá, majd kitört belőle a röhögés.

– Ez totál kész, nem? – nézett rám a szemét törölgetve.

– Hát – vontam meg a vállam komolyan. – Szerintem ez jó dolog. Én például mindig elzárom a csapot fogmosás közben, hogy ne pazaroljam a vizet, nem szemetelek, lekapcsolom a lámpát, ha nem használom, mindig kinyomom a tévét, ha már nem nézem, és a suliba hozom a lemerült elemeket.

A fiúk pislogás nélkül meredtek rám, végül segítségkérően Virágra pillantottak.

– Én a kutyagumit is felszedem Robert Pattinson után – vonta meg a vállát Virág.

– A kutyája – vágtam rá, mert a fiúk értetlenül bámultak.

– Pfu! Virág, ez undorító! – húzta el a száját Dave.

– Kutyám van, úgyhogy takarítok is utána – bólított Virág.

– A lányok totál furák – tekergette egy raszta tincset Ricsi.

– Szerintem ezek nem furá dolgok – vontam meg a vállam.

– Hé, emberek, Virág kutyagumiban turkál! – röhögött Zsolti az érkező diákokra, Virág pedig fél szemével kérdően meredt rá. Oké,

talán Kingának néha igaza van, és a fiúk bizonyos témákban és szituációkban átkozottul gyerekesek. ☺

A Szent Johanna-nap egyébként tök jól telt, csak sajna nagyon szétszóródtunk, mert a suliban lévő programok közül mi, Arnolddal vetítésre mentünk a könyvtárba (Jeanne d'Arcról szóló dokumentumfilmet néztünk), Virág a rajzsakkörösökkel tartott, Kinga a színjátszósokkal adott elő valamit a tesiteremben. Jacques az énekkarosokkal az ebédlőben a *Kóristákból* énekelt betétdalokat, Andris és Robi az infóteremben versenyeztek (Tölgyessy és jó néhány kocka társaságában), a többi diák pedig (akik igazán nem voltak kíváncsiak ezekre a programokra) az udvaron vett részt a sporteseményeken. Erről egyébként sajnálom, hogy lemaradtam, mármint nem a sportról, hanem a tanár-diák fociról, ahol Zsolti állítása szerint végre büntetlenül ráordíthatott Monsieur Durand-ra. ☺ Úgyhogy délig lefoglaltak minket a Szent Johanna-napi programok, aztán mielőtt mehettünk volna, az ofő beteretelt minket a terembe, és amolyan „komolyra fordítva a szót” nézéssel kért tőlünk fél órát, hogy megbeszéljük a megbeszélnivalókat.

– Rendben. Jövő héten összesen hat témazárót írtok, szeretném, ha komolyan vennétek. Az utolsó lehetőség, hogy javítsatok. Még egyszer elmondom, a Szent Johannában a bukás nem módi. Tanulni! Most pedig akik a nevüket hallják, kihozzák az ellenőrzőjüket – közölte. Hát, ennyit a jókedvünkről.

Na ja. Arnoldon, Kingán és Gáboron kívül mindannyiunk ellenőrzőjét beszedte az ofő. Valami megbökte a vállam, úgyhogy hátránéztem.

– Veled mi van? – kérdezte Cortez csodálkozva.

– Rajz – feleltem, és igyekeztem nem különösebben örülni annak, hogy végre hozzám szólt, észrevett, érdeklődik, és mennyire szép a szeme...

– Bukásra állsz? – zökkentett ki a bambulásból.

– Aha – sóhajtottam.

– Nem jár hozzád a tanár?

– De – tártam szét a karom.

– De gáz.

– Az – bólítottam.

És tényleg az. Eltekintve attól, hogy Cortez mennyire helyesen érdeklődött, meg hogy a nyakában hordott, fagolyókból álló lánc mennyire menőn áll rajta, és hogy a napsütésben megcsillanó haja nem is fekete, hanem sötét, kávébarna... szóval ezektől eltekintve nagy bajban vagyok. Olyannyira, hogy amikor hazaérve anyu meglátta az ellenőrzőmbe beírt figyelmeztetést (eddig is tudta a rajz bukta lehetőségét, csak leírva jobban megrémítette), felparancsolt a szobámba, és SOS hívta Tomit, hogy ezentúl mindennap jöjjön korrepetálni, kivétel nélkül, szigorúan. No comment. ☹

Jövő hét: 5/1 – oké, azt hiszem, a színházprogram kivételével egész hétvégén magolni fogok, nagyon húzós hét áll előttem.

Arnold: 5/5 – megígérte, hogy segít angolból, úgyhogy várom msn-en.

Virág: 5/2 – húúú, négy beírást kapott, csak sms-t írt, hogy az anyukája tumbol, úgyhogy zéró net. ☹

MySpace: 5/3 – oké, nekem nincs, de Virágét csekkolnom kellett, hogy írt-e neki az új haverja, Pierre. Írt, kábé annyit, hogy „jó hétvégét”. Visszaírtam, hogy neki is, aztán kiléptem. ☺

Rajz: 5/1* – lehet, hogy menő, egyetemista korreptanárom van, de nem túlzás ez? Mindennap? Jajmáár. ☹

Május 28., csütörtök

Te jó ég! Na jó, az évvégi hajrát komolyan nem ilyennek gondoltam. Konkrétan annyi időm nem volt, hogy naplót írjak. A tevéim éheznek, a simseim unatkoznak, a notebookom olyan rég volt bekapcsolva, hogy amikor tegnap este benyomtam, legalább félórán keresztül frissített. Mondjuk, nem is baj, hogy nem használtam, egyrészt, mert nem volt rá időm, másrészt pedig az msn kongott az ürességtől, mindenki offline volt. Nem csoda. A szülők év vége felé eléggé tanácstalanok, ezért automatikusan a netelvonás az első, ami eszükbe jut, ha a szigorról beszélünk.

Egyébként pedig hullafáradt vagyok, totál kimerített a sok tanulás, a sok korrep (Tomi tényleg minden délután jött, hogy kíméletlenül rajzoltasson), plusz ha volt egy szabad percem, akkor Virágnak, Ricsinek és Jacques-nak segítettem. Mindenkinek a saját rémálmából. ☹ Jaj. Anyuék persze örültek, a témazáróim jól sikerültek, úgyhogy a legtöbb tárgyból le tudtak zárni (kivéve tesi, matek és rajz). Sőt, még angolból is sikerült ötösre zárnom, pedig egy ideig úgy tűnt, hogy a present perfect kifog rajtam. Végül (oké, Arnold segítségével) ötösre írtam a tézét, úgyhogy minden okés. Volt. Aztán jött a mai nap. Már ébredéskor éreztem, hogy a szikrázó napsütés, meleg levegő és boldog nyári zsidongás ellenére fájdalmas pillanatokot fogok átélni. Oké, a „felpuffadt arccal böngök Cortez vállán” jelenetet a legvadabb rémálmomban sem gondoltam volna. De haladjunk sorban. Szóval, reggel Virág a kapuban várakozott, láttam rajta, hogy eszelős a tekintete, és szó nélkül megveregettem a vállát. Napok óta álmatlanul forgolódik a matek témazáró miatt. ☹ Ez volt az utolsó olyan tárgy, amiből még nem írtuk meg.

– Hányingerem van a matek miatt – motyogta Virág köszönés gyanánt, és fél szemébe fésülte a haját.

– Nekem meg a rajz miatt – biccentettem.

Hiába hagyott anyu a hűtőn „minden rendben lesz, sok sikert” üzenetet, és hiába kiáltotta ki apu a lehúzott ablakon át, hogy „semmi gond, tuti sikerül”, én falfehér arccal lépkedtem a sulis lépcsője felé, ahol... Ahol senki sem ácsorgott. Virággal felmutattuk a belépőkártyánkat a portán, aztán Máday zord tekintetét kerülve felrohantunk a lépcsőn. A termünkbe lépve hihetetlen csend fogadott minket, a szokásos tévé, zenelejátszó, mobilcsörgés, üvöltözés... mind elmaradt. Az egész osztály némán ült a helyén, és a matekkönyvet bújta. Ki azért, hogy átnézze (Kinga, Gábor), ki azért, hogy puskát írjon belőle (mindenki más).

– Hé, Ren – dobott felém Ricsi egy alufólia labdát. – Mi nem egy csoportban leszünk, hogy sűgöd le...

– Figyelj – túrtam idegesen a hajamba –, a duplamatek előtt van a rajz, úgyhogy most légy szíves, ne. Majd utána – hadartam, és levágtam magam a padomba. Ricsi olyan „ezzel meg mi van”

nézéssel vállat vont, és Kingát kezdte piszkálni, hogy segítsen neki.

Csengetéskor Barka tanárnő megérkezett törire, és lelkesen nézett ránk.

– Gondoltam, megnézhetnénk valami jó történelmi filmet – szolt, és fellapozta a naplót, hogy beírja a hiányzókat. – Neményi? – nézett körbe fürkésző tekintettel.

– Jó napot – csörtetett be Arnold a terembe.

– Arnold, csupán öt percet késtél – jegyezte meg a tanárnő cinikusan, és természetesen nem írta be a késést. Arnold elhaladt mellettem, és összetalálkozott a tekintünk. Tisztán láttam, hogy aggódik értem. – Nos – szolt újra Barka –, amint látom, ma matematikából témazárót írtok, úgyhogy a filmnézés helyett, ha gondoljátok, készülhettek...

Nem kellett kétszer mondania. Az egész osztály vad puskagyártásba kezdett, mögöttem Cortez a padra firkált, mellette Ricsi a raszta tincseibe próbált elrejtetni néhány cetlit, de nem járt sikerrel. Virág felhúzta a térdét a mellkasához, átkulcsolta a kezével, és folyamatosan motyogott magában. Először azt hittem, a képleteket, de végül rájöttem, hogy izgalmában valami Anti Fitness Club-dalt énekelt. Arnold odahúzta mellém a székét, és átnézte a padomra kirakott rajzokat.

– Ezeket a korrepetáláson készítetted?

– Ühüm – rágtam a szám szélét, és idegességemben megettem két almát. Ami rossz ötlet volt, mert a gyomrom túl kicsinek bizonyult ahhoz, hogy befogadja. ☹

– Meglátjuk – vakargatta a homlokát Arnold, és komolyan gondterhelt volt az arca. – Sajnos, azt kell mondanom, hogy a jóindulatán múlik.

– Akkor végem – sóhajtottam.

Ez annyira nem fair! Ha azt akarjuk, hogy gyorsan teljen az idő, akkor csigalassúsággal számoljuk a másodperceket. Ha azonban valamit nem várunk... akkor elszalad az a negyvenöt perc, úgyhogy arra eszméltem fel, hogy csengetnek, Barka kimegy a tereméből, és... És rajzóra! Jaj!

– Segítetek. Ami a feladat, lerajzolom bénán, gyorsan átadom, sose tudja meg – hadarta a tervét Virág.

– Oké – bólintottam remegő fejjel.

Csak sajna nem jött be! Mert amikor Vladár becsapta maga mögött az ajtót, leült a tanári asztalhoz, kinyitotta a naplót, pár – keservesen hosszú – percig nézegette az oldalakat, végül felnézett.

– Rendben. Akiket lezártam, kimehetnek az udvarra – mondta, velem pedig megfordult a terem. Virág kétségbeesve nézett felém, és éreztem, hogy Arnold pillantása szinte lyukat vág a hátamba. – Antai-Kelemen az ötösért, Bernáth a négyesért, Nagy az ötösért, és Rentai a kettesért rajzol. A többieknek jó szórakozást! – sorolta a tanár.

Olyan riadt pillantásokat kaptam, miközben az osztálytársaim kimentek az ajtón, hogy komolyan bepánikoltam. Amikor a terem kiürült, Vladár becsukta az ajtót – Arnoldot szinte ki kellett zárnia, aki a „jogait” sorolta, miszerint bent maradhat az órán.

– Na – sóhajtott a Vladár, végignézve négyünkön. – A mai óra témája virágoskert. Jó munkát.

És nekem végem is lett. Szaggatottan vettem a levegőt, totál gyomorgörccsel ücsörögtem, és a pániktól azt sem tudtam, hogy hol kezdjem. Majdnem harminc perc elment az órából, amikor én még mindig csak pár, fűszálnak tűnő izét rajzoltam a lapomra. A tanár felállt, leosztályozta a többiek munkáját (Andris megkapta a négyest, Zsolti az ötöst), aztán elidőzött mögöttem.

– Cortez, én komolyan nem értem, hogy ilyen rajztudással miért kell az utolsó pillanatban javítanod! A tehetséged vitathatatlan, az üresen beadott munkáid viszont elképesztő hanyagságról árulkodnak – közölte a rajzlap fölé görnyedve. – Mellesleg úgy hallottam, ez a védjegyed – tette hozzá gúnyosan. Na, ja. A tanáriban sok szó eshetett Cortez üresen beadott irodalomdogáiról. – Megajánlom az ötöst – lépett el Vladár Cortez asztalától, és megállt mellettem.

– Rentai! Ez micsoda?

– A rajzom – néztem fel rá félve.

– Ha jól emlékszem, tisztán és érthetően közöltem, hogy jeles osztályzat esetén tudlak átengedni. Szerinted ez úgy néz ki, mint egy ötös rajz? – emelte fel a lapom dühösen.

– Tanár úr, én megpróbáltam. Elhoztam a korrepetáláson készített rajzaimat, egész héten rajzoltam, minden délután, egy tanár segít...

– Rentai! – szakított félbe élesen. – Az otthon elkészített rajzaidat nem értékelhetem. Amit én értékelni tudok, az ez! – csapta le elé a „virágoskertemet”.

Éreztem, hogy könnybe lábad a szemem, igyekeztem felfelé pislogni. Vladár dühös pillantásokat lövellt felém.

– Egész évben gúnyt űztél belőlem, most pedig elbőgöd magad? Ez jelenleg nem sokat ér, sajnálom! – közölte.

– Tanár úr – szólalt meg mögöttem Cortez.

– Nem! – rázta meg a fejét Vladár, és figyelmen kívül hagyva Cortezt, aki folyamatosan utánakiabált, kiment a teremből.

Pár pillanatilag hitetlenül meredtem a becsukott ajtóra, végül valahonnan, baromi mélyről elképesztő fájdalmat éreztem, és akkor már nem bírtam megállni. Kitornt belőlem a zokogás. Zsolti és Andris némán, a padjukat vizsgálgatva hallgatták a folyamatos szipogásom, azt hiszem, rám sem mertek nézni. Cortez pedig felállt, odahajolt hozzám, és valami hihetetlenül hosszú és válogatott káromkodás közepette (ezt le sem merem írni) átölelte a vállam. Oké, eleve kivoltam, de attól, hogy átölelt (te jó ég!), még inkább kiszakadt belőlem a zokogás. Rémesen hülyén jött ki az egész, a néma teremben csak a szaggatott légvételem, bedugult orrom és a bőgésem hallatszott. Aztán megszólalt a csengő, és a termünknel lefékező (azt hiszem, rohant a folyosón) Virág tépte fel az ajtót.

– A fenébe! – rontott be, mire Cortez megveregette a vállam, és átirányított Virághoz, akinek a vállára borultam, és tovább zokogtam.

Az egész helyzet örülten kínos és egyébként fájdalmas volt, egyedül az vigasztalt, már ha egyáltalán vigasztalhatott valami, hogy az egész osztályom egy emberként ült körbe a szünetben, a fiúk Vladárt szidták, Arnold a szüleivel beszélt telefonon, hogy

milyen jogi lépéseket lehetne tenni az ügyben, Kinga hisztérikusan csapkodott, amiért „rontom az átlagot”, a többiek pedig csendben merengtek, és azt hiszem, azon agyaltak, amin én. Hogy ha megbukok, nincs pótvizsga. Akkor ennyi volt.

Duplamatek előttig a rajzbuktámról szólt minden, az ofő bejött, hogy elmondja, megpróbál kikönyörögni nekem egy javítást, Arnold és Virág Vladárt üldözte a suliban, Kinga meg megírta a „Szent Johannás nekrológomat” a suliujságba, hogy ha tényleg meghúznak, akkor helyem van a gyászrovatban. Hurrá. ☹️ Aztán hirtelen jött a matek. Az egész osztály lázasan készült, én meg bedagadt szemekkel, szétfűjt orral és minimális életkedvvel lapozgattam a füzetem. Gazdag tanárnő már csengetés előtt megérkezett, kiosztotta a feladatot, és szigorúan végignézett az osztályon.

– Akik puskázáson érek, automatikusan egyest kap – közölte, és felemelte a karját, hogy megnézzé a pontos időt. – Kezdhettek.

Igyekeztem kiverni a fejemből Vladárt, a rajzot meg eleve mindent, és miközben megírtam a tétét, kissé felemeltem a lapom, hogy Cortez valamennyit lesni tudjon. Gazdag kétszer rám szólt, úgyszólván be kellett fejeznem, így a lapom fölé görnyedve oldottam meg az utolsó feladatot, végül kivittem.

– Még van húsz perced, biztosan beadod? – húzta össze a szemöldökét a tanárnő.

– Igen, ellenőriztem is – motyogtam, és óvatosan körbenéztem az osztályon. A többiek (Kinga, Arnold és Gábor kivételével) mind kétségbeesetten néztek rám. Egész duplaórán nem tudtak puskázni.

– Jól van, Reni, ez jónak tűnik – futotta át a lapjaimat Gazdag, aztán amikor észrevette, hogy mennyire sápadt és szomorú vagyok, megkérdezte, hogy minden rendben van-e.

– Igazából – kezdtem, és megint könnybe lábadt a szemem. – Ne-hem – fakadtam ki, Gazdag pedig elkerekedett szemmel, totál tanácstalanul nézett rám.

– Ennyire nehéz volt a témazáró? – simította meg a vállam, miközben én folyamatosan bögttem.

– Nem, csak a rajz... Vladár tanár úr... – törölgettem a szemem egy összegyűrt zsepivel. A tanárnő nem teljesen értett, mert folyamatosan belezokogtam a beszédbe.

– Jól van, na. Ne sírj, nem lesz semmi baj. Gyere, mossuk meg az arcod – fogta meg a kezem, és az ajtó felé húzott, majd hirtelen észbe kapott, és visszaneézett az osztályra. – Arnold, kérlek, figyelj a többiekre, amíg visszaérek. Aki megmozdul, vedd el tőle a lapot. Vagy talán kikísérhetné Renit valaki más... – töprengett a tanárnő.

– Mi lesz veh-lem?! – tört rám újra a zokogás, Gazdag pedig még egyszer odaszólt Arnoldnak, hogy menjen ki a tanári asztalhoz.

– Gyere szépen – húzott ki Gazdag a teremből, és a lánymosdó felé irányított. Még egy pillanatra visszaneéztem az osztályomra. Ricsi és Cortez mosolyogva lapozták fel a könyvüket, Virág ész nélkül körmölt a könyvéből, Andris és Robi a zsebükbe rejtett puskát tanulmányozták, Gábor felállt, hogy az ajtóban örökjön, Kinga csendben elpakolt a táskájába, Jacques a karjára írt példákat másolta, Dave a telefonjából nézte ki a segítséget, Zsolti pedig forgolódtott, hogy segítsen már neki valaki. Arnold a tanári asztalhoz ült, és ügyet sem vetett a többiekre, csak kinyitotta a regényét, és olvasott.

Hát, ha már engem meghúznak, legalább ők meneküljenek meg. Úgyhogy az egyébként őszinte sírógörcsömmel megmentettem a többieket. Majdnem csengetésre értünk vissza, Gazdag ötször megmosta az arcát, és tők kedvesen próbált nyugtatgatni, közben pedig a többiek, abszolút az én segítségemmel, de átmentek matekból.

– Minden rendben volt? – kérdezte a tanárnő Arnoldot, amikor beszédte a témazárókat.

– Nem vettem észre semmi rendkívülit – bólintott Arnold, és becsukta a könyvét.

– Akkor a jövő héten hozom a kijavított dolgozatokat! – jelentette be, aztán csodálkozva nézett körbe. – Azt hittem, ennél izgatottabbak lesztek.

– Ó, persze! Már alig várjuk – üvöltötte Zsolti.

A tanárnő kiment, az osztályom pedig egész nap ünnepelte a zseniális szereplésem. Hálásak voltak. Tényleg. Én meg megbuktam. Tényleg. No comment.

Utolsó óra után egyáltalán nem siettem haza, inkább komótosan sétáltunk felfelé a dombon. Arnold és Virág próbáltak feldobni, kevés sikerrel. Tudtam, hogy anyu otthon van. Tudtam, hogy az ofő felhívta. Tudtam, hogy már beszélt Vladárral. És tudtam, hogy nekem végem.

– Renáta! – szólalt meg, amikor éppen csak beléptem az ajtón.

– Mielőtt bármit mondasz – kezdte, és láttam, hogy megretten, amikor észreveszi a szétbőgött fejem –, beszéltem a tanár úrral. Jövő hét csütörtökön még egy lehetőség van a javításra.

– Mi? Ezt Vladár mondta?

– Igen, még nem zárt le. Azt mondta, a jövő heti teljesítményed alapján eldönti.

– Hú. Akkor csak jövő héten bukok meg! Éljen! – tapsoltam kelleetlenül.

– Nem fogsz megbukni! A tanár úr komolyan fontolóra vette, hogy olyat rajzoltat veled, ami már fel volt adva az évben.

– És ez a jó hír? – riadtam meg.

– Igen. Tomi tíz perc múlva itt van.

– Örülök – motyogtam.

– Tudom, hogy az utolsó tanítási napokat nem így tervezted. Tudom, milyen igazságtalan, hogy amíg a kis barátaid és osztálytársaid játszanak délután, neked tanulnod kell. Biztosan mérges vagy, és elfojtott düh fortyog benned, de hidd el, jövő héten megkönnyebbülten és hálásan tekintesz majd vissza ezekre a kellemetlen napokra...

– Aha – vontam meg a vállam. Ha egyszer rajzból átmegyek...

– Van valami a sütőben? – szagoltam bele a levegőbe. Most, hogy végre kitisztult az orrom, valami nagyon nem stimmelt.

– Ó! Mascarponés túrótorta – hajolt le anyu.

– Volt – tettem hozzá, miközben a felismerhetetlenségig oda-kozmáit édességet néztem.

– Kísérleti stádium – magyarázkodott anyu.

– Erősen – biccentettem. – Anyu, a netezés...

– Hm – tűnődött el. – Félóra, ha valami életbevágóan fontos.

– Lesírtam Cortez karját.

– Ó! Akkor talán negyvenöt perc – felelte anyu amolyan „de édesek a gyerekek, amikor szomorúak és így segítik egymást” nézéssel.

Felrohantam a szobámba, benyomtam a gépem, és nem lepődtem meg, amikor az msn bejelentkezésével valamennyi osztálytársam rám írt. Legtöbben az „igazságtalan Vladárt”, „kíméletlen Vladárt” és „ultraszenya Vladárt” szidták, aztán beugrott egy új ablak. A szívem felugrott a torkomba, és azonnal elvörösödtem, ahogy visszaidéztem a mai „sírtam és Cortez vigasztalt” pillanatot. Hűű. Másolom.

Cortez üzenete: Hé.

Reni üzenete: Szia.

Cortez üzenete: Minden ok?

Reni üzenete: Jövő héten még van egy dobásom.

Cortez üzenete: Akkor jó.

Reni üzenete: Bocs, hogy ma úgy kiakadtam.

Cortez üzenete: Poén volt. Kösz a matekot.

Reni üzenete: Nm. ☺ Te figy. Mi van Kardossal?

Cortez üzenete: Mittom' én. Lol. ☺

Reni üzenete: Nem úgy értem. Mikor mész a kettesre?

Cortez üzenete: Holnap.

Reni üzenete: Hűű. Miből?

Cortez üzenete: Vers.

Reni üzenete: Menni fog?

Cortez üzenete: Csak figyelj és tanulj. ☺ Na léptem.

Pár pillanatig némán néztem az üzenetünket, és bár nem teljesen értettem, azért tökre örültem neki. A következő pillanatban szinte egyszerre kezdeményezett Virág videóhívást és írt rám Arnold. Mindketten zaklatottan magyarázták, hogy beszéltek Vladárral, és a jövő héten javíthatok. ☺ Tudom. De azért iszonyat rendeselek.

A mai napom: 5/3 – ha azt vesszük, hogy majdnem megbuktam, szétbőgtem a fejem az egész osztály előtt, és így átmentek matekból... No comment. ☺

Tomi: 5/2 – rajzkorrepen irtó pipa volt a majdnem bukta miatt, és kíméletlenül rajzoltatott.

Apu: 5/4 – hát, nem örült a rajz dolognak, de este, amikor vacsi után stikában jégkrémet ettünk a konyhában, elmesélte, hogy egyszer őt is meghúzták rajzból, de csak félévkor. Oké, legalább tudom, kitől örököltem. ☺

Msn: 5/5 – a többiek annyira rendesek. ☺

Virág: 5/5 – tutira átment matekból. Hurrááá.

Cortez: 5/5* – te jó ég! Most esett le! Ő ma tényleg megölelt engem? Vááááá.

Május 29., péntek

Laza nap. Ha nem számítjuk, hogy Cortez, Virág, Dave és Zsolti a kettesért mentek irodalomból, akkor tényleg tök nyugis volt az egész. Na jó, mondjuk, az a negyvenöt perc kegyetlen volt, főleg, mert ahogy rajzon, így irodalmon sem lehetek jelen azok, akiket már lezárt a tanár. Sajna nem tudtam annyira rájuk koncentrálni, mert Kinga a könyvtárba parancsolt, és a telefonjával csinált pár képet rólam, amit betehetünk a suliujságba. Dani elballagásával Kinga „örökölte meg” a posztját, úgyhogy átmenetileg ő a suliujság fotósa. Ez, mondjuk, annyira nem jó, főleg, mert totál kellemetlenül éreztem magam, ahogy odaállított egy könyvespolc mellé, a kezembe nyomott egy lexikont, és olyan utasításokat adott, mint pölö „csináljak úgy, mintha olvasnék” vagy „most mosolyogj balra”. A képek természetesen totál bénák lettek, úgyhogy végül Arnold ötletét elfogadva felültem egy asztalra, és két kézzel támaszkodva magam mellett egyszerűen mosolyogtam. Ez nem lett annyira rossz, ráadásul a háttérben ott volt egy halom könyv, úgyhogy eléggé „pályázaton harmadik lett” típusú kép született.

– Oké, ez mehet – bólintottam, miután hatodszorra is lecsekkoltam a képet a mobiltelefon kijelzőjén.

– Jó! Az ajánlóidat pedig...

– Már leadtam – mosolyogtam. Kinga fontoskodva téblábolt még pár percet, aztán rájött, hogy nem tud belénk kötni, úgyhogy elrohant. – Hű. Ha megtudja, hogy Timi elfogadta a nyári könyvajánló mellékletem... – súgtam félve Arnoldnak.

– Hány oldal lett?

– Négy – nevettem fel.

– Vigasztaljon, hogy egy nyári szünete lesz arra, hogy kiheverje.

Még beszélgettünk a mellékletemről, amikor Virág berontott a könyvtár ajtaján, mire mindketten összerezte. A könyvtár csendes hely, nem jellemző, hogy ilyen hévvel érkezzen valaki.

– Mi az? – pattantam le az asztalról.

– Megvan a kettes! – üvöltötte.

– Gyerekek, csendet – förmedt ránk a könyvtárosnő, aki az asztalánál adminisztrált.

Hatalmas kő esett le a szívemről, azonnal Virág nyakába borultam, és szorosan átöleltem. Aztán belenyilallt a gyomromba a fájdalom, és lesütött szemmel, szinte motyogva kérdeztem.

– És Cortez?

– Megvan neki is.

– Komolyan? – toltam el magamtól Virágot. – Hogyan?

– Nemtom. Asszem, megtanulta a verset, mert elmondta.

Csodálkozva néztem, aztán mosolyogva bólintottam. Nem kerestem a választ arra, hogy hogyan csinálta, mert tudtam. Megtanulta. Hogy miért? Azt hiszem, mert nem akart megbukni.

Egyébként a legtöbb tanórán beszélgettünk, DVD-ztünk, vagy az udvaron lóghattunk, így, hogy szinte mindenkit lezártak már, a tanárok is sokkal lazábban kezelték az év végét. Szinte csak egy jegy volt függőben. A rajzom. ☹ Na persze. Vladár simán elkérhetne bármelyik óráról, de nem teszi. Az utolsó pillanatig vár, hogy kétségek közt őrlődjek és nehogy fesztelenül teljenek az utolsó napjaim.

Cortez: 5/5 – wow. ☺ Mindenből átszűszott.

Virág: 5/5 – ő is. ☺

Én: 5/1 – én még nem. Ez a bizonytalanság annyira nyomasztó, hogy szinte elemészt. Őrület. ☹

Hosszú hétvége: 5/4 – mivel hétfőn Pünkösöd, nincs sulis, úgyhogy Virággal és Arnolddal megbeszéltük, hogy átjönnek a hétvégén. ☺

Facebook: 5/5* – Cortez írt bejegyzést az irodalomról, Ricsi és Dave kommentálta is, és hosszas, nagyon hosszas kínlódás után én is írtam. Csak egy smileyt, de az tőlem eléggé kifejező, nem is kellett több.

Edina: 5/2 – hát ez fura. Ma ebédszünetben láttam, hogy egy tizenegyedikes fiúval nevetgél az udvaron. Cortez pedig felé sem nézett. Komolyan, tippem sincs. Lehet, hogy már nem járnak? Hű.

Június 4., csütörtök O!

Oké, elvileg vidáman, boldogan és önfeledten kellett volna ébrednem, hiszen ez az utolsó előtti hivatalos iskolanap (a jövő hét már csak az osztályok versenye). Sajna nem sikerült a tökéletes ébredés, mert a mai rajzóra miatt kialvatlanul, karikás szemekkel és borzalmasan hullámos hajjal kászálódtam ki az ágyból. Mondtam anyunak, hogy nem jó ötlet, de erősködött, hogy az tökjó „kamaszlányos” program, ha este, hajmosás után „trécselünk az élet nagy dolgairól”, miközben befonja a hajam. Jó, mondjuk, tényleg poén volt, reggel azonban a tükörbe nézve már annyira nem tetszett a dolog. Egy csomót kínlódtam, hiába fésültem, vadul hullámos maradt, megmosni már nem volt időm, így két hullámcsattal felfogtam, hogy legalább oldalt ne legyen annyira „oroszlánkirályos”, így a vállamon és a hátamon szabadon lógtak a göndör tincseim. Óriási.

A sulihoz érkeve aztán kaptam is rendesen, mert bár Virág szerint klassz volt a hajam, a fiúk rögtön kiszúrták (naná, elvileg még a Holdról is látni).

– Hé, Ren, a rajz miatt nem kellett volna az áramba nyúlni. Nem éri meg – röhögött Ricsi.

– Ha-ha. Örülten vicces – néztem unottan az ég felé. Vártam pár percet, amíg olyan elképesztő poénok röpködtek, mint „Vladár szó szerint sokkol” vagy „Reni idegei tényleg kivannak”, esetleg „Szia, Slash. Ja, boc, Reni...”, aztán sóhajtva széttártam a karom – Befejeztétek? – Nem, úgy tűnt, még mindig a hajamon röhögtek. – Na jó, majd biztos megnyugszotok, mi bementünk.

Elhúztam Virágot Cortezéktől, akik egyre jobban szórakoztak a hajamon, és a portára lépve lekaptunk egy magazint a júniusi suliujságból. Elvileg kedden meg kellett volna jelennie, de a végzősök kiesésével a lap kicsit lassabban haladt. Mindegy, fellapoztuk az ajánlóimat meg az események rovatban szereplő novellapályázat-eredményemet, ami mellett ott volt a képem is.

– Hú, kicsit könyvtáros imidzs, de jó lett – lapozgatta Virág a suliujságot.

Mosolyogva felbaktattunk a lépcsőn (Máday nem figyelt ránk, mert kirohant a suliórához, hogy elkobozza a gördeszkáját), és a suliszekrényünkhöz érve Kinga várt ránk, csípőre tett kézzel. Na ja, gondoltam, hogy ebből baj lesz.

– Renáta, mégis hogy képzeled, hogy mellékletet közölsz az újságban?

– Kinga, ez nyári olvasmánymelléklet, Timi és Máday is akceptálta...

– Nem érdekel! Tudom, mire megy ki a játék! Neményivel birtokolni akarjátok a lapot! Azonnal megyek és beszélek...

– Beszélj! – sóhajtottam fáradtan.

– Beszélek is! Egyébként mi van a hajaddal?

– Semmi – vontam meg a vállam. Kinga pár pillanatig méregetett, végül megenyhültek a vonásai.

– Ma van a rajz?

– Ühüm – bólogattam türelmetlenül.

– Rendben. Akkor szedd össze magad! Én még egyszer nem beszélek tanárral az érdekedben! – közölte száraz, durva stílusban, és ott is hagyott minket.

Nem tudtam, hogy Kinga szavai pontosan jót vagy nagyon-nagyon rosszat jelentenek, már ami a helyzetemet illeti. Mindenesetre amikor Vladár belépett a terembe, totál elfehéredtem, és azt hiszem, hogy néhány hullámos hajtincsem is azonnal kirúgta magát. Hű.

– Rendben! Rentai marad, és megkérném Zsidákot és Harasztit, hogy szintén üljenek le a helyükre, a többi kulturáltan tombol az udvaron – tapsolt kettőt Vladár.

Hát, igen. Elég profin csinálta, két tanút is hagyott a javításomra, olyanokat, akik pártatlanul meg tudnak ítélni egy esetleges vitatkozást. Én jobban örültem volna Virágnak és Arnoldnak, de ugye ott már nincs szó elfogulatlanságról. Pff. ☹

Szomorúan meredtem a többiek után, majd hatalmas sóhajjal előpakoltam a táskámból a rajzfelszerelésemet. Gábor és Robi csendben ücsörögtek a helyükön, a teremben vibrált a feszültség.

– Rentai – szólt végül Vladár, és egy biccentéssel felállított. – Kérem a korrepetáláson készített munkáidat.

– Viszem – motyogtam, és remegő kézzel kivittem a tanári asztalhoz. Vladár egymás mögé rakva a lapokat, rekordidő alatt átnézte mindet, aztán fürkésző szemével rám meredt. A biztonság kedvéért hátráltam egy lépést.

– Rendben – emelte fel az asztalra dobott albumot, fellapozta, és felém fordította, hogy ne fejjel lefelé legyen. – Jellemezd ezt a képet – bökött rá Van Gogh egyik festményére.

– Tessék?

– Jól hallottad – sziszegte.

– Öhm. Rendben – túrtam bele a hajamba idegesen, majd kizártam az agyamból minden értetlenséget, és erősen a képre koncentráltam.

Tíz percet sem beszéltem a képről (hihetetlen, krízishelyzetben olyan dolgok is eszembe jutottak művtöriből, amire aztán tényleg nem számítottam), amikor Vladár felemelte a kezét, és egy határozott mozdulattal elhallgattatott.

– A korrepetálás-rajzaidra megajánlok egy négyest, a mai órára pedig egy jelest. Az év végi jegyed elégséges, ha megfelel – hadarta monoton stílusban, olyan maró gúnnyal, hogy szinte fájt.

– Ér-tem – dadogtam.

– Remélem, tudod, ha rajtam múlik, megbuksz. A jövő tanévben összeszeded magad, mert különben nagy bajok lesznek. Nem érdekel a tanulmányi átlagod, nem érdekel az iskolán kívül elért eredményed, nem érdekel, hogy a kollégák ódákat zengenek rólad! – förmedt rám dühösen. – Tekintettel arra, hogy kizárólag az én döntésem alapján kezdheted el a tizediket, jó lesz, ha összeszeded magad!

– Igen – bólintottam. – Köszönöm – szakadt ki belőlem, és hálásan néztem Vladárra, aki dühösen megrázta a fejét.

– Ne nekem! Én ma is rajzoltatni akartalak.

– Ó – húztam el a számam.

– Pontosan – firkálta be a naplóba a jegyem, és feltápászkodott. Az ajtóhoz érve lenyomta a kilincset, és visszafordult. – Úgy tűnik, van egy igen meggyőző őrangyalod...

Felvont szemöldökkel néztem Vladár után, majd megvontam a vállam, és a csendben ülő Gáborra és Andrisra néztem.

– Te jó ég! – kaptam a szám elé a kezem, miközben Gábor elérzékenyülten bólintott, Andris pedig széles vigyorral mutatta fel a hüvelykujját. Aztán ész nélkül lerohantam az udvarra.

Úgy rontottam ki az ajtón, ahogy még sosem tettem. Oké, fájts is, mert beütöttem a térdem (ami egyébként be is zöldült, de mindegy).

– Átmentem! – kiáltottam, mire Virág és Arnold felpattantak a padról, az árkádok alatt álló fiúk röhögve megtapsoltak, Kinga unottan az égre meredt, az első emelet ablakában pedig Gondos lángvörös haja jelent meg, és rám förmedt, hogy ne üvöltsek tanóra alatt. Hát, ennyit az örömről.

Virág odaugrált hozzám és a nyakamba borult, Arnold pedig megkönnyebbülten sóhajtott.

– Hű, mindent mesélj el! Mi volt? Izgi volt? Vladár szenyáskodott? – sürgetett Virág.

Odasétáltunk a padhoz, közben pedig mindent részletesen elmeséltem.

– Szóval akkor nem is rajzoltál?

– Nem! És tudod, mi a fura? Ez az őrangyal-dolog, amit mondott.

– Hát – csatolta félre Virág a haját, hogy ne lógjon a szemébe. – Azt akárcikre érthette.

Igen, ez tény. Vladárt az elmúlt napokban megkereste Kinga, Timi, Kardos, az ofő, Gazdag tanárnő, Máday, Virág, Arnold, Krisztián (a-s fiú), felhívta anyu, apu... úgyhogy valamelyik „őrangyalom” tényleg hatásos volt. Az udvaron ért minket a csengő, a sulirádióból azonnal felcsendült egy dal, én pedig a napsütésben hunyorogva csak ültem, és éreztem, hogy a megkönnyebbüléstől szinte kimegy minden erőm.

– Mi ez a szám? – emeltem meg végül a fejem. Virág megvonta a vállát, úgyhogy Arnoldra néztem, aki mosolyogva bólogatott.

– Tetszik, mi?

– Ühüm – szúrtaam bele a szívószálam a dobozos narancslémbe.

– *Wonderwall*.

– Tökre jó.

– Sejtettem, hogy a Beatles után felfedezed az Oasist. Adok pár CD-t.

– Kösz.

– Hé, Ren! – üvöltött Ricsi, miközben előhalásztam a telefonom, hogy hívjam anyut. – Jöttök délután kajálni?

Arnoldra néztem, aki automatikusan megrázta a fejét, aztán Virágra, aki bólintott.

– Oké – kiáltottam. A fiúk visszafordultak és tovább beszélgettek az árkádok alatt, miközben néhány felsőbb éves is csatlakozott hozzájuk.

Felálltam és arrébb mentem telefonálni. Anyu első csengésre felvette, és kicsit távolabb kellett tartanom a fülemtől a telefont, annyira kiabált örömeiben.

– Megünnepeljük, érted megünk! Az utolsó óra után az iskola előtt várunk...

– Anya – szakítottam félbe kelleetlenül. – Az a helyzet, hogy a többiekkel mennénk mekibe...

Pár pillanat hallgatás után anyu sóhajtvá szólt bele.

– Értem. Hát, eljött ez az idő is. Éled a magad életét, a szülők cikik, a kis barátaiddal szeretsz, úgymond, lógni...

– Anya! Dehogy! Csak egész nyáron nem leszek velünk, gondoltam, ha hívnak, akkor megyek... – Persze, persze. Virág? – Jön.

– Menjek értetek?

– Nem fontos.

– Értem. Hatra éj haza.

– Oké.

Mosolyogva letettem a telefont, és hatalmasat sóhajtva hunyorogtam az égre. Te jó ég! Vége a kilencediknek.

Délután a sulis előtt Arnoldon kívül az egész osztály csatlakozott hozzánk, és elmentünk hamburgerezni. Megkönnyebbülten és totál jókedvűen töltöttük a délutánt, ráadásul rengeteget nevtünk. Igaz, Kinga és Zsolti folyamatosan vitáztak, és egymás könyökét lökdöstek, mert nem fértek el a tálcájukkal, Andris és Robi szinte összeverekedtek egy sültkrumplin, Dave Virágot fárasztotta az új telójával, Cortez és Ricsi a kémiajegyeken röhögtek (Ricsi kitűnő lett), Jacques a nyári szünetet tervezte, Gábor csendben figyelte a beszélgetést, én pedig... Én pedig örültem. Csak úgy. Mindennek.

A mai napom: 5/5* – kettes lettem rajzból!!! Oké, ez a többi kitűnő eredményemhez képest nevetséges, de komolyan, ez volt a legnehezebb.

Meki: 5/5 – klassz volt, sokat nevettem, és ami a legjobb, senki nem zavart be, csak mi voltunk, senki más (mármint Edinára gondolok).

Vacsora: 5/2 – anyu burgonyakrémlevest készített pirítóssal és baconnel (a leves darabos volt és fura állagú, a pirítós megégett, a bacon pedig kissé nyers maradt), de legyűrtem. Valahogy. ☺

Pótvacsora: 5/4 – mindegy, este, miközben apuval DVD-ztünk (néha nehezen tolerálja, hogy lánya van, úgyhogy kaptam egy dózist a Halálos fegyverből), megettük az almás táskát, amit hazacsempésztem.

Oasis: 5/5 – csekkoltam a MySpace-en, és meghallgattam a *Wonderwallt*, úgy ötvenszer. Hű, totál tetszik a zenéjük. ☺
TeveClub: 5/1 – jaj, a tevém! Mindjárt megnézem.

Június 5. péntek 10!

Reggel jókedvűen ébredtem, és akármennyire is gondolkodtam a tükörképem fürkészve, egyszerűen nem volt min idegeskednem. ☺ Ezt azért még szoknom kell. Napos, szép idő volt, úgyhogy sötétzöld, ujjatlan pólót vettem fel farmerrel és a zöld Conversemmel, kiegészítőnek pedig feltettem egy bizsu nyakláncot és a hozzá passzoló karkötőt (mindkettőn apró pillangók lógnak, kis zöld kövekkel díszítve). Összefogtam a hajam, átvetettem a vállamon a táskámat, amiben egyébként szinte semmi nem volt, de megszokás, és lementem a lépcsőn.

– Valaki nagyon jókedvű ma reggel – jegyezte meg anyu mosolyogva, amikor eltettem az uzsim. (Baracklekváros-vajas-kifli. Bah.)

– Ma van az utolsó hivatalos tanítási nap, de már csak osztályfőnökök lesznek.

– Igen, a jövő héten már csak az a... – kereste anyu a szavakat.

– Osztályok versenyre – bölintottam.

Virág a kapuban várt, fekete, térdig érő farmert viselt lila pólóval és lila-fekete tornacipővel. A haja oldalra volt csatolva, úgyhogy ő is jókedvűen ébredt. A suliiig egymás szavába vágva magyaráztunk olyan lényegesen fontos dolgokról, mint például Robert Pattinson, Edina, Cortez, Sims vagy éppen Virág haverja a MySpace-en. Pierre megint jó hétvégét kívánt neki, Virág visszaírt, és hát kábé ennyi. Tartalmas barátságunk ígérkezik. ☺

A sulinál kiszálltunk, de mivel a fiúkkal Máday üvöltött, amiért „gördeszkazajokat” hallott, mi gyorsan beslisszoltunk a portán.

Az aulába lépve a Pink Floyd-féle *The Wall* fogadott minket, ami megadta az alaphangulatot, már nagyon „mindjárt vége a sulinak, éljen” állapot uralkodott. A suliboxunkhoz lépve

kirángattuk a becsúsztatott szórólapot, ami a jövő hét pénteki nyárköszöntő bulira emlékeztetett minket.

– Marilyn és Elvis? – olvastam fel a nyomtatott sorokat. – Megjelenés lányoknak Marilyn Monroe-ként, fiúknak Elvisként – közölte Kinga, miközben becsapta a szekrényét. – Még ennyit sem tudtok? Ha nézegetnétek a...

– Tudjuk, az archívumot – fejeztem be a mondatát. Kinga összehúzott szemmel méregetett, aztán észrevette, hogy az a-s lányok a lépcsőnél ácsorognak, úgyhogy otthagytak minket.

Benyitottunk a termünkbe, mire Robi és Andris összerezzenek.

– Nyugi, csak mi vagyunk – legyintettem. A fiúk azonnal folytatták a Guitar Herót, úgyhogy csengetésig Metallicával szórakoztattak minket.

A teremben örült nagy hangzavar volt, a nyitott ablakokon át szerintem az egész második kerület visszhangzott tőlünk. Szóval csak egy tipikus péntek az osztályban. ☺

Amikor az ofő becsapta maga mögött az ajtót, némileg elcsendesedtünk, és kérdőn néztünk felé.

– Rengeteg megbeszélhivalónk van – kezdte, mi pedig sóhajtva hátradőlünk.

Az év utolsó osztályfőnöki óráján Haller nem kímélt minket. Először is közölte, hogy az osztályátlag pocsek lett, négy emberen kívül (Arnold, Kinga, Gábor és én) az osztályra „kegyetlen” idők várnak jövő szeptemberben. Ahogy az várható volt, mindenki a szívére tett kézzel esküdözött, hogy tanulni fog. Na, persze. ☺

– A következő – állt fel az ofő, és mindenkinek kiosztott egy papírt.

– Ez meg mi? – ordította Zsolti.

– Zsolt, csupán tíz másodperc, és kiderül. Kicsit több türelmet. Köszönöm.

Felemeltem a kezembe adott papírt, egy tizenöt éves párizsi lány neve, e-mail címe és sulija volt rajta. Mivel ezzel kapcsolatban tényleg mindenkinek vagy ezer kérdése volt, az ofő gyorsan elmagyarázta. Kábé annyi a lényeg, hogy a Szent Johanna párizsi testvériskolájában tanuló diákokkal kell levelezni meg

barátkozni. Állítólag ez ilyen bevett szokás, mert azon kívül, hogy francia nyelven mailezni igenis hasznos, az ofő szerint nagyon jó, ha a ballagásig tartjuk a kapcsolatot külföldi diákokkal.

– Én kaphatnék lányt? Cserélnék – lóbálta a papírját Ricsi, mire mindenki elnevette magát.

– Nem, nem – rázta a fejét az ofő. – A levelezőtárs azonos nemű, azonos korú diák...

– De minek ez? Annyi ismerősöm van a neten. És nemcsak francia, van angol meg amerikai – hóbörgött Dave.

– Azok együttesek a MySpace-en – vágta rá Cortez. Szegény Dave elvörösödvé vonogatta a vállát.

– A lényeg, hogy tartsátok a kapcsolatot a megadott diákkal. Sok esetben látogatták meg iskolánkat külföldi tanulók, és tanulmányi, valamint magatartási teljesítménytől függően sok Szent Johannás diák vett részt egyhetes nyelvkurzuson a kinti iskolában – magyarázta az ofő.

A többiek még ódzkodtak, nekem azonban tetszett az ötlet. Végül is a sulis biztosít egy francia anyanyelvű levelezőtársat, akivel akár barátok is lehetünk. Ez tök jópofa, ráadásul kivédi a szülők rémálmát, a kételyt, hogy a gyerek kivel levelezik a neten. Félbehajtottam a lapot, és eltettem a táskámba, aztán az ofőre figyeltem, mert rátért a jövő hétre.

– Na jó, tehát – tapsolt kettőt. – Jövő hét hétfőtől csütörtökig rendezzük meg az osztályok versenyét.

A tanár megfordult és felfirkált a táblára négy kategóriát: Litera-Túra, High-Tech, Szép-Művészet, Versenyfutás az Idővel.

– Egy kategóriában hárman lehettek, kérdezem, hogy ki melyik csoportba szeretne kerülni.

– Mi az a literaizé? – kérdezte Zsolti.

– Elképesztően ostoba vagy! – fordult hátra Kinga. – Irodalom. Arnolddal feltettük a kezünket, végül, mivel nem volt más jelentkező, egy idő után Jacques emelte magasba a karját.

– Rendben. Következő...

Tulajdonképpen az irodalom könnyen ment, a többin viszont iszonyatosan összevesztek. Végül, elég neccesen és nem kis vita után, de sikerült csoportokba rendeződnünk. A High-Tech

kategóriába Andris, Robi és Dave került, a Szép-Művészetbe Virág, Gábor és Cortez (őt az ofő automatikusan oda írta), a Versenyfutás az Idővel kategóriába pedig Kinga, Ricsi és Zsolti.

– Tanár úr, miért nem lehetett Cortez is az utolsóban? – kérdezte Ricsi.

– Főként, mert a Versenyfutás az Idővel a sport kategória, és Cortez sérülése miatt nem engedhettem – kezdte magyarázni az ofő, de Zsolti lesápadva beleszólt:

– Sport kategória?

– Persze! Benne van a nevében – tudálékoskodott Kinga. – A fenébe – csettintett. – Átmennék a Szép-Művészetre...

– Sajnálom, Zsolti, ez most már végleges – írta fel az ofő a tanári zsebkönyvébe is a csoportokat, aztán mosolyogva bölintott. – Rendben. Akkor mehettek, a tanításnak vége. A Litera-Túra csoport még marad egy percre.

A többiek kisebb csordaként kivonultak a folyosóra, mi pedig Arnolddal és Jacques-kal a tanári asztalhoz mentünk.

– Tessék – nyújtott át egy lezárt borítékot az ofő.

– Ez mi?

– Hétfő reggel a borítékban szereplő címen találkoztok, ahol egy szaktanár vár benneteket. – Azt hittem, ez a verseny a suliban lesz... – csodálkoztam.

– Nem – mosolyodott el az ofő. – Jó szórakozást.

Arnold óvatosan felbontotta a borítékot, és mindhárman a papír fölé hajolva, elolvastuk a címet.

– Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár – mondtuk egyszerre Arnolddal, Jacques pedig pislogva meredt ránk.

– Pardon?

Hú, ez totál érdekesnek ígérkezik. Az aulán átvágva megbeszéltük, hogy hétfő reggel nálam találkozunk, és akkor anyu vagy apu majd elvisz minket.

– Mi az? – kérdezte Kinga, amikor kimentünk a sulni elé.

– Szabó Ervin Könyvtár – adtam át a papírt.

– Jó! Ez egy verseny! Meg kell nyerni! A csoportoknak százszázalékosan kell teljesíteni! Nyernünk kell! Gyerünk! –

tapsolt Kinga erőteljesen, de közben a többiek csoportokba verődve elindultak a sulitól. – Hé! Figyeltek? Nyerni kell! – kiáltotta, de senki nem fordult hátra, csak komótosan sétáltak, végül teljesen eltűntek a látóterünkben.

Hazaérve anyut a konyhában találtam, és miközben párolta a cukkinit (vagy valami hasonlót), részletesen elmeséltem a programot.

– Reni, ez csodás! És milyen izgalmas. Csak egy boríték, a feladat még nem ismert.

– Hát, igen. Csak szívás, mert mi kezdünk, és fogalmunk sincs arról, hogy mi ez. Ha elszúrjuk, Kinga megöl...

– De hát ez egy játék, nem?

– Kingának a Ki nevet a végén sem az! A múltkor azt mondta Gábornak, ha még egyszer kiüti, lenyeleti vele a bábut! – panasztam, anyu pedig összeráncolt szemöldökkel meredt rám.

– Hát... Talán jól sikerül majd a verseny. Kóstold meg – nyomta a számba a kanalat, nekem pedig könny szökött a szemembe. –Na, milyen?

– Másodfokú égés keletkezett a szájpadrólson – sziszegtem fájdalmasan

Anyu mosolyogva tovább főzött, én pedig kimentem a kertbe egy Karinthy-válogatottal, és feltett szándékomban állt végigolvasni a délutánt. A pagodában fellapoztam a könyvem, majd jött egy sms, ami miatt azonnal felpattantam. Virág SOS üzenetet küldött. Rohannom kellett.

Hát, igen. A barátság nemcsak abból áll, hogy vihogunk és jókat dumálunk a menő fiúkról és zenészekről. A barátság arról is szól, hogy ha Virág zokogva vár a szobájában, és alig tudja elmondani, hogy mi történt, ott legyen vele. Hogy megvigasztaljam, tartsam benne a lelket, és tudja, nincs egyedül. Este nyolcig voltam nála, próbáltam felvidíteni vagy tanácsot adni, de inkább csak hallgattam és zsepivel kínáltam. Közben pedig majd megszakadt a szívem. Sajna, az apukája a ma délutánt választotta arra, hogy elmondja neki, a válásuk után szeretne továbblépni és összekötni valakivel az életét. Vagyis hamarosan szeretné bemutatni a menyasszonyát. Virág totál kiakadt, hazáig

rohant ész nélkül, és azóta sem veszi fel a telefont, pedig legalább tízszer csengett, amíg ott voltam. Szörnyen dühös és teljesen összezavarodott. Megértem. Ez nehéz dolog. És igaz, sokat nem tudtam mondani, csak ücsörögtem vele, de azt hiszem, a jelen helyzetben ez is nagy segítség. Amikor elköszöntem és hazaindultam, Virág anyukája kiengedett a kapun.

– Reni, nagyon köszönöm, hogy átjöttél – simította meg a vállam mosolyogva.

– Remélem, tudtam segíteni. Vagy hogy hamarosan jobban lesz – rágtam a szám szélét idegesen.

– Biztosan. De ehhez idő kell. Sok idő.

– Tudom – bólintottam. Sajna, tudom. ☹

Virág: 5/1 – szegény, totál sajnálom, még mindjárt rácsörgök, hogy beszéljünk kicsit.

Osztályverseny: 5/4 – klassz, meg minden, csak most máshol jár az agyam.

Cortez: 5/4 – Keresett msn-en, de mire feljelentkeztem, offline lett. Nem tudom, mit akarhatott, már nincs házi. Érdekes.

Justine: 5/? – így hívják a párizsi lányt, akivel e-mailezнем kell. Írtam neki pár sort, kíváncsi vagyok, válaszol-e.

Június 8., hétfő CIÓ!

Az egész hétvégét Virággal töltöttem, szombaton átjött, és jól kibeszéltük magunkat, meg megnéztünk néhány olyan filmet, amiben negatív szerepe van a mostohaanyának (régii Olsen-filmet meg azt, amiben ikreket alakít Lindsey Lohan, és egy Hilary Duff-filmet, ami a *Hamupipőke* remake-je). Oké, azt nem mondom, hogy Virág rendbe jött, vagy ilyesmi, de sokat javult az állapota, például hosszas magyarázkodás árán, de belátta, hogy nem hibáztathatja az apukáját, és nem szabad haragudnia rá. Jó, mondjuk, Virág ezután már nem az apukájára fújt, hanem a „NÖRE”, aki szerinte szemét. Tökmindegy, legalább elértük, hogy

Virág felvette az apukájának a telefont. Kár, hogy nem szólt bele. Oké, haladás, hogy legalább felvette.

Reggel gyorsan elkészültem, benyomtam a táskámba a könyvtárjegyet, aztán sietve kiálltunk apuval a kapun, ahol Arnold és Jacques várt minket.

Az utat latolgatással ütöttük el, totál izgatottak voltunk, fogalmunk sem volt, hogy mi vár ránk. Mivel beleszaladtunk egy dugóba, apu csak egy pillanatra állt meg a könyvtár előtt, mi pedig szinte ész nélkül téptük fel a kocsiajtót.

– Sok sikert, gyerekek – szólt ki apu a lehúzott ablakon, aztán tovább is hajtott, mert mögötte néhány türelmetlen autós ráfeküdt a dudára.

Kicsit fura volt tanítási idő alatt a városban mászkálni, de a könyvtár előtt ácsorgó Kardos látványa rögtön ráébresztett, hogy ez bizony iskolai program. Egy csoport diákkal várakozott, majd amikor meglátott minket, ujjjaival összeszámolta a tanulókat, és bólintott.

– Rendben, mindenki itt van. Menjünk be.

A könyvtárba belépve félrevonultunk egy olyan helyre, ahol nem zavarunk, majd Kardos halkán beszélni kezdett.

– Akkor kiosztom a feladatokat. – Előhúzott a zsebéből egy halom borítékot. – A verseny időre megy, az első helyen végzetek osztálytársai indulhatnak elsőként a holnapi feladatra. A második helyen beérkezők osztálytársai időkülönbséggel indulnak holnap. Értelemszerűen a további beérkezők az első helyezett idejéhez képest kezdhetik a holnapi napot...

– Mint az *Amazing Race* – bólintott egy tizedikes lány.

– Igen – osztotta ki Kardos a borítékokat. – A könyvtárban kulturáltan viselkedünk, nem rohángálunk, nem hangoskodunk... – szólt ránk.

Még elmondta, hogy akik kész vannak, a könyvtár melyik részében keressék őt, végül sok szerencsét és jó versenyzést kívánt, és otthagyt minket.

A háromfős csoportok automatikusan kis kört alkotva összeborultak, és izgatottan bontották fel a borítékot.

– R. Y. SCEENE – EGY KÖRKÉP – olvastam fel halkan. Arnold összehúzott szemmel nézett, Jacques értetlenül meredt a lapra, én pedig a halántékomat dörzsölgetve gondolkoztam.

– Oké, oké! Keressünk Scene nevű író – haladt el mellettünk a 11/b-s csoport.

– Én nem ismerek olyan író – suttoztam Arnoldnak.

– Nem, rosszul gondolkodnak, ez nem az lesz – rázta a fejét. A három 9/a-s már el is tűnt az egyik emeleten, a 10/b-ek elmentek netezni, hogy „kiguglizzák” a megoldást, aztán lassan már csak mi hárman maradtunk.

– Jó – néztem izgatottan Arnoldra és Jacques-ra. – Mi lehet ez?

– Egy körkép. Egy körkép – mondogatta magában Arnold. – Nézzük a művészeti albumok között – tanácsolta.

– Oké.

A művészeti polcsornál a 10/a-sok lapozgatták a könyveket, és amikor meglátták, hogy jövünk, még jobban rákapcsoltak a kutatásra, nehogy beelőzzük őket. Közben láttuk, hogy a 11/b-ek értetlenül téblábolnak egyik emeletről a másikra, végül odajöttek hozzánk.

– Hogy álltok? – lépett hozzánk egy fiú.

– Sehogy – bólintottam. – Ti?

– A könyvtár adatbázisában semmi érdemlegeset nem találtunk – rázta a fejét. – Na jó, megyünk, megnézzük az idegen nyelvű könyvek között – vont a vállát.

– Szerintem a feladat nem ilyen egyszerű... – vakargatta meg az állát Arnold.

– Oké. Akkor gondolkozzunk – húztam félre Arnoldot és Jacques-ot, és egy könyvespolcnak dőlve újra ránéztem a feladványra.

– Megítélésem szerint ez egy rejtvény – tűnődött Arnold, én pedig hirtelen felnéztem rá.

– Egy anagramma! Mindketten a papírra meredtünk.

– Örkeny – számoltam a betűket, és hitetlenül, szinte egyszerre néztünk fel a papírból.

– Örkény *Egypercesek!* – mondtuk tökéletesen egyszerre. – Ez az! – kiáltottam boldogan.

A törökülésben ülő 10/a-sok felénk néztek. –Jaj – húztam el a számat.

– Rendben – suttogta Arnold. – El kell terelni a figyelmüket, egyébként követni fognak – magyarázta, és a szemem sarkából láttam, hogy feltápászkodnak a földről. De izgi! ☺ – Három irányba indulunk. Jacques, te menj le. Én feltartom őket, amíg tudom, majd elcsalom a könyvtár másik végébe. Reni, te pedig siess, és szerezd meg a könyvet! Találkozunk lent!

Időm sem volt gondolkozni, mert a tizedikesek már szinte odaértek hozzánk, úgyhogy sietős léptekkel otthagytam őket. Még hallottam, hogy Arnold szóba elegyedik velük, aztán eltűntem a látóterükből. Alig tíz perc alatt megtaláltam a sort, ahol a könyvet kell keresni, közben sikerült leráznom az a-sokat, akik szerencsétlenül kószáltak, láthatóan semmi tippjük sem volt.

Idegesen körbenéztem, hogy lát-e valaki, aztán beslisszoltam a polchoz, ujjamat türelmetlenül végighúztam a könyvek gerincén, majd kihúztam az Örkény-művet. Először megforgattam a kezem között, hátha találok rajta valami rendkívülit, végül, amikor láttam, hogy csak egy tipikus könyvtári könyv, kinyitottam. A borítékot az első oldal rejtette. Gyorsan kiválasztottam azt, amelyiken a 9/b szerepelt, majd óvatosan visszacsúsztattam a könyvet a helyére, és a könyvtárban megengedettnél sietősebb léptekkel indultam vissza.

Jacques és Arnold türelmetlenül várakoztak a földszinten, majd amikor észrevették a viruló fejem, mosolyogva biccentettek. Kardos felvont szemöldökkel meredt ránk, amikor odaadtuk a borítékot.

– Nocsak. Negyven perc alatt? – kérdezte, azt hiszem, büszkén.
– Ki jött rá?

– Hát, egyszerre – néztem Arnoldra, aki bólintott.

– Nos. Ez lenyűgöző. Az osztálytársaitok értékelni fogják. Hogy sikerült kitalálni? – kérdezte, miközben ráírt a borítékra egy egyest (első helyezett), és az aláírásával hitelesítette.

– Együtt szoktuk megfejteni az *IPM* feladványait. Sok anagramma van benne – motyogtam.

– Őszintén gratulálok! – nézett ránk Kardos, és visszaadta a borítékot. – Akkor, amíg a többiekre várunk, nyugodtan nézzetek körbe.

Na, ennek tényleg örültünk. ☺ Délben indultunk vissza a suliba (addig csak a 10/b-seknek nem sikerült megfejteniük, így ők holnap legutolsóként indulhatnak).

A Szent Johannában totál nyári szünet „feeling” uralkodott, a sulirádió Blink 182-t játszott, a diákok a termek között kószáltak, az udvaron beszélgettek vagy éppen a büfét fosztották ki. Mivel a tantermünk üres volt, kimentünk az udvarra, ahol az osztálytársaink lézengtek, kis csoportokat alkotva, de amikor megláttak minket, rögtön körénk gyűltek.

– Hé, milyen volt? – kérdezte Zsolti, de Kinga egy határozott pillantással elhallgattatta.

– Maradj már! Azonnal mondjátok meg, hogy ki nyert!

– Mi – nyújtottam át a borítékot mosolyogva Dave-nek. – Utánunk huszonöt perccel a 11/b-sek, utánuk öt perccel a 9/a-sok... – kezdtem sorolni.

– Hú, akkor huszonöt perces előnnyel indulunk? – kérdezte Andris.

– Aha – bólintottam.

– Renáta, Arnold! – biccentett Kinga hűvösen. – Ezt vártam tőletek.

– Jacques is velünk volt – szoltam, mire a többiek röhögve legyintettek.

– Zsák azt se tudja, mi van. Ugye, Zsák? – veregette vállba Ricsi. Jacques mosolyogva bólintott.

– De sokat segített az elterelő hadműveletnél – magyaráztam, aztán látva a többiek kérdő tekintetét, mindent elmeséltem. Az anagramma feladványt (Zsolti nem tudta, mi az), a kémfilmeket megszégyenítő trükkjeinket, ahogyan elcsaltuk a többi csoportot a rossz irányba, meg ahogy osontam a polcsorok között, félve, hogy követnek-e.

– Hát, kábé így történt – vontam meg a vállam.

– Jó, ez szörnyen izgalmas volt – legyintett Kinga. – De most rajtatok a sor! Tartani kell az első helyet. Mi van a borítékban?

Dave, Andris és Robi körbeadta a papírt, amin a következő szerepelt. – Csodák Palotája. Hát, ők ott kezdenek holnap reggel. Elsőként. Hurrá. ☺

Osztályverseny: 5/5 – tök jó volt, meg tényleg izgi, és nagyon tetszett a feladat is. Sőt, mivel a többiekre várva egy csomó időnk volt, kivettem négy könyvet. ☺ Kellemet a hasznossal. Vagy mi.

Virág: 5/4 – délután simseztünk, azt hiszem, kicsit jobb kedve van.

Cortez: 5/2 – pár napig látom már csak. ☹ Hogy kívánjak neki kellemes nyarat? Jaj.

Június 9., kedd ÁCIÓ!

Tökre klassz volt a nap. A suliban szinte elrepült az idő, a tanórák alatt beszélgettünk meg tévéztünk, és leginkább mindenki elfoglalhatta magát. Én olvastam meg Virággal töltöttem ki tesztek az *IM*-ben, a fiúkat pedig leengedték az udvarra, úgyhogy egész nap fociztak. Dave, Robi és Andris egykor értek vissza a suliba, úgyhogy izgatottan körbeálltuk őket.

– Kezdem – szolt Robi.

– Nem, én kezdem – akadékoskodott Andris.

– Fejezzétek már be! Szétmegy tőletek a fejem! – kiáltott rájuk Dave, folyamatosan a halántékát dörzsölgetve.

– Mi az eredmény? – kérdezte Kinga csípőre tett kézzel.

– Harmadik – húzta el a száját Dave. – Várjatok – emelte fel a kezét, mert már mindannyian nyitottuk a száunkat. – Ha ezek a barmok nem vesznek össze...

– Ne már! – szaladt ki a számon. – Elvesztettétek a vezető pozíciót?

– Sajna – bólintott.

– Juj, akkor holnap mi mennyi hátránnyal indulunk? – csodálkozott Virág.

– Huszonöt perc – nyújtotta át a borítékot Dave, amin egy hatalmas hármás és a +25 felirat szerepelt.

– Juj – nyitotta ki Virág.

– Nektek teljesen elment az eszetek? – förmedt Kinga Andrisra és Robira, akik ösztönösen hátráltak egy lépést, végül megfordultak és elrohantak. Na ja. Így is meg lehet oldani a problémákat.

– Mit kaptatok? – kérdeztem. Virág átnyújtotta a lapot Corteznek, aki elolvasta és továbbadta Gábornak.

– Szépművészeti Múzeum – vonta meg a vállát Cortez.

– Rendben! – tapsolt Kinga, és ujjjaival egymás után Virágék csoportjára mutatott. – Mutassátok meg! Nyernetek kell! Még behozhatjuk! Gyerünk, mindent bele! – üvöltötte teljes átéléssel. Az osztály fáradtan meredt rá, egyszerűen képtelenek voltunk elhinni, hogy a tanév utolsó napjaiban is van energiája. Hát, szegény Kingát otthagytuk az udvar közepén, pedig tényleg pozitív volt a hozzáállása a versenyhez. Talán kicsit túl is pörgött.

Fél kettőkor értem haza, és mivel nem volt semmi programom, kiültem a kertbe és olvastam. Oké, közben elég gyakran savanyodtam be a gondolattól, hogy pár nap, és vége. Normál esetben a diákok örülnek, ha vége a sulinak. Mi van velem? ☺

A mai nap: 5/3 – eltelt. Ennyi.

Cortez: 5/2 – egész nap nem beszéltünk, holnap meg elmegy a versenyre. Hurrá. ☺

Tétlenség: 5/2 – nincs tanulnivaló, nincs házi, nincs semmi. Úgyhogy délután elrámoltam a tancuccaim. Már nincs rájuk szükség.

Vacsora: 5/3 – csirkés borsós lecsós izé. Ja, meg rizs. Vagy valami ilyesmi.

Szívek szállodája: 5/5 – este anyuval néztünk pár részt. Azt hiszem, szerelmes vagyok Jessbe. Oké, csak akkor mondom neki igent, ha Cortez végképp leráz. ☺

Június 10., szerda KÁCIÓ!

A sulis ma kifejezetten semmilyen volt, Virág és Cortez versenyen, úgyhogy mi, Arnolddal leginkább a könyvtárban vagy az udvaron ücsörögtünk, és közös fülhallgatóval felváltva hallgattunk Oasist és Beatlest. Ricsiék ma is fociztak, úgyhogy esélyem sem volt velük lenni. Kinga az a-s lányokkal lógott meg pár tizenegyedikes fiúval, Andrisék az infóteremben játszottak valamit, úgyhogy totál szétszéledtünk. Cortez, Virág és Gábor fél egykor értek vissza, és amikor megjelentek az udvaron, Kinga szinte lerohanta őket.

– Ha nem lettetek elsők, meg se szólaljatok – közölte, és feltolta a hajára a napszemüvegét, hogy jól láthassuk gyilkos pillantását.

Cortez lesajnálóan nézett rá, majd hanyagul odadobta a borítékot. Mielőtt a földre hullott volna, Kinga elkapta, és türelmetlenül elolvasta.

– Elsők lettetek? – kérdezte, és kissé csodálkozó arckifejezését azonnal felváltotta a magabiztosság. – Na, azért!

– Milyen volt? – kérdeztem Virágot, aki szerencsére vidámnak tűnt.

– Hű, nagyon klassz! Tisztára, mint *A da Vinci-kód* – magyarázta.

– Az a Louvre-ban játszódik – jegyezte meg Arnold tényszerűen.

– Jó, tudom. De akkor is. Ki kellett találnunk, hogy melyik kép a megoldás, aztán Vladárnak elmondtuk, és miután megindokoltuk, mondta, hogy nyertünk, ráadásul elsőként! – hadarta Virág.

– Gratulálok! – mosolyogtam, de az idilli pillanatot megtörte Kinga, aki türelmetlenül felbontotta a borítékot.

– Városliget. Ricsi, Zsolti! – forgolódott. – Készüljete! Nálunk az előny. Zsolti, van futócipőd?

– Hagyjál már! – harapott bele Zsolti egy sajtos pogiba. Kinga a következő pillanatban kivette a kezéből.

– Fejezd be az evést! Holnap jó formában kell lenned. Délután átmegegyek érted, és futunk!

– Hülye vagy? – hökkölt hátra Zsolti.

– Komolyan beszélek!

Zsolti bemenekült a suliba, Kinga meg folyamatosan magyarázva követte. Mosolyogva néztünk utánuk. Ez vicces lesz.

☺

Akartam Corteznek mondani, hogy gratulálok, meg hogy tök ügyesek voltak, meg ilyenek, de a társaságunkhoz lépett két tizenegyedikes fiú meg egy lány (akik szintén részt vettek a mai versenyen), és hangosan röhögtek, miközben sztorizgattak valami olyasmiről, hogy kiküldték őket a múzeumból. Egy ideig hallgattam a beszámolójukat, de aztán hirtelen hatalmába kerített az az érzés, hogy totál bénán ácsorgók valakikkel, akik közös élményen nevetnek, nekem meg nincs hozzáfűznivalóm, úgyhogy otthagytam őket. Azt hiszem, észre sem vették, hogy eljöttem. Jaj.

☹

Délután Arnold átjött (Virágért a sulis elé jött az apukája, hogy elvigye ebédelni és beszélgessenek), és megnéztük együtt az *Allj mellém!*-et. Jó, Arnold legalább százszor látta már, és én is megnéztem párszor, mióta kölcsönadta, de mindketten egyetértettünk abban, hogy ezt a filmet nem lehet megenni. ☺

Verseny: 5/5* – hű, Cortez, Virág és Gábor tényleg örülten ügyes volt, megint elsőként indulunk. ☺

Cortez: 5/2 – ☹ Nem volt msn-en, a Facebookon meg , visszaszámlál, pénteken utazik a szüleikhez. Persze ezermillió kommentet kapott (ráadásul egy csomót angolul, amit nem is értettem), úgyhogy szomorúan konstatáltam, hogy az én „jó nyaralást” kívánságom semmit nem jelentene. Csak egy a sok közül. Hurrá. Akkor erről ennyit. ☹

Kvízpart: 5/5 – Új egyéni csúcsom van általános kategóriában. ☺

Justine: 5/5 – a francia levelezőtársam ma visszaírt, tök szimpi, örült, hogy kapott tőlem mailt, meg egy csomó mindent kérdezett rólam, úgyhogy válaszoltam. ☺

Virág: 5/5 – az előbb üzent, hogy vár msn-en. Rohanok.

Június 11., csütörtök AKÁCIÓ!

Reggel apu kitett minket a sulinál, mi pedig Virággal odasétáltunk Cortezhez és Dave-hez, akik a lépcsőn ültek.

– Sziasztok – köszöntem, és egy pillanattal tovább néztem Cortezre, mint szabadott volna. Jaj.

– Az ofő keres – szólt Dave Virágra, miközben bedugta a fülébe a head-setjét.

– Miért? – pislogott Virág.

– Azt nem mondta.

– Oké, akkor megkeresem. Reni, bent találkozunk – sietett be Virág a kapun, én meg ott maradtam a fiúkkal.

Zavartan ácsorogtam pár pillanatig, majd leültem Cortez mellé a lépcsőre.

– Szerinted Ricsiéknek hogy megy majd? – dobtam fel a témát, mert hülyén éreztem magam, amiért némán ülök. Cortez mosolyogva megvonta a vállát.

– Kinga megőrült, úgyhogy lehet, hogy nyernek.

– Igen. Az lehet – mosolyogtam.

– Apu! Otthon hagytam az iPodom! Hozd be, légyszi – sétált el mellettünk Dave, és türelmetlen arckifejezéssel bólogatott. – Tudom, felelőtlen voltam. Itt várlak, a sulis előtt. Siess, mert nem tudom, meddig bírom a tudattal, hogy nincs velem.

Felvont szemöldökkel néztem Dave után, majd széttártam a karom. Cortez csak unottan legyintett, közben meg fűjt egy rágó-lufit.

Némán ücsörögtünk pár percig, aztán láttam, hogy Edina és egy tizenegyedikes fiú (a napokban sokat láttam őket együtt) megérkezik a sulihoz. Amikor Dina észrevett minket, belekarolt a fiúba, és úgy mentek el mellettünk, hogy nem is köszöntek.

– Ez mi volt? – szaladt ki a számon, mire Cortez felnézett.

– Mi?

– Hát, Edina!

– Gondolom, bement a suliba – közölte olyan természetes arckifejezéssel, mintha csak ez lett volna a kérdésem lényege.

– Oké, azt tudom – nyeltem egy nagyot, és éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom. – Csak azt hittem, hogy jártok – mondtam ki egy szuszra. Cortez felvonta a szemöldökét, és olyan ártatlan arckifejezéssel meredt rám, hogy azonnal elvörösödtem.

– Nem – nyögte ki végül, úgyhogy nekem is felszaladt a szemöldököm.

– De hát – ráztam meg a fejem értetlenül. – Láttam a csókot.

– És? – kérdezte Cortez. Ja, oké. Neki ennyi, hogy és? Vadul kalimpáló szívvel néztem le magam elé, mintha csak valami érdekeset látnék a lépcsőfokon.

– Hát, gondoltam, jelentett neked valamit.

– Miért jelentett volna? – hajtotta le a fejét féloldalasan, hogy elkapja a tekintetem.

– Nem is tudom. Azt hittem, azért csókoltad meg, mert jelent neked valamit... – motyogtam.

– Mi van? – kérdezte Cortez, tökre őszintén.

– Láttalak Edinával Kinga versenye után.

– Engem biztos nem – rázta meg a fejét ösztönösen.

– De igen! – néztem rá hitetlenül. Most komolyan, lehet, hogy cikinek tartja, de ne nézzen hülyének! Én is ott voltam.

– Mondom, hogy nem – gyözködött.

– A fekete-fehér kapucnis pulcsidban voltál!

– Biztos, hogy nem. Tisztán emlékszem, hogy a verseny napján totál szétáztam, mert nem volt kapucnim – hadarta.

– Láttam, amit láttam – mosolyodtam el gúnyosan, és lesütöttem a szemem. Igen, láttam, amit láttam! De mit is láttam? Nem kellett sokáig kutakodnom az emlékeim között, az a kép azóta is kísért minden éjjelen. Edina összekulcsolja a kezét Cortez nyaka körül, aki... na, várjunk csak. Akit csak hátulról láttam. Kapucniban. Ááááá?

– Te jó ég! – suttogtam elképedve. – Az nem te voltál.

– Te jó ég! – nézett rám Cortez dühösen. Egy pillanatig azt hittem egyre gondolunk. Hamar kiderült, hogy nem. – Valakinek ugyanolyan pulcsija van, mint nekem???

– Mi van? Nem tudom – legyintettem, jelezve, hogy hagyjon, most gondolkodnom kell. Nem Cortez volt! Sosem jártak!

– Gondolkozz! – sürgetett. – Biztos, hogy ugyanolyan Zoo York pulcsi volt?

– Én nem... – rántottam meg a vállam. – Nem tudom. Fekete-fehér volt.

– Jó, de és még?

– Nem emlékszem – közöltem totál értetlenül. Kite érdekel most a pulcsi? Cortez és Edina sosem jártak! Húúú! No comment.

Némán ültünk egymás mellett, mindketten erősen töprengtünk. Én azon, hogy mennyi, de mennyi átböngött éjszaka után, mennyi átsírt *Yesterday* után kiderül, hogy az egész félreértés volt! Cortez meg azon, hogy vajon tényleg ugyanolyan pulcsija van-e valakinek, mint neki. Hát, ja. Nem egyforma problémák. No comment.

A következő pillanatban Virág ragadta meg a karom, úgyhogy felálltam, és bementünk a suliba. Még egyszer visszaneéztem a lépcsőn ülő Cortezre.

– Az ofő azért akart beszélni velem, mert anyu hívta, hogy zűrök vannak apuval, és ezért lehetnek hangulatváltozásaim. Úgyhogy az ofő húsz percen keresztül magyarázott a „felntettek dolgairól” – mesélte, idézőjeleket rajzolva a levegőbe. – De mi van veled? Totál sápadt vagy! – állított meg Virág.

– Cortez és Edina sosem jártak.

– Ki mondta?

– Cortez.

Virág szeme elkerekedett, és nyitotta a száját, hogy egy csomó mindent kérdezzen, de megráztam a fejem. Én sem tudtam a választ.

Az utolsó versenynapon délben érkeztek vissza a diákok, egy csomóan fűfoltos ruhában, lehorzolt karral vagy éppen ragtapasszal kidekorálva. Kinga kicsörtetett az udvarra, mögötte Ricsi átkarolva támogatta Zsoltit, aki erősen bicegett.

– Mi volt? – pattant hozzájuk Dave.

– Argh – közölte Kinga dühösen, és tovább is ment. Ennyit akart mondani.

– Másodikok lettünk – röhögte el magát Ricsi.

– Ne rázkódj, fáj az oldalam – nézett rá Zsolti könyörgő tekintettel.

– Kik nyertek? – csukta össze a könyvét Arnold.

– A 10/b-sek.

– Jól vagy? – kérdeztem Zsoltit, aki verejtékező homlokkal, sziszegve bólintott.

– Kingával mi van? – nyújtogatta a nyakát Virág, mire mindannyian odafordultunk.

Kinga az udvar közepén helyben futott, néha guggolt párat, aztán ráordított arra, aki a közelében volt.

– Azt hiszem, így vezeti le a feszültséget – vontam meg a vállam.

A többiek mosolyogva bólintottak, aztán rögtön Zsoltit és Ricsit kezdték el faggatni, hogy pontosan mi történt.

Én zavartan hallgattam őket, közben pedig próbáltam elkapni Cortez tekintetét. Túl sok kérdésem lett volna. Túl sok mindent szerettem volna egyszerre mondani. Túl sok felgyülemlett érzélem szakadt ki belőlem. De ma már többet nem beszéltünk. Nem volt rá lehetőség.

Hazaérve becsuktam a szobaaajtóm, és lerogytam a babzsák fotelembé. Anyu vacsora előtt bekopogott a szobámba.

– Nem akarok zavarni, tudom, hogy most az élet nagy dolgairól elmélsz...

– Nem, minden oké – tápázkodtam fel.

– Nekem nem úgy tűnik. Virág hogy van? – fürkészett.

– Jól. Holnap együtt vacsorázik az apukájával meg a menyasszonyával. Megígérte, hogy jól fog viselkedni. Mondjuk, azt nem, hogy meg is szólal, de Virág emós, megértik...

– Értem. Arnold?

– Arnold is jól van, jövő héten elutazik a szüleivel Marseilles-be, de aztán egész nyáron itthon lesz.

– Remek. Na jó, és mi a helyzet Cortezzel?

– Nem tudom. Ez az egész félreértés Edinával ... Totál gáz.

– Totál gáz – ismételte anyu. Láthatóan próbált megbarátkozni a kifejezéssel. ☺

– Mindegy, tök hülyén viselkedtem, hetek óta nem veszek róla tudomást, közben meg nem is járt Edinával!!! – nevettem fel kínosan. – Alig várom a holnapot, hogy rendesen el tudjak tőle köszönni a nyárra.

Anyu mosolyogva átölelte a vállam, és amolyan „hű, de nehéz kamasznak lenni” mosollyal méregetett, miközben lementünk a lépcsőn. Egész vacsora alatt turkáltam az ételben, és azon agyaltam, hogy hogyan lehettem ennyire béna! Te jó ég!

Vacsi után be se kapcsoltam a gépem, csak olvastam, bár a könyv nem nagyon kötött le (az én hibám!!!), de legalább eltelt az este. Jaj.

Cortez: 5/5* – nem jártak! Egyáltalán nem! Hurráááá ☺

Virág: 5/5 – írt sms-t, hogy bárhogy agyal, nem érti az egészszet. Tök rendes.

Oasis: 5/5 – Arnold nálam hagyta a CD-it, hogy nyugodtan hallgassam. Tényleg tökre tetszik, főleg a *Don't Look Back In Anger*. ☺

Utolsó nap: 5/2 – holnap vége a sulinak. ☺

Május 12., péntek VAKÁCIÓ!

Reggel amolyan boldog-szomorú hangulatban ébredtem, amit a szüleim megpróbáltak jól tolerálni. Oké, hozzá kell tennem, az egyik pillanatban széles mosollyal nyitottam ki a hűtőt, a másikban pedig szagatott, szomorú sóhajjal dőltem neki, leverve a hűtőmágneseket. Virág a kapu előtt ácsorgott, totál feszengett a Szent Johannás ünneplőben.

– Megsülök ebben az ízében – közölte, ujjaival a szemébe fésülve a haját.

– Nekem meg vastag a vádlim.

– Rendben – tapsolt kettőt anyu. – Virág, vedd le a blézert, Reni, normál méretű a vádli. Indulás, elkéstek az évfőzóról!

Anyu kitett minket a sulinál (apunak sokkal korábban kellett elmennie), úgyhogy Virággal odasétáltunk a lépcső előtt ácsorgó fiúkhoz.

– Szerintem csak simán hívd félre, és kívánj neki jó utat meg jó nyarat! – hadarta türelmetlenül, nekem pedig összeszorult a torkom.

– Sziasztok – köszöntem, végignézve a csonka társaságon. – Cortez? – kérdeztem, a torkomban dobogó szívvel.

– Elutazott – vonta meg a vállát Ricsi. – De nem mondta?

– Azt mondta, pénteken – ráztam meg a fejem.

– Péntek van.

– De azt gondoltam, az évfőzóra jön...

– Áá – piszkálgatta a raszta tincseit. – Hajnalban ment a gépe.

Úgy éreztem, kimegy minden vér a fejből. Szédelegve, a levegőt kapkodva hagytam, hogy Virág behúzzon a portára.

– Semmi gond – simogatta meg a karom. – Küldj neki sms-t.

– Nem tudtam elköszönni – motyogtam. – Azt hiszem, sokkot kaptam.

Virág megértően bólogatott, és miközben átmentünk a tornaterembe, éreztem, hogy a könnyeim végigfolynak az arcomon. Elment. Te jó ég!

A tesiterem ünnepélyesen fel volt díszítve, bár a sok Elvis lufi láttán tudtam, hogy inkább az esti nyárköszöntő bulira készültek ennyire. Felültünk a lelátóra, oda, ahonnan Jacques, Gábor, Andris és Robi integetett felénk.

– Na, jó – lépett hozzánk Kinga. – Én mondom az évfőzóró verset! Úgyhogy mindenkitől csendet és figyelmet kérek, na meg tapsot! – szőgezte le, aztán megakadt rajtam a tekintete. – Renáta, veled meg mi van?

– Cortez elutazott – suttoztam.

– Kit érdekel? Én itt verset mondok! – forgatta a szemét türelmetlenül, aztán ráfőrdedt az éppen érkező Zsoltiakra. – Ha csőrőgsz valami chipsszel, nagyon megbánod!

– Hóóó – csitította Zsolti, mint valami lovat, mire a többiek hangosan felröhögtek.

Kinga lesajnálóan megrázta a fejét, és otthagytott minket.

Borrel igazgató úr fellépett a tesiteremben felállított színpadra, és megkocogtatta a mikrofont, mire mindenki behúzta a nyakát. Az évszázó egyébként hamar véget ért, a diri elmondta, hogy milyen remek évet zárunk meg hogy reméli, a jövő tanév is hasonlóan klassz lesz, meg ilyenek. Külön gratulált a 10/b-seknek az osztályok versenyén elért eredményükért (mindannyian dicséretet kaptak). Aztán Borrel pár szóban elbúcsúzott egy tizedikes fiútól, aki jövőre már nem jár a Szent Johannába, mert a szüleivel Kanadába költözik. A helyére felvesznek valaki mást.

– Hú, remélem, egy vámpírt! – suttozta Virág, teljes *Twilight*-lázban égve. Arnold unottan áthajolt előttem, és Virágra meredt.

– Az érdekes lenne, tekintettel arra, hogy a vámpírok éjszakai lények.

– Nem – rázta meg a fejét Virág.

– De – sóhajtott Arnold, végül megunt, és felém fordult. – Reni, segítenél?

– Cortez elment, és el sem köszönhettem tőle – motyogtam.

– Igazad van, ezzel segítettél – fonta össze a karját maga előtt, és unottan hátradőlt.

Borrel igazgató beszéde után Kinga verse következett. Zsolti természetesen pont ezt a pillanatot választotta arra, hogy kibontson egy dobozos üdítőt, és Kinga előadását a szénsav sercegése zavarta meg. Pár idősebb diák mosolyogva felnézett ránk, a következő pillanatban pedig Máday vonalzója csapódott egymás után Zsolti, Ricsi és Dave fején. Hát, ja. Ez van.

A bizonyítványosztás a teremben folytatódott, ahol az ofő fátyolos tekintettel nézett végig rajtunk. Sajna, az osztálytársaim nem értékelték a meghitt pillanatot, türelmetlenül fészkelődtek, és alig várták már, hogy mehessünk.

– Akkor sorban. Bencze Virág – szólította az ofő.

Sóhajtván forgolódtam, a mögöttem lévő üres pad látványától összerándult a gyomrom, és folyamatosan felfelé pislogtam, hogy ne könnyezzek. Észre sem vettem, hogy kimaradt a nevem.

– Ren, mégis megvágta rajzból? – röhögött fel Ricsi, amikor Gábor ment ki a bizonyítványáit.

– Mi van? – eszméltem fel a bambulásból, és riadtan néztem az ofőre.

– Az érdekes lenne, merthogy én sem kaptam, pedig nem buktam meg – fontoskodott Kinga. Az ofő mosolyogva bólintott.

– Igen. Nos, Kinga az iskolán kívül elért sporteredményéért osztályfőnöki dicséretet is kapott. Gratulálok – nyújtotta az ofő Kinga felé a bizit.

– Köszönöm – pattant oda Kinga magabiztosan. – Reméltem is – tette hozzá. Ez jellemző. ☺

– Reni – fordult felém az ofő. – Az iskolán kívül elért eredményedért szaktanári dicséret jár. Gratulálok – szólított fel, én pedig zavart mosollyal az arcomon kimentem, és átvettem. A helyemre ülve gyorsan belenéztem. Nem nagyon érdekelt a (majdnem kitűnő) tanulmányi átlagom vagy a dicséretem. Komolyan, le sem tudtam venni a szemem a rajz mellett szereplő, szépséges, hivatalos és megnyugtató elégségesről. Éljen! ☺

– Arnold. A kitűnő tanulmányi eredményedért – amivel iskolaelső lettél – igazgatói dicséret jár. Gratulálok, lenyűgöző teljesítmény – mosolygott az ofő, Arnold pedig kiment a tanári asztalhoz.

– Igazgatói dicséret? Én miért csak osztályfőnököt kaptam? Én is kitűnőre zártam! – csattant fel Kinga, behajítva a táskájába a bizijét. Ennyit az örömről.

– Mert Arnoldnak nem volt négyese az egész tanévben! – szóltam Kingára.

– Ki kérdezett, Renáta? Örülj, hogy tizedikes leszel – alázott meg szokásához híven, és azonnal vitatkozni kezdett Arnolddal.

– Rendben, akkor végeztünk is. Ricsi, kérlek, vidd el Cortez bizonyítványát a nagyszüleinek – nyújtotta az ofő az asztalon lévő utolsó bizit Ricsi felé, majd mosolyogva végignézett rajtunk. – Jó szórakozást az estéhez, és mindenkinek jó nyaralást kívánok!

Az ofő meghatottan nézett minket. Arnold és Kinga vitatkozott, Ricsi, Zsolti és Dave a bizijüket cserélgették, Andris és Robi a telefonjukkal játszottak, Jacques és Gábor összehasonlították a

bizonyítványukat, Virág a telefonján hallgatott zenét, én pedig csak néztem magam elé, és a mai napon sokadszorra is csak az járt a fejemben, hogy Cortez elment. Az ofő végül megvonta a vállát, és kinyitotta a teremajtót, mi pedig kivonultunk a folyosóra.

Otthon anyu sütővassal várt, ami elég ijesztő látvány volt.

– Mi ez? – kérdeztem kissé félve. Oké, depressziós voltam Cortez hiányától, de azért azt fel tudtam mérni, hogy egy tűzforró izé a fejem közelében nem egészen jó jel.

– Nem lehetsz Marilyn hajsütő és szemhéjtus nélkül – magyarázta anyu vidáman. Hurrá.

Mindegy, a kedvem totál rossz volt, úgyhogy hagytam, hogy besüsse a hajam. A végeredmény elég fura lett, de nem számított: Cortez úgysem látja. Anyu eléggé belejött a „csináljunk Marilyn Monroe-t a gyerekből” témába, úgyhogy mire Virág fél hatkor megérkezett, ott álltam halásznadrágban, fehér blúzban, besütött hajjal és erősen kihúzott felső szemhéjjal. Ja, és szépségpöttyöt is kaptam az arcomra.

– Hú – nevette el magát Virág. –Virág, retro sminket? – kérdezte anyu.

– Köszönöm, nem, apuval és Szörnyellával vacsorázom a buli után...

– Értem. Hát, gyerekek, akkor jó szórakozást. Reni, biztos ne menjek érted?

– Nem, Arnold hazakísér – bólintottam, mert nem akartam, hogy anyu félbehagyja a vacsorát, amikor vendégeink lesznek.

Virággal kimentünk a kapun, és legalább egy percre röhögtünk az ábrázatunkon. Megkönnyebbülten vettem tudomásul, hogy ő sem fest jobban, mint én. ☺ Arnold pont akkor érkezett a kapunkhoz, virágmintás inget viselt, a haja pedig totál be volt löve.

– Egy szót se – tette fel a mutatóujját, mielőtt még bármit mondhattunk volna.

A Szent Johannába özönlöttek a diákok, a fiúk színes ingben, világos nadrágban, esetleg egyberészes fehér Elvis-ruhában parádézta (a frizura mindenkinél eléggé profi lett), a lányok pedig vagy halásznadrágban, az ötvenes évek stílusában, vagy pedig a

tipikus marilynes fehér ruhában érkeztek. Amikor besoroltunk a portán, a sok beöltözött hawaii inges fiú között igazán örültem annak, hogy a Szent Johannában véresen komolyan veszik a bulik „témáját”. Ez így korrekt. ☺

A tesiteremben lévő lelátókon a diákok beszélgettek, miközben a színpadon a két stúdiós állítgatta a zenét.

Felültünk Andris és Robi mellé, és mosolyogva körbenéztünk.

– Hihetetlen, hogy mindenki beöltözött – ámuldozott Virág, a diákokat pásztázva.

– Hihetetlen, hogy nem tudtam...

– ...elköszönni Corteztől – fejezte be helyettem a mondatot Virág és Arnold.

– Bocs, tudom, hogy unalmas, hogy folyton erről beszélek – sóhajtottam.

– Hamar eltelik a nyár – vigasztalt Virág.

– Ühüm – bólintottam, miközben tudtam, hogy kínkeservesen hosszú idő lesz. Csendben nézelődtünk, a tesiterembe egyre több Elvis és Marilyn érkezett.

– Jössz a büfébe? – pattant fel Virág hirtelen, és Arnold is felállt, hogy elkísérje.

– Inkább maradok.

– Hozzunk neked valamit?

– Nem, köszi – ráztam meg a fejem.

Virág és Arnold lesietett a lépcsőn, én pedig a térdemre könyökölve meredtem magam elé.

– Renáta, rossz rád nézni! Már megint mi a bajod? – állt meg mellettem Kinga. Felnéztem rá: ujjatlan, térdig érő fehér ruhát viselt, a haja pedig fel volt tűzve.

– Semmi – ráztam meg a fejem. Kinga tanácstalanul ácsorgott pár pillanatig, aztán sóhajtva leült mellém. – Örülök, hogy nem látom egész nyáron a besavanyodott képed – közölte. Mosolyogva bólintottam, Kinga nyelvén ez valami olyasmi jelent, hogy sajnálja, amiért egyedül szomorkodom végig a nyarat.

– Tudod, mi a legcikibb? – fordultam felé. – Hogy Cortez és Edina sosem jártak.

Kinga szótlánul bólintott, és a tekintete végigsiklott a tesitermen. Nem tetszett az arca. Nem tetszett a reakciója. Nem tetszett, hogy semmi megdöbbenőt nem hallott. Ösztönösen a szám elé kaptam a kezem. – Mondd, hogy nem tudtál róla! – meredtem rá pislogás nélkül. Kinga kihúzta magát, és kimért hangon válaszolt.

– De igen, tudtam!

– Kingaaa! – ordítottam rá, mire az alattunk ülők kérdően felnéztek. – Hogy tehetted? – kérdeztem, kissé halkabban. Kinga fészkelődött egy kicsit, aztán megvonta a vállát.

– Ez így volt helyes. Végre összeszedted magad, és nem siránkoztál állandóan Cortezen!

– El kellett volna mondanod! Nem hiszem el, hogy nem mondtad el! – meredtem rá hitetlenül.

– Ha elmondom, akkor megint reménykedsz. Megint korrepetálsz, megszánod, önként adod a házid... nevetségesen viselkedtél volna! Így legalább magadra koncentráltál, és nézd meg! A rajzon kívül mindenből kitűnő lettél!

– Nem érdekel – hápogtam. – Mióta tudod?

Kinga a szája szélét rágva gondolkodott.

– Ki fogsz akadni!

– Ennél jobban? Kétlem! – ráztam meg a fejem.

– Oké, emlékszel a verseny utáni napra? Amikor nálad voltam?

– Persze.

– Jó. Aznap este felhívtam Edinát...

– Azóta tudod? – kiáltottam hisztérikusan. Az előttünk ülők megint hátrafordultak.

– Valami gond van? – förmedt rájuk Kinga. – Jó, azóta tudom.

– Ezt nem hiszem el – sütöttem le a szemem.

– Akármennyire nehezedre esik belátni, ezzel jót tettem. Idővel rájössz. Gondolom.

Némán meredtem magam elé. Próbáltam felfogni a hallottakat, de nehezen ment. Az agyam folyamatosan kattogott.

– Mit mondott?

– Ki? – kérdezte Kinga.

– Edina. Aznap este.

– Reméltem, hogy megkérdezed – vigyorodott el, és kissé közelebb hajolva hadarni kezdett. – Iszonyatosan ki volt akadva Cortezre. Féltékennyé akarta tenni, de totál sikertelenül, mert Cortezt tényleg nem érdekli. Eleinte úgy tűnt, hogy jól kijönnek, tudod, moztak meg Edina ugrált körülötte, átment hozzá... De aztán minden megváltozott.

– Miért? – kérdeztem türelmetlenül.

– Hát, Edina elkövetett egy óriási bakit. Elkezdte kisajátítani Cortezt, mindenhova egyedül hívta, lerázta Ricsit, sőt, mivel egy idő után nyilvánvalóvá vált, hogy Ricsi nem kedveli Edinát, Dina elkezdett fújni rá. És ez Corteznek egyáltalán nem tetszett.

– Aha – bólogattam. Edina tényleg nem egy észlény. Cortez és Ricsi a legjobb barátok, nem értem, miért akart közéjük állni.

– Úgyhogy Cortez szépen ejtette, Edina meg bekattant, és mindenképp féltékennyé akarta tenni. Persze, ettől szánalmassá vált Cortez szemében, úgyhogy ennyi.

– Hú – mondtam, folyamatosan emésztve a hallottakat.

– Hát, igen. Nem volt okos húzás, hogy Ricsi ellen kezdte uszítani. Nem is kérdés, hogy Cortez berágott rá. A fiúknak fontos, hogy a barátnőjük kijöjjön a legjobb haverjukkal. Ez csak így működhet. Márpedig Ricsi kifejezetten utálja Edinát.

– Miért?

– Pont ezért. Gondolj bele. Edina minden programjukat szétbombázta azzal, hogy külön hívta Cortezt. Ricsit meg direkt nem.

– Ez tényleg gáz – bólogattam. – így már értem.

Néhány másodpercig csak úgy töprengtem a hallottakon, végül kérdően felnéztem.

– Ki a bánattal láttuk Edinát a verseny napján? Kinga mosolyogva felnézett a plafonra.

– Az Dani volt.

– A fotós? A tizenkettedikes? Akivel elmentél a végzősök báljára?

– Igen. Azért hajtott rá Edina, hogy bosszantsa Cortezt és hogy valaki elvigye a bálra. Egyik se jött be.

– Oké, de végül te mentél el Danival a végzősök báljára.

– Igen. Miután Edina bevallotta, hogy Danival láttam, meggondoltam magam, és másnap igent mondtam a meghívásra.

– Azt hittem, nem érdekel Dani – mosolyodtam el. Kinga megrántotta a vállát, és hanyagul elnevette magát.

– Nem is érdekelt. De nem hagyhattam, hogy Edina részt vegyen valamin, amin én nem.

– Jogos – biccentettem.

– Haragszol? – nézett rám komolyan Kinga, arcáról eltűnt a mosoly, és fürkésző tekintettel méregetett.

– Nem – sóhajtottam. – Csak azt sajnálom, hogy nem...

– Hogy nem tudtál elköszönni Corteztől – fejezte be helyettem, miközben unottan forgatta a szemét. Oké, van valaki a világon, aki nem hallotta ma még tőlem ezt a mondatot? ☺

Virág és Arnold fellépkedett a lépcsőn.

– Te, Reni – nyomott Virág a kezembe egy citromos minyont. – Baromi fura dolog történt.

– Igen?

– A büfénél összefutottunk Vladárral.

– De jó, hogy nem mentem! – vágtam rá. Virág bólintott, aztán megrázta a fejét.

– Nem, nem ez volt fura. Hanem Cortezt kereste.

– Mondtad, hogy elment? – haraptam bele a minyonba.

– Aha. De a furi az, hogy erre tudod, mit mondott?

– Nem.

– Hogy még egyszer meg akarta kérdezni, hogy jövőre biztosan számíthat-e rá a rajzszaakkörön.

– Mi? Cortez a rajzszaakkörön? – nevettem el magam.

– Hát – állt fel Kinga. – Úgy látszik, ő könyörögte ki a rajz kettesed a leghatásosabban.

Értetlenül néztem, legalább fél percig, mire végre leesett, és szinte elájultam a felismeréstől.

– Te jó ég! – motyogtam, Virág pedig elkerekedett szemekkel bólintott. – Cortez bevállalta a rajzsakkört azért, hogy ne bukjak meg? – kérdeztem, és éreztem, hogy kimondva még hihetlenebb az egész.

– Ez mit jelenthet? – fürkészett Virág izgatottan.

– Semmit. Csak azt, hogy nem akarta, hogy Reni évet ismételjen. Ne képzeljeteK bele többet – szólt rám Arnold.

– Hogy ne képzeljek bele többet, amikor Cortez... – hebegtem, aztán összeszaladt a szemöldököm. – Te miért nem vagy meglepve? – kérdeztem Arnoldot.

– Miért lennék meglepve? – kérdezett vissza. Kinyitottam a szám, de úgy maradt.

– Te tudtál róla!

– Igen – felelte egyszerűen.

– Ez nem igaz! Szerintetek fair, hogy mindent eltitkoltok előlem? Van még valami? – förmedtem felváltva Arnoldra és Kingára.

– Nézd, pont ezt beszélték meg, amikor bementem a tanáriba. Cortez megkért, hogy ne mondjam el – magyarázta Arnold.

– És akkor mi van, ha megkért?

– Rendben. Kifejezetten nem kedvelem Cortezt, de jogászcsaládból származom, nálunk a titoktartás komoly dolog...

– Arnold! – ráztam a fejem értetlenül. – És ráadásul...

– El sem tudtál köszönni tőle – skandálta egyszerre Virág, Kinga és Arnold.

– Említettem volna korábban is? – húztam be a nyakam.

A tornaterem világítása tompulni kezdett, a stúdiósok bementék a mikrofonba, hogy kezdetét veszi az év utolsó bulija, majd a hangfalakból felcsendült Elvis egyik száma, ami az *Ocean's Eleven* betétdala is volt, úgyhogy egy csomó diák özönlött a táncterre.

– Hé, Ren – lépett mellém Ricsi, és bár a raszta haja nem volt kifejezetten elvises, a színes inge és a nyakában lógó virágfüzér kompenzálta a hiányt. – Ülj odébb, jövök melléd – szólt, úgyhogy átültem a mellettem lévő székre.

Zsolti és Dave is leült, ők az előttünk lévő sorba, úgyhogy mind a tizenegyen egy helyen voltunk, és túlvöltné a zenét, a nyárról beszélgettünk.

– Én, azt hiszem... – kezdtem, de Ricsi közbeszólt.

– Kiolvasol egymillió könyvet, és szeptembertől elmeséled mindet?

– Vicces – vigyorogtam rá erőltetetten. – De egyébként kábé ennyi a tervem a nyárra, plusz egy hét anyuékka – vontam meg a vállam elvörösödve.

– Én lovastáborba megyek – közölte Kinga.

– Kit érdekel? – röhögött Zsolti, közben a szájából kiesett egy pár m&m draszté, mire Kinga felpattant.

– Pfu! Gábor, cseréljünk helyet. Inkább téged egyen le, mint engem – mondta grimaszolva, amikor értetlenül néztünk rá.

Miközben ők azon variáltak, hogy a szűkös helyen hogy cseréljenek, Dave mesélte, hogy szinte egész nyáron nem lesz itthon, mire Jacques, aki a hétvégén repül Párizsba, megértően bólogatott.

– Kockák? – biccentett Zsolti Andris és Robi felé, akik egymást próbálták kitúrni arról a helyről, ami közelebb volt hozzánk.

– Együtt megyünk WOW táborba.

– Sejtettem – röhögött Zsolti. – Emó?

– Én anyuval nyaralok egy hetet, aztán elvileg apuval – vontam meg a vállát Virág.

– Elvileg? – kérdezte Ricsi.

– Hát, attól függ, hogy hozni akarja-e a menyasszonyát. Akkor nem megyek.

– Szívás – bólintott Zsolti.

– Na és te? – kérdeztem Ricsit.

– Egész nyáron a Balatonon leszek a nyaralónkban, valamikor augusztusban csatlakozik Cortez és a nyár utolsó hetére Dave meg Zsolti is – hadarta.

– Jól hangzik – biccentettem. Hát, ha én nem, legalább a többiek látják Cortezt a nyáron. Mondjuk, nem vigasztal, de tényleg jól hangzik.

A többiek egymás szavába vágva magyarázták a terveiket, miközben a stúdiósok átváltottak a Green Day *Holiday* című dalára. Ösztönösen elmosolyodtam, és arra gondoltam, bárhol is van most Cortez, remélem, valahol mélyen érzi, hogy baromira hiányzik. Nem csak nekem. Úgy általában, a társaságból.

– Min mosolyogsz, Ren? – forgolódott Ricsi, hogy rájöjjön, mi nyerte el ennyire a tetszésem.

– Nem, semmi – legyintettem. – Csak azon, hogy vége a kilencediknek – bólintottam.

Pár pillanatig úgy tűnt, hogy a többiek is átérzik ezt a meghitt pillanatot, de sajna nem. Csak biccentettek, aztán tovább folytatták a beszélgetést. Virág Robert Pattinsonról magyarázott Kingának, aki közölte, hogy őt egyáltalán nem érdekli. Zsolti chipset kínált körbe, Ricsi engem bökdösött, hogy nézzek meg valamit a telefonján. Dave a headsetjébe beszélt, Jacques énekelgetett (tuti nem a Green Day-számot). Gábor próbált elülni Andris és Robi mellől, akik folyamatosan lökdösődtek. Arnold mellettem olvasott, a telefonja kijelzője gyéren világította meg a sorokat. Én meg mosolyogva figyeltem körbe, aztán behúztam a nyakam, mert Máday megállt mellettünk, és vonalzóját fenyegetően felénk tartva ránk szólt, hogy „9/b, ne húzzátok ki a gyufát az utolsó nap”. Mikor elment, kitért belőlünk a nevetés. Hát, igen. ☺

Hazaérve beléptem az étkezőbe, a szüleim és apu munkatársa meg a felesége felnézett a vacsorából.

– Milyen volt a nyárköszöntő? – mosolygott anyu.

– Klassz – bólintottam.

– Milyen iskola ez? – hunyorgott apu munkatársa, végignézve az ábrázatomon.

– Jó. Nagyon jó – feleltem, és intettem, hogy felmegyek a szobámba.

A lépcsőn felfelé lépkedve még hallottam, hogy anyu arról beszél, hogy „igazi kamasz vagyok, tele kétségekkel és gondokkal, de azért még a java hátra van”. Becsuktam magam mögött az ajtót, és a notebookomat az ölembe véve lehuppantam a babzsák fotelembe.

Az msn automatikusan betöltött, én pedig már megnyitottam volna a böngészőt, amikor bevillant egy üzenet. A szívem felugrott a torkomba, és visszafojtott lélegzettel olvastam el. Másolom.

Cortez üzenete: Hé, Picasso... ☺Jó nyarat!

Cortez üzenete: Ps. Ez volt az a pulcsi???

És egy link. Automatikusan megnyitottam, és félig könnyezve, félig nevetve meredtem a képernyőn lévő fekete-fehér Zoo York pulcsira.

Az üzenetet ma hajnalban küldte, és bármennyire szerettem volna, a neve nem zöld, hanem szürke maradt a listámon. Mindegy, mikor kapja meg, azért visszaírtam, hogy neki is jó nyarat, és hogy nem. Nem az a pulcsi volt. ☺

Az msn-nevek mellett egyre több „holiday”, „vége a sulinak yeaaaah” és „Looool, nem látom Mádayt szeptemberig!” üzenet jelent meg, közben Virág videóhívást kezdeményezett, Arnold meg írt, hogy vár a Honfoglalón. Megtöröltem a szemem, és bezártam Cortez ablakát.

| Tizedikesek lettünk: 5/5.* – ☺

Hamarosan:

A SZENT JOHANNA GIMI 3.

A SZENT-JOHANNA GIMI AZ EGYIK KEDVENC
KÖNYVEM! VÁLTOZATOS, FORDULATOS ÉS TÉNYLEG
RÓLUNK, A MAI MAGYAR TIZENÉVESEKRŐL SZÓL!
BÁTRAN AJÁNLOM MINDENKINEK!

GÁBOR EDINA, 15 ÉVES GIMNAZISTA

AMI NAGYON TETSZETT A KÖNYVBEN, AZ A
HUMORA. NEM OLCSÓ POÉNOKKAL PRÓBÁLJA
LEVENNI A LÁBÁRÓL A KEVÉSBÉ IGÉNYES OLVASÓT,
HANEM A MURIS HELYZETEKEL, AZ
EGYÉNISÉGEKBŐL ADÓDÓ HUMORRAL KÉSZTET
NEVETÉSRE.

ENYEDI GINA, 17 ÉVES GIMNAZISTA

EGY EMBER SOKKAL KÖZELEBB ÉREZHET
MAGÁHOZ EGY KÖNYVET, VAGY EGY TÖRTÉNETET,
HA AZ Ő IDEJÉBEN, AZ Ő HAZÁJÁBAN, HASONLÓ
KORÚ GYEREKEKRŐL SZÓL. TELI VAN OLYAN
DOLGOKKAL, AMI A MAI TINIKET
FOGLALKOZTATJA, ÉS AMI TÉNYLEG KÖZEL ÁLL
HOZZÁNK.

NÉMETH ADRIENN, 18 ÉVES GIMNAZISTA

KILENCEDIK MÁSODIK FÉLÉVÉBEN AZ ISKOLAI ÉLET EZERREL PEZSEG: FARSANGI BÁL, VALENTIN-HÉT, VALENTIN-NAPI BÁL, TAVASZKÖSZÖNTŐ BULI, OSZTÁLYKIRÁNDULÁS ÉS MÉG SOK MINDEN MÁS...

AZ OSZTÁLYKÖZÖSSÉG EKÖZBEN EGYRE JOBBAN ÖSSZEKOVÁCSOLÓDIK.

RENI ÉRDEKLŐDÉSE CORTEZ IRÁNT SZERELEMMÉ VÁLTOZIK; VÁGYAKOZÁS, REMÉNYKEDÉS, FÉLTÉKENYSÉG, CSALÓDÁS, AZTÁN ISMÉT REMÉNYKEDÉS KÖZÖTT ŐRLŐDIK, MERT A FIÚ VISELKEDÉSE EGYÁLTALÁN NEM EGYÉRTELMŰ...

„SE VARÁZSLÓK, SE BOSZORKÁNYOK, SE VÁMPÍROK NEM LAKOZNAK E KÖNYV LAPJAIN, ÉS MÉGIS CSUPA VARÁZSLAT, BŰBÁJ ÉS HÁTBORZONGATÁS, MERT HA OLVASNI KEZDED, OLYAN ÉRZÉSED TÁMAD, MINTHA TÜKÖRBE... VARÁZSTÜKÖRBE NÉZNÉL!”

BÖSZÖRMÉNYI GYULA